WILLIAM DIEHL

Domnie în iad

Reign in Hell, 1997

Aici am putea domni în siguranță,
Şi, după părerea mea,
Meritã sã ai ambiția să domneşti,
Chiar şi în Iad.
Mai bine să domneşti în Iad
decât să slugăreşti în Rai.
John Milton, Paradisul pierdut,
1667

CARTEA ÎNTÂI
ŞERPII

Mai bine să domneşti în iad
Decât să slugăreşti în rai.
Dar şi mai bine să domneşti în amândouă.
D.J. Enright, A Faust Book, 1979

1

12 IUNIE

WILLIAM DIEHL

Domnie în iad

Reign in Hell, 1997

Aici am putea domni în siguranţă,
Şi, după părerea mea,
Merită să ai ambiţia să domneşti,
Chiar şi în Iad.
Mai bine să domneşti în Iad
decât să slugăreşti în Rai.
John Milton, *Paradisul pierdut,*
1667

CARTEA ÎNTÂI
ŞERPII

Mai bine să domneşti în iad
Decât să slugăreşti în rai.
Dar şi mai bine să domneşti în amândouă.
D.J. Enright, *A Faust Book,* 1979

1

12 IUNIE

Rulota prăfuită se deplasa, tânguindu-se, pe întinsa autostradă interstatală, cu cauciucurile scârţâind pe asfaltul fierbinte. În spatele volanului se afla un şofer tras la faţă şi subţire ca o trestie, al cărui păr negru flutura în curentul de aer fierbinte care intra în valuri pe fereastra deschisă. Bău rapid

o sticlă de apă, ca să-şi alunge somnul, dungile de transpiraţie pătându-i cămaşa albă. Fusese cumplit de cald de când plecaseră din Omaha, îndreptându-se spre sud şi apoi spre vest, pe Autostrada Interstatală 80, cu oraşe şi orăşele – Kearney, Cozad, Gothenburg – apărând şi dispărând în timp ce ei mergeau paralel cu râul. Conducea cu soarele în faţă, în după-amiaza fierbinte de iunie, trecând în viteză pe lângă fermele din Nebraska şi pe lângă câmpiile neîngrijite, singuratice şi triste în asemănarea lor.

Aşa cum îi era obiceiul, bombănea doar pentru el în timp ce conducea:

La ce bun să aibă aer condiţionat, dacă nu mă lasă să-i dau drumul?

După câteva minute, dând din cap:

N-am crezut niciodată c-am să cunosc pe cineva căruia să-i placă aşa o căldură. Trebuie să fie vreo cincizeci şi două de grade afară, şi el vrea să ţin afurisita de fereastră deschisă.

Alţi doi kilometri.

Şi nici n-am cu cine să vorbesc. Nu vrea să mă lase să ascult la radio când doarme. Într-una din zilele astea o să adorm de tot...

Moţăind:

...o să ies de pe drum şi-o să sfârşim amândoi închişi în rulota asta, în mijlocul unui loc, Dumnezeu-ştie-unde.

Bătând cu podul palmei în volan:

...şi cu nenorociţii de vulturi mâncându-ne ochii.

Fratele T era întins pe o pătură, ocupând două locuri. Nu se simţea în largul lui dormind în „costumul cel bun", cum îl numea el, preferând scaunul dublu din spatele şoferului, în timp ce rulota gonea pe auto-stradă. Trăgea un pui de somn, adunându-şi puterile pentru confruntare. Aşa îşi numea el întâlnirile, *confruntări.*

"Asta facem noi, Mordie, ne confruntăm cu diavolul, zicea el. O să-l îngenunchem iar diseară

pe puiul ăsta de căţea înconjurat de flăcări, spunea el. Să-l slăvim pe Dumnezeu, ca să-l slăvim pe Iisus."

Ca şi cum s-ar fi dus la război său la vreun alt necaz ca ăsta.

Dar şoferul nu se plângea. Era cea mai bună slujbă pe care-o avusese vreodată, chiar dacă nu-i plăcea să conducă pe câmpii întinse, unde puteai să închizi ochii zece minute, apoi să-i deschizi şi să-ţi pară că eşti în acelaşi loc în care i-ai închis.

Deodată, tresări.

— Pffui, zise el în şoaptă.

Departe, în faţă, un indicator dansa ca Fata Morgana. Se chinui să vadă mai bine prin ochelarii de soare: Brady – trei kilometri.

— Îţi mulţumesc *Ii-suse,* zise el cu voce tare, imitându-şi şeful cu propriul lui accent tremurător din sudul Georgiei.

În spatele lui, Fratele T se mişcă. Se ridică într-un cot, îşi întinse şi-şi răsuci gâtul, scoţându-şi muşchii în evidenţă. Era un bărbat voinic, cu păr lung, blond, care îi atârna pe umeri, şi-o barbă deasă.

— Unde suntem? întrebă el cu o voce joasă ca o şoaptă şi aspră ca o pilă.

— Ne coacem în cuptorul Domnului.

Fratele T îşi puse ambele palme sub bărbie, ridică din sprâncene şi îşi alungă somnul, frecându-se la ochi cu degetul arătător de la fiecare mână.

— Uneori cred că Dumnezeu a luat o sută de acri pătraţi din Kansas, i-a copiat la xerox şi i-a răspândit peste tot mijlocul ţării.

— Cam flirtezi cu blasfemia acum, Mordie.

— Flirtez cu adevărul, asta fac, răspunse Mordachai, încetinind şi virând la dreapta, pe o şosea asfaltată, îngustă, cu două benzi.

— Mai spune-mi o dată, cum se numeşte locul acesta?

— Brady. Cam la vreo treizeci şi cinci de kilometri pe partea asta e North Platte.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Am condus ceva mai mult de trei sute douăzeci de kilometri. Am traversat mai bine de jumătate din Nebraska de când am plecat din Omaha. Este plictisitor, cald, şi n-am văzut nici o maşină de cel puţin o oră.

Fratele T deschise ochii şi se holbă prin orbitele albe ca laptele. Se holba fără să vadă ceva.

— Ar trebui să te simţi exact ca acasă. Seamănă cu sudul Georgiei.

— Nu sunt copaci. Nu creşte nimic decât fân peste tot.

— Grâu, Mordie, grâu. Fânul e ceea ce rămâne după ce grâul e cules din sânul pământului.

— Aş vinde bucuros o sută şaizeci de kilometri de ce-spui-tu-că-e-asta pe un singur pin înalt.

— Nefericit, Mordie? îl dojeni blând Fratele T.

— Doar necăjit.

Fratele T chicoti.

— E bine pentru sufletul tău.

— Şi mă scald în sudoare. De vreme ce tu nu transpiri niciodată, mă topesc eu pentru amândoi.

— Iisus este marele egalitarist.

— Ţie ţi-e uşor s-o spui, tu nu eşti ca un robinet.

— Aşa e. Ţie-ţi place mai mult frigul. Fratele T se scutură involuntar la gândul acesta, îşi frecă braţele, apoi căută, pe podea, cutia frigorifică. O deschise repede, luă o cutie de Coca, o desfăcu şi trase o duşcă bună. Ah... suspină el. Gura îmi era uscată ca o felie veche de pâine prăjită.

Lângă cutia frigorifică, pe podea, se aflau patru cutii plate, lăcuite. Dintr-una se auzi un sunet. Uşor, ca un bebeluş care loveşte în somn o jucărie.

— Uşurel, copii, zise blând Fratele T, aplecându-se şi mângâind cu vârfurile degetelor capacul neted al uneia dintre cutii. Încolăciţi-vă şi adormiţi la loc. Apoi către Mordachai: Ce mi-ai aranjat?

— O să stai la unul dintre predicatori, pe nume Harmon Jasper. A făcut o cameră deasupra hambarului pentru un ajutor de la fermă, dar individul a plecat şi s-a mutat la Lincoln.

— Are familie?

— Soţie.

— Copii?

Mordachai tăcu o clipă.

— Mordachai...

— O fiică la liceu.

— Câţi ani are?

Şoferul se uită stânjenit în oglinda retrovizoare, la Fratele T, înainte să răspundă.

— Nu ştiu. Cinşpe-şaişpe. Predicatorul sorbi o gură de Coca. Apoi începu să-şi mângâie şuviţele blonde cu o mână, zâmbind. Cu toată publicitatea pe care ţi-am făcut-o la radio şi în ziarele din tot statul, zise Mordachai, s-ar putea să vedem vreo sută sau două de inşi astă-seară. Dar aici, în mijlocul ţinutului nimănui, drace, n-o să facem mare brânză. Timpurile sunt aşa de grele, că nimeni nu poate pune doi bani deoparte. Se opri un moment, apoi adăugă: Dacă am fi stat pe lângă Omaha vreo două nopţi, pun pariu că am fi strâns o mie de oameni în fiecare noapte, poate patru, cinci mii, poate chiar zece mii într-o noapte.

— Ştii că nu-mi plac oraşele mari. Presa e prea băgăcioasă.

— Oamenii nu dau doi bani pe asta. Tu ai apostoli, T, *apostoli.* Ei recunosc minciunile când le citesc.

— Îţi apreciez înflăcărarea. Predicatorul se întinse la loc şi mai sorbi o înghiţitură din cutie. Şi-apoi, am avut câteva nopţi bune în ultima vreme, de două mii de dolari. Se aşeză pe locul

dinainte, privind din când în când, pe marginea drumului, printre gene. Spune-mi ce vezi.

— Secetă. Câmpiile arse, pământul crăpat peste tot şi prăfuit, căldura pustiind totul... o fermă pe stânga, câţiva stejari care ţin umbră casei şi în spate un hambar cu o reclamă pentru tutun de mestecat, pictată pe o parte... nu pot să spun de care e, totul e şters şi crăpat.

— Ce pitoresc!

— Toţi de pe-aici o duc greu. Ai putea pune o vorbă pentru ceva ploaie diseară.

— Excelentă idee. Fratele T îşi dădu capul pe spate, ca un lup care urlă, şi vocea i se ridică brusc, încă aspră şi chinuită, dar tremurând de emoţie. Te implor, bunule *Ii*-sus, în numele fraţilor mei suferinzi şi al surorilor mele... scaldă acest praf însetat cu lacrimile tale... şi dă viaţă pământului ars şi fructelor veştejite.

— *Amin, Doamne, a-min!* Din ce carte e asta?

— Din comoara mea personală de dispoziţii, răspunse fratele T şi chicoti.

Casa fermei Jasper era plăcută şi un pic spartană, cu un gard alb şi o verandă mare, care o împrejmuia. Un Chevrolet roşu, prăfuit era parcat lângă casă, iar un hambar solid care arăta proaspăt vopsit se ridica în spate. Cincisprezece sau douăzeci de porci slăbănogi râmau şi se îngrămădeau într-o cocină, pe o parte a hambarului. În spatele lor, un câmp de grâu pârjolit se întindea peste pământul plat până la orăşelul Brady, aflat la doar câţiva kilometri depărtare, un ciorchine mare de clădiri joase, înconjurate din patru părţi de silozuri care, la distanţă, în aerul clar încărcat de căldură păreau sentinele păzind o fortăreaţă în prerie.

Cortul cel mare, întins la vreo cincizeci de metri de casă, la marginea unui câmp parcelat, avea părţile laterale rulate şi legate. O briză

înşelătoare şi nepotrivită ridica iarba în jurul lui. În apropiere, multe vehicule de toate felurile şi modelele erau parcate la întâmplare de-a lungul drumului şi pe câmp.

Era o atmosferă de petrecere aici, de oameni care abia aşteptau momentul tovărăşiei şi al salvării; o duzină de femei şi copii alergau de colo-colo, sporovăind, râzând şi aşezând farfurii de plastic şi tacâmuri pe patru mese lungi; o fetişcană îmbrăcată într-o rochie albastră se învârtea şi dansa după un cântec pe care-l fredona în gând; un băieţel stătea jos pe pământ, privind mut o veveriţă într-unul dintre stejari, în timp ce alţi copii se jucau „de-a prinselea" în jurul unuia dintre copacii mai mari; doi bărbaţi în cămăşi aveau grijă de mai multe bucăţi de carne de pui care sfârâiau deasupra unui jar aprins, pus în bidoane de douăzeci de galoane; patru femei se agitau în jurul unei mese încărcate cu castroane cu brioşe, salată de varză, iahnie de fasole, ştiuleţi de porumb, prăjituri de ciocolată şi urcioare pline cu limonadă proaspătă.

La un capăt al drumului murdar care ducea la fermă, un indicator mobil anunţa:

Întâlnirea Renaşterii – astă-seară la ora 7:30
FRATELE TRANSGRESOR
Pastorul de la Biserica lui Hristos Rătăcitorul
„Pregătirea pentru Parousia"
Puteţi mânca orice doriţi la o cină de ţară, doar pentru trei dolari.
6:00-7:30

Mordachai păşea pe pământul tare, făcându-şi aer cu cămaşa udă descheiată la piept. Întrebă pe cineva unde-l putea găsi pe Jasper şi fuse îndrumat spre un bărbat scund şi cam greoi, cu păr rar, castaniu şi o piele foarte bronzată. Strângerea de mână a lui Jasper era viguroasă şi cinstită.

— Mă aştept la o mulţime bunicică, zise el entuziasmat, cu o voce plată şi cam nazală. Vin

oameni de la North Platte şi de la bisericile de pe partea asta. S-ar putea să se strângă chiar vreo trei sute.

— Ei, asta, cu siguranţă, îl va face fericit pe Fratele T.

— Aşa preferă să i se spună, Fratele T?

— Aşa ar fi tocmai bine.

— Şi dumneata eşti...?

— Fratele Mordachai.

Ciudat individ, gândi Jasper.

Mordachai îl domina. Înalt şi slăbănog ca un cocean de porumb, cu o faţă lungă şi îngustă, un nas ascuţit şi ochi strălucitori care oglindeau soarele la asfinţit. Transpiraţia abundentă formase o pată întunecată pe pieptul cămăşii sale albe, şifonate, şi la subsuori, iar el îşi tot îndepărta părul negru, ciufulit, care-i intra în ochi.

— Hai să mergem, aş vrea să-ţi prezint pe doamna mea şi pe fiica noastră, zise Jasper, conducându-l pe Mordachai spre micul grup de femei care aranjau mâncarea. Avem nevoie de Renaşterea asta, frate. Seceta asta este cea mai rea pe care mi-o amintesc. Credinţa oamenilor începe să se clatine când lucrurile merg rău şi n-au nici o şansă de îmbunătăţire. M-am rugat ca bunul Frate să ne poată aduce mesajul său.

— Şi Domnul a răspuns rugii dumitale, de-asta ne aflăm aici, frate Jasper. Fratele T v-a auzit rugăciunile şi a dat atenţie chemării voastre.

— Eu şi familia mea suntem de două ori onoraţi că bunul Frate T îşi va petrece nopţile în casa noastră. Nu avem aer condiţionat, îmi pare rău. Avem doar ventilatoare.

— Cu cât se face mai cald, cu atât mai mult îi place Fratelui T.

— Domnul fie lăudat!

— O, da, lăudat fie *Ii*-sus!

Mordie parcase rulota în spatele cortului cât de aproape putuse, pentru a-i face Fratelui T o intrare cât mai uşoară. Când se întoarse Mordachai, predicatorul stătea în fotoliul pivotant, lângă fereastra rulotei.

Se spălase şi buclele de culoarea mătăsii de porumb îi străluceau. Purta un caftan lung până la glezne, de culoarea pământului, cu o cruce brodată pe piept şi mâneci largi care-i atârnau până la coate. Avea în poală Biblia scrisă în Braille, iar într-o mână ţinea un ciorchine de struguri Concord. Ciugulea câte un bob din când în când, storcând şi sugând carnea moale din fiecare, în timp ce asculta vocile oamenilor, râsetele copiilor şi lătratul vesel al unui câine.

— Cum stau lucrurile cu fratele Jasper? îl întrebă pe Mordachai, care îşi ştergea transpiraţia de pe frunte cu palma unei mâini, prăbuşit pe un scaun.

— E un tip cumsecade. Fir-ar să fie, soarele e deja aproape de asfinţit şi e încă o căldură ca-n iad aici. Sper că o să faci un dans al ploii pentru ei diseară.

— S-ar putea s-o fac. Eu şi prietenii mei.

— Ştii ceva? Dacă chiar ar începe să plouă, s-ar putea să fii ales guvernator de Nebraska.

Fratele T zâmbi.

— Interesantă noţiune. La ce oră este confruntarea?

Accentuă prima silabă, pronunţând cuvântul *con*fruntare.

— Pastorul Jasper va începe la ora şapte şi jumătate, va face puţină încălzire cu localnicii şi te va aduce şi pe tine pe la 7:45.

— E bine. Ar trebui să terminăm până la nouă. Poate, mai devreme, dacă începe să plouă.

— Da, sigur, râse Mordachai.

— Povesteşte-mi despre fata Jasperilor. Ai întâlnit-o?

— Î-hî. Ajută la servit, la masă.

— Descrie-mi-o, zise Fratele T, fiind încă atent la sunetele de la masă.

— Nu e genul tău, T.

— *Descrie-mi-o!*

— E destul de scundă, un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, păr şaten. Ochi de culoare deschisă, albaştri sau verzi, nu prea ştiu sigur. Cam şaizeci de kilograme.

— Ştii ce vreau să-mi spui, hârâi predicatorul.

Mordachai ezită şi privi spre podea.

— Are... sâni frumoşi, plini. Şi un trup mic, vânjos.

— Cu ce este îmbrăcată?

— Cu o rochie de bumbac. Albastră.

Fratele T se aplecă spre urechea lui Mordachai şi vocea îi deveni doar o şoaptă:

— Este nevinovată, Mordachai? Poţi să-mi spui dacă este nevinovată?

— La dracu', nu ştiu dacă este... dar, în ţinutul ăsta, cred că da. E un oraş mic, iar ea nu poate să aibă mai mult de şaisprezece ani. Probabil că da.

— Şi care este numele mieluşelului?

— Penny.

— Penny. Minunat. Şi e deşteaptă, pun pariu.

— Pare destul de isteaţă, o trompetă a Bibliei, îţi spun eu. A citat ceva din Psalmi, dar nu-mi amintesc ce era.

— Splendid. Dar mama?

— Of, Iisuse, T...

— Sunt doar curios să-mi cunosc adunarea, Mordachai.

— Ei bine, ea, cu siguranţă, nu este genul tău şi, *cu siguranţă,* nu e o sfântă.

Fratele T râse.

— De ce nu-i sugerezi domnişoarei să-mi pregătească o farfurie cu mâncare şi să mi-o aducă aici?

— Ei, uite ce e, T... lucrurile merg chiar bine pentru noi. Nu ne trebuie necazuri. De ce nu...

— Gura, Mordachai! Taci chiar acum şi fă ce ţi-am spus.

Spăşit, Mordachai se crispă şi se ridică.

— Trebuie să-mi schimb cămaşa, zise el îmbufnat.

— Atunci, grăbeşte-te, mi-e foame.

Privea scena ca printr-un geam aburit, fără culori şi nuanţe. Imagini gri pluteau prin câmpul lui vizual. La dreapta lui, Mordachai verifica interiorul cortului şi instruia mica echipă de ajutoare. Predicatorul închise cu grijă obloanele şi se uită pe furiş, prudent, în jur, privind prin crăpătura îngustă dintre pervaz şi oblon, uitându-se printre gene pentru a focaliza mai bine imaginea. În cele din urmă, se ridică şi, folosindu-şi degetele arătătoare, îşi împinse lentilele de contact gri sub pleoapele de jos ale ochilor. Imaginea se clarifică, culorile apărură în scena din faţa lui, iar el se concentră pe fata care punea mâncare pe farfurie; o privi cum studiază fiecare ştiulete de porumb înainte de a-l alege pe cel mai bun, cum linge urmele de ciocolată de pe un deget, cum îşi mângâie obrazul cu sticla îngheţată a paharului de limonadă; îi ascultă râsul aproape copilăresc, fermecat de felul neruşinat cum îşi lăsă capul pe o parte, părul blond închis căzându-i pe faţă. Artera de pe gât începu să-i pulseze, respiraţia i se îngreună. Îi urmări fiecare mişcare până când ea se îndreptă spre rulotă, apoi se întinse la loc în fotoliu, îşi puse la loc lentilele de contact, închise ochii şi aşteptă.

Trecu un minut. Apoi îi auzi paşii lângă uşa rulotei. Ea ciocăni uşor.

— Este deschis, zise el, îndulcindu-şi vocea cât mai mult.

Îşi ţinu ochii închişi, auzi uşa deschizându-se şi vocea:

— Frate T?

— Da?

— V-am adus ceva de mâncare, domnule.

— O, mulţumesc, draga mea.

El se îndreptă în fotoliu şi-i făcu semn să intre.

Ea intră cu grijă, aproape cu veneraţie, uitându-se uimită prin interiorul slab luminat al rulotei.

Era frumos mobilat şi picturi religioase umpleau aproape fiecare spaţiu liber de pe pereţi. Picturi clasice – Cina cea de taină, Hristos cu braţele întinse şi inima însângerată, un crucifix – apoi îl văzu pe el şi o teamă respectuoasă îi tăie respiraţia.

— Tu trebuie să fii Penny, zise el.

— D-d-da, domnule, se bâlbâi ea, cu o voce la fel de moale ca o pală de vânt.

El şedea într-un fotoliu, lângă una dintre ferestrele mari, cu degetele urmărind caracterele Braille, în timp ce citea Biblia cu vârfurile degetelor. Ea se holbă la el, fascinată de părul care-i cădea pe umeri încadrându-i faţa frumoasă, înfăţişarea lui ce radia forţă şi seninătate, caftanul din pânză de sac. Privirea i se mută către imaginea lui Hristos şi făcu imediat comparaţia. El zâmbi, apoi deschise ochii, iar ea rămase atât de buimăcită, încât aproape că vărsă limonada. El o privea fix, cu ochii albi, ambigui, goi, care păreau să i se strecoare din inima în suflet şi să-i citească gândurile.

El întinse mâna şi-şi trase o măsuţă pe rotile în faţă.

— Pune-o aici, zise el.

Ea se supuse, aşezând farfuria şi paharul pe masă, punând cuţitul şi furculiţa din plastic lângă farfurie.

— Aşază-te aici, lângă mine, zise el şi, când ea trase mai aproape un scaun îmbrăcat în pânză, adăugă: Vreau să te privesc.

— Să mă priviţi?

El se întinse spre vocea ei, îi găsi obrajii cu vârfurile degetelor şi începu, încet, să-i atingă pielea moale. Ea închise ochii când degetele lui îi trecură peste pleoape, îi mângâiară nasul şi buzele. Respiraţia ei se iuţi, şi îşi simţi sângele urcându-i-se în obraji.

— Perfecţiune, şopti el. *Tu eşti trandafirul de Sharon şi Lăcrămioara. Eşti frumoasă, ai ochi de porumbiţă, iar buzele tale sunt ca purpura, eşti frumoasă pentru că nu există nici o pată pe tine.*

— Cântecul lui Solomon, murmură ea.

— Ai fost salvată? Eşti în graţia lui?

— Da, răspunse ea cu o voce tremurată ca un abur.

— Atunci, vom vorbi pentru tine din amvon, iar mai târziu te voi unge cu uleiul mântuirii. El îşi lăsă mâinile să alunece pe gâtul ei şi apoi le retrase încet. Acum, stai cu mine cât timp mănânc.

Începură să vină pe la ora şase şi jumătate. Mordachai îi văzu primul, un nor de praf venind spre ei pe şoseaua murdară, ridicând şi mai mulţi vălătuci în spate, ca fumul care urmează focul.

— Ce dracu' mai e şi asta? zise el.

Fratele T se odihnea pe canapea, în partea din spate a rulotei.

— Ce este, ce?

— Arată ca o furtună de praf ce vine pe şosea.

— Este parada, zise Fratele.

— Ce vrei să spui cu „parada"?

— Vin la spectacolul cu grozăvii, Mordie. Nu vin pentru mântuire, nu vin ca să fie salvaţi, vin pentru spectacol.

— Ei, haide, nu începe iar...

Fratele se ridică în capul oaselor şi-şi aruncă picioarele pe podea.

— Nu-i nimic. Îi vom scutura bine până vom termina. Nu contează ce-i aduce aici, ci ceea ce se întâmplă când se implică, asta e important.

— Iisuse, aş vrea să poţi vedea asta, Frate. Norul acela de praf trebuie să fie lung de aproape patru sute de metri.

Fratele se duse la fereastră, în spatele lui Mordachai, şi se chinui să vadă prin fereastră. Un vârtej de praf se mişca spre ei.

— Ai ascultat la radio? întrebă el.

— N-am avut timp, zise Mordachai. Eu n-am niciodată timp pentru o confruntare, ştii asta. Am prea multe de făcut.

— Un front de nori se mişcă spre noi.

— Drace, se pare că un front se mişcă pe şosea, spre noi.

— Nu mă asculţi, Mordie.

— Da, da, un front...

— Cred că o să se scuture aici pe la opt, opt şi jumătate.

— Am mai văzut nori şi înainte, T, norii nu înseamnă neapărat ploaie.

— Plouă în Kansas. Într-un oraş numit Cedar Bluffs. Unde e asta?

Mordachai ridică din umeri. Deschise un sertar şi luă atlasul rutier Hammond. Frunzărindu-l, găsi Kansasul şi urmări, cu degetul, şoselele şi drumurile.

— Ei, ca să vezi, Iată-l. Puţin mai la sud de aici, cam... optzeci-nouăzeci de kilometri.

— Şi ce-ţi spune norul acela de praf, Mordie?

Bărbatul cel slab privi cu atenţie pe fereastră, se uită la felul în care se ridica praful şi cum începea să se disperseze, apoi cum se răsucea spre ei.

— Vântul bate spre noi?

— Bate spre noi, direct dinspre Cedar Bluffs.

— Ticălosul!

— Hai să-ţi spun că diseară o să ne rugăm pentru ploaie, aşa cum nu ne-am mai rugat niciodată. Ne vom ruga şi vom cânta, vom dansa şi vom aduce ofrande ploii în seara asta. Vreau să revii lângă mine, chiar lângă cort. Tu eşti un vechi

muncitor agricol, Mordie, şi poţi mirosi ploaia în aer. Dacă se apropie, dă-mi un semn, zornăie-ţi tamburina aceea a ta. Asta când vom aduce ofrandele, iar dacă vine ploaia, Dumnezeule, ne vor da tot ce au. Drace, ne vor da chiar şi *verighetele.*

Mordie se aplecă în faţă şi-şi făcu palmele căuş la ochi.

— Iisuse, T, trebuie să fie vreo douăzeci – treizeci de maşini pe drum.

— Păi, da, desigur. Este parada, Mordie. Fratele T îşi ridică braţele deasupra capului şi vocea îi tremură într-o predică batjocoritoare: Fraţi şi surori... rugile voastre au fost ascultate... mâncaţi cât vă ţine burta... priviţi spectacolul cu *grozăvii...* totul pentru trei amărâţi de dolari. Îşi coborî braţele şi chicoti. Ce învoială. Afacerea anului.

Maşinile se întindeau într-un şir lung, aproape bară la bară pe terenul de lângă şosea, unde Harmon Jasper pusese cortul, formând o parcare. Un autobuz şcolar, închiriat pentru aceasta ocazie, sosi cu treizeci şi cinci de adepţi ai unei congregaţii a Bisericii Domnului, de la şaizeci de kilometri depărtare. Mai erau caravane de patru-cinci maşini de la alte biserici din zonă. Una dintre ele, neagră, un model nou de turism, se opri lângă cort şi un tânăr în ţinută militară ieşi din maşina şi se apropie de Jasper. Vorbiră un minut sau două, apoi fermierul arată cu degetul spre rulotă. Soldatul deschise uşa din spate a maşinii şi din ea ieşiră doi bărbaţi, unul în uniformă militară, iar celalalt într-un costum negru de afaceri. Aceştia se îndreptară spre rulotă.

— Se pare că avem şi nişte VIP-uri, Frate.

Uitându-se peste umăr, predicatorul îi văzu pe cei doi oameni ca prin ceaţă.

— Vezi ce vor.

— Sigur.

Mordachai ieşi în întâmpinarea celor doi vizitatori. Schimbară câteva cuvinte, apoi Mordachai îi conduse la rulotă. Ciocăni şi-şi băgă capul pe uşă.

— Sunt doi oameni din statul Montana care ar vrea să-ţi zică ceva, Frate.

— Condu-i înăuntru, Mordie.

Mordachai îi invită în spaţiul de locuit al rulotei. Bărbatul în uniformă era mai scund, cam un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, cu o înfăţişare foarte milităroasă şi, evident, teribil de ordonat, cu o piele foarte bronzată. Îşi scoase brusc chipiul, dezvăluind un păr negru, tuns foarte scurt. Expresia îi era la fel de rigidă ca şi ţinuta şi avea vulturi de colonel pe guler. Celălalt bărbat avea puţin peste un metru şi optzeci de centimetri. Părul lui castaniu era îngrijit pieptănat; faţa avea acel ten rumen, al unui bărbat cu o tensiune arterială mereu crescută. Costumul lui de in prezenta urmele unei călătorii lungi. În ciuda căldurii, amândoi bărbaţii erau uscaţi ca nişte schelete în deşert.

— Frate Transgresor, numele meu este Lewis Granger, zise cel înalt. Asociatul meu prezent aici este colonelul Shrack.

— Un om al armatei, colonele?

— Patrioţii Montanei.

— Este o echipă de fotbal?

Granger începu să râdă, dar colonelul nu văzu nici un pic de umor în această remarcă.

— Miliţia statală, zise el tăios.

— Îmi pare rău. Nu ştiu prea multe despre sporturi sau miliţie.

— Nu face nimic.

Fratele T întinse mâna între cei doi, iar Granger i-o strânse. Colonelul păşi încet în spatele lui Granger, uitându-se fix în ochii voalaţi ai predicatorului, studie camera, verifică totul, dar nu dădu mâna cu predicatorul.

— Bine aţi venit în umila noastră biserica, zise T. Căutaţi mântuirea? Apoi zâmbi. Sau, poate, aţi venit pentru... o donaţie?

— Ne place mesajul dumitale. Ne place ce ai de spus, Frate. Vorbeşti pe limba noastră.

— Vorbesc limba lui Dumnezeu, domnule Granger.

— Cu puţina politică amestecată în ea, zise Granger cu un zâmbet.

— Misiunea mea este să mă asigur că turma mea este informată. Viaţa este plină de ocazii, domnilor. Îmi place să cred că discipolii mei îşi cunosc toate opţiunile.

— Sunt surprins că n-aţi avut probleme cu Fiscul, zise Granger. Ei devin nervoşi când politica şi religia se amestecă.

— Eu sunt o biserică. Trăiesc numai prin donaţii. Toată averea noastră este acest vehicul. Mordie ţine registrele excelent, întotdeauna la îndemână pentru ei.

Granger se uită în spate, la Mordachai, dădu din cap, apoi se întoarse spre predicator.

— O să trec la subiect, zise el. Am participat la adunările dumneavoastră de multe ori: Missouri, Kansas, săptămîna trecută în Omaha. Întotdeauna plecaţi dintr-un oraş când audienţa este în creştere.

— Mă duc unde mă îndrumă Domnul. Şi unde suntem bineveniţi.

— Păreţi a avea o aversiune faţă de publicitate.

— Publicitatea îi corupe pe cei mai buni oameni.

— Îmi place asta, îmi place foarte mult, domnule.

Fratele T stătea pe scaun şi se uita absent la spaţiul dintre colonelul Shrack şi Lewis Granger, vederea sa periferică urmărind silueta omului în uniformă de camuflaj, în timp ce acesta trecea în revistă interiorul rulotei.

Granger rupse tăcerea.

— Toate bune şi frumoase, domnule. N-aş sugera altceva doar dacă... ei bine, vreau să spun că mesajul dumneavoastră trebuie să fie auzit de mai mult de câteva sute de oameni pe seară, nu credeţi?

— Cum este voia Domnului.

— Am avut şi eu câteva discuţii cu Dumnezeu, Frate. Din cauza aceasta sunt aici. Dumnezeu mi-a spus că mesajul dumitale are nevoie de o audienţă mult mai mare.

Colonelul interveni brusc în discuţie:

— Ar trebui să vorbeşti tuturor celor oprimaţi. Oamenilor uitaţi de guvernul lor sau celor trădaţi de acesta.

Expresia feţei Fratelui T rămase neschimbată, ochii lui alburii privind drept înainte.

Granger se aplecă mai aproape de el, ochii strălucindu-i cu anticipaţie.

— Cum ţi-ar plăcea să transmiţi acest mesaj către vreo două milioane de oameni pe săptămână, şi totuşi să nu te mişti nici măcar un kilometru?

Fratele zâmbi.

— Ei, dar acest lucru ar fi un adevărat miracol, nu-i aşa, Mordie?

— Domnul fie lăudat. Ar fi chiar un miracol.

— Crezi că asta l-ar face fericit pe Dumnezeu? întrebă Granger.

— Nu ştiu, Domnul nu-şi discută ideile cu mine.

Granger râse.

— Îmi place că ai simţul umorului, Frate.

— *O glumă prosperă în urechea celui care o aude, niciodată pe limba celui care o spune.*

— Este un citat din Biblie?

— Shakespeare.

— Frumos l-aţi citat, zise Granger, apoi se opri, stânjenit de gafa sa. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să vă pară. Este o figură de stil. De fapt, Mordie citeşte. Eu doar ascult. Mai lăsă

câteva clipe să se scurgă, apoi spuse: Ce aveţi în minte, frate Granger?

— O emisiune radio, Frate. Eu deţin şase staţii radio, dar fac parte dintr-o reţea care are treizeci de staţii în nord-vest. Montana, Idaho, Utah, Wyoming, Colorado. Un punct de vedere foarte conservator, care se potriveşte perfect cu al dumitale. Am tot încercat să facem o emisiune religioasă, care să combine punctul de vedere creştin cu agenda noastră politică.

— Şi care este aceasta?

— Conştiinţa de sine.

— Conştiinţa, zise colonelul Shrack cu o voce plată, autoritară. Să trezim tigrul care doarme.

Granger se uită tăios la Shrack şi făcu o mişcare cu mâna, ca să-i tempereze tonul.

— Vorbim despre unde lungi şi scurte, zise Granger. Ne vor recepţiona cam două-două milioane şi jumătate de oameni. O emisiune excelentă, un punct de vedere creştin, conservator. Seara noastră de audienţă maximă este miercurea. Am vrea ca dumneata, Frate T, să iei în considerare această ofertă. O emisiune radio. Câte o oră în fiecare miercuri seara, la ora şapte. Îţi vom pregăti un cor frumos, documente, un predicator renăscut să te prezinte aşa cum trebuie în fiecare săptămână. Dacă va avea un succes atât de mare pe cât sperăm noi, am putea să ne extindem, poate să formăm chiar o organizaţie mare. Gândeşte-te la asta. În timpul emisiunii, de aproape treizeci de minute în fiecare seară, să fii ascultat de milioane de oameni însetaţi să audă adevărul aşa cum îl vede Dumnezeu.

Fratele nu zise nimic. Stătea pe marginea scaunului, cu spatele rigid şi mâinile încrucişate în poală.

— Desigur, vă vom plăti cu generozitate atât pe dumneata, cât şi echipa. Fratele aşteptă. Şi vă veţi lua partea din profiturile din reclame şi donaţii. Fratele încă aştepta. Fără fotografii

personale, fără publicitate, exact aşa cum vă place. Îi va da o nota de mister. Vom înregistra predica dumitale şi vom adăuga corul şi introducerea după aceea. Nici nu este nevoie să vă arătaţi faţa. Granger se uita fix la el. Predicatorul tot nu zicea nimic. Înţelegeţi ce vreau să spun, frate?

— Desigur, domnule Granger.

— Mă cheamă Lew. Te rog, spune-mi Lew.

— Şi dumneata o să fii angajatul meu, Lew?

— Deloc. Va fi emisiunea dumneavoastră, domnule. Cuvintele dumneavoastră, gândurile dumneavoastră. Am vrea să credem că, hm, am putea să vă sugerăm câteodată un vers sau două din Biblie, care să vă inspire. Poate să vă sugerăm o temă pentru predică din când în când, dar numai dacă sunteţi de acord. Fără cenzură. Cu toţii credem ferm în Constituţie.

Predicatorul se ridică şi merse încet spre chicinetă.

— Doreşte cineva o limonadă? întreba el, deschizând uşa de la frigider şi luând o cană mare de suc roz pal.

— N-am vrea să vă deranjăm.

Fratele începu să deşurubeze capacul cănii, dar Mordie se grăbi să ajungă lângă el.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, zise el.

Fratele râse.

— Nu voiam ca oaspeţii noştri să creadă că sunt neajutorat, Mordie, zise el, dar aşteptă până când ajutorul lui umplu un pahar şi i-l puse în mână. Mulţumesc, zise el şi-şi căută drumul înapoi spre fotoliu, punând mâna pe umărul colonelului Shrack în timp ce trecea pe lângă el. Pe epolet se aflau două baionete încrucişate pe un câmp albastru, mânerele lor având forma unor cruci. Nu putu să desluşească cuvintele care înconjurau scutul, dar pe steagul care flutura în jurul celor două săbii scria cu roşu SANCTUAR. Trebuie să înţeleg că îmi oferiţi o emisiune radio proprie de o oră şi ne veţi plăti, pe mine şi echipa mea, şi îmi

veţi da un procent în profituri şi nu-mi veţi cenzura în nici un fel predicile. Corect?

Granger încuviinţă din cap, apoi adăugă repede:

— Corect. Am fi bucuroşi să-i oferim avocatului dumneavoastră un contract convenabil şi...

— Nu am avocat, domnule. N-am avut niciodată nevoie. O să mă rog pentru asta. Între timp, puteţi întocmi ceea ce credeţi că este un contract convenabil, iar Mordie şi cu mine ne vom uita peste el.

— Să înţeleg că vă interesează?

— O să-l discut cu Dumnezeu. Vă rog să vă lăsaţi cartea de vizită la Mordie, ca să ştim cum să luăm legătura cu dumneavoastră.

— Vom petrece noaptea la un motel din afara oraşului. Poate... vom lua micul dejun împreună mâine, ca să ne continuăm discuţia?

— Poate. Vă va anunţa Mordachai.

— Excelent. Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat. Şi pentru faptul că ne-aţi luat în seamă propunerea.

— Când aţi vrea să începeţi această emisiune radio? întrebă Mordie.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Bărbatul îi dădu lui Mordie un plic. O mică donaţie, pentru că v-am răpit timpul... şi, poate, ca să vă convingem că suntem serioşi. A fost o plăcere, Frate T.

Se întinse şi strânse mâna predicatorului. Colonelul nu zise nimic în timp ce amândoi părăsiră rulota.

— Iisuse, T, ai vrut să-i dai gata pe tipii ăştia, zise Mordachai, privindu-i pe cei doi bărbaţi care mergeau cu paşi mari spre maşină.

— O, nu cred asta, răspunse predicatorul şi zâmbi.

Mordie deschise plicul şi scoase conţinutul, împrăştiind bancnotele de câte o sută de dolari pe

masă, ca un pachet de cărţi. Fluieră.

— Zece de-astea mari, T. O mie de parai.

— Se dau mari, zise predicatorul cu un chicotit.

— E calea către inima unui om.

— Calea către buzunarul din spate al unui om, vrei să zici. Scutură o momeală prin faţa noastră.

— Mă întreb ce e cu tipu' ăla militar.

— Îţi mai aminteşti ce mi-ai citit despre Sanctuarul lui Dumnezeu?

— Parcă. Îţi citesc tot ce scrie în nenorocitu' ăla de ziar, în afară de reclame. Câteodată şi pe ele. Nu pot să-mi amintesc totul.

— Paramilitarii, Mordie. Foarte direcţi.

— Şi de ce s-a asociat colonelul cu tipu' de la radio?

— Pentru ca amândoi sunt buni creştini. Sunt copiii Bibliei.

Mordie râse.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Ei duc un război sfânt care nu tolerează nici o slăbiciune.

— Un război sfânt?

— Dumnezeule, Mordie, îmi citeşti despre ei cel puţin o dată pe săptămână. Fac tot posibilul ca să provoace o confruntare cu guvernul.

— Sunt doar nişte ticăloşi înarmaţi, care se joacă de-a soldăţeii la sfârşit de săptămână.

— O, nu cred asta, Mordie. Cred că misiunea lor merge mult mai departe. Cât e ceasul?

— Şapte şi un sfert.

— Cred că-mi voi revizui puţin predica. Să le dau băieţilor un pic din ceea ce vor.

— Crezi că o să fie afară, în mulţime?

— Desigur. Probabil că vor înregistra întregul spectacol.

— Drace, dar nu e legal.

Predicatorul începu să râdă.

— Sunt sigur că asta este treaba lor.

— Ce spui, uite că-şi iau ceva de mâncare. Ai dreptate, se ţin aproape. Se opri un moment. A dracului ofertă, T.

— Poate fi îmbunătăţită. Şi vom vedea cum arată hârtia lor.

— Crezi că au scris deja contractul ăla?

Predicatorul zâmbi.

— O să-ţi spun ce n-au făcut, n-au venit tot drumul până aici din Montana ca să împuşte ciori, Mordie.

Trei sute de oameni umpleau cortul de rugăciune, încercând să se apere de căldură cu ziarele şi cu mâinile. Harmon Jasper dădu din cap a încuviinţare către Penny, şi ea merse nervoasă în partea din faţă a scenei improvizate. Zâmbea timid, deoarece, în spatele ei, doi adolescenţi, o fată şi un băiat, ea cântând la chitară şi el la muzicuţă, ţineau un ritm lent, aproape de înmormântare. Vocea lui Penny tremura, dar era clară şi dulce.

În rulotă, predicatorul stătea lângă o fereastră deschisă şi asculta, mişcat şi excitat de inocenţa ei.

— O, da, îşi zise în sinea lui.

Când ea termină de cântat, Harmon Jasper se duse la microfon. Cei doi tineri cântau „Voi zbura departe". Băiatul începu un dans vioi. Oamenii începură să bată din palme. Câteva voci se alăturară muzicanţilor:

Într-o dimineaţă frumoasă
Când viaţa aceasta se va sfârşi,
Voi zbura departe...

De la al doilea vers, adunarea intrase în ritm. Tropăind din picioare şi bătând din palme, se alăturară cu toţii cântăreţilor.

Fratele T închise fereastra şi chicoti pentru sine.

— E vremea să dansăm, şopti el. Îşi ridică toiagul şi Biblia; celelalte accesorii erau deja puse la locul lor pe scenă. Îl luă de braţ pe Mordachai şi merseră împreună la cort. Când cântecul se sfârşi, el împinse pânza ce ţinea loc de uşă şi intră în cort, bocănind cu bastonul în faţa lui. Adunarea de oameni tăcu. Fratele T merse singur pe platformă. Se opri când simţi marginea scenei improvizate. Lăsă bastonul să cadă pe podea, iar ochii lui lăptoşi se holbară la public.

Ţinea Biblia sus, deasupra capului.

— Lăudat fie Domnul!

— *Lăudat* Fie Domnul!

— Lăudat fie IISUS!

— *Lăudat* fie IISUS!

— Cuvântul..., hârâi vocea lui, este Dumnezeu!

Se auziră câteva cuvinte „Amin" din public.

— Sunt timpuri GRELE, prieteni. Timpuri foarte grele.

— *Amin!*

— Aceste timpuri vă pun la încercare credinţa...

— *Amin!*

— Aceasta este vremea Slujbei.

— *Amin! Amin!*

— Dar... ascultaţi bine ce vă spun... dacă îl veţi nega pe DUMNEZEU, mai bine părăsiţi locul acesta *acum,* pentru că DUMNEZEU ESTE cuvântul, şi dacă nu credeţi *asta,* puteţi ieşi chiar acum pe uşă. Ieşiţi de aici şi urcaţi-vă în maşini, duceţi-vă acasă şi staţi în întuneric... pentru că asta e tot ce veţi obţine fără dragostea lui DUMNEZEU.

— *Aleluia*!... *Amin*!

Se opri pentru câteva clipe.

— Sunt aici ca să vă spun, dacă mă credeţi, că DOMNUL DUMNEZEU va veni printre voi. Va sta lângă voi. Vă va călăuzi prin acest abis. David vă spune în capitolul doi: *Este cineva dintre voi*

suferind? Lăsaţi-l să se roage! Este cineva dintre voi bolnav? Puneţi-l să-i cheme pe bătrânii Bisericii şi lăsaţi-i să se roage deasupra lui, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului... rugăciunea făcută cu credinţă îl va salva pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica din patul în care a zăcut...

— *Amin...* Amin!

— Ei bine, fraţi şi surori, *noi* suntem suferinzi. Inimile noastre sunt bolnave. De ce? Pentru că pământul acesta moare în jurul nostru... un singur lucru ne poate salva, un singur lucru, fraţi şi surori – CREDINŢA. Credinţa în Dumnezeu, deoarece, dragi inimi, numai credinţa vă va menţine puternici. Doar rugăciunea vă va aduce eliberarea.

— *Amin.*

Predicatorul aruncă Biblia pe podea. Aceasta căzu, ridicând praful când lovi platforma.

— Nu am *nevoie* de Biblie pentru a vă vorbi în seara aceasta. N-am nevoie de Scripturi. Nu-mi trebuie David, Marcu, Luca sau Ioan ca să vă spun ce va să vină. Citiţi despre acest lucru în fiecare zi. Vedeţi la televizor. Vedeţi când vă uitaţi afară pe fereastră. Ei fac o gaură în cer şi soarele pârjoleşte câmpiile şi ne seacă izvoarele şi cine îi lasă să facă asta? Cine îi acoperă? Guvernul vostru, iată cine. Şi cine este guvernul? Oamenii pe care voi îi puneţi în slujbă. Le este teamă să nu-i jignească pe marii afacerişti, pentru că de la ei primesc toţi banii de care au nevoie. Iar când câmpurile voastre sunt arse şi râurile s-au transformat în praf, cine va veni să vă ia fermele? SIT{1} – Serviciul Infernal de Taxare.

Publicul păstra o tăcere adâncă.

— Ei ne-au vândut pădurile sălbatice tăietorilor de lemne. Uitaţi-vă la copiii voştri... hai, priviţi-i chiar acum. Ştiţi de ce vă spun asta? Pentru că ei se vor sufoca şi vor muri dacă noi nu-i oprim. Copacii trimit oxigenul în aer, iar fără ei,

vom muri cu toţii. Guvernul îi cocoloşeşte pe cei ce poluează cu monoxizii şi dioxizii lor, spunându-le: „Haideţi, împuţiţi pământul, otrăviţi apa şi aerul." Vreţi să vorbim despre Armaghedon? Fraţi şi surori, el este chiar acolo... în pământul vostru pârjolit. Parousia depinde de noi. Diavolul însuşi şi-a adus flăcările din iad aici şi le-a întins peste pământul roditor al Domnului. Asta nu e drept...

— AMIN!

— Nu este drept...

— AMIN!

— Să plăteşti un om ca să are sub recolta lui şi să-i iei altuia ferma când timpurile sunt aşa de grele. Dumnezeu este supărat. Dumnezeu este sătul să îşi vadă creaţia distrusă de lăcomie.

Şi mai multe „Amin"- uri.

— NU VĂ AUD! *Eu zic,* DUMNEZEU ESTE CUVÂNTUL.

— Amin! Amin! Amin!

— Credeţi în Dumnezeu? Aveţi încredere în DOMNUL?

— Daaa!

— Bunul Dumnezeu Atotputernic. El este cu noi în seara aceasta.

—Amin!

— Domnul este cu noi în acest cort, vecinii mei, Dumnezeu ne iubeşte pe toţi, pe fiecare bărbat, femeie şi copil de aici laolaltă. Îi vom oferi această melodie, este un fel de istorie a lumii în trei minute. Ştiţi, fraţi şi surori, de câte ori ascult ştirile, acest cântec are şi mai mult sens.

Muzicuţa şi chitara impuseră ritmul, un ritm rapid, care-ţi făcea picioarele să tropăie. Fata de la chitară închise ochii şi începu să cânte:

Atât de adesea când oamenii sunt binecuvântaţi
cu prosperitate,
Ei nu mai văd
Bunătatea şi mila Domnului.

Ei îşi cântă ruga către El
Şi-i oferă dorinţele lor,
Apoi îşi întorc faţa de la Dumnezeu
Şi fac aşa cum le place.
Aşa cum un vultur
Îşi îndestulează cuibul
Astfel încât puii
Să aibă ce e mai bun..."

Melodia era tot mai plină de viaţă. Cu cât ei cântau mai tare, cu atât mai iute dansa el. Hop, hop, ţop, hop, hop, ţop. Undeva, într-o parte, o femeie îşi ridică ambele mâini deasupra capului şi începu să rostească o rugăciune nedesluşită, apoi alta i se alătură şi încă una. Frenezia era tot mai mare. Predicatorul se duse, dansând, spre una dintre cutiile lăcuite de pe masa lui de lângă amvon.

Ochii i se făcură şi mai mari, ritmul se înteţi. Un fior nervos scutură mulţimea.

În timp ce se apropia de cutii, îl văzu pe Mordachai intrând în cort. Îşi lovea tamburina de picior, privind afară, spre cer. Lovi tamburina tot mai repede.

Fratele T se uită într-una dintre cutii. Doi şerpi cu clopoţei de culoarea nisipului zăceau pe fundul cutiei. Deschise brusc capacul cutiei. Zornăitul mânios din interior era înăbuşit de cântec, de „Amin", de vocile bolborosind într-o limbă ciudată, necunoscută.

Predicatorul îşi înălţă vocea peste haos:

— Marcu, Capitolul cincisprezece: *Şi aceste semne vor însoţi pe cei ce vor crede: în numele meu vor scoate demoni; vor vorbi limbi noi; vor lua în mână şerpi...*

Îşi afundă mâna în cutie, luă din mijloc unul din cei doi şerpi şi-l scoase afară. Plecă, dansând, de lângă cutie, mângâind şarpele, simţindu-i muşchii unduindu-se în palmă; scoase limba şi lăsă limba despicată a şarpelui să o atingă pe a sa.

Mulţimea înnebuni. Se părea că din şarpele care-şi zornăia clopoţeii se scurgea electricitate în mulţime. O văzu pe Penny, în rândul al doilea, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, bătând sălbatic din palme. Predicatorul ridică şarpele deasupra capului şi îşi continuă dansul spasmodic.

Căută în cutie şi luă şi celălalt şarpe. Îşi înfăşură primul şarpe în jurul gâtului, scoţându-l pe al doilea din cutie cu ambele mâini.

— Doamne, supuşii tăi prea plecaţi te imploră, adu-ne ploaia. Ne amintim vorbele tale în epistola lui Iacov, Doamne Dumnezeule. *Nu vă temeţi, fiţi veseli şi bucura[i-vă, căci Dumnezeu va face lucruri măreţe. Pentru că, priviţi, cel ce a format munţii şi a creat vântul şi i-a pus omului gândul lui, DOMNUL, DUMNEZEUL mulţimilor, este numele LUI.*

Auzi prima picătură de ploaie pe pânza cortului, apoi încă una. Îşi eliberă o mână, ţinând şarpele la o lungime de braţ, în timp ce cu cealaltă îl căută pe celălalt, care părea intrat în transă, legănându-se în jurul gâtului său.

— *Să nu vă fie teamă, voi animale ale câmpului: pentru că păşunile din sălbăticie înverzesc, pentru că pomii îşi leagănă fructele, smochinul şi via îşi dau puterea. Bucuraţi-vă întru DOMNUL DUMNEZEUL vostru, şi EL va face să cadă peste voi... ploaia. Şi pământurile vor fi pline de grâu, şi butoaiele se vor umple cu vin şi untdelemn...*

Începură să cadă mai multe picături. Ca un foc de mitralieră, ele loveau pânza cortului. Afară, gheizere de praf se ridicau în jurul picăturilor de ploaie care plesneau pământul tare.

Predicatorul căută primul şarpe, încercă să şi-l ia de pe umeri, şi când făcu asta, şarpele îşi reveni din letargie. Capul i se ridică brusc. Gâtul i se răsuci înapoi. Fălcile i se deschiseră brusc. Predicatorul îl vedea cu încetinitorul. Gura deschisă la aproape o sută optzeci de grade. Colţii

scânteind de venin. Apoi atacă, o fâşie aurie şi bang! Colţii i se înfipseră adânc în antebraţ.

Simţi ca şi cum cineva l-ar fi lovit în braţ cu o bâtă de baseball. Simţi colţii intrând adânc în muşchi. Braţul îi era cuprins parca de flă-cări ce urcau. Celălalt şarpe îşi întoarse capul spre mâna care îl ţinea şi începu să se răsucească la loc.

Predicatorul prinse primul şarpe chiar de fălci, îl strânse şi îl smulse din braţul lui.

Mulţimea îşi ţinea respiraţia. Câţiva oameni începură să ţipe. Cei care se aflau mai aproape de platformă se dădură în spate.

— Nu vă opriţi, ţipă predicatorul. Cântaţi mai tare. Făceţi-l să plece.

Afară, Shrack, Granger şi tânărul sergent priveau din maşină cum îl atacase şarpele.

— Iisuse! exclamă Shrack.

Granger se holba doar, cu oroare mută.

Durerea se întindea în tot braţul predicatorului şi i se înnoda în umăr. Veninul îl ardea adânc în carne. Braţul începu să-i amorţească.

Aruncă primul şarpe în cutie. Acesta se târî într-un colţ şi se încolăci, pregătindu-se să atace din nou. Îl aruncă pe al doilea peste primul, distrăgându-i atenţia pentru o clipă şi închise capacul cutiei.

Mordie şi Harmon Jasper alergară să-l susţină.

— Continuaţi, continuaţi îi zise el cu respiraţia întretăiată lui Jasper, iar lui Mordachai: Du-mă afară.

Jasper apucă microfonul şi începu să cânte mai tare, în timp ce Mordie îl ducea pe Fratele T afară prin uşa din spate a cortului.

Fulgerul tăie o cărare portocalie, în zigzag, pe cer. Ploaia turna cu găleata.

— Te duc la rulotă.

— Nu, zise predicatorul cu o voce subţire şi slabă. Aşază-mă pe masă. Vreau să simt ploaia.

Sunt în flăcări.

— Cât este de rău?

— Uitasem ce rău doare. Încerca să-şi menţină respiraţia. Îmi sfâşie pieptul.

Mordie mătură, cu mâna, farfuriile de hârtie, sticlele de sos şi şerveţelele de pe masă şi îl ajută pe predicatorul bolnav să se întindă. Acesta se întinse pe spate şi îşi sfâşie caftanul aproape până la talie. Braţele îi căzură în lături, ca şi cum ar fi îmbrăţişat furia furtunii.

— E aşa de bine, Mordie. Ploaia e aşa de plăcută.

— Dar tu? Tu cum te simţi?

— Amorţit. Mă simt... departe.

— Rămâi aici, bătrâne.

— Fă-i să cânte în continuare, Mordie. Fă coşurile să circule peste tot. Spune-le că eu sunt aici, afară, pentru ei – luptându-mă cu diavolul.

Din maşină, cei trei oameni priveau drama care avea loc lângă cortul de rugăciune.

Shrack luă un trabuc, îi scoase învelitoarea şi muşcă un capăt, scuipând un pic de tutun pe fereastră.

— Ar trebui să aibă un doctor la îndemână când face tâmpenia asta, zise el.

— Nu va accepta ajutor medical, zise Granger. Este un test al credinţei.

Colonelul aprinse trabucul cu o brichetă Zippo, întorcându-l încet în flacără până se aprinse cum trebuie.

— Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că are nevoie de o slujbă nouă, la radio. Asta dacă n-a murit deja.

— Dacă în asta crede, asta este. Eu nu mă împotrivesc niciodată crezurilor cuiva. Asta este între el şi Dumnezeu.

— Să-ţi înfigi un şarpe nebun în faţa? Al dracului mod de a te juca de-a Dumnezeu. Şi apoi

să refuzi un doctor?

Dădu din cap.

— Nu iei şerpii în mâini dacă nu crezi că eşti sfânt. În sufletul lui, el crede că, dacă moare, se duce direct în braţele Domnului. Dacă trăieşte, înseamnă că Domnul îl iubeşte şi mai mult.

— Tu crezi toate prostiile trâmbiţate de Biblie, nu-i aşa, Lewis?

— Ei bine, încă mai admir cuvintele, dar am ieşit din graţiile Lui cu mult timp în urmă.

— De fapt, eu îmi amintesc un singur vers din Biblie, dar mă defineşte foarte bine, zise Shrack.

— Care este acela?

— *Nu este altceva mai bun pentru un bărbat decât să mănânce şi să bea, şi să-şi înveselească sufletul cu ce este bun din munca lui.*

— Ecleziastul, spuse tânărul sergent. Capitolul al doilea.

Colonelul zâmbi amar.

— Foarte bine, fiule. Bătrânul meu a lătrat Biblia pentru întregul stat Montana. A pompat-o în mine dimineaţa, la prânz şi seara, până în ziua în care am plecat în armată. Dacă făceam o greşeală de pronunţie sau citeam greşit din Biblie, mă ducea afară la hambar, îmi încrucişa mâinile, mă lega de încheieturi, le atârna de un cârlig şi îmi tăbăcea fundul cu o curea, citind tot timpul din afurisita de Biblie. Mi-a făcut asta până când am făcut şaisprezece ani şi eram prea mare ca să se mai pună cu mine. Când m-am întors din Vietnam, nu m-am mai dus niciodată acasă.

— Aţi revenit în Montana şi nu v-aţi dus niciodată să vă vedeţi familia? zise sergentul.

— Mama a murit când eu eram plecat, zise colonelul, uitându-se cu atenţie prin binoclu la predicatorul care zăcea nemişcat ca un buştean pe masa de picnic. Bătrânul s-a însurat cu una de vreo şaptesprezece ani, două luni mai târziu. N-aveam nevoie de un nerod credincios cu coşuri pe faţă să-mi vândă mie rahat. Pufăi din trabuc, apoi adăugă:

Ştii ce mă surprinde? Faptul că şerpii sunt de-adevăratelea. Am crezut că le-a scos veninul înainte de slujba... dar bunul frate de colo este acum doar o păpuşă bolnavă.

— Scuzaţi-mă, domnule colonel. Treaba e că el crede, zise sergentul, fără să se întoarcă. Îşi pune viaţa în mâinile lui Dumnezeu, domnule. *Şi atunci ţărâna se întoarce în pământul din care a fost luată, iar sufletul se va întoarce în Dumnezeu, care l-a dat.*

Colonelul privi fix ceafa sergentului preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă zici tu, sergent.

— Solomon a zis asta, domnule, nu eu.

— *În Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi limbi noi; vor lua în mână şerpi; şi dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma,* zise Granger. Tot Ecleziastul. Colonelul se uită surprins la Granger. De fapt, am citit câte ceva despre mânuitorii de şerpi, zise Granger.

— Ai memorat citatul acela?

— M-am gândit că o să-l pot folosi vreodată.

— Eşti un ticălos al naibii de viclean, Lewis, zise colonelul, privind încă prin binoclu masa pentru picnic.

— Aşa am ajuns să fiu proprietarul tuturor acelor staţii de radio şi bănci, Harry.

Picioarele predicatorului începură să tremure şi întregul corp începu să fie scuturat de spasme.

— Hristoase, are o criză.

— Se luptă cu Diavolul, şopti sergentul cu o teamă respectuoasă. Aleluia.

— Aleluia, pe dracu'. Are de gând să zacă acolo şi să moară chiar în faţa noastră.

Un bărbat înalt şi foarte slab, îmbrăcat într-un costum alb ieşi din cort şi se îndreptă spre masa de picnic. Mordie îl opri înainte să ajungă lângă predicator.

— Mai bine lasă-l singur, frate. Roagă-te în continuare pentru el.

— Sunt doctor.

— Nu vrea nici un doctor. N-are *nevoie* de nici un doctor.

Doctorul se holbă în jos la predicator. În lumina ce cădea oblic de la cortul din apropiere, văzu un om a cărui piele era gri, a cărui respiraţie era neregulată şi chinuită, al cărui braţ era umflat cât o portocală, care tremura de parcă avea un atac de epilepsie şi ai cărui ochi păreau să picure sânge. La colţurile gurii i se forma mereu spumă. În spatele doctorului, tânăra Penny ieşi din cort, îndreptându-se spre masa pregătită pentru picnic. Stătea în ploaie şi se uita în jos la Fratele T, cu o combi-naţie de frică şi teamă respectuoasă. Doctorul apucă mâna bărbatului de la încheietură, căutându-i pulsul, dar predicatorul şi-o trase brusc, începu să vorbească întretăiat:

— Dumnezeu este aici. Îi simt prezenţa. El mă va călăuzi prin tunel sau mă va lua în paradis.

— Mi-este teamă că nu pot lua Biblia literal, zise doctorul.

— Atunci, ce-ai obţinut? întreba Fratele T şi zâmbi. *Cine va crede şi va fi botezat va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi condamnat.* Marcu, Capitolul al cincisprezecelea.

Predicatorul deschise gura, lăsând picăturile de ploaie să-i cadă pe limbă şi pe gât.

— Ahhh!

Începu să vorbească foarte repede, rostind cuvintele şi propoziţiile parcă în cadenţă, numai că ceea ce se auzea era neinteligibil.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă. Intră în şoc.

— Nu! zise Mordie. Ştiu că vrei să-l ajuţi, dar asta e calea. Acum, se află în mâinile Domnului.

— O să moară.

— Dacă aşa-i este sortit...

— Dar eu nu pot să stau şi să privesc.

— Care este problema, doctore, ai uitat să te rogi? Du-te înapoi în cort şi roagă-te pentru el. Îşi va reveni. Nu e prima dată.

— A mai fost muşcat până acum?

— De două ori de când călătorim împreună şi încă o dată înainte.

— Dumnezeule!

— Dumnezeu are dreptate. Este spectacolul Lui. Du-te înapoi şi vorbeşte cu El.

Doctorul se întoarse încet şi păşi prin ploaie înapoi în cort. Penny păşi mai aproape de predicator.

— Mai bine du-te înăuntru, domnişorică.

— Mă pot ruga la fel de bine şi aici, în ploaie.

Ea luă mâna predicatorului în mâna ei. Pleoapele lui fluturară şi se închiseră. Mordachai simţea căldura ridicându-se din trupul febril al bărbatului. Picăturile de ploaie care-l loveau, aproape sfârâiau când îi atingeau carnea. Buzele abia i se mai mişcau, şi scuipa cuvintele afară, încâlcite, confuze, ca ale celor posedaţi care bolboroseau neînţeles înăuntrul cortului.

— Fâlfâlfâlfâlfâlfâlfâlfâl...

— Ce înseamnă asta? Ce încerci să spui, T?

— Fâlfâlfâlfâlfâlfâlfâlfâl...

Era captiv în interiorul propriilor sale coşmaruri. Ca un observator, privindu-şi trecutul. Văzu o autostradă apărând şi dispărând prin viscol. Un indicator: Crikside, opt kilometri şi, câteva clipe mai târziu, încă unul, arătând spre munţii Kentucky şi apoi un elicopter venind de nicăieri, plutind deasupra lui în furtuna care urla.

Predicatorul îi strânse mâna lui Penny, încă bolborosind, cuvintele încălecându-se. Ea nu putea înţelege nimic din această bolboroseală.

— ...venit de nu ştiu unde... aproape de casă aproape acolo şi apoi vine asta... *elicopterul* ăsta chiar... deasupra maşinii... Vail... trebuia să fie Vail ăla... al naibii câine de curte nu-ţi dă drumul... elicopterul în viscolul ăsta..."

Maşina derapează pe drumul noroios de munte, iar el aleargă prin păduri către gura de mină. Numărul Cinci. Şi deodată apare Vail, cu o puşcă îndreptată spre el, iar el pleacă de-acolo, pentru că ştie că Vail nu-l va împuşca niciodată pe la spate. Şi apoi platforma de sub el începe să cedeze. Scânduri vechi se ascund sub zăpadă. Dincolo de ele, gura de mină se cască drept în jos, 457 de metri în jos. Este îngrozit. Îşi aminteşte de a opta sa aniversare şi frica totală pe care a simţit-o când s-a uitat în jos din lift, în gaura aceea neagră. Tatăl lui ducându-l în jos cu liftul acela care scârţâia, coborând în groapa aceea fără fund, la 457 de metri sub pământ. De ce? Pentru că toţi bărbaţii din Crikside intră în mină când împlinesc opt ani. Nefolosite de mulţi ani şi putrezite, scândurile i se frâng sub picioare şi el merge mai repede şi totul se rupe sub fiecare pas al lui până când platforma se prăbuşeşte. Cade în gol vreo doi metri şi aterizează pe acoperişul putrezit al liftului. Şi acesta începe să se crape sub greutatea lui şi să cadă. Se târăşte pe podea, şi aceasta se îndoaie, lemnul putrezit rupându-se când degetele se înfig în el. Aşchii îi intră sub unghii, străpungându-i carnea. În timp ce podeaua se prăbuşeşte sub el, se rostogoleşte înnebunit pe platforma care o susţinea. Se sprijină de zidul de lângă platformă, cu ochii închişi, cu respiraţia întretăiată, aşteptând ca rămăşiţele podelei să atingă fundul minei. Se uită în sus prin gaura de zăpadă, tremurând încă de spaimă.

Şi atunci îl aude.

— Fâlfâlfâlfâlfâlfâlfâl...

Şi apoi îl vede. Vede elicopterul care trece pe deasupra gropii.

— Am reuşit, zise predicatorul, destul de clar.
— Înţelegi ce spune? întrebă Penny.
— Vorbeşte aiurea, răspunse Mordachai.
— Zicea ceva despre un văl.
— Asta nu-mi spune nimic.

Merge pe jos opt kilometri, prin munţi, spre Crikside. Oraşul este pustiu. Înconjurat de zăpadă, stă parcă împietrit. Întunericul se lasă devreme în valea adâncă, mai ales aici, unde copacii acoperă complet ultimele raze de soare. El stă printre copaci, pe o creastă de munte, privind de sus oraşul, şi amănuntele încep să-i revină în memorie. Chiar şi după opt ani îşi aminteşte totul, în detaliu. Indicatorul alb de la marginea oraşului. POPULAŢIE: 212. Valea îngustă cu o singură stradă, lungă de o jumătate de kilometru. Pe de o parte, pârâul lui Morgan şi şinele de cale ferată ducând spre minele din munte.

Pe cealaltă parte, pereţii aproape verticali ai văii ţin oraşul ca într-o capcană. Magazine ale Companiei şi case ale aceleiaşi companii – şaptezeci de case înguste, cu câte două etaje, toate la fel, cu excepţia vopselei şi a curăţeniei – sunt aliniate pe ambele laturi ale străzii cam pe o jumătate de kilometru, apoi şoseaua face o curbă şi iese din vale. Tot ce se află aici aparţine companiei, cu excepţia casei Rebeccăi. Oamenii nu deţin nimic. Viziunea lor despre lume se reduce la vremea rea, la sărăcie, geografie şi teama de ceea ce este afară. Oameni simpli, patrioţi feroce. Cu teamă de Dumnezeu, loiali, cu o credinţă fanatic înrădăcinată în Biserica Fundamentalistă, cu o ardoare neţărmurită faţă de drapel, şi o

credinţă totală faţă de o companie care îi va exploata până la moarte.

Oameni proşti.

Cam atât despre Crikside.

Cabana Rebeccăi este chiar dedesubtul lui, pe partea opusă a pârâului zgomotos. Este aşezată într-o zonă de pini, o structură în formă de A, cu o fereastră mare care dă spre pârâu. Un pod îngust de lemn duce spre cabană.

Îşi reconsideră norocul. Pentru toată lumea, este mort. Vor trece săptămâni întregi până ca cineva să-i caute cadavrul, asta în caz că se vor deranja. Trebuie să-şi ia nişte haine şi mâncare şi s-o facă fără să lase vreo urmă. Are nevoie de o nouă identitate. De îndată ce furtuna se va opri şi vremea se va îmbunătăţi, poliţia va veni să cerceteze casa. Vor mirosi, vor căuta urme şi bucăţele, umplând spaţiile libere din povestea lui Aaron şi a Rebeccăi. Are la dispoziţie două, poate, trei zile ca să plece de acolo.

Când se lasă noaptea, se duce jos la cabană. Cheia este acolo unde o lasă ea întotdeauna, într-o cutie magnetică lipită sub burlanul de aluminiu de lângă uşa din spate. Trebuie să fie atent. Vorbeşte şoptit cu sine însuşi. "Nu pot să las vreo urmă, nu pot să le dau vreun indiciu că am fost pe aici."

Ferestrele sunt bătute în scânduri. Este întuneric complet, cu excepţia a două-trei raze înguste de lumină, care se strecoară prin crăpăturile scândurilor. El se află acum înăuntru, imaginându-şi planul căsuţei. Un pod aranjat pentru dormit deasupra bucătăriei, în partea din spate a camerei mari. O baie şi o toaletă la etaj, o chiuvetă la parter. Rafturi de cărţi pe dreapta, boxe stereo în colţurile opuse ale camerei.

Trebuie să aibă grijă să nu deranjeze nimic, nici măcar pânzele de păianjen. Îşi scoate pantofii

uzi şi şosetele şi merge în picioarele goale pe podeaua rece de lemn spre bucătărie, unde pune pantofii în chiuvetă. Îşi caută, pe pipăite, drumul spre pod şi verifică dulapul, găseşte o pătură cu care să se învelească. Găseşte un radio vechi, cu bateriile consumate de mult şi o lanternă, de asemenea moartă. Şi nişte lumânări. Aprinde una dintre ele. Cărţile sunt îngrămădite pe rafturile aliniate pe un perete. Sunt multe grămezi de discuri, unele antice, cu 78 de rotaţii pe minut. În cameră, în mod uimitor, nu e nici un fir de praf. Lucrurile par a fi fost lăsate exact unde le folosise ea ultima dată – în urmă cu trei ani.

Se duce la rafturile cu cărţi, recunoaşte un titlu şi ia cartea, o deschide şi găseşte o frază pe care el o subliniase cu creionul cu mulţi ani înainte, un proverb chinezesc: "Există numai doi oameni perfecţi – unul mort, celălalt nenăscut." Mută cu grijă câteva cărţi de pe un raft şi trage o scândură liberă.

Caută în spaţiul întunecat şi simte sub mână cutia din metal în care ţineau banii. Banii lor de evadare, acum doar ai lui. Scoate banii şi pune la loc scândura şi cărţile. Se duce sus, în pat, şi îi numără la lumina lumânării.

Opt mii nouă sute de dolari.

Îţi mulţumesc, dragă. Îţi mulţumesc, dragă Rebecca.

Face o listă cu lucrurile absolut necesare.

Stă în faţa uneia dintre ferestrele acoperite de scânduri, privind cu atenţie, printr-o crăpătură îngustă, micul cătun.

Aşteaptă până după miezul nopţii şi pleacă. Ia rucsacul Rebeccăi cu el. Se furişează prin întuneric printre două case. Se află lângă clinica lui Charlie Koswalski. Doctor, antreprenor de pompe funebre, optician. Se uită pe fereastra sălii de aşteptare. Apoi vede ceva. Încearcă fereastra.

Nu se mişcă. Verifică încuietoarea – nimeni nu încuie ferestrele în Crikside. Deschisă. Ciocane în pervaz, dă jos zăpada îngheţată şi deschide fereastra. Intră în sala de aşteptare şi se apleacă în faţa unei vitrine de pe tejghea.

Ochelari de soare. O, da!

Ei nu vor căuta niciodată un orb.

Magazinul de produse feroase este peste drum, o clădire lungă, joasă, cu acoperiş de tablă şi interiorul slab luminat, cu o expoziţie de topoare, lămpaşe cu ulei, hamuri, salopete, cămăşi din flanel şi tot aşa. Apoi iată farmacia lui Walenski şi primăria, apoi vechea băcănie a lui Clyde Boise. Mai sus, pe stradă, este magazinul Miranda, unde se vând în special haine de sărbătoare pentru femei şi copii, iar vizavi de el este café-barul lui Early Simpson şi apoi un magazin cu băuturi. Casa de lângă el este bătută în scânduri, deşi firma este încă vizibilă pe fronton: Avery Daggett, Consultanţă Legală şi Servicii de Secretariat.

Strada este goală. Ţâşneşte din umbră pe partea opusă a drumului. Uşa din spate a Ferometalului este descuiată. Îşi ia baterii pentru lanternă şi pentru radio. Îşi umple, cu grijă, rucsacul, luând haine de pe raftul din spate: două perechi de izmene, o pereche de cizme, mănuşi, două cămăşi din flanel, două perechi de pantaloni de salopetă, o jachetă îmblănită şi o cutie de agrafe de birou. Apoi se întoarce la băcănie. Din nou alege produse din partea din spate a rafturilor, unde nu li se va observa lipsa: conserve pe care le poate mânca reci, ton, şuncă presată, fructe, biscuiţi, unt de arahide, dulceaţă de căpşuni, o sticlă cu suc de mere. aspirină. Rucsacul este plin. Se întoarce în cabană în mai puţin de o oră.

Se duce la baie, aprinde câteva lumânări, închide uşa. Întinde prosoape de hârtie pe podea, îşi face o gustare şi deschide radioul. Un crainic

reaminteşte povestea Rebeccăi şi a lui Aaron: "Aceasta nu este o legendă, nici un mit strălucitor ca povestea lui Bonnie şi Clyde. Este o poveste de groază a zilelor noastre, despre doi criminali în serie care au început acum zece ani în micul orăşel Crikside, din Kentucky. Acum Rebecca, o învăţătoare psihopată, zace la morga poliţiei din Cook, iar elevul şi amantul ei, Aaron Stampler, este mort pe fundul aceleiaşi mine de cărbuni de care îi era teamă când era copil..."

Stampler zâmbeşte. Povestea are o frumoasă aură biblică. Se întinde pe spate în pat, amintindu-şi-o pe Rebecca. Îşi aminteşte şcoala formată doar din două încăperi, unde ea preda elevilor de clasa întâi până la a opta în aceeaşi cameră. Şi-o aminteşte îmbrăcată cu o jachetă de doc peste o cămaşă cu flori, o fustă lungă până la glezne şi ghete negre. Îi vine în minte părul ei des, roşu ca flăcările, vârstat cu argintiu şi legat la spate într-o coadă de cal. Fără bijuterii sau machiaj, era frumoasă şi fără ele. El stătea într-un colţ al camerei, tânjind după ea, simţind cum se excită doar gândindu-se la ea. Avea treisprezece ani pe atunci. Ea îl învaţă totul, îl încurajează să citească, iar când el împlineşte paisprezece ani, îi deschide ochii spre lume.

Ea stă pe podea cu picioarele încrucişate, iar el îi citeşte. Ea ştie ce se va întâmpla, ştie că trebuia să se întâmple de mult. – Po' să te-ating? întreabă el cu o voce tremurată.

— Nu se zice ,,po", se zice ,,pot".

— Pot. Pot, pot, pot... zice el.

Ea îşi descheie încet nasturii de la bluză.

El se întinde pe pat excitat, cu inima spărgându-i pieptul şi cu gura căscată, amintindu-şi cum se dusese lângă ea, abia atingându-i pielea cu vârfurile degetelor, deschizându-i cămaşa,

holbându-se cu o teamă respectuoasă la sânii ei, cu mâinile la câţiva centimetri de sfârcurile ei.

— E în regulă, şopteşte ea şi îi ia mâinile într-ale ei, punându-i-le pe ea, iar el simte cum sfârcurile se întăresc sub palme.

Singurul mod de a fugi de acolo este cu camionul de lapte, dacă acesta mai vine din Somerset în fiecare dimineaţă. Trece prima noapte, dar maşina de lapte nu vine. Încă mai ninge. Poate va veni mâine. Doarme ca un iepure în timpul zilei, tresărind la fiecare zgomot. În a doua noapte îşi înfăşoară pantofii şi şosetele în prosoape de hârtie şi le pune în rucsac, se îmbracă cu haine călduroase, curăţă orice urmă a prezenţei sale acolo. Ia numai bastonul ei. Va fi gata dacă apare camionul. Iese în noaptea întunecoasă şi se ascunde în umbra băcăniei. Şi aşteaptă.

Cu o oră înaintea ivirii zorilor îl aude, lanţurile roţilor spărgând gheaţa şi zăpada de pe şosea. Parchează în faţă băcăniei, şi şoferul începe să descarce lăzile cu sticle de lapte, ducându-le în spatele magazinului.

Aaron aleargă până la camion şi se ascunde printre lăzile cu lapte din frigorifer. A ude paşii şoferului scârţâind prin zăpadă, se ascunde în partea din faţă a camionului şi aude cum şoferul trânteşte uşa.

Şoferul opreşte într-o parcare să bea o cafea, lângă intrarea pe autostrada Cumberland.

El se strecoară afară din camion şi se uită grijuliu în restaurant. Este aglomerat, aşa că aşteaptă lângă uşă. Un cuplu stă la o masă din apropiere. Bărbatul se apleacă peste masă, dă din cap spre Stampler şi apoi se apropie de el.

— Scuză-mă, frate, localul este aglomerat, dar eu şi soţia mea mai avem un loc la masă. Am fi încântaţi dacă te-ai aşeza la masa noastră.

Pînă aici toate bune.

Numele bărbatului este Isiah Shackleford şi este pastor fundamentalist. El şi soţia lui, Lee Ann, se îndreaptă către o bisericuţă de lângă orăşelul Bybee, din Tennessee, unde îşi vor petrece iama predicând. Pot să-l ia cu maşina până la Manchester, de unde poate prinde un autobuz spre Chattanooga şi încă unul în jos spre Atlanta. Le spune că numele lui este Travis. Pe drum, Stampler şi Isiah încep un duel de citate din Biblie.

— Hei, frate, chiar cunoşti Scriptura.

— Doar ce mi-a citit mama când eram mic, minte el.

Se întreabă ce-ar putea fi în cutia de lemn acoperită cu o pătură care se află la picioarele lui pe podea. Apoi aude foşnetul.

— Ce-aveţi aici în spate de face zgomotul ăsta?

Isiah face o pauză de câteva clipe înainte să răspundă.

— Şerpi, frate Travis. Sper că nu ţi-e frică. Sunt încuiaţi bine.

— Sunt animalele dumitale de casă ?

— Noi luăm şerpii în mâini, frate Travis. Biserica lui Iisus Rătăcitorul. Din când în când, luăm şi nişte stricnină.

— "Marcu, Capitolul cinci", răspunde el. Şi aceste semne vor fi arătate celor care cred; în Numele Meu vor alunga demoni; vor vorbi..."

Cei doi Shackleford i se alătură:

„... limbi noi; şi vor lua în mână şerpi."

— De ce nu rămâi în Bybee peste noapte? Sunt sigur că te va găzdui careva dintre membrii adunării, îi sugerează Isiah.

— Gătesc foarte bine, promite Lee Ann.

— O, într-adevăr, de ce nu? E perfect.

Stă cu ei două luni. Isiah ţine câte o predică în fiecare seară pentru treizeci şi şase de credincioşi. Timp de o săptămână el doar asistă.

În a doua săptămână începe să ţină predici. Doarme în camera de oaspeţi a unei familii numite Fortside. Într-o seară, la cină, aude pentru prima dată numele Enigma. Pastorul lor tocmai a murit de la o muşcătură de şarpe.

În prima seară îl vede pe Isiah dansând un dans nebunesc cu trei şerpi cu clopoţei şi un şarpe mocasin în jurul gâtului, şi câte unul în fiecare mână. Omul este în extaz, pe altă lume.

Stampler este atras de şerpi, aşa cum un păcătos este ispitit de către Diavol.

Totul merge bine până când soţia vine în patul lui într-o noapte. Era nesătulă în dragoste. Pentru el este prima dată când face sex în aproape patru ani.

În a doua noapte îi face o vizită fiica de cincisprezece ani.

E timpul să plece mai departe.

Se află pe drumul spre libertate. Îşi aminteşte numele.

— Enigma, zise el cu voce tare. Începu să respire mai tare, gura tânjindu-i după picăturile de ploaie. Deodată, deschise ochii lăptoşi şi zise, destul de clar: Enigma.

— Ce este enigma? întrebă Penny.

— Un orăşel departe, în Sud. Unde a început prima lui biserică. Eram acolo în prima seară când a venit, s-a urcat acolo şi a luat în mâini şerpii ăştia doi, i-a ridicat şi a început să predice cum nu mai auzisem niciodată înainte. Nici măcar nu avea unde să locuiască. L-am luat acasă la mine, i-am pregătit masa. Am avut grijă de el mereu de atunci.

Îşi aminteşte de Enigma. Fiecare amănunt. Coboară din autobuz. Bea o cafea în staţia de autobuz. Face pe orbul. Pipăie marginea ceştii şi amestecă frişca. O întreabă pe chelneriţă:

— Aţi putea să-mi spuneţi unde este Biserica Domnului?

— Eu nu m-aş duce acolo, domnule. Sunt nebuni. Lasă vipere şi şerpi cu clopoţei să alerge liberi pe-acolo, în timp ce ei ţin predici.

— Şerpii nu-i muşcă pe orbi.

Chelneriţă, nesigură:

— Haida-de. Asta nu e adevărat. Aşa e?

— Păi, eu n-am fost muşcat de nici unul.

Râsete.

Urcă pe macadamul de pe marginea drumului. Un vechi magazin de feronerie. Strane făcute de mână. Icoane cu Iisus în rame de plastic ce imită lemnul. Bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi albe, încheiate până la gât, fără cravate. Cu bretele ataşate la pantaloni cu curea. Pantofi de lucru. Femei în rochii de bumbac, unele închise în nasturi până la bărbie. Pantofi fără toc. Nemachiate. Părul neîmpodobit. Pe chipurile lor greutăţile au săpat riduri adânci. Un bărbat şi o femeie stau pe o platformă şi cântă la chitară. Aproape aceleaşi cuvinte ca şi cei care vorbesc neînţeles, cu ochii închişi, cu mâinile ridicate către Mântuitor: „Abbada ba soshashashe..." *Şi cântecul:* „O, Doamne, condu-mă spre luminăă..." *Îşi face loc spre platformă, bocănind cu bastonul prin mica mulţime, iar pastorul care dansează se opreşte. Se uită în jos la bărbatul orb, în costum negru, ieftin, care se împiedică în timp ce urcă pe platformă. Şerpii îşi zornăie cozile în cutiile lor făcute de mână, lăcuite, cu balamale din alama, mişcându-se în ritmul muzicii, chemându-l spre ei. Dă drumul bastonului de trestie, pipăie capacul unei cutii şi-l deschide. Acolo găseşte doi şerpi de culoarea nisipului, de aproape doi metri lungime, cu cozi tremurătoare, ochi negri şi limbi roşii care gustă aerul.*

Caută cu mâna în cutie, ia unul din şerpii cu spatele de culoarea diamantului, de la aproape o jumătate de metru de cap, şi-l ridică din cutie. Îl loveşte. Începe dansul nebunesc. Ridică un picior. Sare de două ori pe celălalt picior. Schimbă

piciorul. Hop, hop. Schimbă. Hop, hop. Schimbă. Deschide cutia din nou. Celălalt şarpe începe să se răsucească. Inima îi bate să-i spargă coastele. Gura îi este uscată, iar gâtul i se strâmtează. Hop, hop. Schimbă. Hop, hop. Schimbă. Merge la lumină. Merge la lumină. *Ei i se înfăşoară în jurul braţelor, cozile zornăindu-i prin faţa ochilor. Muşchii se umflă şi i se răsucesc în mâini. Ce nebunie!*

Eu sunt Dumnezeu. Sunt Dumnezeu şi Diavolul, şi toţi sfinţii, şi păcătoşii. Forţa Naturii este în palmele mâinilor mele.

Euforie.

Fratele T îşi mişcă braţul, întinzându-l, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— M-M-Mordie? murmură el.

— Sunt eu, Penny, zise ea.

— Eşti un înger? întreba el. Ai venit să mă conduci spre ceruri?

— Nu, d-d-domnule, doar Penny.

— Tu m-ai condus prin tunelul întunecat, zise el. Te-am văzut în nebunia mea.

Bărbatul se ridică în coate şi, în timp ce se chinuia să stea aşezat, ea îi puse un braţ în jurul umerilor şi-i luă mâna.

— Acum vă simţiţi mai bine? îl întrebă ea cu o voce în care se simţea teama.

— O să-mi treacă.

— Credeam că o să muriţi.

— Domnul a avut alte planuri. M-a binecuvântat în seara asta. Sunt sfinţit.

— Lăudat fie Domnul.

Se luptă să se aşeze în capul oaselor şi, tremurând, îşi lăsă picioarele peste marginea mesei. Un gust de fiere îi venea în gât, şi se aplecă în faţă, căzând aproape de pe masă. Ea îl sprijini, iar el îi simţi căldura trupului lângă al său.

— S-ar putea să mi se facă iar rău, zise el şi-şi lăsă capul în jos.

Ea îl ţinu până îi trecu greaţa.

Apoi îşi reveni, devenind conştient de ceea ce se întâmpla în jur, auzi vocile oamenilor care cântau încă în cortul de rugăciune, ploaia care cădea printre copaci, bătăile inimii care îi răsunau în urechi.

— Cât a durat?

— Cam o oră.

— Câteodată durează toată noaptea.

Cu ajutorul ei, se chinui să se dea jos de pe masă şi să stea în picioare pe iarba udă. Picioarele îi erau nesigure, iar genunchii începură să-i tremure.

— Ar fi mai bine să vă întindeţi la loc.

— Nu, ajută-mă să intru.

Penny îl conduse înapoi în cort şi-l ajută să urce pe platformă. Tremura, iar picioarele nu-l ţineau, dar se duse până la marginea scenei şi luă microfonul de la Harmon Jasper.

— Dumnezeu m-a condus în seara aceasta aici, zise el cu o voce tremurată. Dumnezeu m-a supus la acest test, a adus ploaia şi m-a condus prin tunel. Lăudat fie Domnul în înţelepciunea Lui, lăudat fie Domnul, pentru belşugul Lui. Să-L slăvim pe Dumnezeu.

Mulţimea se apropie de el, strigând „Amin", „Lăudat fie Domnul" şi „Aleluia". Încercau să-l atingă, cu ochii sclipind din cauza lacrimilor de recunoştinţă şi adoraţie. Îi atingeau caftanul ud şi mâinile întinse.

În partea din spate a cortului, Shrack, Granger şi tânărul sergent priveau pelerinajul de fermieri, afacerişti, soţii şi copii mişcându-se către scena improvizată.

— Ei, ce zici, Harry? întrebă Granger.

— Să sperăm că apucă micul dejun, zise colonelul.

În spatele casei lui Jasper, predicatorul zăcea dezbrăcat între cearceafurile de bumbac puse pe o saltea moale, pe care doamna Jasper o aşezase într-o boxă, în partea din spate a hambarului. O transformaseră într-o cămăruţă pentru el, cu o lampă şi o masă lângă pat. Mulţimea de oameni se împrăştiase, lăsând în urmă o contribuţie generoasă.

Cortul flutura gol la marginea câmpului. Singurul sunet era al ploii, bătând încă intermitent pe acoperiş, iar singurul miros era cel al fânului ud. Fratele T privea ţintă tavanul şi respira rar şi adânc. Braţul îi zvâcnea dureros, iar durerile de la încheieturile mâinilor şi ale picioarelor erau profunde.

Să-i mulţumesc lui Dumnezeu sau Diavolului? se întrebă el. Oricui. Faptul că şarpele ăla m-a muşcat a fost miracolul. A făcut credincioşi din toată gloata aia. Aleluia şi amin.

Auzi uşa hambarului deschizându-se cu un scârţâit şi aşteptă. O clipă mai târziu, ea apăru în uşă. Un înger într-o cămaşă albă, strălucind în lumina lămpii.

— Eu sunt, Frate T, zise ea moale. Penny.

— Trandafirul meu din Sharon, zise el, îngerul meu păzitor.

Ea zâmbi, stânjenită şi flatată de vorbele lui.

— Ţi-am adus nişte lapte, iar tata ţi-a trimis una dintre cămăşile lui de noapte.

— Toţi sunt atât de buni. Atât de generoşi.

— Dumneata ai fost generos, dându-ţi aproape viaţa pentru noi. N-am văzut niciodată atâta curaj.

— Am fost în mâinile Domnului, zise el, ridicându-se.

Lăsă cearceaful să-i cadă până la talie.

Ea se holbă la braţele lui puternice şi la pieptul lui şi simţi un tremur familiar mai jos de stomac. El începu să tremure, iar ea veni lângă el şi-l ajută să-şi pună cămaşa, trăgându-i-o în jos, pe cap, mâinile alergându-i peste trupul lui tare.

— Domnul m-a binecuvântat în seara asta, zise el, luându-i mâinile în ale sale. Am fost purificat, aşa cum eşti tu.

Mâinile ei tremurau, nu fără teamă, dar şi cu aşteptare.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe braţele ei, în sus, spre umeri şi apoi pe gât, pe obraji, până când vârfurile degetelor îi mângâiară buzele. Îşi auzea inima bătând cu putere. O trase foarte tandru spre el, îi simţi sânii mişcându-se pe pieptul lui, îi simţi respiraţia pe gât. Braţele lui o înlănţuiră.

— Te voi binecuvânta, aşa cum am fost, la rândul meu, binecuvântat, şopti el. Te voi mirui cu sămânţa mea şi voi împărtăşi cu tine dragostea lui Dumnezeu.

O întinse în patul lui.

2

10 IULIE

Sheffield, Illinois, aflat la aproape zece kilometri la sud de Chicago, un oraş bogat, de peste şapte mii de locuitori, majoritatea din clasa mijlocie sau mijlocie-superioară, care fie veneau la Chicago în fiecare zi, fie lucrau într-o ramură în plină dezvoltare a industriei electronice, care asigura mai mult decât venitul mediu salariaţilor cu gulere albe. Chiar şi oraşul păstrase atmosfera anilor cincizeci, pe strada principală fiind aliniate mici afaceri particulare care erau susţinute de către localnici. Un magazin en-gros şi un restaurant fast-food se aflau doar la câţiva kilometri de oraş, dar

exista un fel de loialitate a celor din Sheffield pentru magazinele deţinute de vecinii sau prietenii lor. În Sheffield avuseseră loc foarte puţine crime. Spre sfârşitul anilor 1990, acesta era un anacronism, un oraş care încerca să-şi păstreze istoria şi valorile în timp ce progresul se răsucea în jur.

Era un loc perfect pentru proces, deşi localnicii erau foarte nemulţumiţi de reprezentanţii presei care dădeau buzna în oraş, umplând vechiul hotel cu patru etaje, motelurile de la periferii şi cele trei restaurante mari din centru. Dube cu antene satelit montate pe capotă aglomerau locurile de parcare din jurul tribunalului, o clădire veche şi maiestuoasă, care de curând fusese sărbătorită pentru cea de-a o suta aniversare.

Cafeneaua Sheffield, care se afla în capul străzii ce forma centrul atenţiei, devenise locul de întâlnire al mass-mediei. Ei ocupau tot spaţiul, bând cafea şi devorând specialităţile zilnice. La început, localnicii se plânseseră amarnic că aceşti nou-veniţi puseseră stăpânire pe oraş, dar acum, în ajunul procesului, se aventurau în faţă, amestecându-se cu presa, ascultând teoriile şi zvonurile şi, în general, lăsându-se prinşi în emoţia celui mai mare eveniment din istoria oraşului. Cei şaisprezece juraţi şi rezervele care urma să fie sechestraţi la începerea procesului câştigaseră statutul de celebrităţi locale.

Jack Connerman stătea la o masă mică din colţul cafenelei, cu vedere la tribunalul din josul străzii. Reporterul se afla în Sheffield de două zile, vorbind cu localnicii şi încercând să prindă culoarea locală. Măsuţa era acoperită cu carneţele, ziare locale şi un blocnotes, pe care mâzgălea notiţe, referindu-se constant la cercetările sale. Era foarte concentrat în munca sa, aşa că n-o văzu pe femeia cea înaltă intrând în restaurant, uitându-se în jur şi apoi îndreptându-se spre masă lui.

— Jack Connerman?

Buimăcit, el privi în sus tăios şi îşi smuci de pe nas o pereche de ochelari nu prea moderni, cu rama de corn. O recunoscu imediat pe brunetă. Îmbrăcată cu un costum negru şi o bluză albă de mătase, era uluitoare; arătă mai drăguţă în realitate, mai puţin oficială, poate şi mai blândă decât apărea la televiziune. Purta cu ea o servietă din piele, verde-crud.

— Domnişoară Azimour, zise el, ridicându-se şi întinzând mâna.

Strângerea ei de mână nu era deloc moale.

— Îmi pare rău că vă întrerup. Sunteţi în criză de timp?

— Nu.

— Bine. Pot să stau aici câteva clipe? îl întrebă ea cu o voce plăcută.

— Vă rog.

Ea se aşeză în faţa lui şi zâmbi când văzu dezordinea de pe masă. El strânse grămadă carnetele şi ziarele şi puse blocnotesul deasupra, cu faţa în jos.

— Nu e nevoie să faceţi astă din pricina mea, zise ea.

— Nu este masa mea, zise el cu un zâmbet copilăresc.

Connerman era un bărbat slab, cu părul grizonat şi o faţă tânără care-i contrazicea cei patruzeci şi opt de ani. Era îmbrăcat, la întâmplare, cu un costum şifonat din poplin maro închis şi o cămaşă bleu descheiată la guler.

— Cum este mâncarea? întreba ea, privind meniul. Sunt moartă de foame. Mâncarea din avion are pe zi ce trece un gust tot mai pronunţat de carton. În accentul ei puteai ghici un iz puţin britanic.

— Ca la mama acasă, zise el. Fac un şniţel grozav.

Ea făcu cu mâna unei chelneriţe şi comandă un şniţel şi un pahar de Budweiser.

— Am ajuns acum o oră, zise ea. N-am putut obţine o cameră la hotel. M-au cazat la Motelul Sunflower, care e pe undeva, prin Kansas.

Bărbatul începu să râdă.

— Eşti răsfăţată, zise el. Eşti doar la cincisprezece minute de oraş. N-ai putut să tragi nişte sfori pentru hotel, nu?

— Nu prea cred c-au auzit de World Wide News pe aici. Ea dădu din cap. Îmi place să fiu acolo unde e acţiune.

— Păi, aici este acţiune toată ziua. Noaptea, toţi ne strângem la Restaurantul Hamicker, chiar... Se întoarse şi arătă cu degetul peste stradă... acolo. Se transformă în bar când opresc grătarul, pe la ora nouă.

— Eşti de mult aici?

— De două zile. Se opri o clipă, apoi o întrebă: Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Înţeleg că eşti biograful oficial al lui Martin Vail.

El râse din toată inima.

— Neautorizat doar, zise el.

— Toată lumea spune că eşti expert în Vail.

— Îl tot urmăresc de colo-colo de vreo cincisprezece ani.

— Am auzit că ai scris douăzeci sau treizeci de articole de revistă despre el.

— Patru e mai aproape de adevăr. Plus câteva editoriale.

— Liber profesionist?

— Ziarist cu contract la *City Magazine,* şi mai scriu câte un editorial pentru *Trib,* duminica. Cam asta.

— Sunteţi prieteni?

— Ei bine, hai să zicem aşa, niciodată nu şi-a bătut joc de mine.

— Îşi bate joc de oameni?

— E o figură de stil. Connerman îşi scoase portofelul, frunzări câteva cărţi de vizită dintr-o despărţitură, scoase una şi i-o dădu. Numele Vail

era tipărit în colţul din dreapta, sus. În centrul cărţii erau două cuvinte: FĂRĂ COMENTARII.

— Aşa e de dur, hm? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, nu e prea vorbăreţ.

— Crezi că o să accepte un interviu între patru ochi?

Connerman îşi dădu capul pe spate şi râse atât de tare, încât jumătate din oamenii din restaurant îşi întoarseră ochii spre el.

— Dacă după asta umbli, ai făcut un drum lung degeaba.

— Mi s-a mai spus asta.

— Aşa cum ţi-a spus şi Castro?

— Soldaţii lui au făcut-o. Fidel a fost uşor de abordat când am scăpat de gărzile de corp şi de ajutoarele lui.

— Ce lovitură!

— Ai văzut-o?

— O, da. Şi nici măcar nu mă interesează Cuba.

— Toată lumea până acum mi-a spus că Vail e ca un ghimpe în coastă.

— E un tip tare, doar că nu-i place să vorbească prea mult în afara tribunalului. Are o adevărată pică pe avocaţii care-şi încearcă norocul pe scările tribunalului.

— Mă interesează de ce.

— De ce?

— De ce s-a hotărât să preia Western Pulp and Paper şi Atlas Chemical.

— Este mai mult de atât în afacerea asta.

— Nu mai mult decât este interesată presa naţională. Ştii că ambele lor acţiuni au scăzut brusc la vestea aceasta?

El dădu din cap.

— Tipul ăsta, Vail, candidează pentru postul de guvernator sau altă funcţie?

— Vail nu face nimic de dragul spectacolului. Şi n-a candidat niciodată în viaţa lui pentru o

funcţie publică. Mă îndoiesc că o va face vreodată.

— A fost avocat al poporului în Chicago, înainte de a deveni procuror general. Cum s-a întâmplat asta?

— A fost numit procuror şef în Chicago şi a devenit avocat al poporului când şeful lui a murit din cauza unui accident vascular. Guvernatorul l-a numit procuror general când predecesorul lui a fost prins, ăă, în flagrant, după cum merge vorba.

— A fost o ştire de prima pagină în toată lumea. Vreau să spun, indiscreţiile fostului procuror general, nu numirea lui Vail.

Chelneriţa îi aduse şniţelul, şi ea îl atacă precum un ţăran în pauza de prânz de cincisprezece minute.

— Şi ce vrei de la mine, domnişoară Azimour?

— Spune-mi Valerie, bine?

— De acord.

— Nici tu nu eşti chiar un izvor de informaţii, Jack. Pot să-ţi spun Jack?

— Toţi îmi zic aşa.

— Vreau doar să-mi dau seama ce e cu tipul ăsta. De ce ar prelua cazul a două dintre cele mai puternice corporaţii din lume?

— După cum spuneam, sunt mai multe la mijloc.

— Cum ar fi...

— Un întreg ţinut a fost lăsat în paragină. Acesta este un caz RICO, domnişoară... Valerie. Încearcă să dărâme patru membri ai unor comisii, vreo doi băieţi de la mediul înconjurător, o bancă. Şi probabil că o să producă un şoc de 200 000 volţi înainte să încheie afacerea.

— Repet: de ce?

— Ei bine, în primul rând, pentru că trei corporaţii majore se înghesuie să mituiască oficiali din domeniul public şi anchetatori ai statului, deturnând bani de la tot felul de programe guvernamentale şi folosindu-i în scopuri proprii,

spălând bani prin intermediul băncilor pe care le controlează, muşamalizând una dintre cele mai grave probleme cu poluarea din întreaga ţară şi corupând un ziar local şi pe reporterii care lucrează acolo ca să-şi mintă cititorii, aşa încât oamenii să nu ştie ce se întâmplă. Se opri un moment şi apoi adăugă: Pe de altă parte, poate că s-a enervat din altă pricină.

Acum fu rândul lui Azimour să râdă, ţinând un şerveţel în dreptul gurii.

— Un irlandez cu sângele iute, nu-i aşa?

Connerman se sprijini cu spatele de scaun şi o privi cu atenţie.

— Ce ştii despre Vail?

Ea ridică din umeri, apoi deschise servieta, scoase mai multe reviste şi un vraf de tăieturi din ziare şi le puse pe masă, în faţa lui.

— E clipa mărturisirilor. Am citit toate materialele pe care le-ai scris despre el.

El răsfoi articolele cu un deget şi dădu din cap.

— Ei bine, sunt flatat. Acum ştii tot ce ştiu şi eu.

— Ei, haide.

— Ce-aş mai putea să-ţi spun?

— Aş vrea să-l cunosc pe tip în profunzime. Ce-l pune în mişcare, ce fel de viaţă personală are, de ce a început afacerea asta? Vreau să spun, se ia la trântă cu nişte adevăraţi rechini, cei mai duri avocaţi de corporaţie din ţară.

— Poate că tocmai din cauza asta o face, zise Connerman cu un zâmbet subtil.

— Atunci, nu-şi face griji?

— Glumeşti? Dădu din cap. Îţi spun un lucru: când Martin Vail va intra mâine în sala tribunalului, are de gând să câştige, în stil mare, şi n-are nici un dubiu în privinţa asta.

— Deci îl cunoşti destul de bine pe tipul ăsta?

— De fapt, aş putea spune că ne-am maturizat împreună, pe plan profesional, desigur.

— În ce fel?

— L-am văzut într-o mulţime de procese. S-a transformat dintr-un avocat apărător, arogant şi cam nesimţit, într-un procuror dur şi apoi într-un tip care crede cu adevărat în legea organică.

— Domnul Încredere-în-Sine? Hm?

— Poţi să-l numeşti şi aşa, mă îndoiesc că a pierdut măcar cinci minute de somn din cauza acelor rechini de corporaţie pe care i-ai menţionat. Vail este unul dintre cei mai buni avocaţi în viaţă. Şi pun pariu cu tine pe fiecare bănuţ pe care-l voi scoate din povestea asta că nu vei obţine mai mult de trei cuvinte de la el. Primul va fi „Bună".

— Eşti chiar ataşat de tipul ăsta, nu-i aşa?

— Admir perfecţiunea.

Vail îşi conduse cu grijă autoturismul negru prin garajul subteran al hotelului şi îl parcă chiar lângă liftul de serviciu. Poliţia ţinea presa la distanţă de garaj. Sună la recepţie, folosind telefonul său celular.

— Bună, sunt Martin Vail. Sunt jos, la liftul de serviciu. Mulţumesc.

Închise rapid telefonul, îl puse în buzunar şi rămase în maşină până se deschiseră uşile. Ieşi, apoi intră repede în cabină.

— E vreo problemă, Jerry? îl întrebă pe detectivul în civil care supraveghea liftul.

— Nu. Câţiva fotografi s-au strecurat în hotel ieri dimineaţă, dar i-am prins până să ajungă în hol.

— Faci treabă bună, detectiv Fennerman.

— Mă descurc destul de bine pentru un poliţist de orăşel.

— Dacă vrei vreodată să ieşi în lume, anunţă-mă. Mai am ceva influenţă pe la departamentul de poliţie din Chicago.

— Nu, mulţumesc. Ultima omucidere care a avut loc în oraşul nostru a fost acum patru ani. Şi

ultima dată când s-au tras focuri de armă din maşini a fost când un adolescent a împuşcat pasărea unui prieten de-al lui.

Vail chicoti.

— Aş sta şi eu aici la voi, Jerry.

Coborî la etajul al şaselea. Echipa sa pusese stăpânire pe jumătate din etaj, iar tâmplarii blocaseră holul. Singura cale de a intra în „statul major" al procuraturii generale era prin liftul păzit.

Naomi Chance, care, de fapt, conducea întreaga operaţiune, zâmbi când el intră în apartamentul principal. În spatele ei, câţiva funcţionari erau ocupaţi cu aranjarea fişelor, a dosarelor, pregătind totul pentru a doua zi. Biroul lui Vail se afla într-un apartament alăturat.

— Salut, şefule, ai călătorit bine?

— Dacă poţi numi o zi petrecută la închisoarea Joliet o zi plăcută, mda.

— În regulă, măcar a fost un succes?

— Veriga lipsă.

— Nu mai spune. Asta e bine, hm.

— I-am făcut o ofertă lui Jimmy Fox „Doctorul" acum o lună. Astăzi s-a hotărât că îi place.

Naomi îl privi preocupată.

— Doar n-ai de gând să faci un târg cu ticălosul ăla, nu-i aşa?

— Jimmy Fox execută între zece şi douăzeci de ani pentru crimă de gradul doi. A făcut cinci, aşa că ar putea fi eliberat condiţionat peste încă doi ani. Îl transferăm la o închisoare mai bună, cum ar fi Statesville, şi garantez că iese în doi ani.

— Un ucigaş cu sânge rece?

— Tot ce fac e să-l mut de la Joliet. E văzut bine acolo, va face pe dracu'n patru şi va ieşi, oricum.

— La ce a renunţat?

— O să-ţi povestesc totul după ce fac un duş. Trebuie să-mi scot mirosul de închisoare din nas. Ceva nou pe aici?

— A sunat Shaughnessey, zise Naomi nepăsătoare.

— Glumeşti.

— El stă la etajul al treilea, în apartamentul prezidenţial, fireşte. A întrebat dacă vrei să treci pe la el, la un pahar.

— Este seara dinaintea procesului şi vrea să trec să beau un pahar?

— De fapt, a fost foarte drăguţ cu mine. De obicei, mă tratează de parcă aş avea o boală contagioasă.

— Shaughnessey este ceva contagios.

Ea râse.

— Vrei să-i spun că nu ai timp?

— Avem ceva veşti de la Abel?

— Acesta este cel de-al doilea mesaj. Cina cu domnul misterios la şapte şi jumătate, la Coq d'Or. Au o sufragerie privată în spate. Dermott şi Abel îl aduc, pentru a fi siguri că nu este urmărit. Erau cam îngrijoraţi că îl aduc aici.

— Deştepţi. Se uită la ceas. Era patru şi jumătate. Sună-l pe Shaughnessey. Spune-i că am cincisprezece minute la ora cinci.

Ea râse.

— Iisuse, Marty, ai de gând să-l enervezi chiar înainte să cobori la el.

— Vreau doar să mă asigur că ştie că procurorul general al statului îl întrece în rang pe un senator al unui stat mititel.

— Ce crezi că vrea de la tine?

— El e o târfă a PAC. Va încerca să facă un târg pentru amicii lui.

— Crezi că Dillmore este îngrijorat? Alături de Jane, el este cel mai dur avocat de corporaţie din stat.

— Acesta este un caz penal.

— Din cauza asta l-a luat pe Neil Jarmon alături de el.

— Naomi, Shaughnessey are un as în mânecă, pun pariu pe un dolar.

— Nu pot să-mi permit un pariu la banii pe care mi-i dă statul.

— Tânjeşti după vremurile de demult, când lucram pe strada Gaylord?

Naomi lucra cu Vail încă de când el începuse să-şi construiască reputaţia de cel mai temut avocat apărător al statului, cu şaptesprezece ani în urmă. Lucraseră lângă casa lui Vail, într-o zonă reconstruită a oraşului, până când el devenise procuror.

— Glumeşti? Banii erau frumoşi, însă clientela...

Lăsă propoziţia în suspensie.

— La dracu', Naomi, clientela este aceeaşi ca întotdeauna, doar că acum suntem de partea cealaltă.

Vail intră în baie şi îşi aruncă apă rece pe faţă. Naomi stătea cu un prosop lângă el când termină.

— Ce vârstă are acum bătrânul Roy? N-ar trebui să se pensioneze în curând? întrebă ea.

— Nu sunt sigur. Şaizeci, şaizeci şi cinci, ceva pe aici. Şi nu se va pensiona niciodată. Va fi ca Strom Thurmond, un moş senil, fără dinţi, care vorbeşte prostii în legislatura.

— Cu siguranţă, s-a umflat în ultimii doi ani. Este cât o namilă.

— O să-i spun că ai zis aşa.

— Să nu îndrăzneşti.

Fusese o vreme când reputaţia lui Roy Shaughnessey, de cel mai temut politician al statului, era pusă la îndoială. Fostul politician din Chicago devenise, din membru al Congresului, procuror general, iar mai târziu secretar de stat. Fusese marele preot politic al statului, un ciomag care-i ţinea pe tinerii începători şi pe cei nou-veniţi la respect, dar încercase să candideze pentru guvernator şi suferise o înfrângere atât de răsunătoare, încât puterea începuse să-i pălească. Tinerii şi ambiţioşii pistolari politici, crezând că e terminat, l-au provocat. Mare greşeală.

Shaughnessey îl sprijinise pe Cleveland Briggs, un necunoscut, în campania acestuia pentru postul de guvernator împotriva unui fost aliat, transformat apoi în duşman, susţinutul Harold Gross. Shaughnessey organizase campania lui Briggs, apelase la ani întregi de favoruri politice, amenințase, linguşise şi fermecase voturile, şi-i înmânase lui Briggs o victorie uimitoare. Rezistase timp de patruzeci de ani, cinci administraţii, şi criticilor neofiţilor şi dovedise că era cel mai bun politician.

Nu putea să trăiască destul de mult ca să profite de favorurile pe care le făcuse multor oameni din tot statul. Tineri democraţi plini de speranţe, care încercau să ajungă în birouri naţionale călătoreau din toată ţara ca să-l invite la prânz sau cină, sperând să primească sfaturile lui în schimbul mesei.

Iar guvernatorul Briggs îi era foarte îndatorat. El era biciul care înăsprea legislaţia favorită a guvernatorului şi care obţinea voturile necesare pentru a dărâma tot ce nu-i plăcea lui Briggs. Nu numai un veteran tremura când Shaughnessey telefona sau se oprea pentru o mică discuţie.

Martin Vail era unicul ghimpe care-i rămânea ferm înfipt în coaste. În mod ironic, Vail devenise din cel mai pătimaş avocat al apărării, procuror şi apoi procuror general datorită lui Shaughnessey. Ironia era că Shaughnessey îl convinsese să se schimbe din cel mai periculos apărător din stat în procurorul şef ăl oraşului Chicago. Era necesar pentru politică să fie de partea statului, şi fusese o mişcare înţeleaptă, numai că prima acţiune a lui Vail fusese să acuze o corporaţie şi doi consilieri ai oraşului pentru afaceri ilicite şi ratase cu puţin să-l acuze pe Shaughnessey, care se retrăsese pe ascuns şi cu succes din corporaţie. Ca să scape de Vail, Shaughnessey îl convinsese pe guvernator să-l numească pe acesta procuror general – nefericitul titular, Oscar Levinson, fiind prins, de un

paparazzi întreprinzător, îmbrăcat cu un şorţuleţ şi cu tocuri înalte, hârjonindu-se cu o târfă de o mie de dolari pe noapte, care purta un penis artificial legat cu cureluşe. Levinson demisionase înainte ca ediţia de dimineaţă a ziarelor să apară pe stradă.

Acum, se aflau iarăşi în opoziţie. Vail îi acuzase pe consilierii economici a două dintre cele mai mari companii industriale-gigant din ţară, pe şeful Diviziei pentru Siguranţa Mediului Înconjurător, pe doi dintre agenţii de teren ai acestuia, pe patru membri ai unor comisii districtuale şi pe şeful celei mai profitabile companii de îmbunătăţiri funciare din stat – toţi aceştia fiind fie contribuabili grei la PAC, fie susţinători înflăcăraţi ai guvernatorului şi, majoritatea, aliaţi ai lui în legislatură. Acuzaţia era de afaceri ilegale şi includea corupţia oficialilor aleşi, spălare de bani, folosirea în alte scopuri a fondurilor statului, violarea legilor statale cu privire la mediul înconjurător şi alte variate delicte. Ironia cea mai mare era că Vail însuşi rescrisese statutul afacerilor ilegale, folosind ca model statutele federale RICO, atacând majoritatea portiţelor de scăpare. Apoi îşi prezentase cu succes statutul şi acesta fusese trecut prin legislatură. Făcuse acest lucru cu foarte puţin zgomot. Majoritatea legislatorilor abia dacă citiseră amendamentele.

Cazul atrăsese atenţia naţională, de vreme ce includea două dintre industriile majore ale ţării, care erau acuzate, printre alte lucruri, de a fi violat cu bună ştiinţă legile antipoluare şi de a fi mituit anchetatorii de la ESD, pentru a falsifica nivelurile periculoase de produse poluante, pe care le eliberau în aer, apă şi pământ. Acesta era doar vârful aisbergului corupţiei. Formaseră o alianţă nu prea sfântă cu cei de la Dezvoltare şi, ani de-a rândul, cele trei corporaţii conduseseră ţinutul după bunul lor plac, având la mână politicieni, controlând un ziar ruşinos de necinstit prin

reclame, chiar evitând taxe de milioane de dolari, deoarece evaluatorii de taxe erau cumpăraţi de ei. Tentaculele acestei alianţe amorale pătrunseseră adânc în ţinut, corupând consiliile zonale, consiliile responsabile cu sănătatea, şefii de departamente, chiar controlând ambele partide politice locale. Se infiltrau în cele mai murdare afaceri ale puterii şi distrugeau orice persoană sau lucru care le provoca imperiul.

Vail epuizase optsprezece luni şi energiile tuturor tinerilor care lucrau în echipa lui, cunoscută sub numele de Gaşca de Nebuni a lui Vail, pentru a construi un caz RICO, care să mătură totul, împotriva preşedinţilor şi directorilor economici ai celor trei corporaţii, a patru membri ai diferitelor comisii, a doi alţi oficiali, a trei angajaţi ai statului, a managerului districtual şi a şase membri ai consiliului pentru probleme de sănătate. Cazul atrăsese foarte repede presa naţională şi urma să fie transmis pe postul naţional de televiziune.

Vail era considerat acum un tun periculos şi necontrolabil de către structura politică.

Lui nu-i păsa prea tare. Din această cauză, el era singurul om capabil să-l enerveze pe Roy Shaughnessey.

În mod obişnuit un om corpolent, băutura, mâncărurile delicioase şi traiul bun îl transformaseră pe Roy Shaughnessey într-un Buddha imens. Mâinile îi erau ca nişte pepeni cu gropiţe. Faţa îi era ca un balon în care se adânceau ochii sclipind de zgârcenie. Degetele masive erau încrucişate şi ţinute pe piept, degetele mari frecându-se tot timpul. Buzele sale, tipice unui om cu colesterolul mărit, erau curbate dispreţuitor în ceea ce unui necunoscut i-ar fi părut a fi un zâmbet, şi era chel ca un glonţ.

Domina o sofa dublă din centrul camerei de zi a apartamentului prezidenţial. O canapea asortată era aşezată cu faţa la el de partea cealaltă a unei

măsuţe pentru cafea de mărimea unei mese de biliard. Barul special din colţul camerei era la fel de bine şi scump aranjat ca şi cel de la Ritz. Când Vail intră în cameră, Shaughnessey îi făcu semn cu mâna şi îi arată canapeaua.

— Pregăteşte-i domnului o băutură şi apoi du-te la plimbare o vreme, George, îi zise Shaughnessey barmanului, fără să-l privească. George pregăti cocteilul, i-l aduse lui Vail şi plecă, fără să spună vreun cuvânt. Shaughnessey oftă şi dădu din cap. Ce naiba să mă fac cu tine, Marty? De câte ori te las liber, te întorci şi-mi tragi un pumn sub centură.

Vocea lui Shaughnessey era ca un mârâit, pe jumătate în şoaptă.

— Ciudat, eu credeam că guvernatorul m-a numit să-i rezolv treburile lui Oscar.

Shaughnessey îşi coborî bărbia şi îşi ridică sprâncenele.

— Hai să nu ne jucăm, bine? Şi-acum ce vrei, să vină guvernatorul aici din Springfield şi să te pupe-n fund, pentru că îi strângi de gât pe câţiva dintre cei mai mari contribuabili politici? Crezi că genul ăsta de spectacol ambulant arată bine în centrul statului?

— Roy, nu dau nici o ceapă degerată pe ceea ce arată bine la centru. Îmi fac meseria.

— Meseria ta. Nenorocita ta de *meserie!* Să distrugi un ţinut întreg, să arunci sute de muncitori pe drumuri. Asta nu e scârboasa ta de meserie. Am fost şi eu pe vremuri procuror general, după câte îţi aminteşti. Ştiu care este meseria unui procuror general, şi nu e asta.

— Meseria mea este aşa cum hotărăsc eu că trebuie să fie.

— Prostii. Cazul ăsta îi va costa pe contribuabili două milioane de dolari până se va termina.

— Ei, speram că compensaţiile le vor micşora durerea.

— Doamne, tu n-o să te schimbi niciodată. Shaughnessey se aplecă în faţă şi schimbă tactica. Se forţă să-i zâmbească lui Vail. Uite ce e, puştiule, ce-ar fi dacă ţi-aş spune că sunt autorizat să-ţi fac, în schimb, o ofertă serioasă. Să-i scutim pe cetăţeni de mai multe cheltuieli şi să te eliberam de nimicurile astea, ca să faci afaceri la nivel înalt.

— Vorbim aici despre crimă, peste altă crimă, peste altă crimă. Oamenii ajung la închisoare, Roy. Te-aş sfătui să te distanţezi de ei. Lucrurile încep să pută.

— Tom Lacey este în Consiliul Economic al preşedintelui, pentru numele lui Dumnezeu. Iar Harold Grossman este preşedintele onorific al Asociaţiei Naţionale Împotriva Cancerului.

— Fac un pariu cu tine, Shaughnessey. Înainte de începutul procesului chiar, preşedintele va accepta demisia lui Lacey, care este scrisă şi semnată deja – tot ce au de făcut este s-o dateze. Iar oamenii care au cancer se vor debarasa de Grossman.

— Întotdeauna ai fost un optimist. Chiar ai crezut că Stampler avea o dublă personalitate. Şi ai căzut direct în capcana ticălosului, nu-i aşa?

Vail zâmbi şi dădu din cap.

— Mereu uit că eşti maestrul loviturilor ieftine.

— Ei, ce naiba. L-a păcălit pe judecător, pe procuror, pe toată lumea. Apropo, ce mai face domnişoara Venable? V-aţi gândit vreodată să vă căsătoriţi?

— N-am discutat asta niciodată, domnule senator.

— Cum e să fii cuplat cu o femeie care scoate câteva milioane pe an, în timp ce tu trăieşti din pomana statului?

Vail nu muşcă momeala. Dădu din cap şi zâmbi cu tristeţe.

— Am uitat că nu ai nici clasă.

Zâmbetul batjocoritor al lui Shaughnessey dispăru. Ochii îi sclipeau de furie. În cele din urmă, zise:

— Sunt aici doar ca să încerc să rezolv o situaţie neplăcută. Nimeni nu vrea ca morile astea să fie închise şi nici ca cineva să meargă la închisoare. Ţi-am spus că am o ofertă. Vrei s-o auzi?

— Cred că te-ai îngrozit când ai aflat că Patricia Robert va fi judecătorul. Nu unul dintre bătrânii aceia corupţi pe care îi ai pe statele de plată de când au învăţat să scrie. Ci o doamnă cinstită, aspră, pe care nu o poţi atinge.

— Te-am întrebat, vrei să auzi oferta?

— Îmi faci o ofertă pentru că nu-l poţi aranja pe judecător, nu-l poţi mitui pe procuror şi nu poţi ajunge la juraţi. În schimb, noi avem un teren neted de acţiune, Roy. Cum ţi se pare asta?

— Vrei să auzi nenorocita aia de ofertă sau nu?

— Chiar nu pricepi. Aici nu e vorba de bani. Vreau să afle toată lumea cât poate fi un district de corupt şi cum se ajunge la asta. Noi transmitem un mesaj. Dacă unii dintre *conducătorii* districtului fac ceva puşcărie şi ies şi despăgubiri substanţiale, astfel încât oamenii obişnuiţi din statul astă să primească ceva înapoi, e perfect.

— O să mă duc înapoi şi o să le spun că ne-am făcut cu un procuror arogant, care umblă după titluri prin ziare. Că va însemna un mare succes la apel – dacă va trebui să facem apel, ceea ce este puţin probabil.

— Să „facem"? Credeam că eşti doar un mijlocitor în interes public. Îţi spun eu ce să le transmiţi amicilor tăi. Du-te şi spune-le că nu facem nici un târg – doar dacă n-ar vrea să semneze cu toţii nişte declaraţii complete şi să se arunce la picioarele Curţii, cerşind milă.

Zâmbetul strâmb al lui Shaughnessey reapăru.

— Şi care ar fi procentajul în chestia asta?

— Nici o demascare în public, cu excepţia declaraţiilor, şi nici un proces prelungit acolo unde ei sunt capul de afiş al ştirilor în fiecare zi, o lună sau două.

— Or să te învingă, Marty. Or să te spânzure afară, ca să te usuci la fel ca atunci... când era asta, acum douăzeci de ani? Să fiţi chit. Nu te înfuria, fii chit... cântecul acela de leagăn irlandez. Ai adus presa din toată ţara ca să privească asta. Biluţele tale o să se usuce până când or să ajungă de mărimea boabelor de mazăre, când vor termina cu tine.

Vail ridică din umeri.

— Poate că sunt deja aşa, zise el şi începu să râdă. Merse spre uşă, se opri şi se întoarse spre politician. Fii deştept, Shaughnessey, stai la distanţă de glumeţii ăştia. Aşa cum fac preşedintele şi cei de la Cancer. Nu-ţi iau nici un ban pentru sfatul acesta.

— O să-ţi dau şi eu unul la fel. Eşti terminat în statul ăsta. Nu vei mai avea nici un birou public niciodată şi fiecare judecător din stat te va călca în picioare de câte ori vei intra în tribunal. Mai bine spune-i vechii tale prietene să-şi păstreze slujba zilnică.

— Vă fi uşurată să ştie asta, Roy. Ne vedem la tribunal.

Coq d'Or era cel mai bun restaurant din oraş, servind mâncare franţuzească foarte bună şi având un bucătar şef excelent. Vail ajunse acolo primul, strecurându-se în sufrageria privată, prin bucătărie. Trei dintre anchetatorii săi se aflau în bucătărie, doi îmbrăcaţi cu hainele bucătarului, iar unul purtând un costum de chelner, care încuviinţă din cap spre uşa ce ducea la camera privată.

Era o încăpere mică, confortabilă, cu o masă mare, cu opt locuri, deşi erau doar două scaune puse la un capăt. Pe masă se aflau o farfurie cu

alune şi grisine, şi o sticlă cu vin roşu. Vail se aşeză şi începu să ronţăie alune. Trecură cinci minute până când uşa se deschise. Abel Stenner şi Dermott Flaherty intrară primii, ţinând uşa pentru Herman Kramer, care se opri în uşă.

Kramer, fost administrator la Grand County, purtă un costum strâmt, reiat, cămaşă albă şi o cravată cu albastru şi roşu. Era un bărbat spre cincizeci de ani, cu părul rar, greoi şi îndesat, cu bărbie dublă, arătând ca un om care s-a îngrăşat de curând. Ochii lui atenţi alergară prin cameră şi, în sfârşit, se fixară pe Vail, care stătea la masă şi îl privea fix cu ochii lui reci, gri.

Kramer intră, iar Flaherty şi Stenner ieşiră din cameră şi închiseră uşa.

Acum erau doar ei doi.

— Domnule Kramer, eu sunt Martin Vail.

Se ridică şi întinse mâna. Kramer i-o strânse prudent. Mâna îi tremura.

— Nici nu sunt sigur că ar trebui să fiu aici, domnule Vail. Domnul Stenner şi...

— Flaherty.

— Da, Flaherty. Mi-au spus că este spre binele meu să vin aici şi să iau cina cu dumneavoastră.

— Ia loc, domnule Kramer.

— Poate că ar fi fost mai bine să-l sun pe domnul Jarmon.

— Nu este o idee bună.

— Pur şi simplu, nu ştiu. Vreau să spun, de ce sunteţi interesat să-mi faceţi cinste cu o cină?

Vail zâmbi.

— Din prietenie. Cordialitate. N-o să mă credeţi domnule Kramer, dar eu vă vreau binele.

— Da, sigur, de aceea m-aţi acuzat pentru o mulţime de lucruri, mai puţin că aş fi furat Statuia Libertăţii.

— Aceasta nu este o depoziţie, domnule Kramer. Este perfect legal ca noi doi să luăm cină împreună. Dar dacă nu vă simţiţi bine...

— Mă gândeam că aş putea foarte bine să-i spun totul doamnei, la depoziţie.

— Domnişoara Parver şi cu mine suntem cam nelămuriţi asupra unor lucruri, Herman. Pot să-ţi spun Herman?

Kramer încuviinţă, tulburat.

— Bun. Poţi să-mi spui Marty. Oricum, mă gândeam să le punem la punct înainte să intri în boxa martorilor. Vreau să fiu cinstit cu tine.

— De ce te îngrijorează persoana mea? întrebă Kramer suspicios.

— Pari un om drăguţ. O familie simpatică, copii drăguţi. Nu-mi place niciodată să-i văd suferind pe cei mărunţi.

— Nimeni nu mă va face să sufăr. Am cei mai buni avocaţi din ţară.

— Tu chiar crezi că Roger Dillmore şi Neil Jarmon sunt de partea ta?

Kramer se aplecă peste masă şi zise sarcastic:

— Sunt avocaţii mei, *Marty.*

— Nu, sunt avocaţii lui Tom Lacey şi ai lui Harold Grossman. Ei îi plătesc şi pe ei îi protejează. Chiar crezi că-şi vor pune pielea în saramură pentru Herman Kramer?

— Ei ştiu că eu...

Se opri în mijlocul propoziţiei.

— Ştiu că tu ce?

— Putem să bem un pahar înainte de masă? zise Kramer, schimbând subiectul.

— Desigur.

Vail apăsă un buton de sub masă, şi membrul echipei îmbrăcat în chelner intră cu meniul.

— Ce bei, Herman?

— Martini cu vodcă şi o măslină, simplu.

— Şi dumneavoastră, domnule? întrebă chelnerul.

— Perrier cu gheaţă. Vom comanda când te vei întoarce.

— Foarte bine, domnule.

Chelnerul plecă.

— Nu bei?

— Tocmai am băut ceva cu un prieten de-al meu, Roy Shaughnessey, poate l-ai cunoscut.

Kramer îl privi pentru o clipă, surprins.

— Domnul Shaughnessey este prieten cu dumneavoastră?

Vail luă o mână de alune şi le aruncă în gură.

— De fapt, Roy a fost responsabil de ascensiunea mea în postul de procuror general.

— Glumeşti.

Kramer părea îngrijorat.

— Îl cunoşti?

— Ne-am întâlnit o dată.

— Ţi-a ţinut discursul, nu-i aşa?

— Ce?

— Ştii tu, să nu-ţi faci griji. Totul este în siguranţă. Lucruri de genul ăsta.

Kramer nu răspunse.

— Roy e un individ foarte convingător, Herman. I-ar vinde un frigider şi unui eschimos. Bănuiesc că ţi-a vândut pontul că n-ai de ce să-ţi faci griji. Ei tratează crima ca pe un tichet de parcare.

— Crima?

Chelnerul intră cu băuturile şi un coşuleţ cu pâine cu unt.

— Haide, Herman, poţi comanda orice mâncare de pe meniu. Eu iau o salată Cezar, friptura de porc în sânge şi un cartof copt.

Rupse o bucăţică de pâine franţuzeasca şi luă o muşcătură fără unt. Kramer comandă supă de ciuperci, coaste de miel şi cartofi prăjiţi pai. Vail comandă o sticlă de vin roşu Sancerre, pentru a se potrivi cu mâncarea lui Herman.

— Pâinea este grozavă, Herman.

— Ce-ai vrut să spui despre crimă?

— Eu cred că este o crimă ce i-au făcut companiile Western şi Atlas, şi Lakeside lui Grand County. Ce-ţi face familia?

— Este puţin cam greu. Liceenii pot fi de multe ori plini de cruzime, ştii. Le tot zic puştilor mei că am furat bani de la district. N-am furat niciodată măcar o jumătate de cent...

— Nimeni n-a zis că ai făcut-o. Noi am spus că ai folosit fondurile în alte scopuri.

— Nu m-am ales cu nimic din afacerea asta.

Vail se aplecă spre Kramer, zâmbi şi zise blând:

— Nu-ncerca să păcăleşti o vulpe, Herman.

— Cum...?

— Crezi că noi – biroul procurorului general – am inventat toate astea? Că am ghicit? Haide, ştii prea bine ce aproape suntem. Oricum, nu din cauza asta luăm noi doi cina.

— Dar de ce *luăm* cina, domnule Vail?

— Marty.

— Cred că o să rămân la „domnul Vail".

— Vreau să-ţi vorbesc despre viitorul tău.

— Viitorul meu este bun. Am o slujbă bună, pentru toată viaţa...

— Aşa ţi-a spus Lakeside? Acolo te-ai dus să munceşti când ai părăsit slujba la district, nu-i aşa?

— Într-adevăr, în departamentul domeniului public.

— Şi vei rămâne acolo pe viaţă.

— Aşa este.

— Probabil că ei îţi apreciază foarte mult calităţile de manager.

— Bănuiesc că da.

— Cât timp ai lucrat pentru district?

— Optsprezece ani.

— Şi cât câştigai când ai plecat?

— Nouăzeci şi două de mii cinci sute. De ce?

— La Lakeside scoţi o sută douăzeci şi cinci de mii, aşa-i?

— Şi?

Vail dădu din mână.

— Întrebam doar. Trebuie să fii *foarte* bun în ceea ce faci.

Sosi cina, iar chelnerul se chinui puţin până deschise sticla de vin. Dopul se rupse şi, în final, împinse o parte din el în sticlă. Un mic gheizer ţâşni, stropind din plin cămaşa chelnerului. Vail se uita în jos şi-şi dădu ochii peste cap.

Herman îşi înclină capul şi rosti o rugăciune.

Frumoasă mişcare, îşi zise Vail.

— O sută douăzeci şi cinci, zise Vail, continuând conversaţia. O mulţime de bani pentru cineva care a folosit greşit fondurile, a pierdut dosare...

— Asta spui dumneata, zise Kramer supărat.

— Îmi pare rău. Vorbă vine că ai făcut toate acele lucruri.

— Poate că ar trebui să-l sun pe domnul Jarmon...

— Slujba domnului Jarmon este să te liniştească, Herman, zise Vail şi începu să mănânce. Slujba domnului Jarmon este să se asigure că respecţi povestea pe care ţi-au fabricat-o ei. Meseria domnului Jarmon este să-şi protejeze clienţii. Sunt sigur că nu-ţi va spune că este vorba despre mărturie mincinoasă şi posibilă complicitate la crimă, când se va termina procesul.

Herman aproape că sări de pe locul său.

— *Crima?* Ce... ce... se bâlbâi el.

— Vom ajunge şi la asta. Am câteva întrebări cu privire la unele dintre răspunsurile tale din depoziţia luată de domnişoara Parver.

— Nu, nu. Ce e cu crima, ce-ai vrut să spui?

— Îţi aminteşti de un individ numit Doc Vulpoiul?

Bărbatul păli.

— Vulpoiul?

— Da. Doc Vulpoiul. Numele lui real este Jimmy. Poate îl ştiai ca Jimmy Fox.

— Nu-mi amintesc...

— Face închisoare pe viaţă la Joliet pentru uciderea unui bărbat pe nume Morgan.

— Bob Morgan.

— Exact. Acum ţi-l aminteşti?

— Îl ştiam pe Bob Morgan de câţiva ani.

— Vreau să spun, pe Jimmy Fox. Ţi-l aminteşti pe Jimmy Fox, nu-i aşa? Mărgele de transpiraţie ieşeau prin toţi porii de pe fruntea lui Kramer. Furculiţa în care avea o bucăţică de miel îi rămăsese suspendată în aer. Un tip scund, cam slăbănog. Cel puţin, acum aşa arată. Cred că cinci ani la Joliet ţi-l scot din minte.

— Nu-mi amintesc...

— Lasă-mă să-ţi reîmprospătez memoria. Ai mers cu maşina până la un orăşel numit Tallman. La un motel numit Bavarian Inn. Era într-o joi noaptea. Ora zece. Camera... aa... 111, la primul etaj. Camera avea o uşă de legătură cu 112. Ai bătut în acea uşă, Jimmy Fox a deschis, s-a identificat cu permisul de conducere, iar tu i-ai dat un pachet. Acum îţi aminteşti?

— Cred că v-a vorbit despre altă persoană.

— După cum arată fişierul computerului hotelului, te-ai înregistrat cu numele adevărat. Herman A. Kramer. Ai plătit cu cartea de credit personală.

Gura lui Kramer era uscată. Bău dintr-o suflare o jumătate de pahar cu apă şi apoi o înghiţitură de vin.

— Nu îmi... aa...amintesc.

— Ca şi faptul că ai semnat contractul cu districtul şi n-ai citit condiţiile? Asta-ţi aminteşti, din depoziţia ta, nu-i aşa?

Kramer îşi linse buzele şi mai bău puţină apă.

— Mda. Parcă. Asta a fost mai de curând. Când, acum patru, cinci luni? Oricum, aceea a fost, ştiţi, doar o misiune. Daţi-mi voie să vă spun, domnule Vail...

— Marty.

— Aşa e, Marty. Bine, scuză-mă. Chicoti nervos. Ştii, foarte rar am lipsit câte o zi. Am avut o dată gripă, cam atât.

— Admirabil, Herman. Ai avut un contract cu Grand County pentru cât timp?

— Mai întâi, pentru trei ani, reînnoit pentru şapte, apoi încă şase.

— Şi contractul tău cu districtul stipula că erai pe deplin conştient de toate legile statului implicate în îndeplinirea slujbei tale, corect?

— Uite ce e, am lămurit definitiv acest lucru. Cred că n-am citit contractul înainte de a-l semna. Am clarificat asta.

— Şi acum înţelegi legea?

— O, da, acum o înţeleg.

— Să zicem că ai vrea să mi-o explici.

— Ei bine, înseamnă... că nu poţi să iei bani dintr-o oală a guvernului şi să-i pui într-alta. Vreau să spun că nu poţi să muţi banii ăştia după cum ai chef.

— Deci, ai o cotă guvernamentală în scopuri educaţionale şi nu poţi să pui aceste fonduri în, să zicem, fondul general, corect? Sau în orice alt loc, *în afară* de scopul pentru care sunt alocaţi, corect?

— Da, am recunoscut asta.

— Nu chiar, Herman. Vezi, aici avem una dintre probleme. Ai afirmat mai devreme că n-ai înţeles această regulă.

— Acum o înţeleg.

— Dar la depoziţie n-ai înţeles-o, chiar dacă asta este legea, iar când ai preluat funcţia de administrator al districtului, ai depus un jurământ care includea o declaraţie că *ştiai* legea şi erai familiarizat cu responsabilităţile tale.

— Aa...

— Vezi, aici avem o nouă problemă, faptul că funcţia ta de administrator cerea... *cerea* să înţelegi şi să respecţi legile şi procedurile cu privire la folosirea fondurilor guvernamentale. Ca administrator, ai avut frecvent de-a face cu banii alocaţi de stat şi fondurile generale. Şi, pentru a-ţi îndeplini îndatoririle în litera legii, *trebuia* să ştii care erau regulile.

— Ţi-am spus că am lămurit asta.

— Îhî. Încă o dată, Herman, ai acceptat slujba de administrator, fără să fii conştient de responsabilităţile legale ale acesteia. Când i-ai spus domnişoarei Parver în depoziţia ta că nu erai conştient de consecinţele schimbării fondurilor, comiteai o crimă. Jarmon nu ţi-a explicat asta?

— Crimă?

— Este o violare a actului de stat RICO să accepţi o poziţie care implică mânuirea regulată a unor sume de bani, dacă acceptând această slujbă confirmi că înţelegi regulamentele care sunt implicate cu ea. Aşa că, dacă ai minţit în legătură cu asta şi apoi ai schimbat destinaţia unor fonduri, te faci vinovat de două crime – folosire nepotrivită şi sperjur.

— Sperjur!

— Fie că ai minţit când ai spus că n-ai înţeles legea, când ai acceptat slujba, fie ai comis o crimă dacă ai înţeles legea şi ai mers înainte, schimbând destinaţia acelor fonduri.

— Nu ştiu ce se întâmplă aici.

— Îţi spun eu ce se întâmplă, zise Vail. Crezi că îi ai pe marii meşteri în spate? Trezeşte-te, Herman. Te vor lăsa de izbelişte mai repede decât poţi tu să falsifici registrele, pentru că ei se duc la fund şi se duc repede, şi, dacă nu eşti isteţ, nu numai că te duci şi tu cu ei, dar, când se va termina procesul, va trebui să te închidem pentru complicitate la crimă. Şi pentru sperjur. Pari a avea treizeci de ani, iar patruzeci de ani în închisoare grea, sunt greu de suportat. Fără eliberare pe cuvânt de onoare.

Herman îşi puse furculiţa înapoi pe farfurie.

— Poate că ar fi mai bine să-l sun pe domnul Jarmon, zise el pe jumătate şoptit.

— Domnul Jarmon nu dă doi bani pe tine. Domnul Jarmon ar dansa în mijlocul străzii, dacă ai lua o puşcă şi ţi-ai zbura creierii chiar acum.

— Nu ştiţi despre ce vorbiţi.

— Singurul interes al lui Jarmon pentru tine este să te menţii pe poziţie. Să fie sigur că o să continui să minţi în boxa martorilor. Crezi că va avea grijă de tine când se va termina procesul? Cine o să plătească onorariul lui de douăzeci de mii de dolari pe zi? Compania Western Pulp and Paper. Sau Atlas Chemical? Deşteaptă-te, Herman, zâna dinţilor a murit. Dar..., Vail îşi scoase telefonul celular şi îl aşeză în faţa lui Kramer. Dacă te face să te simţi mai bine, sună-l pe Jarmon. Apoi o să plătesc cina şi-mi văd de drum, iar data viitoare vom vorbi în boxă.

— Boxă?

— Boxa martorilor.

— El spune că s-ar putea să nici nu fie nevoie să depun mărturie. Că s-ar putea să nici nu mă citeze.

— Dacă n-o face el, o fac eu. Gândeşte-te la asta până îţi termini coastele de miel.

— Eu, hm... m-am cam săturat.

— Ţi-ai pierdut apetitul?

Kramer nu răspunse. Se holba la farfurie şi răscolea, absent, cu furculiţa, mâncarea care mai rămăsese în ea.

— Ce caut eu aici? şopti el, în cele din urmă.

— Vreau să te trezeşti. Să-ţi dai seama că singura ta responsabilitate, aici şi acum, în această cameră, este faţă de Kramer Herman, de nimeni altcineva. Chiar acum eşti pus în faţa mai multor lucruri, ca: proastă administrare, folosire ilegală a unor fonduri, sperjur... lista poate să se mărească mereu. Dar eu sunt mai interesat de bătrânii băieţi buni, care sunt în spatele acestei afaceri. Băieţii Dillmore şi Jarmon chiar sunt reprezentativi. Băieţii care ţi-au spus ce să faci şi când. Căci tu, de fapt, ai făcut doar ce ţi s-a spus, nu-i aşa Herman? Nici un răspuns. Şi vreau să te gândeşti la Jimmy Fox şi la pachetul pe care i l-ai livrat la Bavarian Inn din Tallman. Ştii ce era în pachet, Herman? Herman negă încet din cap. Zece

bătrâne. Zece mii de dolari. Atât a costat ca să-l răcească pe Bob Morgan.

— Nu m-am uitat niciodată în pachet, domnule Vail, jur pe Dumnezeu. Nu ştiam pentru ce era.

— Cine ţi-a dat pachetul? Mărul lui Adam tresărea în gâtul lui Kramer, ca o plută de undiţă. Cine ţi-a dat pachetul şi ţi-a spus ce să faci în noaptea aceea, Herman?

— Or să mă omoare şi pe mine, zise el răguşit.

— Dacă faci ceea ce trebuie, nimeni nu te va atinge. Asta ţi-o promit eu.

— Ce vreţi să fac?

— Simplu. Spune adevărul. Nu invoca al cincilea amendament. Doar spune adevărul. Este uşor. Nu trebuie să-ţi aminteşti ce să minţi, nu trebuie să-ţi fie teamă că faci vreo greşeală. Doar să spui totul aşa cum s-a întâmplat.

— Dar toate acele acuzaţii? Dar chestia cu crima?

— Nu pot să promit nimic. Dar, dacă povesteşti aşa cum s-a întâmplat, îţi promit ceva. Voi încerca să-l conving pe judecător să aibă grijă să nu fii închis deloc.

— Inclusiv cazul cu crima?

— Cine ţi-a dat pachetul?

— Jeffrey Summers.

— Vicepreşedintele Companiei Lakeside?

El încuviinţă.

— Jeffrey Summers.

— A văzut cineva când ţi l-a dat?

— Mai era un tip acolo.

— Consilierul Stewart.

— Ştiaţi şi asta, da?

— El a luat primul legătura cu Fox.

— Eram într-o parcare, în maşina lui Sid, în spatele cinematografelor de lângă magazinul en-gros. Era în jur de opt şi jumătate seara.

— Şi ce ţi-au spus?

— Doar să mă duc cu maşina până la Tallman şi să-mi iau o cameră la Bavarian Inn. Sid mi-a spus că făcuse el deja rezervările. A zis că Jimmy Fox se va identifica, arătându-mi carnetul de conducere. Apoi să-i dau acest pachet şi să mă-ntorc.

— Adevăraţi prieteni, Herman. Ăştia sunt oamenii care or să te scoată de la puşcărie, nu? Ţi-au înscenat o complicitate la crimă.

— Eu n-am vrut niciodată să fiu amestecat în toate astea. În schimbarea fondurilor şi celelalte. Dar ei aveau puterea, dom-

78

nule Vail. Ei conduceau totul. Era ca şi cum... ei puteau să aranjeze orice. Toată lumea era la mâna lor.

— Bob Morgan n-a fost.

Kramer se uită la Vail şi-i dădură lacrimile.

— Vrei să spui că i-am ajutat să-l omoare.

— Nu ai ştiut ce faci. Uită asta. Doar dezvăluie totul când vei intra în boxă. Spune exact cum s-a întâmplat. Hai să-ţi spun ce se va întâmpla mai departe, Herman. Ne terminăm cina, plătesc nota, iar domnul Stenner şi domnul Flaherty te duc acasă. După ce pleci în seara asta, nu mai vorbim nici un cuvânt, până nu-ţi iau interogatoriul la proces. Gândeşte-te la asta. Discută cu soţia. Nu pomeni nimănui de întâlnirea noastră. Şi ţine minte, nu e niciodată prea târziu s-o iei de la capăt.

— Pot să intru în programul acela de protecţie al martorilor?

— Tu fă ceea ce trebuie. Apoi vom vorbi despre viitorul tău. E hotărârea ta. Termină-ţi cina.

— Doamnelor şi domnilor juraţi, numele meu este Martin Vail. Sunt procurorul general al statului Illinois. Mai întâi de toate, vreau să vă mulţumesc pentru că v-aţi sacrificat timpul dumneavoastră şi al familiilor dumneavoastră

pentru a face parte din acest juriu. Nu vreau să vă amăgesc, aceasta va fi o experienţă tensionată şi care vă va consuma mult timp. Dar, în final, sper că va fi şi o încercare mulţumitoare, lămuritoare şi satisfăcătoare pentru fiecare dintre dumneavoastră.

Cazul pe care vi-l prezint cade sub incidenţa legii împotriva Organizaţiilor Corupte şi a Activităţilor Ilegale, cunoscute sub denumirea RICO. Va fi un caz complicat şi, de aceea, voi încerca să vă explic şi să vă ilustrez de ce crimele pe care vi le voi prezenta violează acest act. Ştiu că majoritatea dumneavoastră crede, probabil, că ilegalităţile implică gangsteri – Mafia, droguri, jocuri de noroc şi prostituţie – dar, sub incidenţa legii RICO, activitatea ilegală este definită ca *orice* act sau *ameninţare* care implică răpire, crimă, incendiere, jaf, mită, extorcare, însuşire a fondurilor statului, fraudă bancară; influenţare a unui martor, a unei victime sau a unui informator, spălarea instru-

79

mentelor monetare, violarea legilor statului cu privire la mediul înconjurător sau orice altă ilegalitate legată de activităţile de mai sus.

Sunt o mulţime de lucruri, nu-i aşa? Ei bine, chiar sunt. Acest stat are cea mai aspră şi cuprinzătoare lege RICO din ţara noastră. Şi acest caz implică o mulţime de crime incluse în acest act.

Victimele acestor crime au fost contribuabilii, proprietarii de case şi persoanele cu drept de vot din districtul Grand. Oameni ca şi dumneavoastră, care au avut încredere în funcţionarii lor aleşi şi în cei care le conduc afacerile şi care au fost trădaţi, victimizaţi şi, în unele cazuri, puşi în pericol de moarte din cauza acestei încrederi. Actele pe care vi le vom prezenta sunt demne de dispreţ şi adesea de neînţeles.

Statul va demonstra, printr-o preponderenţă de fapte grave, susţinute de dovezi circumstanţiale,

că inculpaţii din cazul acesta, în perioada ultimilor zece ani, au conspirat să încalce majoritatea acestor legi, cu dispreţ total pentru cei care au avut încredere în ei.

Câţiva dintre aceşti inculpaţi sunt oameni proeminenţi, importanţi, unii chiar faimoşi. Unii dintre aceştia sunt funcţionari aleşi. Unii sunt angajaţi ai statului şi ai districtului – ai dumneavoastră. Iar unii sunt infractori cu caziere încărcate.

Pentru a proba acest caz, trebuie să dovedim că cel puţin în două dintre actele acestea ilegale au fost implicaţi *toţi* inculpaţii. Cu alte cuvinte, persoanele citate în această acuzare au lucrat împreună la ţeserea, cu bună ştiinţă, a unei pânze de minciuni, înşelăciuni şi activităţi criminale, acoperind o perioadă de mai mulţi ani, care i-a costat pe contribuabilii şi votanţii din districtul Grand milioane de dolari prin taxe, le-a distrus sănătatea şi liniştea şi le-a controlat salariile şi proprietăţile. Inculpaţii au înşelat statul cu privire la taxele lor şi i-au lipsit pe oamenii districtului de vocea legală care să-i reprezinte în propriul lor guvern.

Vom arăta că trei corporaţii au conspirat la nerealizarea acestor acte. Că, în mod sistematic şi conştient, au otrăvit aerul, apa

80

şi pământul acestei regiuni, au falsificat registre medicale care dezvăluiau defecte din naştere şi morţi cauzate de aceste încălcări ale legii. Că au pus în pericol viaţa prietenilor lor, ale vecinilor şi angajaţilor lor. Că au mituit oficialităţi ale districtului şi statului, au acoperit violări ale legii care îi protejează pe cetăţeni de poluare, punând în pericol sănătatea tuturor oamenilor comunităţii. Că au încălcat ordonanţele zonale locale în beneficiul lor şi al coconspiratorilor lor. Că au corupt şefi de departamente, reporteri ai unor ziare, avocaţi, medici şi alţi cetăţeni ca şi

dumneavoastră, pentru a-şi continua această întreprindere ilegală şi criminală. Şi, în final, că au schimbat destinaţia unor fonduri statale şi federale în beneficiul propriu.

Vă voi duce cu zece ani înapoi, pentru a vă dovedi că această activitate ilegală este insidioasă şi perpetuă.

Vă vom dovedi că trei oameni, funcţionari executivi majori ai celor mai puternice şi respectate corporaţii din America – Tom Lacey, de la Western Pulp and Paper, Harold Grossman, de la Atlas Chemical, şi Warren Smith, de la Lakeside Company – au colaborat şi condus, în cunoştinţă de cauză şi cu premeditare, aceste activităţi... o adevărată schemă de lăcomie şi violare a interesului public. Este un comentariu şocant, nesănătos şi tragic asupra abuzului imoral de putere. O schemă atât de înşelătoare, încât am cerut şi am obţinut o schimbare a locului de judecare a procesului, pentru că nu ne putem încrede în judecătorii şi oficialii răspunzători cu legea din districtul Grand.

Nu vă lăsaţi înşelaţi de poziţiile sau titlurile acestor oameni, de faima sau farmecul lor. Ei sunt criminali ale căror crime au distrus căminele unor oameni nevinovaţi, ca dumneavoastră, oameni care au avut încredere în ei şi au fost înşelaţi, deposedaţi şi trădaţi de această încredere. Vă vom arăta că, atunci când au fost provocaţi de către oameni nevinovaţi, care sperau să schimbe ceva, aceşti oameni, cu mândria lor fragilă şi venală, au răspuns adesea distrugând maliţios viaţa şi cariera acelor care au îndrăznit să le pună metodele sub semnul întrebării. Nimeni nu a fost imun la avariţia şi aroganţa lor.

Vă cer să studiaţi dovezile cu grija. Vă implor să nu vă lăsaţi intimidaţi de nume şi titluri. Vă rog să vă puneţi în pielea cetăţenilor din districtul Grand.

Vă vom îndruma prin acest labirint de minciuni, fraude şi duplicitate, cu hărţi şi mostre, care să arate cum au fost legate între ele aceste crime.

Aşa că, dacă legea însăşi poate fi greu de înţeles, faptele nu vor fi.

În sfârşit, vă cer să-i pedepsiţi pe aceşti criminali şi să transmiteţi un mesaj către restul ţarii, că oamenii cinstiţi nu se vor mai supune criminalilor care se deghizează în lideri ai comunităţii.

Vă mulţumesc pentru atenţie şi pentru timpul acordat.

Timp de cinci săptămâni, Vail şi ajutoarele sale, Shana Parver şi Dermott Flaherty, au prezentat martor după martor, documente juridice, registre de bancă, teancuri de dovezi care, încet-încet, au construit o plasă în jurul lui Grossman, Lacey şi Lakeside Co. Angajaţii au depus mărturii despre deversări de acizi în râuri la miez de noapte, scurgeri accidentale care erau minimalizate, niveluri toxice în plante, care erau ţinute în secret. Darryl Hamilton, inspector la Divizia Statală de Siguranţa a Mediului, a recunoscut că fusese „curtat" chiar de către Lacey la o petrecere şi apoi mituit pentru a falsifica raporturile asupra mediului. Unii ziarişti au declarat că articolele lor fuseseră schimbate sau interzise. Membrii unor comisii fuseseră mituiţi cu orice, de la un set nou de dinţi falşi până la o fermă în Ohio. În vârtejul acesta al corupţiei erau prinşi cei patru consilieri ai districtului. Dacă cei „grei" erau orchestratorii înşelătoriei, consilierii erau jucătorii. Când şi-a terminat de prezentat cazul, Vail mai avea încă de prezentat dovezi incriminatoare care să-l implice direct pe Warren Smith, preşedintele lui Lakeside, în acest complot. Avea o mulţime de dovezi circumstanţiale, dar Vail

ştia că acest caz depindea de dovada colaborării celor trei companii.

Herman Kramer avea să facă acest lucru. El acceptase mita de la directorii companiei, mutase bani din fondul educaţional în fondul general şi de aici la lucrările publice, unde erau folosiţi

82

pentru a defrişa teren, a construi şosele şi a largi străzi, chiar pentru a umple mlaştinile de lângă lacuri, astfel încât Lakeside să se poată extinde mereu, mereu. Herman Kramer era omuleţul care ştia tot ce se întâmplase. El era legătura.

Primul martor citat de Neil Jarmon a fost Herman Kramer.

Ce naiba se întâmplă, îşi zise Vail.

Kramer nu se uită la Vail când se aşeză. Jarmon, un tânăr new-yorkez şmecher, îmbrăcat cu un costum Armani, nu pierdu timpul. După întrebările preliminare, cine, ce, de ce, începu chestionarea cu o întrebare directă.

— Domnule Kramer, în funcţia dumneavoastră de administrator districtual, aţi folosit sau schimbat, cu bună ştiinţă, destinaţia unor fonduri, violând astfel Secţiunea 2365 a codului statului?

— Domnule, refuz să răspund, pe motiv că răspunsul meu m-ar incrimina.

Vail se lăsase, şocat, pe speteaza scaunului. Ticălosul ăla mic se retrăgea. Se uită la Kramer pe parcursul interogatoriului, dar martorul se uită drept înainte tot timpul cât îşi recită răspunsul la următoarele douăsprezece întrebări.

— Domnule, refuz să răspund, pentru a nu mă autoincrimina.

Înainte de ultimul refuz al lui Kramer, Vail ştia ce avea de făcut.

— Nu mai am alte întrebări, doamnă judecător, zise Jarmon.

— Domnul Vail? întreba judecătorul, dând din cap spre el.

Vail se uita la ceas. Era 4:55. Se ridică.

— Doamnă judecător, nu am nici o întrebare în acest moment. Un murmur de dezaprobare străbătu sala, mai ales dinspre un grup de cetăţeni care călătoriseră aproape două sute de kilometri din districtul Grand, pentru a asista la proces. Totuşi, cer ca domnul Kramer să fie reţinut.

— Obiectez, zise Jarmon. Domnul Kramer se află aici, gata să depună mărturie acum. Dacă domnul Vail nu are nici o întrebare, domnul Kramer ar trebui să fie liber să plece.

— Doamnă judecător, este ora cinci. Tot ce vă cer este o noapte. Aş dori ca domnul Kramer să fie sechestrat în camera martorilor şi să apară aici la prima oră, când o putem lua de la început.

Judecătorul Patricia Robert, o femeie frumoasă, cu un sardonic simţ al umorului şi un simţ al dreptăţii înnăscut, se gândi un moment şi zise:

— Nu este o cerere exagerata. Reamintesc juraţilor să nu discute acest caz. Domnule Kramer, va aştept aici devreme şi proaspăt. Curtea se retrage până la ora nouă, mâine dimineaţă.

Bătu cu ciocănelul şi se ridică de pe scaun.

— Crezi că i-a povestit totul lui Jarmon? întrebă Shana.

— Nu. Cred că Jarmon s-a crezut foarte deştept. Kramer a făcut doar ce i s-a spus.

— De ce-a făcut Jarmon asta?

— Prima lovitură a tunului lui. Îşi bătea joc de noi, arătându-ne că nu vom scoate nimic de la nici unul dintre martorii lui.

— Şi acum ce facem? întrebă Flaherty. Avem nevoie de Kramer pentru a implica Compania Lakeside împreună cu Warren Smith.

— Îi păcălim, răspunse Vail.

În vremea aceasta, Jarmon îşi mutase cazul pe scările din faţa tribunalului, şi mass-media îi sorbea fiecare cuvânt. Vail, Parver şi Flaherty plecară din sala de judecată pe uşa deţinuţilor şi se strecurară afară pe uşa laterală. Abel Stenner aştepta în maşină.

— Abel, zise Vail. Am o trebuşoară pentru tine.

Kramer se afla în camera martorilor cu puţin timp înainte de ora nouă. Era nervos până pe punctul de a se sufoca. Drace, tot ce făcuse era ceea ce îi spusese Jarmon să facă – să se prevaleze de cel de-al Cincilea amendament, la întrebările avocatului său.

— Dar toţi vor spune că sunt vinovat, se tânguise Kramer când Jarmon îi ordonase să pledeze autoincriminarea.

— Şi ce dacă? răspunsese Jarmon. N-au ce să facă. Tu fă doar ce-ţi spun eu şi nu fi îngrijorat.

Dar Kramer era îngrijorat. Dacă închisese portiţa pe care Vail o deschisese pentru el?

La noua fix uşa de la camera martorilor se deschise şi Abel Stenner intra.

Se uita împrejur şi apoi îl chemă pe Jimmy „Doctorul" Fox.

Kramer era prăbuşit pe scaunul său. Buzele îi tremurau în timp ce Stenner îl conduse pe Fox, care avea cătuşe la mâini şi la picioare, la un scaun şi îi spuse să se aşeze. Fox se aşeză şi începu să fixeze cu privirea peretele opus al camerei.

Kramer se foia nervos pe locul său. O auzi pe doamna judecător intrând în sală de judecată şi auzi când ea bătu cu ciocănelul în masă. Apoi, brusc, deţinutul slăbănog, cu o înfăţişare de şoim, se întoarse şi-l privi drept în ochi pe Kramer, cu

ochii săi bleu, reci ca gheaţa. Expresia feţei nu i se schimbase.

— Nu ne-am văzut de mult, Herman, zise el cu o voce plată, răguşită.

Apoi se mulţumi să fixeze peretele.

Aprodul deschise uşa de la sală.

— Domnule Kramer, poftiţi.

Kramer se ridică. Tremura şi-şi şterse palmele de transpiraţie. În timp ce ieşea, îl auzi pe Fox zicând:

— Sunt chiar în spatele tău, Herman.

— Bună dimineaţa, domnule Kramer. Sper că ai avut o noapte odihnitoare, începu Vail.

— A fost în ordine.

— Bun, atunci putem s-o luăm de la început, odihniţi.

— Da, domnule.

— După câte îmi amintesc, ai invocat Amendamentul al cincilea la treisprezece întrebări ieri după-amiază. Corect?

— Cred că da. Da.

— Acum, că ai avut şansa să te mai gândeşti, poate că o putem lua de la început. Se postă direct în faţa lui Kramer, cu

85

mâinile în buzunare, calm şi relaxat. Unde ai urmat colegiul, Herman? Pot să-ţi spun Herman?

— Da. Desigur. Am urmat Universitatea din Illinois.

— Ai absolvit-o?

— Mi-am luat masteratul în Administrarea Afacerilor.

— Ai fost al cincilea din grupă, nu-i aşa?

— Da, este adevărat.

— Ai absolvit cu magna cum laudae?

— Da.

— Când s-a întâmplat asta?

Kramer se gândi puţin şi răspunse:

— În 1973.

— Şi te-ai căsătorit imediat după absolvire?

— Da, într-adevăr.

— Ai obţinut o slujbă bună?

— Da, domnule, am lucrat pentru Hildebrand Cairo în St. Louis.

— Consultanţă în problema impozitelor.

— Da, domnule.

— Şi apoi?

— Am fost angajat ca administrator adjunct în districtul Torrence. Şi apoi, doi ani mai târziu, administratorul şi-a dat demisia, iar eu am fost avansat.

— Cum ai ajuns la districtul Grand?

— Eram acolo de trei ani când ei – cei de la Grand – m-au contactat să vadă dacă eram interesat de o schimbare.

— Cine a venit la tine?

— Consilierii Sid Stewart şi David Cutler.

— Câţi bani câştigai la vremea aceea?

— Treizeci şi două de mii.

— Şi ei cât ţi-au oferit?

— Şaizeci şi şase de mii cinci sute.

— O mărire substanţială.

— Da, a fost.

— Altceva?

— O maşină.

— Aşa. Când s-a întâmplat acest lucru, cu cincisprezece ani în urmă?

— Şaisprezece.

— Deci, aveai cam treizeci şi unu, treizeci şi doi de ani pe atunci?

— Treizeci şi unu.

— Doi fii?

— Da. Chip şi Barry.

— Deci, atunci când te-ai angajat la districtul Grand, erai într-o poziţie foarte buna, aşa-i?

— Da, eram.

— Mândru de tine. Şaizeci şi şase de mii cinci sute de dolari erau buni în vremurile acelea.

Kramer încuviinţă din cap.

— Încă mai sunt.

— Şi cum erai tratat?

— Minunat. Eram invitaţi la picnic, la pescuit. Lucrurile mergeau foarte bine.

— Ţi-ai cumpărat o casa?

— Da, domnule.

— Cât a costat?

Jarmon sări în picioare.

— Obiectez, doamnă judecător. Este irelevant.

— Domnule avocat Vail?

— Fundamentez cazul, doamnă judecător.

— Bine, domnule avocat. Dar te avertizez. Nu construi o casă. Se respinge, domnule Jarmon. Răspundeţi la întrebare, domnule Kramer.

— Şaizeci de mii.

— Barca?

Kramer încuviinţă:

— Treizeci şi două de mii.

— Încă o maşină?

— Da, domnule, pentru soţia mea. O Honda Accord.

— Cât a costat, încă douăzeci de mii?

— Douăzeci şi două.

— Băieţii erau înscrişi la şcoală particulară?

— Da.

— Te-ai ajuns destul de repede, nu-i aşa, Herman? Cum s-a întâmplat asta?

— Sid m-a prezentat unui vânzător de maşini, iar eu am fost interesat şi el mi-a spus: „Nu-ţi face probleme, se poate aranja." Banca mi-a acordat împrumuturi bune. M-au ajutat foarte mult.

— Vorbeşti despre Fidelity Trust?

— Da.

— Cum ai reuşit să-i contactezi?

— Domnul Summers m-a prezentat lui Charles Thornton, preşedintele băncii.

— Adică, Jeffrey Summers, vicepreşedintele Companiei Lakeside?

— Da.

— Cum l-ai cunoscut?

— El, Sid Stewart şi alţi consilieri mergeau de multe ori la pescuit.

— Femei, jocuri, băutura?

— Nimic din toate acestea. Doar câteva beri în barcă.

— Deci acum aveai o casă de şaizeci de mii de dolari, soţia ta avea o maşină, tu aveai o barcă nouă. Amândoi băieţii mergeau la şcoală particulară. Este o povară greu de purtat.

— Destul de greu.

— Şi a venit o vreme când Sid Stewart te-a rugat să-i faci un serviciu?

Kramer făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Da.

— Era ceva ieşit din comun cu serviciul acesta?

— Da. M-a rugat să scriu un cec şi să transfer o jumătate de milion de dolari din fondul educaţional în cel general.

— În fondul general, deci.

— Da.

— Şi asta e o ilegalitate, nu-i aşa, Herman? Kramer încuviinţă. Şi amândoi ştiaţi că era o ilegalitate, corect?

Jarmon, roşu la faţă şi înfuriat, sări din nou în picioare.

— Obiectez! Domnul Kramer nu poate depune mărturie despre ceea ce ştia sau nu ştia domnul Stewart.

— Voi reformula, zise Vail. Cum ţi s-a făcut această cerere de transfer, Herman?

— Eram în barcă.

— În barca ta?

— Nu, în a lui Sid Stewart. Eu stăteam în spate. Sid a venit şi s-a aşezat lângă mine, am discutat câte ceva apoi a zis: „Cum stai cu banii?", iar eu am zis că eram cam strâmtorat, atunci el mi-a spus: „ Poate că am putea avea grija de plata

maşinii tale." L-am întrebat: „Ce vrei să spui?" şi el mi-a răspuns: „Am nevoie de o favoare. Nimic important. Dar avem nevoie să acoperim o mică lipsă." Apoi mi-a spus că, dacă aş putea să mut 600 000 de dolari din fondul educaţiei în fondul general şi apoi să-i canalizeze în lucrări publice, plata maşinii va fi satisfăcută.

— Aşa a zis el, va fi „satisfăcută"?

— Chiar aşa. Da.

— Nu era riscant? Oamenii n-ar fi aflat ce se întâmplase?

— Trebuia să falsific şi registrele, pentru a acoperi transferul.

— Deci ai comis două ilegalităţi – ai transferat ilegal fonduri şi ai aranjat registrele pentru a acoperi transferul – iar consilierul Stewart, domnul Summers şi domnul Thornton au avut grijă de chitanţa maşinii tale.

— Da.

Jarmon plesni în masă cu palma.

— Obiectez, doamnă judecător. Sunt pure supoziţii. Ghicitori.

— Voi reformula, zise Vail. Domnul Summers ţi-a menţionat vreodată această tranzacţie?

— Da. O săptămână sau două mai târziu, mi-a spus că Lakeside Company îmi era profund îndatorată şi dacă ar putea face ceva pentru mine, să-i sun. Mi-a mai spus să trec pe la Charlie Thornton. Aşa mi-a spus „treci". Aşa am făcut şi Charlie mi-a spus ca Lakeside plătise maşina şi mi-o închiriau pentru un dolar pe an. Şi am semnat pe foaia roz.

Kramer rămase în boxa martorilor timp de două zile. După mărturia lui, cedară şi alţi doi acuzaţi. Apărarea fu făcută praf.

Doc Fox nu depuse mărturie.

La ora şapte şi treizeci de minute avionul cu reacţie ieşi din plafonul de nori de ploaie, survolă

la mică distanţă autostrada şi ateriză pe singura pistă asfaltată care servea oraşul Sheffield. Vail stătea în picioare sub umbrelă la capătul pistei în timp ce avionul rulă pe pistă şi parcă.

Jane Venable plecase din Germania în seara precedentă, zburase toată noaptea şi apoi luase un avion particular spre Sheffield. Coborî din avion arătând de parcă abia ieşise de la coafor. Costumul ei verde de mătase arăta ca scos din cutie. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi zâmbi. Peticul negru de pe un ochi, ochiul pe care-l pierduse când o atacase Aaron Stampler, cu mulţi ani în urmă, era provocator, ca întotdeauna.

E uimitoare, gândi el. Ea coborî şi-şi aruncă braţele în jurul lui, iar el scăpă umbrela. In ploaia dimineţii, sărutul lor fu grăbit şi pasionat.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

— Tot mă mai iubeşti? întrebă ea, ţinându-i faţa în palme.

— Mai mult decât oricând. Ştii la ce mă gândeam?

— Sper că ştiu.

— Mă gândeam că ne-am putea întoarce la hotel, să luăm micul dejun în pat.

— Nu trebuie să fii la tribunal la ora nouă?

— Nu. Aşteptăm verdictul. Am terminat totul ieri după-amiază.

— O, nu! Felicitări. Îmi pare rău că am pierdut pledoaria ta finală. Am zburat tocmai din Germania şi am ratat-o. Ai fost strălucitor ca de obicei?

— Ca de obicei.

— O să câştigi, Vail?

— Nu fac niciodată pronosticuri.

Femeia îl înconjură cu braţele şi îl sărută. Era un sărut flămând. Se ţineau de mână în timp ce mergeau spre maşină. Ea îşi lasă capul pe umărul lui.

— Şase săptămâni. Niciodată, *niciodată* nu te voi mai lăsa singur şase săptămâni. Nici măcar trei

săptămâni. A fost ca o agonie.

— Nu te-a urmărit nici un duce german arătos?

— Mai mulţi. Dar le-am spus că trebuie să mă întorc la hotel să-mi văd soţul, pe WWN. Erau cu toţii interesaţi de acest proces.

— Da, o cotoroanţă a vrut să-mi ia un interviu.

— Oh...

— Naomi a dat-o afară. Nici n-am apucat să vorbesc cu ea.

— Cum o chema?

— Nazimova, cam aşa ceva.

— Valerie Azimour?

— Da, parcă aşa.

— O *cotoroanţă*. E cea mai sexy tipă din televiziune. Bărbaţilor le lasă gura apă după ea. Cotoroanţă, pe naiba.

— Pe Janie, după cum ţi-am spus, n-am întâlnit-o deloc.

— Mai bine.

— Ţi-e foame?

— Sunt moartă de foame.

— Atunci, cred că va trebui, mai întâi, să mâncăm.

Comandă o cană mare cu suc proaspăt de portocale, ouă Benedict, cafea şi-o mulţime de frişcă şi zahăr, în timp ce ea îşi schimba hainele pe care le purtase timp de zece ore. Când ieşi din baie, purta un halat negru din mătase, care-i scotea în evidenţă părul roşu ca focul.

— Oho! exclamă el.

Ea zâmbi şi se răsuci pe călcâie, părul mângâindu-i faţa.

— L-am luat de la Paris. M-am furişat într-un week-end până acolo.

Îi aruncă o pereche de bikini negri de mătase, bărbăteşti. El îi ridică şi o privi pe deasupra lor.

— Şi dacă am un accident de maşină când îi port?

— Asistentele vor fi aliniate la uşa camerei tale de spital. Iar eu voi fi înăuntru cu o puşcă AK-47.

Îl împinse pe spate în pat şi se aşeză peste el, sprijinindu-se pe coate.

— Vrei sa sun la recepţie să ţină toate apelurile? întrebă el.

— Aştepţi un verdict, Marty.

— Shana sau Dermott va afla toate amănuntele.

— Eşti aiurit.

— Sunt excitat la culme.

— Nu la fel de excitat ca mine.

— Vrei să punem pariu?

— Punem pariu pe o mie de dolari că eu termin prima.

— Întotdeauna termini prima.

— Nu fi maliţios.

— Ce înseamnă asta?

— Arogant.

Ea îşi desfăcu picioarele şi se mişcă încet deasupra lui, apoi îşi deschise halatul şi se aplecă înainte. El îşi plimbă limba în jurul sfârcului, apoi îl prinse cu buzele. Ea gemu, se ridică uşor, abia atingându-l şi începu să se mişte în cercuri mici deasupra lui, simţind cum el se excită şi mai tare.

— O, Doamne, ce mult te iubesc, Martin Vail, şopti ea cu o voce răguşită.

Era cuibărită în braţele lui, iar el avea faţa îngropată în părul ei când sună cineva la uşă.

— Serviciul la cameră, zise vocea moale.

Jane se ridică pe marginea patului şi-şi trase halatul pe ea.

— Nu te deranja să te ridici, zise ea.

— Nu pot să mă ridic, zise el, trăgând aşternuturile şi acoperindu-se. Sunt gol.

— Unde sunt bikini?

— Nu ştiu. Pe undeva pe sub astea.

Se uită pe sub aşternuturi.

Ea se duse la uşă şi un adolescent cu o faţă de înger intră, împingând o măsuţă pe rotile.

— Bună dimineaţa, domnule Vail, zise el, apoi dând din cap către Jane: doamnă Vail.

Ea îşi puse mâna la gură şi-şi ascunse un chicotit când chelnerul trecu pe lângă ea.

— O să-ţi falsific semnătura, zise ea, acceptând nota de plată.

— Aş putea să te arestez pentru asta, ştii?

— Pierdere de timp, zise ea, mâzgălindu-i semnătura pe foaie şi dând chelnerul afară. Am cel mai rău avocat din lume.

— Rău, hm.

— Dar iubăreţ.

— Cred că acum ar trebui să mâncăm.

— Ouăle Benedict sunt mortale când sunt reci.

El se ridică şi-şi trase bikinii de mătase.

— Ce zici? întrebă el, pozând.

— Cred că paparazzi ar da o avere pentru o fotografie ca asta.

El trase scaunele lângă masă şi se aşezară să mănânce.

— Eram moartă de foame, recunoscu ea.

— Eu încă sunt excitat.

— Martin, tu întotdeauna eşti.

— Cine vorbeşte!

Ea râse şi sorbi din sucul de portocale.

— Ce-o să fac eu peste o lună? zise Vail. În noiembrie o să rămân fără slujbă.

— O să te gândeşti tu la ceva.

— Până acum nu m-am gândit. La ceva serios, vreau să spun. M-am gândit să scriu o carte. Poate să predau la Facultatea de Drept din Chicago. Nimic nu sună prea interesant. O să fie greu să închid cazul ăsta.

— Ce zici de practică privată? Ai putea deschide o firmă. Îi ai pe Naomi, Shana, Derm şi

Meyer. Abel nu se va pensiona, el e un bătrân dependent de acţiune, ca şi tine. Toţi sunt.

— Am discutat cu ei, dar nici unul nu vrea să se întoarcă în apărare.

— De ce nu ne luăm o vacanţă de o lună sau două? Am ceva timp liber, după ce termin slujba asta din Germania, încă două-trei săptămâni. Putem merge la cabană pentru o lună, doar noi doi. E o vreme superbă. Telefonul începu să sune. O, *la dracu!* izbucni ea.

El răspunse, ascultă un minut şi zise:

— Vin imediat, apoi închise.

— Avem un verdict, zise ea sec.

— Avem la dispoziţie treizeci de minute.

Ea oftă.

— Am zburat tocmai din Germania şi nu pot nici să-mi termin micul dejun.

— Trebuie să fac un duş.

— Nu fără mine.

— Am doar treizeci de minute.

— Ei bine, zise ea, frecându-se de el, după cum ai zis, Shana şi Dermott vor avea toate amănuntele.

Jane stătea în rândul întâi chiar în spatele lui. Se întinse peste bara care îi separa pe spectatori de participanţi şi îşi puse blând mâna pe cotul lui. Nici un tremur. Juriul intră în sala veche de judecată. Doamna judecător Robert se uită la ei şi zâmbi.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, aveţi un verdict pentru noi?

Preşedinta juriului, o femeie abia trecută de cincizeci de ani, cu păr argintiu şi un zâmbet plăcut, zise:

— Avem, doamnă judecător.

— Şi cum aţi hotărât?

A fost un vot unanim. Vinovaţi. Vinovaţi. Vinovaţi. Vinovaţi. Vinovaţi. Şi aşa mai departe.

Adevărata victorie veni când judecătorul citi sentinţele şi amenzile.

— Western Palm and Paper, Atlas Chemical şi Lakeside au fost amendate cu câte treizeci de milioane de dolari fiecare.

Companiilor Western şi Atlas li s-a ordonat să-şi înceteze activitatea până vor putea dovedi că lucrează la standarde EPA.

Lacey, Smith şi Grossman au fost condamnaţi fiecare la câte o pedeapsă între doi şi cinci ani de închisoare. Au stat împietriţi cât timp judecătorul a citit veştile rele.

Cei patru consilieri au primit între cinci şi zece ani.

Herman Kramer a primit o pedeapsă cu suspendare şi muncă în folosul comunităţii.

Shana şi Dermott au ţinut conferinţa de presa.

Jane şi Martin s-au întors la hotel şi s-au urcat direct în pat.

Valerie Azimour n-a obţinut niciodată interviul.

3

9 SEPTEMBRIE

Johnny Baylor se lăsă greoi pe scaunul maşinii sale cu farurile stinse, cu o ţigară ascunsă în palmă, privind seiful exterior al Seattle Bank and Trust. El se afla peste drum, în parcarea unui restaurant deschis non-stop. Nimeni nu-i dăduse atenţie. Nimeni cunoscut nu venise la restaurant. Aşteptă până când strada rămase pustie şi veni pe partea opusă, parcând lângă bancă; se întinse, deschise fanta de oţel şi dădu drumul plicului în safe, cu mâna înmănuşată. Apoi plecă de acolo.

În timp ce se îndepărta, verifică în oglinda retrovizoare. Nu era nici o maşină în spatele lui.

Până aici, toate bune.

O jumătate de oră mai târziu, dispecerul de la Pacific Armored Transport văzu familiarul Camaro roşu apărând la poarta principală. Dispecerul fu surprins văzând cu coada ochiului pe monitorul de supraveghere cum maşina se opreşte în parcarea operaţională. Johnny Baylor coborî din maşină, căută în portbagaj, luă de acolo o undiţă şi un coşuleţ şi le duse la uşa masivă din oţel de la intrare. Soneria de alarmă începu să sune în sistemul de securitate al clădirii. Baylor se aplecă mai aproape de camera video şi zâmbi:

— Hei, Patch, trezeşte-te, ţipă el în microfon.

— Te-am văzut, zise dispecerul, privindu-şi ceasul. Era puţin după ora trei a.m. Ce naiba faci aici aşa de devreme?

— Sunt deranjat la stomac. N-am închis un ochi toată noaptea. M-am gândit că mai bine vin aici decât să stau acasă.

— Şi cu undiţa ce faci? Nu muşcă aici în noaptea asta.

Dispecerul apăsă un buton şi uşa se deschise, bâzâind. Printr-o serie de monitoare video îl privi pe Baylor intrând pe coridorul din oţel.

— Mă duc la pescuit în week-end, zise Baylor când prima uşă se deschise în spatele lui şi se apropia de a două uşa din coridorul îngust, monitorizat, antiglonţ, plin cu microfoane. Nu vreau să-mi las sculele în maşină.

Dispecerul apăsă un alt buton şi uşile liftului se deschiseră. Dispecerul râse şi zise:

— Crezi că o să-ţi spargă cineva maşina în afurisita asta de fortăreaţă?

Aşteptă până Baylor intră în lift şi-l puse în mişcare. În timp ce liftul cobora în centrul clădirii subterane, Baylor privi în sus, la camera video, şi scoase limba. Când uşa liftului se deschise, Baylor se află în faţa altei uşi. Introduse cartela sa de identificare într-o mică deschizătură şi aşteptă până când dispecerul descuie uşa. Baylor intră în

centrul de comunicaţii, trecu pe lângă vestiare, baie şi duşuri, şi prin hol, către semicercul de sticlă antiglonţ, care-i oferea dispecerului o imagine completă a garajului şi a celor două intrări ce duceau spre el. Monitoarele erau aliniate pe un perete al camerei, iar panoul electronic din faţa lui îi oferea acces la tot echipamentul radio şi la toate camerele de supraveghere a proprietăţii.

Bărbatul gras, mai vârstnic, se întoarse cu scaunul rotativ şi-l cântări din ochi pe bărbatul mai tânăr.

— Arăţi de parcă te-a ciufulit o pisică pe alee, zise el şi chicoti. Voi, tipii ăştia tineri, sunteţi toţi la fel.

— Prea mult Tex-Mex şi Corona, murmură Baylor.

— Fără señoritas?

Baylor mustăci.

— Şi ele.

— Răzbunarea lui Montezuma...

— Sper că pot să mă abţin până facem primul rond.

— Primul s-a dus de patruzeci şi cinci de minute, zise dispecerul.

— Of!

— Aşteaptă până la cinci să intri în serviciu. Ştii ce ciudaţi sunt cu orele suplimentare. E un film bun poliţist în programul de dimineaţă, *The Spoilers*. Ia-ţi o ceaşcă de cafea. Abia am făcut-o.

— Glumeşti? O gură de cafea şi explodez. Mă duc să-mi schimb hainele.

Baylor se duse la vestiarul său, deschise încuietoarea cu cifru, îşi luă uniforma, atârnă umeraşul de mânerul vestiarului alăturat şi puse undiţa şi coşuleţul în partea din spate a raftului. Se îmbrăcă în uniformă: pantaloni strâmţi, negri, cămaşă albă, cravată neagră legată lejer, jachetă din piele neagră cu emblema companiei pe partea stângă a pieptului. Îşi puse jacheta şi pantalonii pe umeraş, înapoi în vestiar. Apoi îngenunche,

deschise coşuleţul pentru pescuit şi scoase o tăviţă cu momeală. Sub ea era un mic computer PSION 3 C, o cutie neagră de cincisprezece centimetri lungime, un centimetru lăţime şi douăzeci de milimetri grosime; un minimodem, care era un tub oval de numai cincisprezece centimetri lungime, având ataşat un cordon telefonic; şi un telefon celular. Puse computerul într-un buzunar al jachetei, modemul în celălalt şi strecură micul telefon în buzunarul de la spate. Puse tăviţa la loc şi închise coşuleţul, încuie vestiarul şi se întoarse, prin hol, la camera de odihnă. Fără să aprindă lumina, se întinse pe canapea, aşezându-se într-o poziţie din care să-l poată vedea pe dispecer, care stătea sprijinit pe spătarul scaunului, uitându-se cu atenţie cum John Wayne şi Randolph Scott se băteau de zor pe micul ecran al televizorului din colţ.

Dar Baylor nu se uita la dispecer. Ochii îi erau aţintiţi la sertarul din dreapta-sus de la biroul dispecerului, la cheile care atârnau în yală.

A făcut hărţile. Ştie că prima tură a trecut de patruzeci şi cinci de minute, aşa că a făcut hărţile. Aştept să iasă. O să lase cheile în broască, aşa face mereu.

Până aici, toate bune.

Cincisprezece minute mai târziu, filmul se terminase. Dispecerul se ridică şi se întinse. Îşi puse pumnii în şale, relaxându-se, apoi traversă holul şi-şi băgă capul pe uşa camerei de odihnă. Baylor părea să doarmă adânc. Dispecerul îl plăcea pe Baylor, un fost soldat în marină, care fusese rănit în timpul Operaţiunii Furtună în Deşert. Era un erou de război cinstit până la Dumnezeu, un luptător clasă întâi, întotdeauna punctual şi bine dispus. Dispecerul plecă încet, prin hol, spre camera de baie.

Baylor se rostogoli în linişte de pe canapea şi se duse la uşa chiar în timp ce dispecerul intră în chicinetă. Intrând repede în camera operaţională, Baylor deschise sertarul. Hărţile erau acolo.

Îl auzea pe dispecer mişcând cănile de cafea.

Scoase o diagramă transparentă din buzunar.

Dispecerul spăla cana.

Baylor întinse diagrama peste hartă şi trasă ruta cu degetul, în timp ce, cu cealaltă mână, notă mai multe coordonate pe o fâşie de hârtie. Auzi uşa cuptorului cu microunde trântindu-se. Acum, dispecerul îşi încălzea chifla cu scorţişoară.

Baylor puse harta la loc în sertar, se strecură înapoi în cameră şi se întinse repede pe canapea. Un moment mai târziu, dispecerul venea cu cafeaua şi chifla.

Baylor aşteptă o jumătate de oră, apoi se duse la dispecer.

— Cum te mai simţi?

— Mă duc la toaletă. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, cheamă salvarea.

— Ai luat ceva pentru asta? întrebă dispecerul, în timp ce puştiul se ducea spre toaletă.

— Am mâncat o pungă de grisine, zise Baylor peste umăr.

— Pâinea albă e mai bună. Te strânge la burtă.

Baylor intră în camera de baie cu faianţă strălucitoare, intră într-o cabină, încuie uşa în spatele lui şi se aşeză pe scaunul de toaletă. Scoase din buzunar computerul şi îl deschise, scoţând la iveală o claviatură şi un ecran încastrat în capac. Scoase din celălalt modemul şi introduse micul jack într-o mufă aflată pe partea laterală a computerului. În sfârşit, racordă telefonul celular la modem. Deschise computerul, forma un număr pe telefonul celular şi, când acesta începu să sune strident, intră pe modulul de fax al computerului şi imprimă:

„MOISE."

„TAURUL ÎŞI IA AVÂNT", veni răspunsul.

„INPROG...0101.6; H301.2... F300.6; H301.2...F3000.6; 0226.3...I406.1; 0226.3...I406.1; F304.0..."

Când termină de introdus toate coordonatele în aparat, aşteptă. Trecu un minut, apoi primi mesajul: „F300-I406."

Degetul lui Baylor urmărea coordonatele.

Hamley şi Irving, perfect.

Se uită la ceas şi începu să scrie în ETA, când auzi uşa de la baie deschizându-se. Îşi ţinu, în mod inconştient, respiraţia.

— Totul e-n regulă, puştiule? îl strigă dispecerul.

Umerii lui Baylor se destinseră.

— Da, e bine.

Mai imprimă „720...END" şi închise încet capacul.

— Ştii, mă gândeam că aş putea să-ţi chem pe altcineva în loc, dacă vrei.

Baylor decupla modemul şi celularul şi puse aparatele înapoi în buzunare.

— Cred că m-a ajutat faptul că am mâncat grisinele, Patch. Totul o să fie bine.

— Trei milioane de parai în hârtii frumoase şi foşnitoare de douăzeci, cincizeci şi o sută, domnule Rosario, spuse dispecerul maliţios. Semnaţi aici.

— De ce trebuie să fiu mereu numai eu? oftă Rosario, luând blocnotesul şi mâzgălind o semnătură.

— Privilegiul puterii, căpitane Rosario. Tu eşti omul care răspunde azi, custodele a trei milioane. Omul responsabil să aibă grijă ca această încărcătură minunată... ridică un teanc de sute şi le trecu pe sub nas, mirosindu-le cu adoraţie... este livrată la West Coast Tool and Die şi la alte trei

filiale de bănci de pe peninsulă. Aruncă pachetul în sac: Îţi doresc o zi bună, bătrâne.

— Du-te naibii, Patch.

Dispecerul începu să râdă şi se întoarse în birou. Cei doi ofiţeri de paza, Solomon şi Weldon, se urcară în compartimentul de oţel al maşinii blindate.

— Chiar ca este cald aici, Rosie, zise Solomon.

— O să pornesc aerul condiţionat, zise şoferul. Fiţi cu ochii-n patru, băieţi.

— Întotdeauna suntem, zise Weldon când Rosario trânti uşile grele de oţel.

Cei doi gardieni încuiară şi asigurară uşile. Se aşezară pe bancheta tare care era de-a lungul unui perete al compartimentului. Solomon bău dintr-o sticlă de apă de la gheaţa. Weldon, ca de obicei, desfăcu ziarul *Post Intelligencer* la pagina cu cuvinte încrucişate, o împături cu grijă şi o puse pe genunchi.

Rosario se urcă în cabină şi trase uşa grea. Baylor se afla deja aşezat pe locul puşcaşului. Motorul greu începu să huruie sub capotă. Rosario dădu drumul aparatului de aer condiţionat.

— Încuie şi încarcă, zise Rosario, iar Baylor apăsă pe butonul care activa sistemul interior de securitate al cabinei.

— Ce-ţi mai face stomacul?

— Mă simt bine, zise Baylor, scoţând plicul care conţinea harta cu traseul de parcurs şi deschizându-l.

— De ce ne mai deranjăm cu toate măsurile astea de siguranţă? zise Rosario. Dick Tracy, ăla din spate, tocmai a făcut nenorocita de listă cu clienţi. Sunt surprins că n-a dat telefon la una dintre emisiunile de dimineaţă, că s-o facă publică. Deschise microfonul staţiei de radio şi apăsă pe buton cu degetul mare. Mai eşti treaz acolo, tu ăsta, cum-te-cheamă?

— Stăteam şi mă holbam la telefon, aşteptând apelul vostru, căpitane, căpitanul meu.

— Ne-am încuiat şi ne-am asigurat. Deschide porţile de aur.

— Care este codul? întrebă dispecerul.

Rosario oftă. Alte jocuri.

— Parola, dă-o dracu'.

Dispecerul începu să râdă.

— Aveţi grijă cum conduceţi.

Uşile grele de oţel începură să se deschidă în faţa lor şi o rază de soare abia apărută se strecură în garaj, lărgindu-se pe măsură ce distanţa dintre uşi se mărea. Rosario îşi verifică ceasul.

— Al meu este 6:31.

— Verificat.

— Te sunăm de la punctul de control unu.

— Nu şi dacă vă sun eu primul.

Era un dispecer bun. Îi verifică la cinci-şase minute, chiar dacă regulamentul prevedea doar verificări la zece minute, pe lângă apelurile de rutină ale celor din maşină, făcute din punctele de verificare însemnate pe foaia de parcurs.

Rosario ieşi din garajul subteran, iar Baylor verifică linia roşie care indică traseul.

— Intră pe Strada 520, ia-o pe 405 şi apoi spre sud.

— Spre sud pe 405, repetă Rosario.

Îşi începuseră drumul.

Baylor devenea tot mai nervos. Se apropiau de punctul de schimbare a direcţiei şi dispecerul nu-i sunase de şapte minute. Erau la două minute de Hamley şi Irving.

— Continuă să mergi până la primul bloc şi virează la dreapta pe Hamley, zise Baylor.

— Ce-o fi păţit Patch? Ne aleargă prin tot oraşul.

— E paranoic.

— Am fi mai bine pe o şosea interstatală cu trafic decât pe străzile astea lăturalnice pustii.

— Nu e nimeni pe aici, în cartierul ăsta plin cu depozite, la ora asta, Rosie. Ne aflăm la vreo zece minute de prima livrare, ne duce prin spate.

— De douăzeci şi doi de ani călăresc caii ăştia din oţel pe aici, şi nimeni nici măcar n-a părut să se gândească să ne atace.

— Nu e niciodată prea târziu.

Vocea mormăită a dispecerului le întrerupse conversaţia.

— V-a fost dor de mine? întrebă el.

— O, da, răspunse Rosario, tocmai mi-am şters o lacrimă.

— Ar trebui să ajungeţi la West Coast Tool and Die pe la 7:25, exact după program.

— Asta, pentru că suntem perfecţi, Patch, zise Rosario.

Se apropiau de Irving.

— Întoarcem aici, murmură Baylor cu jumătate de gură.

— Mai vorbim când ajungem acolo.

— Nu şi dacă vă sun eu primul.

— Du-te naibii pisălogule.

— Şi tu la fel.

Baylor arătă cu degetul prin parbriz.

— La primul colţ virezi la stânga.

— În regulă.

Rosario viră pe strada Irving. Pe ambele laturi ale străzii se aliniau depozite cu câte trei şi patru etaje, care păreau pustii la aceste ore foarte matinale.

— Avem o dubiţă albastră în spatele nostru, interveni brusc Weldon prin interfon.

— Ne urmăreşte? întreba Rosario, privind în oglinda laterală.

— Este parcată. Cu faţa în direcţia opusă.

— O văd. Pare destul de inofensivă. Fii cu ochii pe ea.

— Am înţeles.

Rosario mări puţin viteza, în timp ce continua să conducă pe strada pustie, privind încă dubiţa în

oglindă.

În spate, Weldon urmărea dubiţa prin mica deschizătură făcută în uşă.

— Stau pe loc, Rosie, trebuie să fie o...

Explozia îi curmă propoziţia. Cutremurat, Rosario văzu capacul unei găuri de canal, aflată la doi metri în faţa maşinii, sărind în aer, urmat de o explozie. Răsuci volanul, dar era prea târziu. Roata dreaptă din faţă intră în gura de canal descoperită. Cauciucul greu, învârtindu-se cu cincizeci de kilometri pe oră, lovi partea opusă a găurii; marginile tăioase intrară în cauciuc şi acesta explodă. Rosario fu aruncat în faţă. Capul i se lovi violent de volan şi o tăietură lungă şi adâncă îi despică fruntea.

În acelaşi moment, capacul de oţel al canalului se lovi de parbrizul antiglonţ. Roţile din spate, abia atingând asfaltul, scârţâiau şi cauciucul aproape luase foc, pentru că piciorul lui Rosario încă apăsa acceleraţia la podea.

Baylor, cu braţele proptite de bord, primi izbitura în umeri. Smulse radioul, aşa încât Rosario să nu poată ajunge la el, şi apăsă pe buton, deschizând uşile cabinei.

Afară, câteva bombe fumigene ataşate pe stâlpii de lumină, fură activate de la distanţă. Fumul răbufni din bombe şi învălui maşina.

În spate, Weldon şi Solomon, luaţi complet pe nepregătite, fură aruncaţi în peretele etanş al cutiei de oţel. Solomon căzu pe podea inconştient, iar Weldon, ameţit, se luptă să se ridice în picioare şi smulse o puşcă de pe peretele lateral. Se duse, clătinându-se, spre spatele maşinii.

În faţă, Rosario se holbă la Baylor, văzând microfonul din mâna acestuia.

— Cheamă-l pe Patch, spune-i că am fost loviţi, bâigui el.

Uşa de lângă el se deschise brusc. O mână înmănuşată apăru prin fum şi îl trase pe Rosario de pe scaun afară, în strada.

Rosario, cu ochii plini de lacrimi din cauza fumului, se chinui să vadă, prin ceaţă, o figură în uniformă cu mască de gaze pe faţă.

— Fiu de... Începu el să zică.

Individul îl îmbrânci cu pistolul în piept, dându-l un pas în spate, şi îi făcu o gaură în piept.

În maşină, Weldon se împleticea către uşile din spate. Fumul îl împiedica să vadă prea bine. Apoi văzu câţiva indivizi mişcându-se prin norii deşi de fum. Un moment mai târziu, cele două uşi din spate fură, literalmente, spulberate din balamale. Explozia îl aruncă pe Weldon înapoi în peretele de oţel. Pe jumătate conştient, văzu doi bărbaţi apărând în cadrul distrus al uşii, văzu o puşcă ridicându-se, auzi şi văzu flacăra glonţului care-l omorî o clipă mai târziu. Nu mai auzi împuşcătura care-l omorî pe Solomon.

Trei bărbaţi săriră în camion, în timp ce dubiţa, cu uşă laterală deschisă, trase repede lângă uşă. Începură să arunce sacii cu bani în dubiţă.

Baylor, ameţit de izbitură, se trase cu ambele mâini spre uşa cabinei.

— Aveţi o mască şi pentru mine? întrebă el.

Puşca apăru la o jumătate de metru în faţa lui Baylor.

Acesta văzu flacăra, simţi valul de căldură arzându-i faţa, dar nu auzi împuşcătura.

— Îmi pare rău, soldat, mormăi o voce din interiorul măştii de gaze. Aşa-i la război.

Răsuci cadavrul lui Baylor şi îi luă computerul, modemul şi telefonul celular din buzunare.

Sus, deasupra lor, exploziile treziră din somn un vagabond care trăia într-un pod părăsit, la etajul al treilea. Acesta se uită înfricoşat peste cadrul ferestrei şi privi în mijlocul străzii.

Văzu bombele fumigene legate de stâlpi, producând valuri de fum ce se vălătuceau în

mijlocul străzii. Deodată, o dubiţă ieşi în viteză din fumul produs intenţionat şi luă colţul, scârţâind. Vagabondul se ascunse sub tocul ferestrei, de teamă să nu fie văzut. Prudent, se ridică şi mai privi o data jos, în stradă.

Fumul se împrăştie încet, şi văzu, dedesubt, camionul blindat schilodit, cu uşile din spate zăcând pe stradă, şi doi bărbaţi căzuţi lângă el. Unul nu mai avea faţă.

4

12 IANUARIE, 3:30 P.M.
ORA MUNŢILOR STÂNCOŞI

În apropierea unei culmi colţuroase din munţii Bitterroot, un om singuratic, cocoţat pe un bob, studia, prin binoclu, panta din faţa lui. Cunoştea prea bine şi iubea sunetele făcute de vântul aspru care trecea peste el în jos, pe panta abruptă, spre trecătoare, gemând peste culmile stâncoase, şuierând pe lângă tulpinile uscate de iarbă, pocnind prin tufişurile de un verde crud şi prin ramurile pădurii de pini care se întindea pe o distanţă de aproape un kilometru, izbucnind apoi liber printre copaci, avântându-se urlând peste o stâncă abruptă, o pajişte înzăpezită, luând pe sus pale de zăpadă în goana lui.

Omul îndreptă binoclul spre trecătoare, urmărind drumul spre sud, care se curba uşor pe o distanţă de şase sute de metri, apoi făcea o întoarcere bruscă spre est vreo câteva sute de metri, înainte să o ia din nou spre sud. Drumul fusese curăţat, dar vântul îl acoperise cu zăpadă proaspătă de pe pante. Era o prăpastie dezolantă şi pustie, în forma de V, între cele două lanţuri muntoase, minunată în solitudinea ei.

O clipă mai târziu, huruitul nefiresc al celui de-al doilea bob acoperi şuieratul vântului. Acesta se năpusti peste creasta muntelui şi se opri lângă primul bob. Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume albe de camuflaj, cu feţele protejate de vânt de măştile de schi, se ghemuiră unul în celălalt, să ţină piept furtunii aprige.

Primul îşi ridică ochelarii de protecţie pe frunte şi studie cerul. Soarele scăpăta în spatele culmilor, iar dincolo de munţi se învălmăşeau nori cenuşii.

— Se întunecă, spuse el.

Aburul respiraţiei lui ieşea prin gaura făcută în mască în dreptul gurii.

Ace de gheaţă înconjurau deschizătura în jurul căreia respiraţia se condensase şi îngheţase.

— Ce s-a întâmplat, tată, e prea frig pentru tine?

— N-a venit încă ziua aia.

Băiatul zâmbi şi urmări privirea bărbatului mai în vârstă.

— O să ne mai aducă ceva zăpadă, spuse el.

— Mda. Hai s-o luăm printre pinii ăştia.

— Bine. Eu o iau pe partea mai înaltă a crestei. Poate dăm peste vreun cerb.

— Ne întâlnim pe Widow's Peak. Tatăl începu să râdă. Fii cu ochii în patru la pădurari – şi încearcă să nu mă-mpuşti.

— Şi eu voiam să-ţi spun acelaşi lucru.

— Eşti cam şugubăţ pentru un băiat de şaisprezece ani.

— Da.

Tânărul râse şi se răsuci, ambalând maşina şi virând într-o parte, aruncând o trombă de zăpadă peste tatăl lui. Se îndreptă spre panta cea mai înclinată a pădurii de pini.

Tatăl o luă spre poalele muntelui. Panta era atât de abruptă, încât el se înclină cât mai mult spre deal, ca să nu alunece bobul de sub el. Îndreptă maşina de-a lungul lizierei mai joase a

pădurii şi întoarse volanul, ocolind cu îndemânare copacii, înainte de a se opri la marginea unei prăpăstii. La o sută de metri sub el se afla prima curbă. Se mişcă repede, legă mai întâi o bucata de frânghie groasă de unul dintre pinii mai mari şi o lăsă să cadă peste marginea prăpastiei. Luă un pacheţel pătrat dintr-un rucsac, îl îndesă în jachetă, apoi se lăsă repede peste marginea stâncii. Alunecă aproximativ cincizeci de metri, examinând cu atenţie faţa stâncii şi se opri brusc lângă o adâncitura plată din stâncă. Pachetul era înfăşurat într-un material impermeabil şi sigilat într-o pungă de plastic. Băgă pachetul cu grija în adâncitură, apoi luă din buzunar un tubuleţ de circa zece

105

centimetri lungime şi-l răsuci în pachet. Apoi se căţără la loc pe stâncă.

Băiatul îl aştepta pe Widow's Peak, capătul sudic al pădurilor, unde copacii formau un fel de tunel şi se sfârşeau la baza stâncii.

— Ai văzut ceva? întrebă băiatul.

Tatăl clătină din cap.

— Nu cred că e vreo fiinţă aici, sus. E prea frig.

— N-am văzut nici măcar o urmă de iepure.

— Hai acasă.

Tatăl îşi întoarse bobul şi o luă printre copaci, fiul său urmându-l. Merseră până aproape de capătul pădurii de pini când bărbatul ridică brusc mâna. Încetini şi apoi se opri, derapând uşor în zăpadă. Fiul făcu acelaşi lucru.

— Ce..., începu băiatul să zică, dar tatăl îşi duse un deget la gură.

Căută într-o teacă de piele şi îşi scoase carabina. Arma era echipată cu amortizor. Se târî vreo cinci-şase metri prin zăpadă şi se opri în spatele unui copac căzut, sprijini cu grijă ţeava puştii de un buştean şi privi prin lunetă. Îl focaliză cu grijă la patru sute de metri depărtare şi văzu un alt bob huruind prin zăpadă, într-un pâlc de copaci

din spatele lor, spre nord. Băiatul îşi scoase binoclul şi îl duse la ochi. Se târî lângă tatăl său şi zise:

— Ce faci, tată? Acela e Floyd.

— Linişte, şuieră tatăl printre dinţi.

Băiatul se apropie şi-i şopti la ureche.

— Floyd nu ne va face probleme.

Tatăl recunoscu emblema Serviciului Forestier pe partea laterală a bobului şi numărul 6 deasupra. Chip avea dreptate, era Floyd Tracy. Mişcă ţinta până când putu ochi direct inima pădurarului. Mâna i se încordă puţin când ridică piedica trăgaciului.

— Ce faci? îi şopti fiul speriat. E prietenul nostru, ştie că nu suntem braconieri.

Gura băiatului se uscă. Se aşeză în zăpadă urmărind ţeava puştii tatălui său mişcându-se încet, în timp ce pădurarul îşi croia drum prin zăpadă şi scruta muntele cu binoclul.

Mintea tatălui o luă razna.

Dacă ne vede, îl omor? Ce-o să fac cu el? Şi ce-i spun lui Chip?

Băiatul îşi înghionti tatăl şi îi şopti la ureche:

— La stânga, la marginea copacilor. Într-acolo se uită.

Tatăl îşi îndreptă arma spre nord. Un cerb enorm, de opt puncte, se deplasa cu greu prin zăpada care-i ajungea până la genunchi. Mergea încet, adulmecând aerul, mişcându-şi nervos urechile, mâncând câte puţin din frunzişul scund al pâlcului de pini din apropiere.

— Minunat, şopti tatăl.

Îşi puse arma la locul ei şi îl urmări pe Floyd cu binoclul. *Aşa, amice, du-te acasă,* îşi spuse.

Pădurarul mai scrută o dată cu binoclul faţa muntelui, apoi se urcă în bob şi se îndreptă spre nord. Cerbul, speriat de zgomot, sări prin zăpadă, luând-o la vale. Tânărul se întoarse pe o parte şi se sprijini într-un cot în zăpadă.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Tatăl nu-i răspunse. Se ridică în genunchi, se mai uită o dată în spate şi spuse:

— În ordine, a plecat.

— De ce îl ţinteai pe Floyd? Tatăl îşi strecură arma înapoi în teacă. Mi-ai spus să nu îndrept niciodată arma spre ceva dacă nu am de gând să trag, continuă tânărul.

— Pe dracu', voiam doar să mă distrez puţin, Chip. Repetiţia e mama învăţăturii.

— Îţi aminteşti când m-ai prins ţintind spre unul dintre puii domnului Henderson cu puşca mea de calibrul 22? Era chiar în ziua în care o primisem – prima mea puşcă – şi tu ai încuiat-o în dulap timp de două săptămâni. Asta mi-ai spus: „Să nu ţinteşti niciodată nimic, dacă nu vrei să-l împuşti", aşa ai zis.

— Asta era acum patru ani. Ai ceva memorie, Chip.

— Unele lucruri nu se uită.

— O să-mi iei arma? întrebă tatăl şi chicoti.

Băiatul se gândi o clipă şi răspunse:

— Nu, nu sunt încă destul de mare. Poate la anul.

Începură amândoi să râdă, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi zăpada de pe haine.

— Uite cum facem, luăm urma cerbului şi tu tragi primul.

— Atât o să fie, o singură împuşcătură. O singură împuşcătură şi dus este.

— Atunci, ar fi bine s-o faci cum trebuie.

— Mai bine l-am găsi întâi.

— Eu o să merg prin spatele lui, îl gonesc în sus, pe creastă, spre tine. Asigură-te că foloseşti amortizorul, ca să nu declanşezi o avalanşă.

Tatăl îşi făcu drum printre copaci, ghidat de urmele clare. În sfârşit, văzu animalul gălbui alergând în zigzag printre copaci şi sărind prin zăpadă. Rămase la douăzeci-treizeci de metri în spatele cerbului, uitându-se din când în când în sus, spre deal.

Deasupra lui, Chip văzu şi el cerbul şi acceleră, venind în zigzag printre copaci, până ajunse în faţa lui. Se opri, sări din bob şi îşi scoase puşca. Cerbul fugea în sus, pe deal, la o distanţă de vreo treizeci de metri de el. Sprijini ţeava puştii de un copac, urmări cerbul fugar şi ţinti în pieptul lui. Apoi strigă:

— Uup!

Cerbul, speriat de strigăt, se opri timp de o secundă, care îi fu fatală, cu urechile ciulite spre locul de unde venea zgomotul. Băiatul apăsă pe trăgaci, privind cerbul neliniştit, ochii îngroziţi ai acestuia. Cerbul se dădu înapoi un pas sau doi şi picioarele din spate îi cedară. Căzu pe spate. Picioarele din faţă cedară şi ele şi se prăbuşi în zăpadă.

Tatăl urcă printre copaci şi se opri lângă animalul doborât. Chip i se alătură.

— Drept în inimă! Se aplecă şi pipăi trupul cerbului. Tipul ăsta s-a hrănit foarte bine. Trebuie să cântărească vreo cinci sute de kilograme. Privi spre Chip, ochii îngustându-i-se în timp ce zâmbea sub mască. Vom mânca friptură de vânat toată iarna.

Din spaţiul pentru depozitare de sub scaun, Chip scoase o prelată împăturită şi o întinseră împreună pe panta dealului, lângă cerb. Băgară o parte pe sub cerb, apoi îl ridicară şi împinseră pânza dedesubt, astfel încât să fie bine aşezată sub animal. Apoi rostogoliră cerbul pe prelată. Împăturiră pânza de cort peste el şi îl legară în câteva locuri cu frânghie groasă, apoi îl remorcară în spatele celor două boburi.

— Îl pregătim diseară?

— Nu, răspunse tatăl. Îl punem în adăpostul pentru carne. Am o întâlnire la biserică.

Urcându-se în sanie, tatăl se întoarse şi îşi puse mâna pe umărul fiului său. Băiatul îl privi cu atenţie.

— Frumoasă împuşcătură.

— Mulţumesc, spuse băiatul, mândru. Făcu o pauză şi adăugă sarcastic: Eu când ţintesc ceva, trag.

— Bună împuşcătură, repetă tatăl, pornindu-şi bobul.

O luară la vale, pe panta din spate a muntelui, cărându-şi după ei trofeul.

5

12 IANUARIE, 10:15 P.M., ORA MUNŢILOR STÂNCOŞI

Şoferul camionului kaki se înclină în faţă până ce nasul aproape că îi atinse parbrizul. Fulgii de zăpadă se turteau de camion, iar ştergătoarele parbrizului îi transformau, pur şi simplu, în zăpadă muiată. Abia vedea autocamionul Humvee la cincisprezece metri în faţă. Şoferul de schimb studia o hartă pe care o avea întinsă pe genunchi. Ţinea între dinţi o lanternă cu halogen, îngustă.

— Ne apropiem de trecătoarea despre care ne-au spus, domnule sergent.

— Cheamă-l pe Riley şi spune-i. Zi că abia îi vedem farurile din spate.

— Am înţeles.

— Iisuse, de ce dracu' ne-au trimis pe drumul ăsta?

— Au zis că o să fie liber, răspunse tânărul fruntaş.

— Aşa sunt nenorociţii ăştia de meteorologi de la armată.

Convoiul armatei transporta o încărcătură de arme şi muniţie de la un depozit aflat lângă localitatea Spokane, statul Washington, până la baza aeriană Mountain Home, în Utah. Ruta îi ducea prin Missoula, Montana, apoi spre sud, pe Şoseaua U.S.93, în Utah, spre Autostrada 84.

Drumul din sudul Missoulei îi ducea prin Bitterroot Valley. Era străjuit la vest de înalţii munţi Bitterroot, un hotar colţuros între Montana şi Idaho, ale căror piscuri de trei mii de metri priveau adesea la pereţi abrupţi de granit. Spre est, râul Bitterroot mărginea drumul, iar dincolo de el se aflau vârfurile scânteietoare al munţilor Sapphire. O regiune muntoasă.

Drumul şerpuia spre sud până la optzeci de kilometri de Missoula, unde forma un unghi drept spre est, pe o distanţă de lungimea unui teren de fotbal, apoi se întorcea iarăşi spre sud. Trecătoarea era cunoscută sub numele de Lost Trail Pass, o prăpastie veche, îngustă, în formă de V aflată între lanţurile muntoase Bitterroot şi Anaconda, descoperită în 1804 de către Lewis şi Clark, care căutau o cale de trecere spre nord-vest. Într-o zi senină, valea ar fi fost doar o serpentină pitorească. Dar un front noros apăruse pe neaşteptate şi acum, în mijlocul ţinutului nimănui, crivăţul se năpustise peste ei. Întunericul ca de smoală al nopţii le redusese înaintarea la aproape patruzeci de kilometri pe oră. Călătoria, care ar fi trebuit să dureze opt ore, părea că va dura douăsprezece sau treisprezece – dacă nu vor face nici o oprire.

— Jag Unu către Jag Doi, mă recepţionaţi?

— Ce vrei? răsună o voce răguşită.

— Peste vreo zece minute vom întâlni o curbă deosebit de periculoasă, spre stânga. M-am gândit că e bine să vă avertizez. În plus, abia vă vedem cu farurile.

— Am înţeles. Vă voi urma când ajungem la curbă, zise vocea din staţia radio. Mergeţi constant cu patruzeci.

— Am înţeles. Terminat.

— Mai e vreun pic de cafea în termosul ăla, Martinez? întrebă sergentul.

— Da, sigur. Fruntaşul desfăcu un termos mare, îl înclină lângă picior şi turnă cafea într-o cană. Ţine.

— Mulţumesc. Fir-ar să fie, noaptea asta n-o să se sfârşească *niciodată.*

Greşea amarnic.

La vreo cinci kilometri în faţa convoiului, câteva figuri fantomatice se strecurau printre copaci şi luau poziţie în spatele stâncilor ce străjuiau Şoseaua 93, în locul în care şoseaua şerpuia prin trecătoare; spectre în haine albe de camuflaj, măşti albe de schi şi căşti albe, mişcându-se repede şi cu precizie. Vântul, învolburat printre munţii sinuoşi, se tânguia peste capetele lor. În valea cea îngustă era înfricoşător de linişte. Comandantul se afla pe partea de nord a trecătorii. Radioul se trezi parcă la viaţă.

— Apaşul către muntean.

— Recepţionat.

— Zece minute.

— Înţeles.

— Nu există trafic spre nord sau sud.

— Recepţionat. Terminat.

Îşi porni staţia de emisie-recepţie.

— Detaşamentele, gata?

— Gata, Unu.

— Gata, Doi.

— Gata, Trei.

— Zece minute, zise comandantul.

Închise staţia şi i-o dădu unui bărbat de lângă el, apoi luă un pistol Eagle, de calibru 50, din toc şi îl încărcă. Auzi armele automate ţăcănind în întuneric. Aşteptă stoic, la fel de îngheţat ca şi vremea.

Câteva minute mai târziu auzi convoiul, şerpuind şi huruind în jos, apropiindu-se de curba strânsă. Se ridică şi privi cu atenţie printre copaci, văzu farurile celor trei vehicule la câţiva metri depărtare.

— La unu, lansatorii, şopti el în aparatul de emisie-recepţie.

Aşteptă până ce ultimul camion Humvee intră în trecătoare, apoi apăsă cu degetul mare pe butonul staţiei.

— Trei, doi, unu...

La unison, doi lansatori de rachete îşi uimiseră proiectilele în camionul din faţă şi în cel din spate.

În cabină, sergentul şi fruntaşul rămăseseră împietriţi la vederea flăcării care venea în linie dreaptă, fluierând prin întuneric şi sfâşiind partea laterală a camionului Humvee din faţa lor. Acesta explodă, aruncându-şi şoferul, care căzu de-a berbeleacul, pe şosea. Ceilalţi trei militari erau sfâşiaţi de schijele metalice ale vehiculului distrus. În oglinda retrovizoare, sergentul văzu cum camionul din spate este şi el lovit în plin şi izbucneşte în flăcări.

— Iisuse Cristoase! ţipă şoferul cu jumătate de glas, apăsând frânele până la podea.

Două spectre în alb apărură în întuneric şi săriră pe laturile cabinei. Sergentul se holba îngrozit la măştile albe de schi cu găurile lor obscene făcute în dreptul gurii, văzând pistoalele cu un moment înainte ca atacatorii să tragă prin ferestrele laterale. Fruntaşul căzu pe uşa din dreapta. Al doilea glonţ îi trecu prin craniu, împroşcând sângele pe fereastră. Primul glonţ îl nimeri pe sergent în gât. Respiraţia i se tăie şi un val de sânge roşu îi izbucni din gură. Al doilea glonţ îl lovi în ochiul drept.

— Liber, ţipă unul dintre puşcaşi.

Uşile fură deschise şi cele două cadavre fură târâte afară din cabină, în timp ce primul ucigaş sări la volanul camionului uriaş.

— Gata de drum, strigă el în aparatul de emisie recepţie.

Comandantul ieşi pe şosea şi merse pe lângă ultimul Humvee, în timp ce oamenii lui trebăluiau în jur şi trăgeau în cei patru soldaţi răniţi sau morţi

din vehiculul distrus. Îşi controla ceasul din mers. Două minute.

Excelent.

Patru dintre soldaţii-fantomă stăteau în faţa primului Humvee şi trăgeau în oamenii deja ciopârţiţi, în timp ce altul stropea cu spumă, dintr-un stingător de incendiu, caroseria distrusă. Târâră repede victimele afară şi le aşezară pe marginea drumului.

În spatele convoiului distrus, cadavrele militarilor erau şi ele scoase în afara drumului.

Comandantul ajunse lângă portiera din partea şoferului.

— Dă-i bătaie, zise el.

Şoferul trecu în marşarier şi dădu în spate până la camionul în flăcări, îl scoase de pe drum şi plecă mai departe.

În întuneric, comandantul auzi sunetele grave de-a lungul marginii drumului.

Ziiiipppp. Ziiiippp...

Coborî lângă şirul de soldaţi morţi, fiecare vârât în câte un sac verde pentru cadavre şi închis cu fermoar.

Cu excepţia unuia. Unul dintre soldaţii fantomă privi în sus la şeful care se apropia.

— N-a murit încă, domnule.

Comandantul se aplecă şi trase un singur glonţ în fruntea muribundului.

— Închide fermoarul, ordonă el.

Trei Jeep-uri ocoleau colţul sudic al trecătorii şi-i adunau pe soldaţii fantomă. Comandantul sări ultimul într-un Jeep. Se uită la ceas. Patru minute. Perfect. Luă un mic transmiţător radio din buzunar, apăsă pe butonul de "Pregătire", apoi pe butonul "Foc".

În spatele lui, sus, pe vârful stâncilor, o sută de grame de dinamită C-4 explodă despicând o parte a stâncii. Zăpada de deasupra ei porni în

cascadă în jos, ducând cu ea copaci şi pietre. Rostogolindu-se în noapte, mica avalanşă căzu pe partea de nord a trecătorii şi blocă şoseaua.

Ultimul Jeep ieşea prin partea de sud a trecătorii. Comandantul detonă o a două încărcătură. Era de două ori mai zgomotoasă decât primă, producând alunecări de teren pe ambele părţi ale drumului.

Şeful îşi verifică din nou cadranul luminos al ceasului.

Cinci minute.

Hoţii dispărură în vârtejul de zăpadă.

6

13 IANUARIE, 4:35 A.M., EST

Imediat ce sună telefonul, Marge Castaigne se trezi de-a binelea. Noptiera era aranjată cu grijă. Veioza de noapte, cu butonul de la bază uşor de atins şi de apăsat, un ceas electronic digital, aşa că putea să ştie imediat ce oră este, un telefon sigur, portabil, conectat direct la Casa Albă. Nici nu începu să sune bine, că ea ridică repede receptorul, uitându-se la ceasul de culoare verde, în timp ce răspundea. Era 4:36 A.M. Nu era de bine.

— Aici Castaigne.

— Doamnă general Castaigne, sunt Claude Hooker. Preşedintele ar dori o întrevedere cât mai curând posibil. Cât de repede puteţi veni aici?

— În douăzeci de minute. Ce s-a întâmplat, Claude?

— Nu ştiu, dar este foarte nervos. Are privirea aceea în ochi.

— Hm.

— Limuzina este în drum spre dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Castaigne era foarte meticuloasă. Totul era pregătit înainte de culcare, în caz că telefonul roşu ar fi sunat, aşa cum se întâmpla deseori. Hainele erau deja pregătite, servieta la fel, cafetiera gata de pornit. Aruncă pe ea un halat, fugi în bucătărie, porni filtrul şi apoi făcu rapid un duş.

Ar putea fi orice. A murit cineva. Un membru al cabinetului poate. Sau un judecător de la Curtea Supremă. Nu. Asta nu l-ar fi făcut pe el nervos. Era supărat, deci era un fel de criză. La dracu', va afla cât de curând.

Se îmbrăcă repede, puse o linguriţă rasă de zahăr într-o ceaşcă din plastic cu cafea, luă o înghiţitură, apoi se duse în dormitor, luă pistolul Glock de 9 mm din tocul ataşat sub tăblia noptierei şi îl puse în poşetă. Făcuse duş, se îmbrăcase şi ieşea pe uşă în numai nouă minute. Limuzina aştepta. Zece minute făcea până la Casa Albă.

Lovit de vânt, elicopterul huruia spre Bitterroot Valley la treizeci de metri deasupra râului, luminând drumul cu fasciculele puternice ale farurilor. Pilotul elicopterului se aplecă în faţă, chinuindu-se să vadă prin parbriz. Era un bărbat morocănos, voinic, cu mâinile aspre şi o barbă stufoasă.

— Aveţi mare curaj, domnule Hardistan, zise el. Orice s-a întâmplat acolo jos, la Lost Trail, n-o să fugă, cel puţin până când nu se mai îmbunătăţeşte vremea.

William Hardistan, directorul executiv al Biroului Federal de Investigaţii şi al doilea om ca importanţă din Birou, era îmbrăcat cu o haină groasă de iarnă, pe care i-o împrumutase unul dintre agenţii din Butte, şi nu zicea nimic. Ochii lui priveau ţintă înainte, urmărind cursul râului de dedesubtul lor.

Pilotul ridică brusc aparatul la aproape şaizeci de metri. Nu mai vedeau râul din cauza vârtejurilor

de zăpadă, iar farurile erau înghiţite de întuneric. Hardistan înţepeni şi se mişcă neliniştit în scaun.

— Nu vă enervaţi, trecem peste Sula. E doar o răspântie, dar au o biserică mare. Ar fi păcat să sfârşiţi atârnat de o clopotniţă.

— Apreciez asta, spuse Hardistan cu o voce groasa, gravă, fără vreo urmă de nervozitate.

— Faceţi des asemenea lucruri?

— Nu şi dacă le pot evita. Dar tu?

Pilotul râse.

— Numai când nu am altceva mai bun de făcut.

Hardistan privea sătucul alunecând sub ei. Erau câteva lumini aprinse în case, în rest, oraşul era întunecat.

— În zece minute suntem acolo.

— Asta chiar e o veste buna, nu pentru că nu mi-ar plăcea cum zbori, Sid.

Hardistan nu cunoştea celălalt nume al pilotului. Fusese prezentat cu numele de Sid şi asta rămăsese singura prezentare. Pilotul nu ştia că pasagerul sau era numărul doi din FBI, un veteran care stătuse în umbră şi reuşise să înfrunte regimul Hoover, scandalurile Waco, Ruby Ridge, Oklahoma City şi pe cele din laboratoarele FBI-ului, şi se ridicase mereu deasupra tuturor.

Hardistan crezu că vede în faţa lor lumini reflectându-se în zăpadă.

— Ce sunt acelea? întreba el.

— Oamenii dumitale au cumva lanterne de căutare, acolo jos?

— Probabil. Au adus o maşină de serviciu din Missoula. Are de toate în ea, o saună îi mai lipseşte.

— A, o saună, uite o idee bună. Un minut mai târziu, pilotul zise: Da, se pare că au instalat câteva reflectoare de zece mii de waţi. O să fie uşor.

Manevră elicopterul pe deasupra luminilor şi se uită după fire, apoi coborî printre doi stâlpi de curent electric. Se aşează uşor pe pământul îngheţat.

La cincisprezece metri distanţă, în ceaţă, luminile reflectate de zăpadă scoteau la iveală stâncile, copacii, noroiul şi molozul care blocau intrarea în trecătoarea Lost Trail.

— Ce s-a întâmplat, a fost o alunecare de teren? întreba Sid, în timp ce Hardistan îşi desfăcea centura de siguranţă.

— Aşa se pare.

— FBI a început să investigheze avalanşele acum? întrebă pilotul, zâmbind.

Hardistan schiţă un zâmbet:

— Chiar aşa. Mulţumesc, Sid. Dacă mai am nevoie de un pilot bun, o să te chem.

— Elogiu de la Cezar, spuse pilotul, strângându-i mâna lui Hardistan.

Directorul adjunct sări din elicopter şi alergă, aplecându-se, pe sub vârtejul făcut de elice. Geoff Isaac veni în întâmpinarea lui Hardistan. Isaac era agentul de serviciu al Biroului din Missoula şi, la douăzeci şi nouă de ani, era cel mai tânăr agent din FBI.

— Domnule Hardistan, zise el, strângând mâna înmănuşată a bărbatului mai în vârstă.

— Hei, Geoff. Nu-mi vine să cred că ai condus duba aceea până aici pe o asemenea vreme.

— Mie nu-mi vine să cred că aţi zburat până aici într-un elicopter, strigă Isaac, încercând să acopere zgomotul elicopterului care decola. Haideţi să intrăm în maşină, e puţin mai cald decât aici, afară.

Rulota era un laborator mobil, decorat cu un arsenal de echipament electronic, o antenă satelit pentru reportaje vizuale, două paturi şi o chicinetă. Un generator de mare putere huruia afară. Vântul lovea marea maşină de croazieră, furişându-se pe la ferestre şi uşi, strecurându-se prin sistemul de încălzire.

Isaac întinsese două harţi pe masă. Îi explică repede lui Hardistan unde se aflau şi ce capricii avusese vremea. Apoi îi dădu şefului un scurt

raport despre ambuscadă, în timp ce acesta îşi lua notiţe, stenografiind de zor.

— A fost totul planificat strălucit. Au prins convoiul în cursă aici, în trecătoare, au scăpat de maşina din faţă şi de cea din spate, i-au omorât pe toţi cei zece oameni din convoi, au pus explozibil în ambele capete ale trecătorii şi au provocat alunecări de teren care au blocat ambele intrări. Prin întuneric, prin viscol, au intrat şi au ieşit în numai cinci minute.

— De unde ştii asta? întrebă Hardistan.

Isaac se duse la un magnetofon.

— Ascultaţi aici. Numele tipului este Norman Shields. Este vânător, pescar şi radio-amator, trăieşte undeva, acolo sus... arătă cu mâna spre munţi... şi a auzit atacul. Toate liniile telefonice de pe aici sunt moarte, aşa că a luat legătura prin radio cu un amic de-al lui din – atenţie – Maine. Amicul lui l-a pus pe microfon, a chemat Missoula, apoi au luat legătura cu noi.

— Miracolul comunicaţiilor moderne.

Isaac porni magnetofonul, iar Hardistan ascultă cu atenţie.

— Domnule Shields, sunt Geoff Isaac, agentul de serviciu din Missoula.

— Da, domnule, eu sunt Norman Shields.

— Am înţeles că aţi auzit nişte zgomote aseară.

— Aşa este. M-am dus la culcare pe la ora zece, nu aveam nici telefon, nici curent electric, s-au oprit pe la ora şapte, şi m-am trezit brusc când am auzit exploziile. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit la ceas, era 10:27. Apoi am auzit două explozii, una după alta, cam aşa: Bum-bum. Pe urma ceva ca nişte artificii, apoi iar bum! O bubuitură mare şi, după vreo treizeci de secunde, încă două şi mai asurzitoare. Asta-i tot. Totul s-a terminat la 10:32.

— Aţi auzit zgomotul unor maşini grele după a doua explozie?

— N-am auzit altceva, decât ce v-am spus. Vântul era să mă arunce de pe munte, am avut noroc că am auzit ceva. Am socotit că s-a auzit dinspre nord-vest, probabil de la trei-patru kilometri depărtare. Vreau să spun că nu părea să fie în curtea din spate sau ceva de felul ăsta. M-am sculat şi am deschis fereastra, ca să ascult mai bine.

— Sunteţi sigur în privinţa orei?

— În fiecare duminică îmi potrivesc ceasul după semnalul Greenwich de la radioul public.

Isaac închise magnetofonul.

— Avem un martor care doar a auzit, zise Hardistan.

— A cronometrat timpul. Cinci minute, domnule. Avem de-a face cu adevăraţi profesionişti. Hardistan încuviinţă din cap. Am luat cinci oameni cu mine, continuă Isaac. Am fost la locul faptei, am filmat şi am făcut fotografii cu Polaroidul, dar echipamentul îngheaţă şi nu poţi sta prea mult afară. În două ore întregul loc se va afla sub zece centimetri de zăpadă.

— Vă dispărea orice dovadă fizică.

— Mi-e teamă că da. Încercăm să catalogăm ceea ce este. Nici unul dintre camioane nu mai valorează doi bani. O mulţime de fiare. Ce a mai rămas din cele două Humvee. Isaac se duse la uşă. Vreau să vă arăt ceva acolo, afară. N-o să vă vină să credeţi.

Gardianul în uniformă, de la poarta Casei Albe – care făcea parte din Serviciul Secret – salută când văzu cine stătea pe bancheta din spate a limuzinei.

— Bună dimineaţa, doamnă general, zise el, permiţând accesul limuzinei.

— Bună dimineaţa, Chet.

Limuzina se opri la intrarea aripii de vest a Casei Albe, iar agentul FBI sări din maşină şi

deschise portiera. Procurorul general se aplecă, turnă înapoi cafeaua care mai era în ceaşcă, luă un şerveţel dintr-o cutie aflată în spate, îl îndesă în ceaşcă şi puse ceaşca pe podea, în partea din spate a limuzinei. Garda de la uşă îi urmărea ritualul cu cafeaua, familiar deja, şi se uita la ea în timp ce se apropia de el. Era o femeie frumoasă, de vreun metru şaptezeci, cu păr castaniu-închis şi ochi căprui, îmbrăcată elegant, într-un costum gri de lână şi o eşarfă bleumarin în jurul gâtului. Fără palton. Luă poziţia de drepţi când ea se apropie de postul lui.

— Bună dimineaţa, doamnă, zise el.

— Bună, Ed, zise ea, fluturându-şi legitimaţia spre el. Cine a mai venit?

— Sunteţi prima, răspunse el, deschizându-i uşa.

— Bun, zise ea şi făcu cu ochiul când intră în liftul pentru etajul întâi, unde o aştepta Hooker, fără să zâmbească, cu o expresie severă, ca întotdeauna.

Consilierul pentru securitatea statului nu zâmbea niciodată. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămaşă albă şi o cravată roşu-închis. Ca de obicei, arăta de parcă era treaz de ore în şir.

— Cafea şi produse de patiserie, zise el, conducând-o în Biroul Oval. Trebuie să coboare imediat.

— Nu poţi să-mi spui chiar nimic? întrebă ea.

— Să nu-i stricăm surpriza preşedintelui.

— Cine mai vine la petrecere?

— De-ai casei.

Dragul de Claude, Domnul ştie-tot-dar-nu-spune-nimic.

— Eşti un adevărat izvor de informaţii în dimineaţa asta.

Se duse la serviciul de cafea din argint, îşi turnă o ceaşcă de cafea, îşi alese un fursec şi se aşeză pe canapea.

Lawrence Pennington dădu buzna pe uşă un minut mai târziu. Era un bărbat înalt, solid, foarte bronzat, cu părul încărunţit, tuns scurt, cu o faţă de vultur şi ochi căprui. Urmă subţire a unei cicatrice ce începea de deasupra sprâncenei drepte şi ţinea până la maxilar dădea un aer ameninţător frumuseţii sale aspre. Orice şcolar şi adult din ţară ştia că îşi căpătase rana într-o lupta corp-la-corp cu o gherilă din Vietcong, în Vietnam, o luptă care-i adusese o Stea de Argint şi o Inimă Purpurie. Măi ştiau că Pennington absolvise foarte onorabil Academia Militară West Point, fusese erou de război în Coreea şi Vietnam, fusese general la comanda în operaţiunea Furtună în Deşert, devenise cel mai bun militar şi se retrăsese din cariera militară cu cinci stele, pentru a deveni şef al Executivului. Preşedintele perfect: un erou de război foarte arătos. Acum, tot ce aveau de făcut era să-l menţină în funcţie. Pennington fusese ales de o majoritate covârşitoare din toată ţara, dar Congresul, gelos, dominat de adversarii săi politici, îi ridiculizase programele şi îi luase în râs lipsa de experienţă în colaborarea cu parlamentarii. Acum, la doi ani de la alegeri, era prins într-o bătălie mult mai mare decât fusese vreodată pe câmpul de luptă.

Era îmbrăcat într-un echipament de jogging gri şi tenişi albi, avea maxilarele încordate şi o expresie îndârjită.

A-ha, preşedintele nostru nu este prea fericit, gândi Castaigne, ridicându-se să-l salute.

— Bună dimineaţă, domnule preşedinte, zise ea.

— Doamnă general. Dădu din cap. Îmi pare rău că te trezesc la ora aceasta. Scuză-mi ţinuta. Sper să pot alerga puţin după întrunirea noastră. Luă o cutie de Cocă Cola dietetică dintr-o frapieră mare, plină cu gheaţă, o deschise şi bău o înghiţitură. Ea ştia că era mai bine să nu-i pună marea întrebare. Îi va spune el când va fi pregătit.

Personalul nu s-a trezit încă, zise el cu o voce răguşită. Dar sunt sigur că ne vom descurca. Harry, Wayne şi Wendell vor sosi din clipă în clipă.

Hooker, Simmons, Brodsky şi Harrison îşi zise ea. Securitatea *Naţională, FBI, Departamentul pentru Interne, Armata şi procurorul general. Ei, grozav amestec.*

— Ce mai face Emilio? o întrebă preşedintele, forţându-se să zâmbească.

— Grozav, mulţumesc. Termină facultatea în iunie. Între primii zece. Nu mă pot plânge.

— Oho, cred şi eu că nu, zise el, dând iute din cap. Între primii zece la Drept, la Harvard. Cred că ţopăi de bucurie.

— Într-adevăr, zise ea.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Hooker îi lăsă să intre pe Harry Simmons, directorul FBI; pe Wayne Brodsky, de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc; şi pe Wendell Greer, secretarul Departamentului de Interne. Mintea ei începu să facă asociaţii. Ce s-ar fi putut întâmpla ca să-i adune laolaltă pe procurorul general, pe cei patru bărbaţi şi pe preşedinte la ora cinci dimineaţa? Îşi dădură „bună dimineaţa" şi se duseră la cafetieră.

Toţi arătau aşa cum trebuia să arate, se gândi Castaigne. Simmons era înalt, avea un fizic de culturist, o faţă de bătăuş şi un vârtej în mijlocul frunţii, făcut de părul lui negru, care-i dădea o înfăţişare satanică. Lucrase ca şef al poliţiei din Detroit şi New York înainte să preia postul lui Robert Lewis, a cărui administraţie se sfârşise cu scandal. Brodsky era chel şi gras şi mergea ţanţoş. Urmase o carieră militară, ajungând cel mai puternic om de la Ministerul Apărării, care acum se lupta din răsputeri să nu fie înrolat în FBI. Aveau o singură trăsătură comună – ochi puternici, aroganţi – ai lui Simmons adânciţi în orbite, iar ai lui Brodsky acoperiţi de pleoape cărnoase. Wen Greer nu avea nimic în comun cu nici unul din ei. Era un bărbat foarte înalt şi subţire, cu un zâmbet

plăcut, ochi senzuali şi păr blond. Părul îi dădea înfăţişarea de surfer, ceea ce şi fusese în adolescenţă, înainte să intre în Serviciul Forestier şi să muncească timp de doisprezece ani în Munţii Stâncoşi. Bunica lui pe linie maternă fusese o indiancă din tribul Cherokee. Greer era prima persoană cu sânge de piele-roşie care lucra în postul de secretar de interne, lucru ironic, având în vedere faptul că pieile roşii stăpâniseră odată *tot* teritoriul Statelor Unite.

Hooker, înalt, stoic, fost puşcaş marin, fost membru al CIA, îmbrăţişa paranoia aşa cum alţii ar face-o cu o iubită, cu ochii permanent îngustaţi în două fante, din cauza anilor întregi de suspiciuni despre *orice.* Era un om lipsit de emoţii, ale cărui buze abia se mişcau când vorbea, un consilier al Securităţii Naţionale perfect. Hooker era o enigmă. Zvonurile despre faptele întunecate din Vietnam şi Nicaragua roiau în jurul lui ca albinele. Era confidentul preşedintelui, un fapt prin care-i stăpânea subtil pe ceilalţi. Hooker îşi servea preşedintele bine şi discret, iar Pennington învăţase cu mulţi ani în urmă, când era ofiţer de armată, că nu trebuia neapărat să-i placă cineva, ca să-l respecte şi să-i exploateze talentul.

Preşedintele o plăcea cu adevărat pe Margaret Castaigne, primul procuror general de origine portoricană din istorie, o fostă procuror federal dură şi apoi judecător federal în sudul statului Florida.

Era, în general, văzută de presă ca fiind nu doar cel mai eficient membru al formidabilului cabinet al lui Pennington, ci şi, în termenii poziţiei ei, cel mai puternic şi de temut membru. Era în funcţie doar de şase luni, dar învăţase repede că puterea ei se baza, în parte, pe alianţe. Hooker îşi vedea de treabă, dar nu puteai conta mereu pe el pentru ajutor. Simmons nu era un aliat. Era doar un animal politic, a cărui menire era să protejeze FBI şi să-i repare imaginea terfelită la Ruby Ridge,

Waco şi în propriile-i laboratoare. Omul care conducea, de fapt, Biroul, se afla acum într-o rulotă, în mijlocul viscolului din munţii statului Montana. Castaigne era, de asemenea, foarte conştientă că Simmons nu o plăcea ca şefă a lui şi că, în secret, el făcea anticameră pe la prietenii din Congres pentru a fi ridicat într-o poziţie mai bună a acestui cabinet.

Stăteau pe două canapele identice, faţă în faţă, între ei aflându-se o măsuţă de cafea. Preşedintele stătea la un capăt al mesei, într-un scaun rotativ, savurându-şi băutura. Hooker stătea deoparte, într-un scaun aflat lângă uşă, cu un computer laptop pe o măsuţă de lângă el, bătând uşor darabana cu degetele pe genunchi.

— Am veşti tulburătoare, zise preşedintele cu o voce gravă. A avut loc un atac terorist asupra unui convoi al Armatei, în Montana. Zece oameni sunt morţi şi un camion uriaş, plin cu arme şi muniţie, a fost deturnat.

Reacţia celor din cameră fu bolboroseala bruscă ce exprima şocul la aflarea veştii. Întrebările începură să-l asalteze. Îşi ridică o mână.

— După toate aparenţele, atacul a avut loc ieri la ora 22:30, ora Munţilor Stâncoşi. Se uită la ceas. Acum vreo cinci ore. Cam asta e tot ce ştim, deocamdată. Avem totuşi un lucru bun. Billy Hardistan era în Butte pentru o prezentare. A luat un elicopter pe o vreme extrem de capricioasă şi este acum la faţa locului. Aştept veşti de la el în orice moment. Se făcu linişte, căci membrii cabinetului digerau ceea ce tocmai auziseră. Înainte ca vreunul dintre voi să spună ceva, zise Pennington, cred că putem presupune că acesta nu este un atac străin. Nu-mi pot imagina terorişti străini întinzând o capcană ca asta.

— Toţi oamenii au fost ucişi? întrebă Marge.

Pennington încuviinţă din cap.

— Îmi vine greu să cred că nişte americani ar face aşa ceva.

— Ei, haide, doamnă general, zise Simmons. Cum e cu World Trade Center sau cu oraşul Oklahoma?

— La Trade Center au fost străini. Iar la Oklahoma câţiva nebuni din miliţie. De data aceasta, în mod evident, au fost implicaţi o mulţime de oameni.

— O mână. Zece sau doisprezece, zise Pennington. Au avut de partea lor elementul surpriză – întunericul, o furtună. Zece oameni puteau face toată treaba cu uşurinţă şi foarte repede. Bing, bang, bum şi gata. Asalt de gherilă clasic.

Telefonul roşu începu să sune şi Hooker aproape smulse receptorul.

— Claude Hooker la telefon... Alo, domnule Hardistan, aşteptaţi puţin să vi-l dau pe domnul preşedinte, vă rog.

Pennington luă receptorul.

— Alo, Billy, îmi pare rău că eşti prins acolo, dar nu mă pot gândi la un om mai bun pentru scena crimei. Te trec pe difuzor.

Apăsă pe un buton şi închise receptorul. Vocea lui Hardistan se auzi puternică şi clară:

— Mulţumesc, domnule preşedinte, mi-e teamă că nu avem prea multe de făcut în momentul acesta. Încă mai ninge şi probabil că nu se va opri până spre mijlocul dimineţii. Este mai frig decât în inima unei vrăjitoare, iar acesta este cel mai întunecos loc pe care l-am văzut în viaţa mea. Vă descriam scena.

— Perfect, spuse Pennington. Vorbea cu Hardistan, de parcă acesta se afla în cameră cu ei: Deci ce ai pentru noi?

— Domnule preşedinte, acesta a fost un atac plănuit cu foarte multă grijă. Au înlăturat zece oameni şi două vehicule, au furat un întreg echipament militar şi au închis ambele intrări ale trecătorii unde a avut loc atacul în numai cinci minute. Zăpada le-a fost de ajutor. Presupunerea

mea este că au obţinut informaţii despre momentul de plecare al convoiului, ştiau unde se duce şi au repetat această operaţiune până la perfecţiune. Convoiul a plecat de la un arsenal de lângă Spokane seara trecută la ora 5 P.M. Destinaţia lui era baza aeriană Mountain Home, Idaho. În mod normal, o călătorie de cinci-şase ore. Au fost trei vehicule, două camioane Humvee, cu câte patru soldaţi fiecare, şi un camion cu optsprezece roţi, încărcat cu arme şi muniţie, un şofer şi un şofer de schimb. Cele două Humvee încadrau camionul cel mare.

— Ce dracu' făceau în locul acela uitat de Dumnezeu, în plin crivăţ? întrebă Pennington.

— Este procedura standard ca atunci când este mutată o astfel de încărcătură să se conducă noaptea, când este foarte puţin trafic. Furtuna de zăpadă a venit pe neaşteptate, o schimbare bruscă a vremii. Deţin aici lista încărcăturii, transmisă prin fax colonelului Hooker şi domnului director, dar cred că merită menţionat că o parte a transportului consta din patru mii cinci sute de kilograme de explozibil C4 în pachete de câte două sute de grame.

Pennington ştia ce putea face o cantitate de două sute de grame de C4. Această cantitate de explozibil moale, de plastic putea doborî un avion 747. Un kilogram, dispus strategic, putea spulbera un întreg complex en-gros. Era greu de fabricat şi extrem de scump pe piaţa neagră de armament.

— Dumnezeule, zise Pennington. Pentru ce trimiteau C4 unei baze aeriene?

— Încărcătura urma să fie transportată pe calea aerului la Fort Ord, domnule. Oricum, o curbă în călătoria lor îi ducea pe Şoseaua U.S. 93, la sud de Missoula, spre Idaho. Drumul este mărginit la vest de munţii Bitterroot. Foarte colţuroşi. Culmi de până la trei mii cinci sute de metri. De partea cealaltă a drumului este râul Bitterroot şi lanţul muntos Anaconda, de asemenea

un teren foarte abrupt. La un moment dat, Şoseaua 93 face un unghi spre est cam vreo sută de metri, apoi se întoarce iarăşi spre sud. Stânci foarte înalte pe ambele părţi ale şoselei. Este numită trecătoarea Lost Trail. Adecvată denumire.

Avem un martor care a auzit totul şi spune că atacul a început la 10:27 şi zgomotul a încetat la 10:32. Cinci minute. Judecând după scena crimei şi spusele martorului, când convoiul a intrat în linia dreaptă de est, în maşina din faţă şi cea din spate s-a tras cu rachete incendiare. În acelaşi timp, o forţă de atac a sărit asupra cabinei camionului şi i-a omorât pe cei doi şoferi. Evident, au avut grijă să nu tragă nici un foc asupra transportului. Toţi cei opt soldaţi din maşinile însoţitoare au fost ucişi, mulţi dintre ei cu un glonţ în spatele urechii. Au fost provocate explozii la ambele capete ale trecătorii, ceea ce a creat mici avalanşe şi a blocat trecerea. Bănuiesc că uriaşul camion deturnat s-a dus spre sud. Dacă l-ar fi întors în spaţiul acela îngust, ca să se îndrepte din nou spre nord, ar fi fost dificil şi le-ar fi luat mult timp, iar descrierea martorului indică faptul că ieşirea spre sud a fost blocată ultima. Au fost puse două încărcături de explozibil.

— Nu avem chiar nici o urmă, Bill? întrebă Simmons.

— Nici una. Era aproape ora 11 când au fost raportate exploziile şi încă o oră până când a ajuns poliţia locală acolo. Forţele statale au ajuns la 12:30, iar Geoff Isaac, de la biroul nostru din Missoula a ajuns la faţa locului la ora 1:30, cu o dubiţă de serviciu complet echipată şi cu cinci agenţi speciali.

Eu am ajuns aici la 2:30, cu un elicopter de la Butte. Până acum, organizatorii ambuscadei au un avans de aproape cinci ore. Iar noi suntem ţinuţi în loc de viscol. Meteorologii spun că vremea se va înseninа pe la mijlocul dimineţii, dar până atunci se vor aşeza mai mult de treizeci de centimetri de

zăpadă peste întreaga zonă. Va fi imposibil să le luăm urma. Dacă sunt urme adânci, vor fi acoperite de zăpadă şi spălate când se va topi. Dovezile vor fi şi ele sever compromise, dacă există vreuna. Indivizii ăştia au fost foarte conştiincioşi.

Aştept să vină agenţi din Butte, Missoula şi din sud, chiar de la Salt Lake. Armata mai trimite aici cincizeci de oameni. Am ordonat să se facă o cercetare masivă a zonei cu elicopterele de îndată ce va permite vremea, dar avem de-a face cu un teren muntos, văi adânci şi multă ceaţă joasă în unele zone.

Oamenii noştri vor coordona căutarea de dovezi fizice şi vor vorbi cu localnicii cu ajutorul şerifului şi al oamenilor lui. El cunoaşte pe toată lumea din zonă. Ar mai fi ceva, domnule preşedinte.

— Da, Billy?

— Au pus toate cele zece victime în saci pentru cadavre şi le-au aşezat pe marginea drumului, după modelul militar.

— Dumnezeule! Preşedintele se înroşi la faţă. Îşi strânse pumnii şi lovi cu ei braţele scaunului. *Dumnezeu să-i pedepsească!*

— E şi mai rău, domnule. Credem că unul dintre militari era încă în viaţă. A fost împuşcat în frunte în timp ce zăcea în sacul de cadavre. Am recuperat glonţul de pe pământ, de sub capul său. Probabil un pistol Israeli Eagle, calibrul 50. Până acum, este singura probă adevărată pe care o avem.

Pennington se ridică şi traversă încăperea spre biroul său.

— Vreau părerea ta sinceră, Billy. Crezi că a fost o operaţiune a miliţiei?

— Ei bine, în mod cert, a fost bine plănuită. O muncă de profesionist de pe front. Iar felul în care au aşezat cadavrele ar putea însemna un fel de onor militar ciudat.

— O mână de sălbatici. Un act de terorism împotriva cetăţenilor Statelor Unite, pur şi simplu. Îmi miroase a Sanctuar. Cred că Engstrom, în sfârşit, a ieşit la lumină. A declarat război deschis Statelor Unite.

— Da, domnule.

— Eşti de acord?

— Domnule, mă aflu în acest loc de treizeci de minute şi nu văd dincolo de şosea. Nu-mi place să fac presupuneri în acest moment.

— Acesta a fost un raport remarcabil, în condiţii foarte dificile, Billy. Vei fi recompensat. Mulţumesc. O să mă ţii la curent?

— Absolut, domnule.

— Vreau să-i raportezi direct lui Claude Hooker.

— Afirmativ, domnule.

— Îţi mulţumesc.

Hardistan încheie convorbirea şi se întoarse spre Isaac.

— Punctul unu de pe listă, domnule Isaac: Găseşte nenorocitul ăla de camion.

După convorbire, faţa preşedintelui rămăsese roşie de furie. Lovea cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Ticălosul ăla de Engstrom, zise el.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu este puţin cam prematur... zise Simmons.

— Ai auzit ce-a spus Hardistan, mârâi Pennington, tăindu-i vorba. O operaţiune militară bine planificată şi chiar în grădina lui Engstrom. O ambuscadă organizată cu sânge rece, cu pierderi de vieţi omeneşti şi echipament militar american. Un afurisit de act terorist. Cine altcineva ar putea fi în spatele lui?

— Miliţia, evreii, neonaziştii. Ar putea fi oricare dintre ei.

— Crezi că un grup de puşti plini de coşuri pe faţă, cu capetele rase, ar putea organiza o cascadorie ca asta?

— Unii dintre ceilalţi ar putea.

Pennington se întoarse lângă ceilalţi.

— Gândiţi-vă la un lucru. Singura miliţie destul de apropiată ca să organizeze asta ar fi arienii din Utah. Ceilalţi ar fi trebuit să călătorească sute de kilometri pe un teren străin. Nu pare prea probabil. Şi ce să facă ei cu camionul? Drace, ce-ar putea să facă *oricine* cu acest tir uriaş? E greu să treacă neobservat.

— Dacă au fost atât de deştepţi ca să dea lovitura asta, puteţi fi sigur că ştiau precis ce au de gând să facă cu el, zise Marge Castaigne.

— Şi până la răsăritul soarelui, vor avea un avans de şase, şapte ore faţă de noi. Ascultaţi-mă, Engstrom o fi el un nebun religios, dar este şi un tactician strălucit. Îmi miroase a fi mâna lui.

— Am spus doar că trebuie să fim discreţi...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Harry. N-am de gând să ţin o conferinţă de presă şi să acuz Sanctuarul. Dar acesta este primul punct pe agendă. Ne-a luat o veşnicie să atragem atenţia asupra faptului că Engstrom şi tovarăşii lui erau ameninţări reale. Acum va trebui să recuperăm timpul pierdut.

— Nu vă înfierbântaţi, domnule preşedinte. Avem un dosar despre gruparea Sanctuarul Domnului care ar umple Muzeul Smithsonian şi nici măcar o dovadă care să-i acuze de ceva.

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, zise Margie Castaigne, aş vrea să fac o sugestie.

— Chiar te rog.

— De mai bine de un an ne tot învârtim în jurul generalului Engstrom şi al Sanctuarului, dar până acum n-am găsit nimic. Dacă sunteţi convinşi că sunt implicaţi în lucruri serioase – crimă, jaf, spălare de bani, crime împotriva guvernului – atunci aş vrea să aduc aici un procuror special, să formeze o echipă... şi să le organizăm un caz RICO.

— O, Doamne, zise Simmons, dând din cap.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrebă Pennington pe directorul Biroului.

— Vreau să spun, ce ar putea să facă în plus un procuror special, faţă de ce am făcut noi deja? se lamentă Simmons.

— Să se concentreze asupra problemei, zise Castaigne cu o voce fără expresie. Simmons se încruntă spre ea, dar nu zise nimic. Dacă avem aici vreun caz, o să aflăm, adăugă ea.

— Se pare că ai deja pe cineva în minte pentru slujba asta, zise Hooker.

Ea încuviinţă din cap.

— E adevărat, am.

— Şi cine e vrăjitorul ăsta al legii? întrebă Simmons cu sarcasm.

— Martin Vail.

— Cel care a furat cazul din Illinois de la Pete Riker? întrebă Hooker.

— Când e vorba de un caz RICO, nimeni nu-l poate întrece. A obţinut cea mai bună judecată RICO din istorie. Nouăzeci de milioane.

— E vorba de cazul Atlas-Western, nu-i aşa? zise preşedintele. I-a pus jos pe Tom Lacey şi pe, cum îl cheamă – cel de la Atlas...

— Grossman, zise Simmons.

— Exact, Grossman. Au luat amândoi pedepse serioase, nu-i aşa? zise Pennington, zâmbind. Nu mi-a plăcut niciodată nici unul din ei.

— N-au contribuit nici cu o jumătate de cent la campania dumneavoastră, zise Hooker.

— Poate că acesta este motivul.

Începură toţi să râdă.

— Mă iertaţi, domnule preşedinte, Biroul este şi aşa destul de restrâns, îl imploră Simmons. Un caz RICO cere o participare foarte mare...

— Sunt conştient de lucrul acesta, Harry. Dar mai ştiu că, dacă Sanctuarul – sau orice alt grup paramilitar – devine... periculos, va trebui să le dăm prioritate maximă.

— Aşa vom face, domnule preşedinte. Îl am pe directorul adjunct la locul faptei...

— Norocul, Harry, norocul, îi tăie vorba Pennington. Hardistan s-a întâmplat să fie doar la o sută şaizeci de kilometri depărtare.

Îmbufnat, Simmons se aşeză la loc pe canapea şi începu să se uite fix la podea.

Ca şi toate celelalte fiinţe umane, Pennington era un om cu defecte. Marele lui defect era că simţea lucrurile prea în adâncime, punea prea multă pasiune în prieteniile lui, în munca lui, în mânie, dragoste, război şi ură. Membrii cabinetului său îi recunoşteau furia ciudată, controlată, însă şi vulcanică. Putea încheia o discuţie doar cu o privire, prin felul cum îşi dregea vocea, sau printr-o tăcere împietrită. Într-un moment putea face faţă unei calamităţi naturale de foarte mari proporţii cu un calm inuman, iar în următorul moment un simplu act de abuz sau răutate putea provoca o implozie.

Acum era gata să explodeze doar gândindu-se la generalul Joshua Engstrom, la Sanctuarul Domnului şi la Mânia lui Dumnezeu. Nu se simţea obligat să explice personalului său de ce simţea această furie sau de ce ştia – *ştia* – ca Engstrom se afla în spatele ambuscadei din trecătoarea Lost Trail.

În cameră se lăsă tăcerea. Pennington se duse la fereastră, uitându-se pe deasupra grădinii cu trandafiri şi gândindu-se la fiul şi nepotul său care exersau figuri de fotbal european pe gazon.

Presupunând ca ar fi ei, gândi preşedintele, *presupunând că ei ar fi întinşi acolo, în frig, în sacii de cadavre. Copii inocenţi făcându-şi datoria. Aş suferi mai mult decât acum?* Răspunsul era nu. Avu o scurtă amintire din Vietnam, când stătea în cameră lui din Saigon, scriind scrisori de condoleanţe părinţilor din ţară.

— Acesta este un lucru personal, zise el. Se întoarse lângă ajutoarele sale. Înţeleg ce spune

Marge. Organizezi o forţă de serviciu şi pui ca şef persoană potrivită, iar ei o să rezolve totul. Dacă acolo e buba, o vor scoate la iveală.

— Lucrurile acestea durează ani întregi, zise supărat Simmons. Au fost necesari câţi, şase ani, ca să fie prins Gotti?

— Doamnă general, cât timp i-a luat omului dumitale să-i doboare pe Lacey şi ăă...

— Grossman, zise procurorul general.

— Da.

— Mai puţin de doi ani, răspunse Castaigne.

— Şi ce va implica acest lucru? întrebă preşedintele. Vreau să spun, care este scopul acestui proiect?

— Va trebui să strângem dovezi pentru a demonstra colaborarea criminală dintre grupările care compun Sanctuarul.

— Sunt biserici, zise Simmons. Asta amplifică problema.

— Nu chiar, îl dezaprobă procurorul general. Construim cazul şi căutăm martori împotriva şefilor şi a subalternilor lor. Probabil generalul Engstrom, comandanţii celor patru unităţi şi încă alţi câţiva, plus orice cetăţean sau instituţie – bănci, afaceri, posturi de radio, orice lucru folosit ca front pentru activitatea criminală care are legătură cu acuzaţii. Dacă aceste instituţii se întâmplă să fie biserici, asta este. O dată ce am început, lucrăm fără mănuşi.

— Treaba asta o să coste o mulţime de bani, remarcă Brodsky.

— O mulţime, zise Castaigne, încuviinţând din cap. Nici n-aş putea să ghicesc costul. O dată ce punem toate datele la un loc şi avem un caz va trebui să găsim un judecător federal, care să ne acorde mandate de acoperire, deoarece cele patru biserici sunt localizate în două state diferite. După ce am făcut şi acest lucru, putem începe acţiunea legală împotriva lor, le putem confisca proprietăţile, inclusiv armele, vehiculele, conturile bancare, orice a fost obţinut cu fonduri criminale.

— Şi începe distracţia, zise Simmons.

— Ce vrei să spui? întrebă Pennington.

— Să-i aducem la tribunal. Nu se vor lăsa uşor, şi procesul ar putea dura doi sau trei ani.

— Eu voi fi părăsit cabinetul până atunci.

— Domnule preşedinte, zise Hooker, veţi mai fi aici pentru încă cel puţin şase ani.

Membrii cabinetului aprobară în unanimitate această remarcă.

Brodsky zise:

— Ar putea fi o lovitură pentru noi în relaţiile cu publicul dacă am demonstra că oamenii aceştia deturnează camioane, omoară oameni, jefuiesc bănci, spală bani.

— Nu vom mai avea alt Waco sau Ruby Ridge, zise Pennington autoritar. Străbătu camera, cu paşi mari, se întoarse şi se opri în faţa canapelelor. Îmi place ideea, generale.

— Dacă vom avea un caz..., zise Simmons.

— Vom avea, zise Castaigne pe un ton sever, întrerupându-l. Îi vom doborî pe marii rechini, le vom lua toate jucăriile, îi vom scoate din afaceri, îi vom înfunda pe militari pentru câte douăzeci de ani fiecare şi îi vom amenda cu câteva milioane de dolari. Asta va face cea mai mare impresie asupra publicului... şi asupra celorlalte grupări ale urii.

— N-aş vrea să dam impresia că suntem împotriva tuturor miliţiilor, zise preşedintele. Unele dintre ele sunt perfect legale.

Wen Greer interveni.

— Domnule preşedinte, am petrecut doisprezece ani în Munţii Stâncoşi, mare parte din ei în Montana. Sunt oameni minunaţi şi mă îndoiesc că l-ar simpatiza pe Engstrom şi mişcarea lui, dar au un simţ al corectitudinii înflăcărat şi mult bun-simţ.

— Am reţinut, Wen.

— Dacă sunt nevinovaţi, zise Castaigne, nu au nici un motiv de îngrijorare.

— Generalul Engstrom ar putea fi o problemă, zise Simmons. A fost erou în trei războaie, decorat în Coreea când avea nouăsprezece ani, a ţinut piept la Chosen Reservoir.

— Cine n-a ţinut? răbufni preşedintele.

— Desigur, domnule, spuneam doar...

— Ştiu ce spuneai, dar îţi spun că e doar un ticălos de băiat faimos ce propovăduieşte Biblia. Un învins. S-a făcut de râs şi s-a pensionat înainte de vreme. Acum vrea să fie chit, aruncând în aer întreaga ţară.

— Are în jurul lui oameni chiar mai periculoşi decât el.

— El este capul răutăţilor, zise preşedintele ferm.

— Desigur, desigur. Voiam doar să spun, ştiţi, că încă mai are adepţi. N-am vrea să creăm un alt John Brown.

— Am făcut-o deja, ripostă Brodsky. E un nebun de legat.

— Dacă facem asta, zise Pennington, aş vrea să-i văd la judecată în optsprezece luni. Ar fi de mare folos pentru următoarele alegeri.

— Ce ştim, de fapt, despre tipul ăsta, Vail? zise Hooker.

Castaigne deschise servieta şi scoase un dosar. I-l înmână preşedintelui.

— Acesta este un raport strict secret despre Vail şi echipa lui. Mai este şi o stenogramă a procesului din Illinois. Transcrierile ne-au fost trimise zilnic.

Preşedintele era impresionat.

— De când te gândeşti la asta, doamnă procuror general? întrebă el.

— De când am început să vorbim prima dată despre Engstrom şi Sanctuar. Cam de un an.

Preşedintele o privi pe Castaigne.

— Poate să pregătească un caz RICO într-un an şi jumătate?

— Asta chiar nu ştiu. Va trebui să-l întreb. Apropo, nu l-am întâlnit niciodată. S-ar putea să ne refuze. Este un om foarte independent.

— Ce face acum?

— Nimic, răspunse ea.

— Cât de repede poţi să iei legătura cu el?

— Trebuie să ajung în Saint Louis în seara asta. Aş putea să zbor până la Chicago şi să am o discuţie cu el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi este luni. Putem să-l invităm aici pentru o întâlnire, să zicem, miercuri dimineaţă?

Expresia feţei ei nu se schimbă.

— Da, domnule, dacă este interesat în afacerea asta, replică ea.

Pennington zâmbi.

— Dacă se dovedeşte dificil, spune-i că preşedintele vrea să-i ceară o favoare.

7

13 IANUARIE, 4:46 A.M. CST

Telefonul celular sună a doua oară până ce Vail se întoarse, cu un geamăt, şi bâjbâi după el prin întuneric, căutând comutatorul electric.

— Alo.

Somnoros.

— Domnul Vail?

— Da?

— Îmi cer scuze că vă trezesc la ora aceasta. Sunt Margaret Castaigne, procurorul general.

El nu răspunse câteva secunde. Se ridică într-un cot şi aprinse lampa. Jane scoase un sunet şi se întoarse pe o parte, ferindu-se de lumină. Câinele nu se mişcă.

Margaret Castaigne?

Procurorul general?

Al Statelor Unite?

Nu.

— Cine este, de fapt, la telefon?

— Ştiu că nu este prea ortodox, domnule Vail. Dar eu chiar *sunt* Marge Castaigne. Dacă vreţi să verificaţi, puteţi lua numărul Casei Albe şi să-mi telefonaţi.

— Aha... bine... O să vă sun eu, zise el şi închise imediat.

Se ridică în capul oaselor în pat şi se frecă la ochi. Jane se întoarse la loc şi se uită la el printre pleoapele umflate de somn.

— Cine era? întrebă ea morocănoasă.

— Margaret Castaigne, zise el.

Ochii ei se deschiseră brusc.

— *Acea* Margaret Castaigne?

— Aşa s-a recomandat.

— Procurorul general?

— Da, zise el. Obţinu numărul de la Informaţii şi, formându-l pe tastele telefonului celular, zise: Trebuie s-o sun la Casa Albă.

— La Casa Albă? Martin, visezi? De ce te-ar suna pe tine procurorul general la ora asta?

— O să-ţi spun într-un minut... Da, bună dimineaţa, aici Martin Vail. Am primit instrucţiuni să sun... Mulţumesc... Acoperi microfonul cu mâna. Cred că este într-adevăr ea. Mi-a răspuns centrala Casei Albe şi ei... Alo, aici Martin Vail.

— Îmi plac oamenii prudenţi, domnule Vail, zise Marge Castaigne.

— Ei bine, ştiţi, nu poţi fi niciodată prea prudent, nu-i aşa?

Jane se uită la el printre gene, îşi dădu ochii peste cap, dădu negativ din cap şi-şi îngropă faţă în pernă.

— Domnule Vail, voi ajunge în Chicago în aproximativ nouăzeci de minute. Mă întrebăm dacă aţi putea lua micul dejun cu mine?

— Micul dejun? În nouăzeci de minute?

— Ştiu că termenul este prea scurt. Îmi cer scuze.

— Eu, hm, ştiţi, nu pot ajunge în oraş în nouăzeci de minute, doamnă Castaigne.

— Da, ştiu. Am înţeles că aveţi un teren măre între cabană şi lac. Aş putea trimite un elicopter la dumneavoastră în, să zicem, o oră?

— Aţi putea să-mi spuneţi despre ce este vorba?

— Mai bine nu la telefon. Aveţi alte planuri?

— Doamnă Castaigne, sunt în vacanţă. Singurul lucru pe care îl am de făcut înainte de prânz este să-mi duc câinele la plimbare.

— Atunci e bine într-o oră? Aţi mai putea încă să vă plimbaţi puţin cu domnul Magoo.

— Într-adevăr. Mulţumesc, domnule.

— *Eu* vă mulţumesc, domnule. Ne vedem cam în nouăzeci de minute.

— Ei...? întrebă Venable.

Vail coborî din pat şi-şi puse pe el halatul de baie.

— Ea era, să ştii.

— Martin, i-ai zis „domnule".

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Aştepta o explicaţie. Ei?

— Vom lua micul dejun în oraş.

O luă spre camera de baie.

— Când?

— Într-o oră şi jumătate. Trimite un elicopter să mă ia. Doamne, ce frig e aici.

— Asta e o *glumă?* Întotdeauna e frig aici dimineaţa. Eu mereu mă trezesc prima şi dau drumul la încălzire.

— A, mulţumesc.

— Marty? Vorbeşti serios?

— Da, trebuie să fie vreo patruzeci de grade aici.

— Mă referam la procurorul general.

— Mda.

El se ridică, păşi peste câine, care dormea adânc pe podea lângă pat, şi se duse la baie. Un moment mai târziu, băgă capul pe uşă şi arătă spre câine.

— Ăsta e un câine ciobănesc alb, rasă pură, cu pedigree, ruda de departe a lupului, care este cel mai deştept animal pe patru picioare. Ai crede că telefonul ar trebui să-l trezească, să latre şi el o dată sau de două ori, nu?

— De ce? Doar nu trebuie să răspundă el.

— Nu m-am gândit la lucrul ăsta.

Vail intră din nou în baie şi apoi îşi iţi încă o dată capul pe uşă.

— Ştia cum îl cheamă.

— Cine?

— Procurorul general. Ştia numele lui Magoo.

— Doar este procuror general, pentru numele lui Dumnezeu. FBI-ul lucrează pentru ea.

— O, asta explică tot. Pe de altă parte, poate că este doar o glumă. Poate că mă voi trezi de tot şi mă voi îmbrăca, iar cea care m-a sunat adineauri mă va suna din nou la ora şase şi va zice ceva de genul: „Păcăleală de ziua Proştilor din Ianuarie."

— Du-te şi fă un duş.

— Corect.

Ea stătea lângă fereastra bucătăriei, ţinând în mână o ceaşcă de cafea, privindu-l pe Vail şi pe Magoo jucându-se lângă lac. El nu avusese niciodată un câine şi fusese, evident, sceptic când ea i-l dăduse pe Magoo de ziua lui, un ghem de blană albă de vreo zece kilograme, cu ochi aurii şi nişte enorme urechi ascuţite. Acum, cei doi erau nedespărţiţi, şi Vail sugerase să-i facă rost de o prietenă. Avea nouă luni şi vreo patruzeci şi cinci de kilograme şi încă era în creştere. Arăta ca o fantomă, tropăind printre copaci, urechile lui ascuţite mişcându-se în faţă şi în spate la fiecare sunet, cu nasul ridicat adulmecând aerul rece al dimineţii după mirosul de iepure sau de hermină. Îl auzi pe Vail fluierând, îl văzu pe Magoo întorcându-se brusc şi alergând lângă el şi amândoi se îndreptară, peste crusta de gheaţă, spre casă.

Vail admiră cabana, cum făcea de fiecare dată când venea dinspre lac. Era un hambar cu două etaje, pe care Jane şi un arhitect îl transformaseră într-o casă minunată. La primul etaj era un dormitor pentru oaspeţi, pe care nu-l folosise nimeni niciodată şi o sufragerie enormă care se înălţa până la acoperişul ascuţit al bătrânului hambar. Avea două şemineuri, unul în camera de zi şi unul în colţul bucătăriei spaţioase. La etajul al doilea, era dormitorul lor şi baia lui Jane, pe o laterală a casei, iar biroul pe partea cealaltă. Camerele erau legate printr-un fel de pod peste partea din spate a sufrageriei. Vail îşi avea baia proprie lângă birou.

— Ştii cât eşti de norocos? îi zise el lui Magoo, care tropăia pe lângă el, cu nasul mirosind pământul. Gândeşte-te puţin, ce afacere ai făcut. O căsuţă frumoasă lângă lac, un apartament grozav, cu vedere la lac, în oraş. O stăpână frumoasă şi bogată. Pe mine. Magoo se opri şi mirosi o gaură din zăpadă, apoi alergă mai departe. Până când Jane şi cu mine ne-am hotărât să locuim împreună, nu mă gândisem niciodată prea serios să am un câine sau o casă la ţară. Niciodată. Puteai să ajungi în vreo amărâtă de căsuţă, cu o curticică îngrădită, ştii. Ia gândeşte-te la asta. Magoo se uită în sus la el şi căscă. Ştii ce cred eu, amice? zise Vail, scoţând mici vârtejuri de abur din gură. Cred că ai nevoie de o prietenă. Orice bărbat are nevoie de puţină dragoste în viaţa lui.

Îşi scutură cizmele de zăpadă, înainte de a intra în bucătărie. Magoo se strecură în faţa lui şi se duse direct la vasul lui cu mâncare. Jane îi dădu lui Vail o ceaşcă de cafea.

— Voi doi faceţi o pereche frumoasă.

— Devine din ce în ce mai deştept.

— Aşa te duci îmbrăcat? întrebă ea pe un ton firesc.

— De ce nu?

— Iei micul dejun cu procurorul general al Statelor Unite. Nu crezi că un sacou şi o cravată ar fi mai potrivite decât o pereche de pantaloni din bumbac cu dungi, o cămaşă flanel şi o jachetă de aviator?

— Probabil că vrea să-mi facă scandal, pentru că am furat cazul Grand County de la departamentul ei, zise el, sorbindu-şi cafeaua. De ce ar trebui să mă îmbrac frumos pentru atâta lucru?

— Sunt sigură că are lucruri mai importante pe agenda de lucru.

— Nu ştiu prea multe lucruri despre ea. Nu a fost judecător în al doilea tur?

— Ba da, dragă. Şi fost procuror federal, iar mai înainte, un demon în comunitatea apărătorilor – ca şi altcineva pe care-l cunosc bine. Voi doi aveţi multe lucruri în comun.

— Singura dată când am lucrat pentru guvern a fost în armată şi n-a fost o experienţă prea plăcută.

— E dură, Marty. Am auzit că trage şuturi peste tot pe Colina Capitoliului. Când a venit în funcţia asta, o mână de congresmeni decrepiţi a încercat s-o modeleze după ei, să o calce-n picioare, s-o înveţe cum să se poarte la Washington, orice dracu' înseamnă asta. De fapt, i-a modelat ea pe ei şi încă o face. Ştii ce s-a întâmplat cu soţul ei, nu-i aşa?

— A murit, nu?

— Îşi apăra un coleg avocat într-un caz de spălare de bani, doar la două uşi depărtare de unde ea avea proces şi a căzut mort în timp ce interoga un martor.

— Nu-i un mod rău de a muri.

— Ei nu i-aş spune asta.

— Sunt sigur că prăbuşirea soţului ei în tribunal nu va ieşi la iveală.

— Erau o pereche pe cinste. Asprul judecător federal s-a căsătorit cu cel mai dur avocat.

— Cum de ştii atât de multe lucruri despre ea?

— Este cel mai bun avocat al ţării. Îmi place să-mi cunosc concurenţa.

— Ai de gând să intri în serviciul guvernului?

— Voiam să spun că îmi place să văd cum se ridică o femeie la suprafaţă în capitală. Unii dintre ticăloşii ăia bătrâni din Congres nu suportă să vadă cum unul dintre prietenii lor intimi este depăşit, în special de către o... *femeie.*

Făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer când zise „femeie".

— Îţi voi face o caracterizare în amănunt când mă voi întoarce, zise Vail. Apropo, tipul pe

care îl apăra soţul ei când a murit a obţinut încheierea procesului datorită unei erori de procedură. A făcut un târg şi n-a executat nici măcar o zi. Unii oameni cred că domnul Castaigne a murit în sala de tribunal doar ca să câştige procesul. Întotdeauna am apreciat un om care ar face orice ca să câştige. Desigur, faptul că a murit a fost un pic cam exagerat. Se apropie de ea şi o sărută. Hai să facem chiftele de vită şi ouă la prânz. Gătesc eu.

— N-o să te întorci până la prânz.

— De unde ştii?

— Intuiţie feminină.

— Bine, o să-i spun doamnei Castaigne că are un fan.

— Şi nu i te adresa cu „Doamnă Castaigne".

— Atunci cum să-i zic?

— Doamnă general, fireşte. Repede mai uiţi.

— Nu mă simţeam niciodată în largul meu când oamenii îmi ziceau „generale". Eu îmi închipui un general, ştii, stând pe bancheta din spate a unui jeep şi fluturând mâna spre oamenii pe care tocmai i-a eliberat. Patton, Eisenhower, Norman Furtunosul, ei, aceia erau generali.

— Martin?

— Da?

— Zi-i „generale".

— Desigur.

— Ai de gând să-ţi schimbi hainele?

— Nu.

Magoo auzi primul elicopterul bătând aerul cu elicele. Se duse la fereastra din sufragerie, se uită fix peste lac şi începu să mârâie.

— Telefonul îi sună direct în ureche, şi el doarme tun. Dar aude un elicopter de la cincisprezece kilometri depărtare.

— Ţi-am spus de ce. El nu trebuie să vorbească la telefon.

— Dar ce, are de gând să facă, să zboare cu elicopterul până în oraş?

— Nu m-ar surprinde defel.

Îşi puse braţul în jurul ei şi privi cerul.

— Despre ce naiba crezi că e vorba? zise el, cu jumătate de gură.

Jane nu îi răspunse. Dar ştia în adâncul inimii că viaţa lor se va schimba.

Radical.

Lawrence Pennington stătea în picioare lângă masa de lucru, trecându-şi degetul peste lista de întâlniri din ziua aceea. Secretara lui, Mildred Ewing, aştepta răbdătoare.

— Ce e cu cafeaua cu delegaţia din Missouri de la şapte şi jumătate?

— Este întreaga delegaţie a Congresului. Povestea cu veteranii?

— A, da. La ce oră este?

— La şapte şi douăzeci şi trei de minute, domnule preşedinte.

— Sunt aici? Ea încuviinţă din cap. Lasă-mă cinci minute.

— Da, domnule.

Femeia se întoarse şi părăsi Biroul Oval, iar Hooker intră în cameră.

— Aveţi un minut liber, domnule preşedinte?

— Ce s-a întâmplat, Claude?

Consilierul de securitate ocoli masa de lucru şi se opri în spatele ei. Se aplecă şi şopti la urechea preşedintelui. Întotdeauna şoptea când erau singuri, de teamă ca aparatele de înregistrat să nu îi prindă vorbele.

— Acesta este un truc riscant, domnule general. Chestia asta RICO.

— Cum aşa, Claude? zise preşedintele, fără să se întoarcă.

— Dacă omul ăsta nu predă...

— Totul este riscant în politică, colonele.

— Dar dacă nu aduce cazul acesta în...

— Nu-ţi face griji, Claude, asta este problema lui Marge Castaigne.

— Dacă acum nu merge, ar putea exploda în următoarea campanie.

Se întoarse cu faţa la Hooker.

— Cunosc riscurile, zise el sec.

— El nu este un jucător, domnule preşedinte. Vail ăsta e un adevărat ponei sălbatic.

— O, da? zise preşedintele laconic. Să-ţi spun ceva, Claude. Nu sta în calea lui, dar fii cu ochii pe el. Dacă tot eşti atât de îngrijorat, domnul Vail va fi responsabilitatea ta. Iar dacă *este* un ponei sălbatic, este poneiul *tău.*

CARTEA A DOUA
PONEIUL SĂLBATIC

Pentru cel ce-a avut parte de onoare,
Dezonoarea este mai rea decât moartea.
Bhagavad Gita

8

Elicopterul se aşeză uşor într-un colţ îndepărtat al Aeroportului O'Hare. Un bărbat înalt, de culoare, care părea abia trecut de treizeci de ani, stătea în apropiere cu mâna băgată în jacheta tivită cu blană. Pe gulerul jachetei era o insignă. Vail sări jos şi, în timp ce alerga aplecat pe sub elice, bărbatul veni la el şi-i întinse mâna.

— Domnul Vail?

— Da.

— Roger Nielson, FBI, zise el. Urmaţi-mă, vă rog.

Deasupra lor, în turnul de control, un bărbat cerceta cerul prin binoclu. Îşi îndreptă privirea spre

elicopterul care tocmai aterizase şi-i urmări pe Nielson şi Vail care traversau pista spre un avion 737 alb, parcat într-un hangar. Avionul avea steagul SUA pictat pe coadă, iar pe lateral scria DEPARTAMENTUL DE JUSTIŢIE AL STATELOR UNITE.

— Mă tem că trebuie să vă percheziţionez, domnule, se scuză Nielson. Vail îşi ridică mâinile lateral, iar mâinile lui Nielson verificară expert dacă are arme. Vă mulţumesc, domnule.

Îl îndrumă pe Vail, în sus pe scări, unde un bărbat mai tânăr, mai scund, brunet, îmbrăcat într-un costum albastru, aştepta în capul scărilor.

— Domnule Vail, sunt Paul Silverman, zise el, stewardul. Vă rog să intraţi. Procurorul general va veni imediat, a trebuit să răspundă la un telefon.

Vail intră în avion. La stânga uşii se afla ceea ce părea a fi o combinaţie între o sufragerie şi o cameră de conferinţe care se întindea pe toată lăţimea avionului. Zece fotolii, prinse de podea, înconjurau o masă de abanos. Un televizor cu diagonala de nouăzeci de centimetri era încastrat în peretele camerei, iar o uşă ducea către partea din faţă a avionului. La dreapta era ceva ce Vail presupuse a fi o cameră de zi. O canapea mare era lipită de peretele avionului, cu o măsuţă joasă separând-o de trei fotolii. Televizorul de şaptezeci de centimetri, construit în interiorul acestui perete, era dat pe canalul de ştiri WWN, dar sunetul era oprit. Pe măsuţă se afla o copie proaspătă a revistei *USA Today.* Îmbinarea de culori din interiorului avionului, mocheta cafenie şi mobila albastru regal peste tot – era plăcută şi odihnitoare.

— Cafea, domnule? întrebă stewardul.

— Mi-ar face o mare plăcere.

— Trei linguriţe de zahăr şi una de frişcă, nu-i aşa? Vail îl privi surprins pe steward şi aprobă, dând din cap. Procurorul general şi-a permis să comande micul dejun. Pepene, ouă Benedict cu

sote de legume şi pâine de secară prăjită. Vă convine, domnule?

Vail dădea mereu din cap. Ştiau numele câinelui său, ştiau cum îi place cafeaua şi care e micul dejun preferat. Ce dracu' mai ştiau despre el? se întrebă el.

— Faceţi-vă comod, domnule.

— Mulţumesc, domnule Silverman.

— Vă rog să-mi spuneţi Paul, domnule.

Vail se aşeză într-unul dintre fotolii, iar stewardul îi aduse cafeaua într-o ceaşcă de porţelan Spode. Vail trase cu ochiul la televizor şi o recunoscu pe Valerie Azimour, reportera care încercase să-i ia un interviu în timpul procesului Atlas-Western. Era înfofolită într-o jachetă foarte groasă, cu blana glugii încadrându-i faţa, iar respiraţia i se transforma în aburi din cauza frigului. Stătea în întuneric, cu o faţă serioasă, şi vorbea la microfon. Deoarece sunetul era închis, el nu-şi putu da seama unde se afla ea sau despre ce calamitate vorbea, aşa că îşi mută privirea asupra ziarelor şi citi repede titlurile. Un moment mai târziu, procurorul general intră în cameră.

Margaret Castaigne era puţin mai scundă decât şi-o imaginase Vail, o femeie cochetă, cu ten brun, un păr foarte negru, care începuse să încărunţească, şi ochii căprui-închis.

Era arătoasă, nu frumoasă, o doamnă elegantă, de vreo cincizeci şi cinci de ani. Ea îi zâmbi, dar el îi văzu ochii reci, cântărindu-l.

— Bună dimineaţa, domnule Vail, zise ea.

— Bună dimineaţa, doamnă general, răspunse el.

Avea o strângere de mână ca a unui docher.

— Bine ai venit la AMOC.

— AMOC?

— Centrul de Operaţiuni Mobile Aeropurtate. Să nu mă întrebi de unde vin acronimele acestea, probabil de la vreun student din Phi Beta Kappa, care n-are altceva de făcut decât să viseze noaptea

şi să le compună. Îţi mulţumesc că te-ai trezit când abia se crăpase de ziuă ca să mi te alături. Sper că merită călătoria.

— Înainte să-mi iau vreun angajament, aştept să văd cum au ieşit ouăle Benedict.

Ea începu să râdă şi dădu din cap.

— Destul de cinstit. Vrei să vezi cum trăieşte Departamentul de Justiţie?

— Depinde, zise el, zâmbind. Cât costă un tur?

— Nimic. Femeia zâmbi şi arătă spre partea din faţă a avionului. Acolo, în faţă, este cabina de zbor, bucătăria şi sala de conferinţe care ţine loc şi de sufragerie. Aceasta este camera de zi, rezervată de obicei pentru conversaţii politicoase. Iar acesta..., îl conduse în următorul compartiment... este biroul meu.

Era un compartiment simplu: o masă de lucru cu un scaun tapiţat în spatele ei şi două scaune aşezate cu faţa la ea. Pe masă nu se afla nimic altceva decât o fotografie cu doi bărbaţi tineri, a cărei ramă era ancorată de tăblie, şi două telefoane, unul negru şi altul roşu. În perete se afla montat un monitor TV cu diagonala de nouăzeci de centimetri.

— Fiii dumneavoastră? întrebă Vail, arătând spre fotografie.

— Da. Cel mai tânăr, din stânga, este Emilio. Peste puţin timp va absolvi Dreptul la Harvard, cu menţiune. Arnie, cel din dreapta, este răzvrătitul familiei. Este arheolog. Acum este în Egipt, caută de zor mormântul lui Alexandru cel Mare sau cam aşa ceva.

Vail zâmbi şi se uita prin micul birou.

— Vă uitaţi destul de mult la televizor pe aici, nu?

— Sunt toate interconectate, domnule Vail. Putem ţine o video-conferinţă cu aproape oricine din lume sau putem privi reportaje pe circuit închis despre diferite evenimente, în direct. Televizoarele

sunt, de asemenea, legate şi la computerele de la ComOp. Toate sunt codificate şi sigure, cu excepţia programelor prin cablu normale şi a canalelor TV. Deschise uşa spre următorul compartiment. Acesta este ComOp, inima şi sufletul AMOC-ului.

Compartimentul lung şi întunecos, ca o celulă, era un adevărat bazar de echipament electronic: un sistem de computere video cu şase monitoare, o antenă satelit, telefon şi fax sigur, un telefon roşu de alarmă, direct cu Casa Albă, un monitor de supraveghere în direct, camere video digitale, casetofoane DSS, video direct cu AWACS şi un televizor cablu/reţea prin satelit cu un alt monitor de nouăzeci de centimetri.

Castaigne îi descrise tot echipamentul, deşi părea puţin confuză în legătură cu ce era în jur.

— Geniul meu în electronică s-a dus la poarta de îmbarcare să cumpere un ziar local. De fapt, eu cred că îi place să vadă fetele din aeroport.

— Sunt fete în aeroport la ora aceasta? zise Vail sardonic.

— Ei bine, dacă sunt, Jimmy le va găsi, răspunse ea. Aici, în spate, mai este o sală mai mică de conferinţe, cu un computer şi un televizor şi dormitorul comandantului navei. Comandant este un titlu cam pompos pentru cel care răspunde de avion. Avem un echipaj de opt oameni plus un echipaj de zbor format din patru oameni, şi spaţiu pentru încă douăzeci.

— Iar eu plătesc taxe pentru asta?

— Aţi fi surprins câte ore am petrecut în acest avion, zise ea, bătând puţin în retragere. De fapt, avem patru asemenea AMOC-uri. Sunt operative cea mai mare parte a timpului.

— Nu mă plângeam, zise Vail.

— Nici nu mi-am închipuit c-o faceţi, domnule Vail, murmură ea, întorcându-se în partea din faţă a avionului.

Silverman îşi făcu apariţia şi anunţă că micul dejun era gata. Intrară în sufragerie, unde masa era aşezată cu serviciu de argint şi şerveţele de in. Tot confortul unei case.

— Deci, aveţi întrebări? îl întrebă Castaigne, în timp ce se aşezau să mănânce.

— Da, zise Vail. Cum se face că ştiţi cum îl cheamă pe câinele meu?

Ea începu să râdă.

— Mărturisesc că am făcut verificări personale despre dumneata – am citit toate articolele lui Jack Connerman, răspunse ea. Connerman pare să ştie mai multe lucruri despre dumneata decât oricine. Sunteţi prieteni?

— Bem câteodată un pahar împreună.

— Mai am şi o stenogramă a procesului de la Grand County. O consider un manual despre cazurile RICO. Strălucită treabă.

— Mulţumesc. Am bănuit eu că m-aţi târât jos din pat ca să mă certaţi în legătură cu acest lucru.

— De ce? Pentru că i-ai smuls cazul lui Peter Riker?

— N-am furat nimic de la el, îi scăpase din mână.

— Era un caz federal, domnule Vail.

— Iar eu l-am făcut un caz de stat, doamnă general.

— De ce nu-mi spui Marge? Toţi ceilalţi îmi spun aşa.

— Bine, îmi poţi spune Martin sau Marty, sau..., Vail făcu o pauză şi zâmbi..., cum îmi spune Riker.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Nu într-o conversaţie politicoasă.

— Aa, deci asta facem acum, o conversaţie politicoasă?

— Aşa sper.

— Bine. Atunci îţi pot spune în mod politicos că n-am furat nimic de la Peter Riker. El a aşteptat

prea mult. Îi lipsea veriga.

— Veriga?

— Ştii cât de complicat e un caz RICO. În cele din urmă, trebuie să găseşti veriga, ceva sau pe cineva care să poată lega toate acele cazuri la un loc. Eu am avut noroc, am avut veriga, el n-a avut-o niciodată. Din cauza asta clocea cazul.

— Ai fost norocos?

— Am zis că am avut noroc, generale, nu că am fost norocos. Norocul nu câştigă procesele, dar puţin noroc ajută întotdeauna. Se opri un moment şi întrebă: Ai obţinut meniul pentru micul dejun tot de la Connerman?

— Mi-a spus despre masa ta favorită. Şi mi-a mai spus că eşti un alergător căruia îi place riscul, că-ţi place să-ţi încerci şansele.

— Ei bine, Connerman nu ştie chiar totul. În momentul de faţă, sunt sigur că nu ştie trei lucruri.

— O, da? Care sunt acelea?

— Nu ştie că eşti o atât de mare admiratoare a lui, nu ştie că sunt aici şi nu ştie de ce.

Ea râse.

— Punct lovit.

— O să ajungem vreodată la subiect?

— Poate voiam să împart pâinea cu tipul care i-a doborât pe Tom Lacey şi pe Harold Grossman.

Vail chicoti.

— Da, sigur. Iar eu am venit să gust faimosul sos olandez al lui Paul.

Ea îşi şterse buzele cu şerveţelul şi, aproape cu indiferenţă, zise:

— Preşedintele vrea să-ţi ceară o favoare.

Spatele lui Vail înţepeni. Se aşeză mai bine pe scaun şi puse furculiţa pe masă. O fixă cu privirea câteva secunde.

— Îţi joci atuul întotdeauna mai devreme, nu-i aşa? zise el într-un târziu.

— Câteodată.

— Asta chiar a fost bună.

— Ştiu.

— O să ne jucăm de-a „douăzeci de întrebări"?

— Nu, zise ea, râzând. Credeam că voi termina micul dejun înainte să devenim serioşi.

— Deci ne facem şi serioşi? Îşi puse furculiţa deoparte. Micul dejun a fost delicios, iar sosul olandez incomparabil. Acum, ce-ai de gând?

Îi plăcea Vail. Recunoştea aroganţa şi obrăznicia despre care auzise, dar era relaxat şi avea un jucăuş simţ al umorului şi, aşa cum îi spusese şi Connerman, era dezarmant de direct.

— Ce ştii despre mişcările miliţiilor paramilitare din aceasta ţară? întrebă ea.

El se gândi un minut, apoi ridică din umeri.

— Ceea ce am citit în ziare, nu prea mult. Am urmărit cazurile Waco şi Oklahoma City. O mână de punkişti neonazişti şi fanatici religioşi. Am avut întotdeauna nebuni din ăştia în societatea noastră.

— Îi consideri periculoşi?

— Nu-i iau în seama deloc.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise ea. Se ridică, iar Vail o urmă înapoi la ComOp. Un moment mai târziu intră şi expertul în electronică. Martin, acesta este Jim Hines. Domnul Vail, Jimmy.

— Bună, domnule Vail, zise el şi îşi ocupă locul în faţa consolei întinse. Hines era viguros, cu un corp evident modelat în sala de gimnastică. Avea păr roşu ca flacăra, piele palidă şi pistrui care se asortau cu ea, precum şi un zâmbet răutăcios. Ar fi putut fi luat drept un adolescent. Vail îi aprecie vârsta cam pe la douăzeci şi şapte de ani.

— S-ar putea să primim o ştire în direct de la Hardistan, zise Hines. Recepţia nu este încă prea bună, dar se lucrează la ea.

— Bun. Arată-ne dosarul H în timp ce aşteptăm, zise Castaigne.

— Desigur. Închise dosarul la care lucra şi aprinse ecranul principal al computerului. Ce nivel? întrebă el.

— Alfa, zise ea. Să-i arătam domnului Vail cum operează. Hines mută cursorul peste o imagine şi apăru imediat un ecran alb urmat instantaneu de cuvintele: „CONTROL DE SIGURANŢĂ: VOCE, IMAGINI, VIZUAL."

Castaigne îşi puse palma pe un mic panou, cu degetele desfăcute, privi drept înainte şi zise:

— Margaret Castaigne, procuror general.

Toate cele trei căsuţe se făcură verzi aproape instantaneu.

„ACCES PERMIS. NUME DE COD?"

Hines scrise numele de cod al lui Castaigne care apăru pe ecran sub formă de şase steluţe. Ecranul se clarifică repede şi apărură cuvintele „PRIDAX ALFA, DOSAR?" El bătu „GRUPĂRI EXTREMISTE/LISTA" şi apăru o alta listă.

— Avem o mulţime de verificări de siguranţă în sistemul public, zise specialistul în electronică. Arătă spre panoul de monitoare şi aparate de înregistrat din faţa lui. Avem o cameră video digitală de mărimea unei palme, chiar acolo. Aceasta trimite semnalul vizual la forţele de securitate în acelaşi timp în care vocea şi amprentele ajung în reţea. Dacă nu se verifică electronic, accesul la computer este interzis.

— Ia un loc, Martin, zise Castaigne. O să-ţi arăt o prezentare scurtă a grupărilor extremiste din Statele Unite.

Ecranul se umplu cu o hartă extrem de complexa care trasa, printr-un labirint de linii intersectate, apariţia unor grupări extremiste din New England şi Tennessee până în prezent. Numele proprii erau în cercuri, organizaţiile în dreptunghiuri. Arăta ca o hartă moleculară, cu fiecare nume explodând în alte nume şi grupuri. În timp ce Castaigne vorbea, Hines mută cursorul pe hartă, urmărind desfăşurarea grupărilor extremiste în SUA.

În timp ce ea descria începuturile Ku Klux Klan-ului în Pulaski, Tennessee, în 1866, care

ajunsese să cuprindă o jumătate de milion de membri în patru ani, pe ecran apăreau fotografii şi clipuri video. Erau imagini întunecate şi supărătoare din trecut: figuri cu glugi pe cap, salutând o cruce în flăcări; un om spânzurat de o creangă de copac, în timp ce o mulţime de bărbaţi, unii dintre ei aproape copii, era adunată sub el, zâmbind către aparat; un cadavru ars, cu braţele înţepenite în moarte într-o postură de rugăciune; o biserică arzând în flăcări, în timp ce enoriaşii negri se holbau muţi şi înfricoşaţi la aparat.

— Apoi, în anii 1920, o ameninţare şi mai mare a venit din New England, continuă Castaigne. Biserica Unităţii Creştine, un grup de supremaţie albă care a afirmat că anglo-saxonii albi erau adevăraţii israeliţi şi poporul ales al Domnului, în timp ce evreii, negrii şi alţii de alte rase albe erau „la nivel spiritual egali cu animalele şi nu aveau suflet". Acesta este un citat direct. Şi-au găsit repede perechea în Klan şi „Imperiul Invizibil" s-a trezit, mai periculos decât oricând şi numai în sudul ţării...

Acum fotografiile şi imaginile din film erau şi mai cutremurătoare. Nu mai erau imagini ale istoriei, ci evenimente curente. Era un film făcut la moartea lui Gordon Kahl, maniacul care era membru al miliţiei, care purta un laţ mic, de argint, de spânzurătoare, pe guler. Kahl omorâse doi şerifi ai SUA şi rănise alţi doi, începând o vânătoare de oameni care se încheiase cu Kahl rănit foarte grav, ţipând un amestec de fraze biblice şi obscenităţi şi trăgând cu puşca sa mini-14 din interiorul casei de fermă arzând în flăcări, din Ozarks, care îi devenise şi rug funerar.

— Klan-ul a crescut la patru milioane de membri, incluzând şi patruzeci de *mii* de preoţi. Unitatea Creştină a generat Frăţia Ariană, Patrioţii Americani, Promovatorii Libertăţii, Organizaţia Minutemen, Uniunea Naţională Creştin Democrată şi, mult mai recent, Naţiunile Ariene, Legământul

Sabiei şi Braţului Domnului, Sabia Clerului lui Hristos, Garda Civilă a Comitatului şi Ordinea.

O altă fotografie apăru pe ecran: doi şerifi ai Statelor Unite zăcând morţi pe o şosea din Utah. Şi apoi o alta cu un cuplu de negri sub nişte cearşafuri, pe o stradă din Carolina de Nord, împuşcaţi de către un punkist din armată ca o parte din „iniţiere".

— Kahl a fost martirizat de întreaga mişcare, aşa cum mai târziu au fost şi David Koresh şi Randy Weaver, zise Castaigne. Cea mai violentă dintre toate grupările extremiste a fost Ordinul, o ramură a Arienilor. O să mă întorc la ei într-un minut. Problema este că au ascuns ura de rasă sub pavăza Creştinismului şi apoi i-au adăugat independenţa de la guvern. Klan-ul are un pamflet numit „Biblia răspunde întrebărilor rasiste", care începe citând Primul Amendament...

— *Congresul nu va da nici o lege cu privire la stabilirea religiei şi nici nu va interzice libera exercitare a acesteia,* zise Vail.

— Îţi cunoşti Constituţia, zise Castaigne, impresionată.

— Mult mai bine decât cunosc Biblia, răspunse Vail.

— Se ascund în spatele bisericilor şi al Constituţiei şi condamnă guvernul ca pe un duşman al poporului. Vor ca guvernul să fie din nou ales pe plan local. Miliţia, de exemplu, militează pentru „puterea ţinutului". *Principiile războiului de gherilă* enunţate de Organizaţia Minutemen predică revoluţia totală. Răspunsul lor este „raid, lunetă, ambuscadă şi sabotaj..." Un alt citat direct.

Abecedarul tuturor acestor grupări este o carte numită *Jurnalele lui Turner,* care prezice un război de gherilă împotriva guvernului SUA şi a tuturor minorităţilor. Este un manual de tactici de gherilă, cum se pot modifica unele arme, cum se fabrică bombe. Cartea descrie cum se poate face o

bombă de mare potenţial din benzină şi îngrăşământ, pe bază de nitrat de amoniu, şi cum aceasta este folosită pentru a arunca în aer o clădire federală. *Jurnalele lui Turner* era cartea preferată al lui Timothy McVeigh.

Pe ecran apăru o imagine a ruinelor clădirii Murrah din Oklahoma City, cu cablurile de curent şi conductele atârnând din găurile adânci ca nişte intestine rupte.

— Adevărul este, Martin, că violenţa a fost trăsătura caracteristică mişcărilor paramilitare cu mult înainte de Oklahoma City. La începutul anilor '80, Ordinul a intrat într-o perioadă foarte activă pe tărâmul ilegalităţilor. N-au ratat nimic: falsificare de bani, jefuire de bănci, răpiri, spargeri de maşini blindate, crime. Au bombardat sinagogi, au ucis membri pe care îi suspectau că se convertiseră, l-au asasinat pe moderatorul Alan Berg...

Încă două fotografii se luminară pe ecran, un montaj de violenţe parcă desprinse dintr-un film de groază: George Matthews, fondatorul brutalului Ordin, murind în mijlocul unui baraj de gloanţe ale FBI pe o insulă în Puget Sound, şi cadavrul ciuruit de gloanţe al moderatorului Alan Berg zăcând lângă maşina sa.

— Aşa că, în 1984, FBI a organizat un grup de comando şi l-a trimis după ei. Răspunsul Ordinului a fost o declaraţie de război împotriva Statelor Unite. Departamentul de Justiţie a început un proces de crimă împotriva a douăzeci şi patru de membri ai Ordinului. Şaizeci şi ceva de acuzaţii de falsificare de bani, crimă şi jaf. George Matthews n-a primit nici una. În loc de asta, a preferat să moară. Un alt martir. Ceilalţi douăzeci şi trei au fost condamnaţi şi, în final, Ordinul a dispărut. Bănuiam că majoritatea membrilor care n-au fost arestaţi au migrat în alte grupări.

— Cât de mare a fost Ordinul? întrebă Vail.

— Nu suntem siguri, probabil mai puţin de o sută de membri.

— Şi credeţi că publicul îi ia în serios pe nebunii ăştia? întrebă Vail.

— Martin, Liga Anti-Defăimare estimează că ar putea fi cam 75 000 de membri activi ai grupărilor extremiste în ţara aceasta. Noi credem că numărul s-ar putea ridica până la 750 000, dacă îi incluzi şi pe simpatizanţii care nu sunt implicaţi în mod activ în mişcarea împotriva guvernului. Cifrele au crescut după afacerea Waco şi Randy Weaver. Ne aşteptam la acest lucru. Ceea ce ne-a şocat a fost că cifrele au crescut brusc şi după Oklahoma City.

Unde vrea să ajungă povestea asta? se întrebă Vail. *Şi ce dracu' fac eu aici? Când are de gând să treacă la subiect?*

— Jimmy, arată-ne ce ai despre Sanctuar, zise ea. Şi apoi către Vail. Ai auzit de un grup numit Biserica Sanctuarului Domnului şi Mânia Domnului, Martin?

El se gândi un moment.

— Nu este şi un general vestit, din Operaţiunea Furtună în Deşert, implicat alături de ei?

— Joshua Engstrom. Dar în Operaţiunea Furtună în Deşert era colonel, nu general. Nu a ajuns general decât după ce s-a pensionat şi a devenit comandantul Gărzii Naţionale a Statului Montana.

Pe ecran apăru o fotografie a lui Engstrom, un bărbat înalt, osos, chel, puţin îngroşat în talie, îmbrăcat într-o uniformă kaki de camuflaj, cu un pistol la brâu, o puşcă automată într-o mână şi o Biblie în cealaltă, stând lângă un tanc în deşert, înconjurat de o duzină de soldaţi. Cei mai mulţi bărbaţi zâmbeau, dar faţa lui Engstrom era ca o mască rece, fără expresie.

— Acesta este Engstrom în Operaţiunea Furtună în Deşert, în 1990.

— Îmi amintesc fotografia aceasta, zise Vail, uitându-se în ochii lui Engstrom. Avea o poreclă...

— Predicatorul.

— Aşa este.

— Arată-ne-o pe cealaltă, Jimmy.

O a doua fotografie apăru în mare contrast cu prima – un instantaneu – ceţoasă, voalată, pătată de apă.

— Aici este în Vietnam, în 1973, zise Castaigne.

Engstrom şi alţi şase soldaţi se aflau în junglă. Se uitau fix la aparat, cu dispreţ, aproape cu furie. Engstrom stătea în mijloc, un bărbat musculos, cu o claie de păr şi o barbă care începea să încărunţească. Toţi erau fără cămăşi şi aveau bentiţe legate pe frunte. Purtau pantaloni de camuflaj şi cizme, din care ieşeau cuţite. Aveau banduliere încrucişate pe piepturile goale, pistoale puse în tocuri jos, pe şold, iar în mâini ţineau arme de tipuri diferite: Uzi, AR-14, Ml-A, toate prevăzute cu lunetă. Era o fotografie cumplită.

Hines mări faţa lui Engstrom. Privirea lui părea fixă, ochii aprinşi, de maniac, amintind de viziunile altor fanatici John Brown la spânzurătoare, Jim Jones în Guyana, Vernon Howell, care mai târziu şi-a schimbat numele în David Koresh, la Waco în ajunul propriului său Armaghedon.

— Tipul de la dreapta lui Engstrom este Robert Shrack, zise Castaigne. Porecla lui este Black Bobby. Lângă el este Dave Metzinger. Shrack este adjunctul lui Engstrom acum, iar Metzinger este pastorul uneia dintre cele patru biserici care formează Sanctuarul. Cel din dreapta, cu o cicatrice în partea de jos a feţei, este Gary Jordan. Tipul cu barbă şi cu ochelari de soare care stă într-un genunchi, la stânga, ţine în mâini o puşcă de calibru 50 cu lunetă Unertl. Puşcă de lunetist, neatestată de guvern. El şi tipul din mijloc fie că sunt morţi, fie nu putem să-i găsim.

— Nu puteţi să le scoateţi dosarele de la Armată?

— Nu există nici unul. Engstrom a condus un grup numit Proiectul Fantoma. Dosare negre. Misiunea lor era atât de întunecată, încât toate înregistrările despre ea şi despre membrii acestui grup au fost distruse. Nu este nici măcar menţionată în dosarul Engstrom. Tot ce se spune este că a servit în Serviciul de Spionaj Militar din Vietnam între anii 1967 şi 1975.

— Chiar aşa de rău este? întrebă Vail.

— Cred că depinde de punctul tău de vedere, zise Castaigne. Acum uită-te la eroul din Furtună în Deşert. Toţi băieţii zâmbesc, cu excepţia lui Engstrom, a cărui expresie nu s-a schimbat în douăzeci de ani; Shrack, care stă chiar în spatele lui şi cei doi tipi care stau într-un genunchi în faţa lui. Cel din faţa lui este Gary Jordan, iar cel de lângă Jordan este Karl Rentz. Ambii sunt pastori ai lui Engstrom

— Pastori? întrebă Vail.

— Sunt pastori ai celor patru biserici de sub umbrela Sanctuarului.

— Metzinger, pe care l-ai menţionat mai devreme, este al treilea pastor. Cine este al patrulea?

— James Joseph Rainey, care a fost înainte la Cavalerii din Texas ai Cameliei Albe.

— Bunul general face pe nevinovatul.

— Jimmy, pune lângă fotografiile acestea o fotografie a preşedintelui din timpul Furtunii în Deşert.

— Sigur, zise roşcatul.

O fotografie apăru lângă celelalte, de data aceasta a lui Lawrence Pennington, stând în picioare în faţa unei hărţi, cu un indicator în mână.

— Este o ironie că Lawrence Pennington este preşedintele Statelor Unite, iar Engstrom este conducătorul uneia dintre cele mai periculoase grupări extremiste din ţară, zise Castaigne.

— De ce este o ironie? întrebă Vail.

— Pentru că Engstrom îl ura pe Pennington, iar Pennington nici nu ştia că Engstrom există.

Şi Castaigne îi spuse povestea.

9

LÂNGĂ KHE SANH, VIETNAMUL DE SUD,
31 IANUARIE 1968

Prima noapte a lui Tet, sărbătoarea vietnameză de Anul Nou închinată Lunii, a fost celebrată de nord-vietnamezi prin lansarea unui atac masiv împotriva trupelor americane şi sud-vietnameze. Optzeci şi cinci de mii de vietcongi s-au revărsat peste ţară, cu alţi optzeci şi cinci de mii în ariergardă.

— Charlie, aici este Fox, mă recepţionezi?

— Te aud, Fox.

— Aici este colonelul Walker, dă-mi-l repede pe colonelul Pennington.

— Este chiar aici, domnule.

Radiotelegrafistul îi dădu aparatul lui Pennington, care era ghemuit la marginea unui lan de orez.

Din când în când bubuiau mortierele, acoperindu-i trupele cu noroi şi apă. Era obosit şi forţa îi era pe sfârşite. Nu-şi schimbase şosetele ude sau hainele de două zile. Se întuneca.

— Aici Pennington.

— Larry, sunt Lou Whitaker. Care îţi este poziţia?

— Ne aflăm cam la douăzeci şi patru de kilometri nord de Khe Sanh. Trupele mele sunt împrăştiate peste tot şi sfârşite de oboseală. Ce dracu' se întâmplă?

— Avem tot Cong-ul peste noi şi până mai sus de urechi. Suntem atacaţi masiv pe tot teritoriul ţării ăsteia nenorocite. Un escadron sinucigaş a făcut o gaură în zidul ambasadei noaptea trecută şi a invadat perimetrul interior. Le-a trebuit celor de la Poliţia Militară cinci ore să-i omoare pe toţi.

— Hristoase, de unde vin aşa de mulţi?

— Cine dracu' ştie? Se aude că au cucerit oraşul Hue de pe coastă, iar noi suntem asediaţi aici, în Saigon. Şi tu, amice, ai vreo zece mii care coboară spre tine, spre Khe Sanh.

— Cum adică *coboară,* sunt peste tot.

— Larry, trebuie să formezi o linie şi să-i respingi pe ticăloşii ăştia înainte să ajungă în oraş. Am adus cinci mii de puşcaşi marini acolo, încercând să păstrăm oraşul, şi sunt deja depăşiţi ca număr cu cinci la unu.

— Cine nu e! Ce dracu' vrei să facem noi, Lou, să mergem să-i căutăm?

— Asta ne-ar ajuta.

— Iisuse, oamenii mei sunt frânţi de oboseală. Suntem epuizaţi.

— Cine nu e ? Faceţi tot ce puteţi, amice.

Pennington şi radiotelegrafistul său alergară pe lângă lanul de orez, ferindu-se de focuri de franctirori şi mortiere. Îşi pierduse căpitanul şi doi locotenenţi cu o noapte în urmă. Timp de o oră munci cu Cobb, sergentul major, pentru a-şi regrupa forţele.

— Când vom găsi coloană de întărire a vietcongilor atacăm, îi spuse el lui Cobb.

— Cu ce dracu', domnule? Aproape că am rămas fără muniţie, fără grenade. Am rămas deja fără lumină.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, Cobbie. Împuşcă-i, înjunghie-i, loveşte-i, muşcă-i. Transmite-le ordinul că vreau să aud ţipete de rebeli, aclamaţii ca la fotbal. Dacă nu le putem

face altceva, îi vom speria de moarte pe nenorociţii ăia.

Două ore mai târziu, Pennington şi Cobb conduceau compania într-un golf şi deodată o figură apăru din întuneric la un metru de Pennington. Erau nas în nas cu inamicul. Pennington îşi ridică pistolul şi-şi împuşcă adversarul în ochi. Pădurea începu să răsune de focuri de armă. Izbucni o luptă corp-la-corp haotică. Pennington era în frunte, trăgând cu pistolul său de 45 mm. Simţi o muşcătură în umăr, o alta între coaste, dar continuă să meargă, tăind orbeşte cu cuţitul în faţa sa, folosind pistolul drept măciucă. Străfulgerările focurilor de artilerie păreau în întuneric nişte licurici. Bărbaţii ţipau. În spatele lui cineva aprinse un aruncător de flăcări şi câmpul de luptă se lumină în roşu. Pennington avu o scurtă imagine clară a împrejurimilor. El şi Cobb erau la vreo douăzeci de metri în faţa trupei sale, prinşi în terenul nimănui, între americani şi vietcongi, iar oamenii săi erau la pământ.

— Mişcaţi-vă fundurile, lua-v-ar naiba! răcni Pennington. Veniţi încoace. Şi să auzim nişte nenorocite de strigăte!

El şi Cobb se întoarseră şi atacară inamicul. Oamenii lui alergau înainte prin întuneric. Lângă el, Cobb horcăi. Iisuse, ţipă el şi căzu în genunchi. Pennington sări într-o parte, fiindcă mai mulţi puşcaşi alergau în spatele lor, trăgând orbeşte în întuneric şi urlând ca nişte spirite rele.

Pumnul sergentului era îndesat într-o gaură însângerată pe care o avea într-o parte a corpului.

— Hai, să te scoatem de aici, ţipă Pennington peste zgomotul asurzitor.

— Unde mergem? gemu Cobb.

— Ce-ai zice de Boston, Cobbie? Vrei să mergem la Boston?

— Nu mă faceţi să râd, mă doare prea rău.

Pennington îl răsuci pe Cobb, aşezându-l în capul oaselor, îl puse pe umăr şi porni înapoi spre

marginea pădurii. Un glonţ îl lovi în coapsă şi, în timp ce cădea, câţiva oameni îi încercuiră.

— Sunteţi teafăr, domnule colonel? întrebă o voce prietenoasă.

— Slavă Domnului că sunteţi voi, băieţi, zise Pennington. Nu ştiam unde dracu' mă aflu. Avem vreun medic la îndemână? Cred că sângerez de moarte.

— Sunt aici, domnule. O să vă leg un garou chiar aici.

— Ce face Cobb? întrebă Pennington.

— Este într-o situaţie nesigură, domnule colonel.

— Aveţi grijă de el, mă auziţi? Lăsaţi-mă pe mine, îngrijiţi-vă de el.

— Da, domnule.

În spatele lui auzi ţipetele şi focurile de armă slăbind în intensitate.

— Ştie cineva ce dracu' se întâmplă?

— Cred că gălbejiţii au fugit spre Hanoi, zise medicul zâmbind. I-am pus pe fugă.

— Pui de căţea!

— La fel zic şi eu, domnule colonel.

În zori, elicopterele-ambulanţă veniră şi-i duseră pe răniţi înapoi la Saigon. Cobb se afla în primul elicopter. Pennington plecă ultimul. În timp ce elicopterul se ridica, Pennington privi în jos spre câmpul de luptă. Pământul de sub ei era acoperit de morţi. Vulturii se adunau deja.

La o sută cincizeci de kilometri depărtare, în aceeaşi noapte, căpitanul Joshua Engstrom şi trei oameni stăteau la pândă pe un mal al râului în Deltă. Feţele le erau vopsite în alb şi aveau pe ei numai pantalonii scurţi. Engstrom îşi strânse o curea în jurul taliei şi verifică geanta impermeabilă legată de ea. Geanta conţinea un pistol automat de calibru 45 mm cu cinci încărcătoare şi o hartă. Avea un cuţit prins într-o teacă pe şoldul drept şi

încă unul prins de curea. Oamenii lui făceau acelaşi lucru, îşi verificau echipamentul, uitându-se mereu în susul râului.

Pe celălalt mal al râului, Black Bobby Shrack era ghemuit într-un adăpost cu o puşcă cu lunetă. Văzu lanterna mascată a lui Engstrom clipind de două ori şi răspunse semnalului. Erau gata. Îşi îndreptă binoclul în susul râului, văzu o rază de lumină şi îl fixă pe ea.

Repetaseră operaţiunea de multe ori. Predicatorul era obsedat de repetiţii. Repetiţie şi cronometrare. Repetiţie şi cronometrare. Nimeni nu vorbea. Se mişcau repede, aproape ca nişte maşini, folosind semnale făcute cu mâinile în loc de conversaţie. Ascuns la câţiva metri depărtare, pe malul pe care se afla Engstrom, era un al doilea lunetist, un bărbat slab, cu o barbă neagră şi părul lung. Acesta pocni din degete şi arătă spre susul râului.

Auzeau foarte slab râsete şi frânturi de voci. Oamenii se împrăştiară şi aşteptară. Barca apăru din întuneric şi venea spre ei. Era un schif lat, cu fundul plat, echipat cu două motoare în spate.

Engstrom îşi scoase cuţitul. Cu jumătate de voce zise: *Şi Domnul i-a spus lui Iosif: du-te acolo şi goneşte-i pe semiţi şi pe canaaniţi şi taie-i şi trimite-i înapoi de unde au venit. Şi Iosif s-a dus înainte să-i împlinească porunca.*

Îşi puse cuţitul între dinţi şi alunecă uşor în apă.

În schif se aflau cinci oameni, doi aşezaţi pe butoaie în partea din faţă a bărcii, fumând, uitându-se printre gene la lanternele mici ataşate de copastie. Ceilalţi trei erau strânşi la un loc în centrul bărcii sub un felinar, frunzărind o revistă *Playboy* ruptă la colţuri. Toţi cinci purtau uniforme de soldaţi nord-vietnamezi. Puntea era acoperită cu pachete învelite în plastic, aşezate pe trei rânduri groase.

Soldaţii nu-i auziră pe Engstrom şi echipa lui prinzându-se de o parte a bărcii când aceasta se mişcă şi nici când se târâră în linişte peste bord.

Membrii echipei se târau spre ei ca nişte pisici. Fiecare dintre ei se poziţionă în spatele unuia dintre cei trei cititori.

Cele două împuşcături abia se auziră. Unul dintre bărbaţii din faţa bărcii căzu pe spate, făcând butoiul să se rostogolească spre margine. Celălalt se ridică în picioare, se întoarse încet şi căzu peste bord.

Echipa atacă repede, fiecare înşfăcând o ţintă de păr, dându-i capul pe spate şi tăindu-i gâtul. Erau tăieturi adânci până la coloana vertebrală. Engstrom îşi ţinea victima strâns, în timp ce omul se zvârcolea în ghearele morţii. Aerul îi şuieră ieşind din trahee şi împroşcă un jet fin de sânge în aer. Când omul nu se mai zbătu, Engstrom îl lasă să cadă pe punte.

— Liber, zise el.

Opri motoarele, iar un alt membru al echipei aruncă un capăt al frânghiei spre lunetistul cel bărbos, care legă schiful de un copac. Cuţitele însângerate sclipeau în lumina lanternei în timp ce echipa tăia fiecare pachet şi arunca conţinutul peste bord. Engstrom privea cristalele de heroină răsucindu-se şi dispărând. Lunetistul cel bărbos de pe mal se aplecă în faţă, privind râul. După ce restul echipei distruse întreaga încărcătură, el dezlegă barca. Apoi Engstrom porni motoarele şi întoarse barca, îndreptând-o spre amonte.

Metzinger legă cârma.

Engstrom se aplecă peste victima sa, care zăcea cu faţa în jos pe punte, şi-i dădu capul pe spate. Muşchii i se umflară în timp ce înfigea cu grijă lama grea printre oasele gâtului mortului. Legă capul însângerat de antena radioului.

— *Atunci David a alergat şi,* recită el, uitându-se în susul râului, *călcând pe filistean, luă sabia şi, scoţând-o din teacă, îl lovi cu ea şi-i tăie*

capul. Filistenii, văzând că uriaşul lor a murit, au fugit. I REGI, Cartea întâi, Capitolul 17.

Se întoarse, sări peste bord şi înotă până la mal. Îşi înfipse cuţitul într-un trunchi de copac şi stătu în picioare în apă până la brâu, spălându-şi sângele de pe braţe şi de pe mâini vreme îndelungată.

Povestea lui Pennington în Vietnam devenise legendară. Era genul de poveste pe care armata o iubeşte şi mass-media o transformă în legendă; genul de poveste cu care soldaţii câştigă Medalia de Onoare.

Engstrom era arma secretă a armatei, comandând Proiectul Fantomă cu detaşamentele sale spectrale, care operau adânc în teritoriul Vietcongului, toţi experţi antrenaţi în luptele de gherilă, tortură, asasinat, explozibili, toate metodele fiind atât de exagerate, încât toate înregistrările despre acest proiect fuseseră sigilate după război – sau distruse.

Pennington se întorsese din Vietnam fiind întâmpinat cu parade, o stea de general şi o Medalie de Onoare. Engstrom se întorsese cu gradul de maior şi nu putea nici măcar vorbi despre faptele sale din război.

Lawrence Culver Pennington şi Joshua Luke Engstrom intraseră în armată în aceeaşi zi, 23 august 1952. Având vârsta de şaptesprezece ani şi înflăcăraţi de patriotism, amândoi se înrolaseră fără a aştepta să fie recrutaţi, nerăbdători să intre în acţiune, în Coreea. Engstrom, fiul unui predicator fundamentalist din Wyoming, era un băiat de la munte, nesofisticat, care abia se strecurase prin liceu. Pennington era absolvent cu menţiune al liceului Arlington din Virginia pentru trupele de

ofiţeri în rezervă, al cărui tată era diplomat de carieră.

Într-o noapte, în timpul antrenamentului de bază, Pennington îl observă pe băiatul cel uscăţiv din Vest stând singur pe treptele cazărmii. Se aşeză lângă el, scoase o ţigară Chesterfield din pachet şi i-o oferi.

— Nu, mulţumesc, nu fumez, zise Engstrom.

— Ţi-e dor de casă, deja? întrebă Pennington, în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— Nu. Doar că n-am mai fost niciodată într-un loc unde să fie aşa de cald.

— De unde eşti?

— Dexter, Wyoming.

Pennington fluieră.

— Eşti la distanţă mare de casă. Eu sunt Larry Pennington, Arlington, Virginia, zise el, întinzând mâna.

— Josh Engstrom.

— Eşti cowboy? întrebă Pennington vesel.

— Nu, zise Engstrom. Nici măcar nu ştiu să călăresc un cal. Dar am livrat ziare pe bicicletă.

— Eu am vîndut abonamente din uşă în uşă la *Saturday Evening Post* într-o vară, încercând să adun puncte suficiente ca să câştig o bicicletă. Ce înşelătorie a mai fost atunci! Unde vrei să intri?

— În corpurile de tanchişti, zise Engstrom.

— Jocheu pe tanc, hm. Ăsta e un lucru cam dur.

— De multe ori am visat să conduc un tanc, zise Engstrom, uitându-se în sus, spre stele. Ca Patton. După ce se termină războiul ăsta, vreau să rămân în armată.

— Soldat de carieră, ei? Şi eu la fel.

— Eu vreau să ajung ofiţer. Engstrom se uită la Pennington şi zâmbi timid. Aş vrea să ajung general, cândva.

— Nu e nimic rău să visezi, zise Pennington. Eu vreau să ajung într-o zi şeful Statului Major.

Amândoi începură să râdă. După acea noapte nu s-au mai văzut niciodată.

Engstrom a reuşit să ajungă în Corpurile de tanchişti, Pennington s-a dus la Şcoala de Ofiţeri. După războiul din Coreea, Engstrom a fost transferat pentru alt fel de pregătire şi, în următorii ani, a fost doar un pion pierdut în reorganizarea armatei de după război. Pennington a fost admis la West Point, de unde a absolvit cu menţiune şi şi-a început ascensiunea în cariera militară. Era genul de ofiţer la care visează armata: deştept, fermecător, rafinat, diplomat, un strălucit strateg şi acceptabil pe plan social.

De-a lungul anilor, Engstrom zăcuse prin obscure baze militare, rămăsese la rangul de locotenent, în timp ce Pennington se ridicase ferm spre gradul de locotenent-colonel. Cândva, la începutul anilor şaizeci, chiar înainte de a merge amândoi în Vietnam, Engstrom făcuse o fixaţie pentru Pennington, amintindu-şi de acea noapte din sudul Georgiei. Începuse să bombăne constant că el era un ofiţer de infanterie mai bun decât Pennington, dar fusese dat la o parte din cauză că era un băiat de la ţară, ale cărui crezuri religioase recunoscute îl făcuseră inacceptabil pe plan social pentru ierarhia militară. Era un grăunte de adevăr în acest lucru. Dar dosarele mai dovedesc că existau plângeri că Engstrom era un bigot care îşi purifica unităţile de negri, evrei şi catolici, citea Biblia cu voce tare în timpul şedinţelor de antrenament şi obiecta dacă trupele sale beau alcool sau fumau. În Vietnam, armata găsise locul perfect pentru fiecare din ei.

Mulţi ani mai târziu, în ajunul pensionării lor, amândoi ofiţerii serviseră în Arabia Saudită. Pennington fusese recunoscut de mass-media ca unul dintre maeştri strategi ai Operaţiunii Furtuna în Deşert. Engstrom obţinuse o singură fotografie în *New York Times,* cu titlul „Predicatorul", un

colonel dur, care-şi conducea oamenii în lupta cu o puşcă într-o mână şi cu Biblia în cealaltă.

Un an mai târziu, când Pennington se pensionase ca şef al Statului Major al Armatei, un Engstrom amar era trecut în rezervă. El nu-şi câştigase niciodată steaua.

Engstrom îl învinuia pe Pennington că i-ar fi blocat promovarea la gradul de general când se pensionase. Ironia era că Pennington nu avea nimic de-a face cu asta. El nu-şi amintea de Engstrom.

Nici măcar nu ştia cine era Engstrom.

10

— Deci Pennington îşi negociază anii de război pe un bilet pentru Casa Albă, iar Engstrom plănuieşte a doua Revoluţie Americană, zise Vail.

— Aşa este, răspunse Castaigne. Engstrom şi-a format o armată particulară în Montana. Şi-a obţinut steaua de comandant al Gărzii Naţionale din Montana, a stat destul de mult cât să construiască o armată de aderenţi şi să fure cei mai buni ofiţeri pentru armata sa privată, a demisionat şi a fondat Biserica Sanctuarului Domnului şi a Mâniei lui Dumnezeu. Apoi şi-a adus vechii prieteni din Vietnam şi din Operaţiunea Furtună în Deşert, membri înscrişi în Klan, în Miliţie şi în Legământul Sabiei pentru a deveni ofiţeri în armata Sanctuarului. Când a demisionat din funcţia de comandant, Sanctuarul era deja alcătuit ca o umbrelă pentru patru biserici. Predicatorii celor patru biserici sunt veterani înrăiţi din Vietnam şi din Operaţiunea Furtună în Deşert.

A avut viziunea unei armate deghizate într-o biserică, armată care, în cele din urmă, să mobilizeze şi celelalte miliţii într-o forţă revoluţionară cuprinzând toată ţara.

— Cu el în rolul lui Paul Revere, zise Vail.

— Da. Arhitect a ceea ce Engstrom numeşte Noua Revoluţie. Şi-a definit misiunea, îşi regizează strategia şi este cel mai eficient recrutor.

— Şi FBI-ul l-a ignorat în tot acest timp?

— Au stat mult cu ochii pe el, dar au şi ei probleme cu bugetul, ca toată lumea, Martin. Supravegherea continuă costă mulţi bani. Iar Engstrom n-a fost considerat o ameninţare. A plecat într-un turneu de discursuri, şi mesajul lui a fost îndreptat împotriva controlului armelor şi a impozitului pe venituri, condimentat cu fervoare angelică. Nu era mare lucru. Biroul n-a început să se îngrijoreze până când el n-a început să ţeasă conspiraţii împotriva guvernului, să-i atace pe evrei şi să înceapă rebeliunea deschisă împotriva guvernului. Până atunci îşi făcuse prozeliţi fanatici în cele patru biserici care erau nucleul Sanctuarului. Fiecare dintre biserici devenise o unitate în armata sa particulară. Oameni ai Klan-ului din Georgia, Carolina de Sud, Alabama şi Mississippi s-au mutat în Montana ca să intre în armată.

Apoi, luna trecută, Engstrom a organizat o emisiune radio numită „Mânia lui Abraham". A început ca emisiune de o oră, o dată pe săptămână. Abraham a fost un extremist şi un personaj controversat de la început. Mesajul lui este un amestec de ură şi instigare la rebeliune împotriva guvernului, rostit cu genul acela de patimă care îl face pe Engstrom să pară un cercetaş. Emisiunea a devenit un succes peste noapte. Acum are loc de cinci ori pe săptămână, câte treizeci de minute în fiecare seară, şi este transmisă în aproximativ treizeci de târguri, majoritatea din vest şi din sud. Audienţa este estimată la patru-cinci milioane.

— Şi furia lui Abraham este...

— Taxe, controlul armelor, homosexuali, avort, evrei, negri, piei-roşii, asiatici. Îi face să intre în panică... pe toţi, în afară de bigoţii creştini

albi. Predică deschis violenţa, încurajează uciderea unor angajaţi ai guvernului, cum ar fi poliţiştii forestieri şi funcţionarii din unele birouri. În numai şase luni a devenit vocea naţională a mişcării paramilitare. Emisiunea radio este sponsorizată de Sanctuar. Engstrom o prezintă.

— Aşa că acum Biroul şi DOJ l-au luat în serios, nu?

Ea aprobă, dând din cap.

— Dar până a început FBI-ul să-i acorde atenţie, armata lui Engstrom crescuse la cinci-şase mii de soldaţi activi. Se antrenează la fiecare sfârşit de săptămână în oraşele lor natale şi o dată pe lună la Fortul Yahweh...

— Care fort?

Hines apăsă pe câteva taste şi o imagine apăru pe ecran, un elicopter filmând de sus ceea ce părea a fi o unitate militară.

— Yahweh. Este o variantă a cuvîntului ebraic denumindu-l pe Dumnezeu în Biblie. Acesta este un campus de nouăzeci de mii de acri în Munţii Stâncoşi, la nord de Missoula. Casele şi fermele de bază au fost cedate Sanctuarului pentru a evita taxele. Fortul Yahweh este acum un mic orăşel. Este un campus militar înarmat.

Ea arătă cu degetul spre mai multe clădiri din fotografia aeriană. Două bărci, un depozit de armament, un centru de comunicaţii, case pentru ofiţeri, o fermă cu animale vii şi un patrulater în centru pe care se afla o duzină de grupe de soldaţi în haine de camuflaj verzi, mărşăluind într-o formaţie perfectă. Lângă patrulater era un teren de tir, fiecare despărţitură fiind plină de bărbaţi şi femei care trăgeau cu puşti şi pistoale.

— Acest film a fost făcut anul trecut, în luna august. Timp de trei luni, vara, Sanctuarul sponsorizează manevre de supravieţuire, tactici de gherilă, modificarea armelor, luptă corp-la-corp, arte marţiale şi instrucţia tragerii. Este un curs foarte dur care atrage bărbaţi şi femei aparţinând

grupărilor paramilitare din toată ţara. Familii întregi îşi petrec vacanţa de vară antrenându-se cu generalul predicator. Tot mai mulţi membri ai Sanctuarului îşi donează casele şi fermele bisericii. Fireşte, ei pot trăi acolo pentru totdeauna.

— Ceea ce este perfect legal.

— Da. Sanctuarul a devenit un mare proprietar de pământ în stat.

— La prima vedere aş zice că predicatorul s-a descurcat foarte bine. Nimic din toate acestea nu este împotriva legii. Sunt protejaţi de Primul, al Patrulea şi al Şaselea amendament.

— Biroul este aproape sigur...

— Aproape sigur nu este suficient, generale. Puteţi dovedi că au făcut *ceva* ilegal?

— Nu.

— Este ceva rău în antrenarea oamenilor privind tacticile militare la – cum se cheamă – Fort Yahoo?

— Yahweh.

— Mă rog. Fortul Yahweh este o entitate ilegală?

Ea clatină din cap.

— Biserică non-profit.

— Marge, n-ai absolut nimic împotriva ticăloşilor ăstora şi o ştii.

— Hai să mergem în biroul meu. Am nevoie de încă o ceaşcă cu cafea.

Castaigne îi comandă lui Silverman două cafele. Vail stătea în faţa ei la masa de lucru.

— Nu ştiu ce vrei să faci în legătură cu Engstrom şi armata lui, zise Vail, dar, din punctul meu de vedere, Sanctuarul nu a făcut nimic ilegal.

— FBI crede că au fost implicaţi în două jafuri la bănci, ca şi în furtul unor arme militare şi muniţii de la depozitul de armament al Gărzii Naţionale din Helena. Acelaşi mod de operare a fost folosit în toate cele trei cazuri. Planificare militară, cronometrare perfectă...

— Aproape sigur... crede... presupune... nu puteţi *dovedi* nimic.

— Nu încă.

— Ce vrei, Marge? Ce naiba caut eu aici?

Ea făcu o pauză în timp ce sorbi o gură de cafea, apoi zise:

— Preşedintele ar dori să accepţi o numire în funcţia de procuror general adjunct.

— Ca să fac ce?

— Procuror special. Vrem să organizezi un caz RICO împotriva Sanctuarului şi a celor patru biserici ale sale.

Vail era uluit. Oferta era total neaşteptată, aşa că, timp de câteva minute, nu reacţionă în nici un fel.

— Vrei să fac un caz RICO din toată harababura asta? Drace, FBI-ul nu i-a putut acuza nici măcar de parcare ilegală.

— Adu-i pe conducători la tribunal pentru crimele lor, acuză-i, condamnă-i şi bagă-i la răcoare pe mulţi alţii. Oamenii îşi vor da seama ce e cu mişcarea asta, dacă-i aducem în faţa unui judecător şi a unui juriu.

— Ce crime? N-au încălcat nici o lege.

— Martin, tu eşti cel mai bun acuzator RICO în viaţă. Îţi oferim postul de asistent al procurorului general, cu FBI, ATF, DEA, IRS, Departamentul de Justiţie, chiar şi Armata, dacă este necesar, la dispoziţia ta. Împuternicire direct de la preşedinte, lucrând cu procurorul general.

— Ce importanţă are cine conduce spectacolul?

— Nu a fost până acum o investigaţie concentrată. Aceasta va fi o forţă specială, Marty. O prioritate zero. William Hardistan, al doilea om al FBI, va fi omul tău de bază. Vei avea puterea de a despărţi oceanul.

— Asta este politică şi m-am saturat de ea până peste cap.

— Vei avea putere deplină, Marty. Vei răspunde doar în faţa preşedintelui şi a mea. Billy Hardistan va primi ordine de la tine.

Vail se ridică, se duse la una dintre ferestre şi se uită la Nielson, omul de la FBI.

— Ar putea dura câţiva ani, zise el. Să culegi date, să accesezi informaţii, să încerci să le dai un sens tuturor. Nu vreau să împlinesc cincizeci de ani tot încercând să organizez un caz RICO pentru că un nebun de legat aleargă prin ţară predicând despre revoluţie, iar preşedintele consideră acest lucru o răzbunare personală.

Hines bătu la uşă şi-şi iţi capul în biroul ei.

— Cred că avem un raport video de la Hardistan, zise el.

— Mulţumesc, Jimmy. Se întoarse spre Vail. Poate *acesta* ţi se va părea important, zise ea, conducându-l pe Vail înapoi la ComOp. Noaptea trecută un convoi cu arme a fost prins într-o ambuscadă în munţi, între Idaho şi Montana. Două maşini Humvee au fost distruse, un camion uriaş a fost deturnat şi zece soldaţi au fost omorâţi.

— Cum?!

— Hardistan se află la locul crimei. Te rog să-l asculţi.

Hines interveni.

— Vremea este atât de rea, încât n-am reuşit să realizăm un contact vizual, dar sperăm să se mai clarifice puţin.

Imaginea de pe monitor era distorsionată şi auzeau vocea lui Hardistan modificată din cauza paraziţilor, apoi, dintr-o dată, imaginea se clarifică. Hardistan era afară, înfăşurat într-o haină groasă, strângând un microfon în mâna înmănuşată. Soarele nu apăruse încă în spatele munţilor.

— Vă recepţionăm, domnule Hardistan, zise Hines. Procurorul general este chiar aici.

— Bună dimineaţa, Marge.

— Bună, Billy. Ai nimerit exact la timp.

— Nu vă putem aduce aici, aşa că am de gând să vă descriu scena crimei. Stau pe stânci, pe partea de nord a trecătorii. Au provocat o mică avalanşă aici şi au închis autostrada în partea aceasta.

În spatele lui Hardistan fuseseră montate mai multe faruri puternice, pe ambele laturi ale drumului. Camera video se mută de pe agentul FBI şi urmări canionul Lost Trail.

Vail se holbă spre ecran, în timp ce camera prindea cele două caroserii Humvee arse.

— Ce se vede pe marginea drumului? întrebă el.

— Saci de cadavre, răspunse Castaigne. Toţi cei zece soldaţi din convoi au fost omorâţi pe loc sau executaţi după terminarea atacului şi puşi în saci pentru cadavre pe marginea şoselei.

— Iisuse! exclamă Vail.

Cameramanul se deplasă spre şirul de saci verzi şi se opri asupra unuia. Hardistan intră în cadru şi desfăcu fermoarul sacului. O faţă tânără de culoarea marmurei se văzu din sac. În frunte avea o gaură de glonţ. Fulgii de zăpadă tulburau imaginea, sclipind în razele reflectoarelor.

— Acesta este omul care a fost ucis după ce a fost pus în sac, zise Hardistan. Castaigne îşi întoarse faţa de le ecran. Am mai găsit ceva interesant, continuă Hardistan. Merse în spatele uneia dintre epavele maşinilor şi îngenunche. Camera se mută pentru a lua un prim-plan. Pe bara de protecţie din spate erau arse numerele: 2-3-13. Nu avem nici o idee ce înseamnă, dar au fost, cu siguranţă, arse intenţionat pe bară. I-am pus pe specialiştii în coduri şi criptologie să le descifreze. Orice idee va fi apreciată.

Vail urmări cum camera se îndepărta pentru a lua un plan general al scenei.

— Asta este tot ce avem până acum, generale, zise Hardistan. Zăpada şi vântul fie că au acoperit, fie că au şters urmele. Scena crimei este sever

compromisă. Tot ce avem sunt câteva gloanţe şi cartuşe, glonţul care l-a ucis pe tânărul de acolo şi numerele acestea.

— Mulţumesc, Billy. Mă bucur că eşti acolo.

— Vom lua legătura din nou mai târziu.

Ecranul se făcu negru.

Castaigne se întoarse spre Vail.

— I-au omorât pe toţi acei băieţi. Au fost împuşcaţi fiecare în spatele urechii, după ce fuseseră răniţi sau ucişi în atac. Toţi, în afară de tânărul împuşcat în frunte. El era încă viu când l-au pus în sac.

Vail nu zicea nimic. Hines apăsase pe butonul antenei de satelit. Derula caseta la prim-planul cu numere şi le scrise pe o foaie de hârtie: 2-3-13.

— Ar putea fi ziua de naştere a cuiva, zise el, mai mult pentru sine.

— Nu ştim cu certitudine că Sanctuarul se află în spatele acestei acţiuni, zise Castaigne. Dar preşedintele consideră că e un act de război.

Se întoarseră în biroul lui Castaigne.

— Tot nu este nici o legătură cu Sanctuarul, zise Vail.

— Este singura grupare paramilitară pe o rază de trei sute de kilometri de locul atacului.

— Asta nu înseamnă nimic, Marge, ştii foarte bine. Vei avea nevoie de acces la bănci şi registre ale unor corporaţii, să pui microfoane, acces la computere, supraveghere continuă, dacă vrei măcar să te gândeşti la un caz RICO. Eu n-aş putea convinge un judecător federal să-mi dea permisiunea să-mi sparg capul cu ceea ce mi-ai arătat până acum.

— Dacă te conving că este vorba de mai mult decât paranoia, vei lua în considerare cererea preşedintelui? Vail nu răspunse. Vrei să vorbeşti cu doi oameni?

— Care oameni?

— Gary Jordan este unul din ei.

— Gary Jordan....

— Bărbatul cu cicatrice din fotografia din Vietnam.

— Va vorbi?

— Este un mare lăudăros. Acum se află într-o închisoare federală. Poţi zbura până acolo cu acest avion, dacă doreşti. A fost interogat de trei ori, de două ori de către Birou şi o dată de un membru al echipei mele. Cred că tu ai putea afla ceva ce nouă ne-a scăpat. Am auzit că eşti foarte bun la astfel de lucruri.

Vail se uită la ea câteva momente.

— Cine este celălalt? întrebă el.

— Nu îţi pot spune numele lui. Dar îţi pot promite un lucru. Vei ajunge acasă la timp pentru o cină târzie. Apăsă pe un buton de sub masa de lucru şi un moment mai târziu se auzi un ciocănit în uşa biroului. Intră, zise ea.

Bărbatul care intră era înalt şi subţire. Faţa lui tăbăcită era puternic bronzată, iar pe cap avea o claie de păr alb. Purta o jachetă maro cu croială western, cu petice pe coate, blugi negri şi cizme de cowboy.

— Marty, ţi-l prezint pe Sam Firestone. L-am furat din serviciul şerifului. Te va însoţi toată ziua. Eu trebuie să zbor până la St. Louis, să ţin un discurs la prânz. Ia-ţi o zi liberă din viaţa ta înainte să-l refuzi pe preşedintele Statelor Unite.

— Nu începe cu înţepăturile, zise Vail.

— Nu am timp pentru asta, replică ea cu un zâmbet. Ai o întâlnire la ora 9 A.M., miercuri, cu preşedintele Pennington. Ar vrea să-ţi ştie răspunsul până atunci.

În timp ce AMOC 1 decola, omul din turn privea prin binoclu. Îl puse la loc în cutie şi se întinse.

— O să iau o pauză, îi zise el supraveghetorului. Mă întorc în cincisprezece minute.

— Bine, zise supraveghetorul. Adu-mi şi mie un hotdog cu muştar şi ceapă şi o limonadă, te rog.

Îi dădu omului o bancnotă de cinci dolari.

— Nici o problemă.

Omul se duse la dulapul său şi luă din el un mic computer, un telefon celular şi un modem şi intră la toaleta bărbaţilor. Intră într-o cabină, conectă modemul şi formă un număr. I se răspunse:

„HOREB CQ. Tu?"

„SIMON?"

„DIN?"

„CYRENE. 2-3-13."

„EŞTI ACASĂ."

„ZBOR. AVION AMOC 1. DEST MESA FLATS. ET 093 OMT NICI UN ALT AVION. BYND. PG NOTA BD. SF. UNI DM, DOAR TRECERE."

"AM COPIAT."

"POŢI OBŢINE PLANUL DE ZBOR DE LA MF?"

„NICI O PROBLEMĂ."

„SELAH."

Închise telefonul celular.

11

— Acum, că ne aflăm în siguranţă, în aer, poţi să-mi spui unde mergem? întrebă Vail.

— La Coyote Flats, New Mexico, răspunse Firestone cu o voce joasă care aproape se frânse.

— Nu cred că am auzit vreodată de o închisoare federală în Coyote Flats, New Mexico.

— Probabil că nu.

— Ce-mi poţi spune despre Gary Jordan?

— Nu prea mult. Eu doar l-am arestat.

— Unde mergem la Coyote Flats?

— O să vă spun când ajungem acolo.

— Nu prea ai multe de spus, nu-i aşa, domnule Firestone?

— Domnule Vail, am lucrat în programul pentru protecţia martorilor timp de cinci ani. Aş putea să fiu răspunzător de moartea cuiva chiar şi numai vorbind în somn.

Firestone închise ochii, îşi încrucişă mâinile în poală, îşi lăsă scaunul pe spate şi adormi.

— Paul? zise Vail.

Stewardul apăru lângă el.

— Pun pariu că n-ai o sticlă de Coca-Cola de o sută optzeci de mililitri.

— Ba da, domnule. Dispăru şi se întoarse într-un minut sau două cu băutura înfăşurată într-un şerveţel de in. Altceva, domnule?

— Mi-ar fi teamă să cer, răspunse Vail şi se întoarse în ComOp.

Hines privea patru monitoare diferite.

— Ai un minut? întrebă Vail.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul acestui zbor, zise Hines. Trebuie doar să ne spuneţi ce doriţi.

— Ce-ai zice să-mi afişezi dosarul lui Gary Jordan?

— Nici o problemă, răspunse Hines.

Apăsă pe câteva taste şi pe ecran apărură fotografiile din faţă şi din profil ale lui Gary Jordan. Părul lui cărunt era tăiat la câţiva milimetri de craniu. Muşchii puternici îi ieşeau în evidenţă pe gât. Ochii păreau somnoroşi privind la apărat. O cicatrice subţire se întindea de sub sprânceana dreaptă, prin colţul ochiului, până aproape de maxilar. Sub fotografii, datele biografice se aliniau rapid pe ecran. Hines citea datele pe măsură ce apăreau.

— Gary NMI Jordan, alb, sex masculin, vârsta patruzeci şi nouă de ani. Născut în Ada, Kansas. Absolvent de liceu. A intrat în Armată în

1965. Şi-a completat pregătirea ca paraşutist-infanterist şi s-a înscris în Serviciile Speciale. În 1967 s-a transferat la Serviciul de Spionaj al Armatei. A stat în Vietnam din 1967 până în 1975. A luptat în Operaţiunea Furtună în Deşert între 1990-1991. Trecut în rezervă, cu serviciul executat ireproşabil, în 1992. Este proprietarul unei mici ferme lângă Butte, Montana. Căsătorit, doi copii. A intrat în Sanctuar în 1992. Hines se întoarse de la monitor şi îl privi pe Vail. Jordan este un protestatar împotriva impozitelor. A bătut un încasator de impozite care venise să-i aducă o înştiinţare de sechestru asupra fermei, apoi a tras într-un agent IRS (Fisc) când au pus stăpânire pe fermă pentru neplata impozitelor. A fugit şi a fost capturat o lună mai târziu de către Sam Firestone în Boise. A primit doi ani pentru evaziune fiscală, tentativă de crimă şi violenţă. Mai ştim că a luptat în Vietnam alături de Grupul Fantoma şi că era omul numărul trei al Sanctuarului, după Engstrom. Black Bobby era numărul doi.

O serie de fotografii apărură pe ecran: Jordan stând în spatele lui Engstrom la un fel de raliu; o alta cu Jordan, „Black Bobby" Shrack şi Engstrom cu capetele apropiate, vorbind la o masă, într-un restaurant; Jordan ţinând ceea ce părea a fi o conferinţă de presă în curtea din faţa casei sale; un instantaneu al fermei lui Jordan cu mai multe maşini oficiale parcate în jurul ei; o alta cu el escortat cu cătuşe la mâini într-o clădire federală, de către Sam Firestone.

— Avem nişte articole din ziare care completează fotografiile. Vi le arăt imediat. Vail le cercetă rapid, dar ele nu adăugau prea multe lucruri la datele biografice. Mai avem şi înregistrarea celor trei interviuri şi rezumate ale lor, dacă doriţi să le citiţi, dar procurorul general ar prefera să n-o faceţi.

— De ce?

— Poate că vrea să vadă ce puteţi scoate de la el fără să fiţi influenţat de notele respective, zise Hines cu un zâmbet.

— Foarte amuzant.

— Este dură, domnule Vail. De obicei, obţine ce vrea.

— De unde te-a luat, Jimmy?

— De la Serviciul Secret. Eram pregătit să intru de pază în garda preşedintelui când m-a răpit.

Vail era foarte surprins să audă că Hines fusese la Serviciul Secret.

— Mi se pare o slujbă destul de bună aici.

— Ei bine, la început am fost cam furios, dar apoi, când mi-a spus că pot avea orice fel de echipament îmi doresc, m-am gândit că e mai bine. Aceasta este plăcerea unui spărgător de coduri.

— Ai făcut ceva spargeri, nu?

— Am fost un „şoarece de computer" în liceu, zise Hines. N-a fost nimic serios, am intrat în sistemul de computere al liceului şi am schimbat notele unui prieten de-al meu. Am primit şase luni de muncă în folosul comunităţii. Am crezut că n-o să mai fiu niciodată admis în Serviciul Secret, cu povestea aceea la dosar, dar le-a plăcut „talentul" meu, aşa mi-au spus. Doamnei procuror general i-a plăcut şi mai mult. Se opri când ajunse la unul dintre interviurile lui Jordan. Apropo, domnule Vail, toţi cei din avion, inclusiv pilotul, sunt, fie de la FBI, fie de la Departamentul de Justiţie. Suntem gărzi de corp foarte bune, pe lângă talentele noastre native, şi acest lucru este valabil şi pentru Silverman. El îţi poate prepara o salată trăsnet cât ai zice peşte, dar tot aşa de repede te poate arunca din avion.

— Ce încurajator, zise Vail, zâmbind.

Autostrada era o panglică de macadam cu două sensuri, întinzându-se spre linia orizontului peste deşertul plat, galben şi arid. Pe ambele laturi

ale ei, întinzându-se spre Munţii Cenuşii de la orizont, terase plate se ridicau din pământ ca nişte ciuperci uriaşe.

Închisoarea apăru brusc la dreapta lor, mai întâi ca un zid neclar, ca o iluzie optica ce dansa în aerul fierbinte de deasupra deşertului. Când începură să se apropie, zidurile deveniră mai înalte şi locul căpătă înfăţişarea unui pătrat mare, cenuşiu, cu turnuri pentru supraveghere la colţuri. În jurul perimetrului acestui pătrat era o serie de opt sau zece garduri de sârmă, cam la zece metri distanţă şi trei-patru metri înălţime, protejând fortăreaţa de invazie sau evadări. În spatele fortăreţei era o perdea de munţi învăluiţi în umbră de soarele acoperit de nori al după-amiezii. Aceasta era închisoarea federală Coyote Flats, după numele celui mai apropiat oraş, aflat la cincisprezece kilometri spre est.

Printre puşcăriaşi, locul era cunoscut drept Mormântul, o referire la cariera de piatră aflată la şaisprezece kilometri depărtare, unde oamenii munceau şapte ore pe zi, sub o arşiţă cumplită vara, şi un frig arctic iarna.

Gardul exterior, aflat la câteva sute de metri de ziduri, era o structură de oţel înaltă de patru metri şi jumătate, cuprinzând închisoarea şi gardurile de sârmă ghimpată în perimetrul lui. Suprafaţa interioară şi cea superioară a grinzilor metalice triunghiulare era şlefuită până la grosimea unei lame de bărbierit. O plasă din oţel, electrificată, acoperea toată structura, la un metru deasupra.

Vail fluieră uşor.

— Deci aşa arată o închisoare de maximă securitate, zise el.

— Aşa arată *închisoarea* de maximă securitate a ţării.

La intrarea în acest complex se afla o cameră de gardă de trei metri pătraţi cu pereţii din beton, groşi de aproape doi metri.

Temperatura era controlată la 70° F şi era prevăzută cu televiziune prin cablu, scaune confortabile, un frigider, un dulap şi un cuptor cu microunde, pentru confortul paznicului care stătea singur de veghe; mai avea un panou cu monitoare TV care redau interiorul închisorii şi o cameră video care înregistra pe oricine intra în Mormânt. Ferestrele erau puternic vopsite. Paznicii de la poartă aveau doar sarcina de a sta câte şase ore în postul pustiu. Un sertăraş ieşi încet din zid şi gardianul, o umbră care abia se vedea prin sticla fumurie, zise cu o voce înaltă, amplificată de un megafon:

— Cărţile dumneavoastră de identitate, vă rog, domnilor.

Firestone şi Vail dădură drumul legitimaţiilor în sertăraş.

— Domnule Vail, aţi putea coborî pentru un moment din maşină, vă rog? ordonă vorbitorul.

— Hristoase, acum ce mai vrea? mârâi Vail.

— Identificarea video, zise Firestone. Camera trimite un semnal în clădirea principală şi un computer vă scanează fotografia.

— Şi de unde dracu' au obţinut fotografia mea? întrebă Vail, în timp ce cobora.

— De pe permisul de conducere eliberat de Motor Vehicles din Illinois.

— Hristoase, poliţia este pretutindeni, se răsti el.

— E o chestiune de evidenţă publică, domnule Vail.

Vail văzu camera video montată într-un colţ al camerei de gardă. Se uită în sus la ea şi zâmbi.

— Păstraţi-vă faţa nemişcată, vă rog, domnule, îi zise gardianul.

Intrarea se făcea printr-un tunel de fier şi sârmă, cu porţi de oţel care funcţionau pe baza unor ochi electronici, la fiecare cincizeci de metri. Când o maşină trecea de una dintre porţi, aceasta se închidea în spatele vehiculului şi se deschidea

următoarea uşă. Orice vehicul care intra în închisoarea principală trebuia să treacă prin trei astfel de capcane.

Nimeni nu scăpase vreodată dintre zidurile închisorii, deşi doi lorzi sud-americani ai drogurilor, care erau condamnaţi pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată, încercaseră o dată să fugă din carieră. Gardienii doar îi priviseră cum se chinuie să străbată deşertul. Când, în cele din urmă, se prăbuşiseră din cauza căldurii şi a setei, un elicopter coborâse şi planase deasupra lor, provocând rafale de aer timp de zece minute. Nisipul, răsucindu-se într-un vârtej infernal, le rupsese hainele de pe ei. Au fost aduşi înapoi la închisoare goi şi sângerând. Pedeapsa: timp de şase luni interzicerea poştei, a vizitatorilor, a oricărui contact cu lumea exterioară, iar lumina lăsată aprinsă în celulele lor timp de nouăzeci de zile, douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Locul este păzit de puşcaşii marini, zise Firestone; servesc aici timp de un an. Primesc solda de război.

— Glumeşti.

— Nu e nici o glumă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce facem noi aici?

— Veţi obţine cealaltă faţă a monedei, răspunse Firestone. Jordan este un membru de bază al Sanctuarului, foarte apropiat de Engstrom. Va face pe Sam cel Tăcut o vreme, dar, dacă nu vă opriţi din vorbit, dacă-l faceţi să creadă că Generalul e la frigare, s-ar putea să-şi dea drumul la limbă. Oricum, va face conversaţie doar ca să scape de carieră o oră şi ceva. Nu vă dezvălui nimic. Orice vă va spune, noi ştim deja.

— Atunci, de ce nu mi-aţi spus, ca să fim scutiţi de călătoria asta îngrozitoare?

— Trebuie să aflaţi direct de la sursă. Firestone tăcu un moment şi apoi, după ce se mai gândi puţin, adăugă: Pentru scopul acestei vizite

aţi putea spune că lucraţi în biroul procurorului general. Spuneţi doar atât: „Lucrez pentru procurorul general." Nu e nevoie să dezvoltaţi.

— Cred că pot să fac asta, răspunse Vail în timp ce înaintau prin tunelul de sârmă ghimpată şi electrificată, cu bare de oţel ascuţite ca nişte lame. Se uită în jur şi zise: Locul ăsta probabil că le-a luat contribuabililor ceva bănuţi.

— De fapt, este eficient. Total autonom, găzduieşte două mii cinci sute de criminali înrăiţi, pedeapsa minimă fiind de cinci ani. Îşi cultivă singuri legumele şi ceva fructe. Nu se iese condiţionat de aici. Oricine intră în Mormânt, o face pentru mult timp.

— Care este rata sinuciderilor?

— N-am întrebat niciodată.

O dată intraţi în închisoarea principala, Firestone şi Vail fură conduşi spre o mică sală de aşteptare. Prezenţa puşcaşilor marini era evidentă peste tot. Holurile şi camerele erau de o curăţenie fără pată, suprafeţele de metal străluceau, tăbliile meselor erau lustruite oglindă. Două mii cinci sute de deţinuţi erau închişi ermetic în blocurile de celule cu aer condiţional ale Mormântului, câte unul în fiecare celulă.

La sfârşit de săptămână, puteau să stea două ore în curte. Fără televiziune, fără radio, fără sală de sport. Putea fi comandat material de citit de pe o listă în fiecare dimineaţă şi era livrat individual, noaptea. Aveau două ore în care să citească, să scrie scrisori sau doar să se holbeze la tavan.

Un puşcaş marin îi aştepta când intrară în sala de aşteptare, un tânăr cu o faţă severă, într-o uniformă scrobită, care stătea în repaus de paradă. Luă poziţia de drepţi când ei intrară şi salutară scurt din cap.

— Domnilor, zise el, bine aţi venit la Centrul Militar de Încarcerare Coyote Flats.

Se postă în faţa lui Vail, uitându-se la ecusonul acestuia.

— Domnul Vail? Veniţi cu mine, vă rog.

Vail se întoarse spre Firestone.

— Vii? îl întrebă el.

Firestone dădu negativ din cap.

— Eu doar îi aduc aici, domnule Vail, nu vorbesc cu ei.

Marinarul-gardian îl conduse pe Vail pe un hol, descuie o uşă de oţel şi o împinse.

— Fumaţi, domnule? îl întreba el pe Vail.

— Mda, zise Vail. Încerc să mă las de trei ani.

Gardianul îi dădu o scrumieră mică din metal.

— O să aduc prizonierul aici, zise el. Nu-l lăsaţi să se apropie de scrumieră – poate fi transformată într-o lamă de cuţit destul de eficientă.

— O să ţin minte. Cum te numeşti?

— Caporal Becker, domnule.

— În regulă, caporal Becker, mulţumesc.

Camera cea mică i se părea familiară, camerele de interogatoriu erau toate la fel; o masă acoperită cu linoleum, două scaune cu spătar, o fereastră mică, cu gratii aproape de tavan, o lumină foarte puternica încorporată în tavan şi protejată de sârme, un iz uşor de dezinfectant. Se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă cinci minute, până ce mânerul uşii se răsuci, iar uşa cea grea se deschise din nou.

Omul stătea în cadrul uşii, cu picioarele ferecate în cătuşe separate de un lanţ gros de doisprezece centimetri, care îl făcea să-şi târască picioarele în mers. Îşi ţinea în talie mâinile prinse în cătuşe. Avea în jur de un metru optzeci, un trup la fel de tare ca şi cariera de piatră în care lucra şase zile pe săptămână, o piele tăbăcită şi puternic bronzată, iar părul negru era tăiat la câţiva milimetri de piele. Cei doi ani petrecuţi în Mormânt îi adânciseră liniile feţei şi din jurul gurii, dar avea ochi vii, care scrutau fiecare milimetru al feţei lui Vail.

— Caporal Becker, îi poţi scoate fiarele, zise Vail.

— Trebuie să stea cu ele, domnule. Acestea sunt regulile închisorii.

Vail se ridică în picioare şi zise:

— Ei bine, fac parte din biroul procurorului general şi îţi spun să i le desfaci.

Becker îl privi fix pe Vail timp de câteva secunde, apoi îi descuie cătuşele şi le scoase de pe încheieturile lui Jordan.

— Haideţi să cedăm fiecare, domnule. Cătuşele de la picioare rămân.

Vail se gândi un moment şi apoi ridică din umeri.

— Destul de cinstit, zise el şi întinse mâna spre Jordan. Eu sunt Martin Vail.

Jordan ignoră mâna lui Vail.

— Gary Jordan, zise el cu voce groasă.

Vail făcu semn din cap spre masă şi spre scaune.

— Ia un scaun, îi zise el lui Jordan şi apoi lui Becker, o să bat în uşă când termin.

— Dar eu trebuie să...

— Voi ciocăni când voi termina, caporale, repetă Vail, fără să se uite la gardian, şi se aşeză faţă în faţă cu Jordan.

— Da, domnule... mormăi Becker şi plecă, încuind uşa în urma lui.

Jordan începu să râdă.

— Sunt patru uşi de oţel, telecomandate, de aici până în curte. Apoi cincizeci de metri de pustiu şi după el un zid de patru metri şi jumătate cu sârmă electrificată deasupra. Şi ai văzut ce e dincolo de ziduri. Dar el tot îmi lasă lanţurile la picioare.

Vail îşi aruncă pachetul de ţigări pe masă.

— Trage un fum, zise el.

Jordan ignoră oferta.

— Ai făcut un drum lung pentru nimic, zise el.

Avea o voce joasă şi răguşită, ca a unui fermier care lucrează în mult praf.

— De unde ştii de unde vin?

— La dracu', orice loc e unul departe de aici, zise Jordan. Credeam că am vorbit până acum cu toţi cei care lucrează în biroul procurorului general.

— Sunt nou.

— Ei, sper că a fost o călătorie plăcută, pentru că a fost o pierdere de vreme.

— De unde ştii ce vreau?

— Am fost întrebat tot ce se poate întreba. Pot să rezum totul la un singur răspuns. Se aplecă peste masă spre Vail. Nu... ştiu.

— Eşti un membru al Sanctuarului Domnului şi al Mâniei lui Dumnezeu, zise Vail.

Nu era o întrebare.

— A trecut atât de mult timp, încât nu-mi mai amintesc.

Vail se uită peste masă la Jordan şi simţi un fel de simpatie şi compasiune pentru el. Încă nesigur de ce îl interoga pe neplatnicul de impozite, se decise să joace unul din vechile lui trucuri din vremea când era procuror în Chicago.

— De ce ţi-e cel mai dor? întrebă el parcă din întâmplare.

Întrebarea îl intrigă pe Jordan. Se uită spre fereastră şi păru pierdut în gânduri.

— Ce vrei, poezie? Mirosul ploii care începe să cadă şi al fânului din hambar la sfârşitul anotimpului, să ascult râsul fetiţei mele, caii fornăind pe nas într-o dimineaţă de iarnă... Nu-mi lipseşte nimic. Toate vor fi acolo când voi ieşi.

— Gary... e în regulă dacă-ţi zic Gary? Bine. Am venit aici cu o ofertă.

— Ce-ai de gând să faci, o propunere?

Vail zâmbi.

— Bănuiesc că ai auzit despre jafurile de arme.

— Aici auzi despre jafuri în fiecare zi.

— Ştii la ce mă refer.

Jordan îl privi fix pe Vail.

— Când a avut loc?

— Noaptea trecută.

— Domnule Vail, noi vom afla despre asta abia când se va anunţa la radio.

— Un convoi plin cu armament a fost jefuit în Montana. Zece soldaţi au fost ucişi. Există tendinţa de a-l pune în cârcă generalului.

— Engstrom?

Vail aprobă din cap.

—*La dracu'.* În nici un caz.

— De unde ştii? S-a întâmplat ieri noapte, iar tu eşti închis aici de doi ani.

Jordan se uită lung la pachetul de ţigări, dar nu luă nici una.

— Chiar *eşti* nou în treaba asta.

— Am fost procuror timp de doisprezece ani. Nu prea mai e nimic nou pentru mine. Aş fi în stare să-ţi reduc pedeapsa cu câţiva ani. Ai putea ieşi de aici în şase-şapte luni, dacă aş reuşi să te mut într-un club de ţară ca Panama City, ca să execuţi restul de pedeapsă.

Jordan se aplecă peste masă, iar când Vail se aplecă spre el, îi şopti cu vocea răguşită:

— N-am absolut nimic să-ţi spun.

— Pari destul de sigur că Engstrom nu a fost implicat. Nu dai doi bani pe el?

Întrebarea îl tulbură pe Jordan. Se lăsă pe spătarul scaunului şi încercă să-şi încrucişeze picioarele, apoi îşi aminti că erau încătuşate.

Se gândi cam preţ de un minut, ochii îngustându-i-se din când în când, ca şi cum ar fi avut o dispută cu sine însuşi.

— Bine, fii atent. Îţi voi spune o singură dată. *O dată.* S-ar putea să-i ştiu sau s-ar putea să nu-i ştiu pe cei care au luat parte la treaba asta. Oricum, nu-ţi va fi de nici un folos – vor fi presupuneri şi lucruri pe care le-am ghicit. Dar îţi pot spune un

lucru, generalul nu a fost implicat în nici un fel în uciderea soldaţilor americani. Doar dacă...

Se opri câteva clipe, ochii îngustându-i-se, ca şi cum s-ar fi gândit serios.

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu sunt pierderi de război.

— Crezi că Sanctuarul a declarat război Statelor Unite noaptea trecută, aşa cum a făcut Ordinul în anii optzeci?

— De unde dracu' să ştiu eu asta?

— Poate pentru că trei dintre soldaţii ucişi erau negri.

— Să-ţi spun ceva, domnule, generalul nu este rasist. Şi se ţine de Biblia ăia a lui foarte bine.

— Crede în Biblie în sens literal? Adică, ştii, cuvânt cu cuvânt?

— Cam aşa, deşi câteodată o mai interpretează şi în felul lui.

— Tot aşa cum interpretează gunoiul ăla despre canaaniţi şi despre evrei pe care îl propovăduieşte Klanul? Ei citează Biblia. El crede în chestia asta?

— Generalul e un om plin de logică, domnule Vail. Cunoaşte diferenţa între un găinaţ de pui şi o salată de pui.

— Asta crezi tu că este, Gary? Un găinaţ de pui?

— Cred că poţi face orice doreşti din asta. Nebunul ăla, Abraham, rahatul ăla, puiul ăla de căţea poate face negru din alb, poate transforma noaptea în zi. Se duce la radio şi începe să facă pe nebunul, şi-a făcut fani ai Bibliei care sar şi bolborosesc, din Ozarks până la graniţa canadiană. A fost muşcat de şerpi de atâtea ori, încât acum are un şarpe în loc de limbă şi venin în creier. Să-ţi spun ceva, dacă el e predicator, eu sunt o nenorocită de napolitană belgiană.

— Cine este Abraham?

Jordan dădu din cap.

— Omule, *eşti* o dulceaţă. Vocea patrioţilor, omule. Orb ca Justiţia şi mai nebun decât un urs dansator. Face scandal de şase ori pe săptămână la vreo cincizeci de posturi de radio, predicând condamnarea guvernului şi a tuturor celor ce nu călătoresc cu el în căruţa cu fân.

— Înţeleg că nu-i eşti credincios.

— Îmi dă impresia unei târâtoare.

— Generalul susţine emisiunea.

— Generalul face ce are de făcut. Când îi serveşte scopurile. Ţi-am spus, e un om cu logică.

— Aha. Deci n-are nici o problemă să se amestece cu câinii.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ştii tu, spărgători de bănci, ucigaşi pe la spate, rasişti care ies în week-end şi-i omoară pe oameni în bătaie fiindcă sunt negri sau homosexuali, sau evrei. Asta e ideea ta despre dreptate şi democraţie, Gary?

— Ţi-am spus, generalul nu e un nenorocit de rasist. El crede în libertate. Crede în dreptate. Doar că vrea ceva mai mult din asta – pentru noi toţi. Şi îţi poate cita lucrul ăsta din Cartea Sfântă de zece ori.

— Iar eu pot cita din Constituţie. Din nefericire pentru el, Biblia nu este legea.

— Acolo la ei, este.

— Uite ce e, situaţia asta se poate înrăutăţi foarte repede. Să presupunem că s-ar hotărî să-l acuze pe Engstrom şi să-l aresteze?

— Lăudat fie Domnul, tot Iadul va fi pe pământ pentru asta.

— Ei, haide, e o bătălie dinainte pierdută, şi tu ştii asta, zise Vail, dând din cap la acest gând. La dracu', nimeni nu e chiar atât de nebun să se pună cu Statele Unite.

— Noi nu vedem aşa situaţia. Noi credem că militarii ne vor susţine *pe noi.*

— Nu va mai fi un alt Ruby Ridge. Sau Waco. Asta nu se va mai întâmpla încă o dată.

Jordan râse.

— Ştii ce cred eu? Cred că te joci într-un cuib de viespi şi crezi că tot ceea ce bâzâie e muscă.

— Asta e tot din Biblie?

Jordan, în sfârşit, trase o ţigară din pachetul lui Vail, o ridică şi se uită la ea câteva momente.

— Cuvintele de înţelepciune ale fratelui Jordan. Ai un foc? Vail aprinse ţigara şi Jordan trase adânc din ea, ţinând fumul în plămâni câteva clipe, apoi îl suflă afară încet, urmărind şuviţa subţire de fum cenuşiu dansând prin razele subţiri de soare care intrau pe fereastră. O, da, oftă el, închizând ochii. Stătea cu picioarele întinse, cu spatele drept şi ochii închişi, fumând o vreme înainte de a vorbi din nou: Rasismul e pentru Klan, pentru CSA, Miliţie şi Arieni. Ăsta e oful lor. Sanctuarul este format în cea mai mare parte din separatişti. Noi vrem să ne rupem de Guvern. Generalul crede că există o conspiraţie evreiască ce încearcă să preia economia, dar nu susţine acest lucru împotriva tuturor evreilor. Eu? Aş prefera să n-am nici un Iţic pe front cu mine. Sau un baton de ciocolată. Dar în cea mai mare parte suntem speriaţi de guvern.

— Câţi membri are Sanctuarul?

— Drace, nu ştiu. Sunt patru armate separate, nu e nici un secret. Operează destul de mult pe cont propriu, doar se antrenează împreună şi îl consideră pe general liderul lor spiritual. Poate câte o mie sau două în fiecare unitate, plus încă vreo cinci sute în unitatea de bază.

— Patru-cinci mii, mai mult sau mai puţin?

Bărbatul ridică din umeri.

— Şi o mulţime de simpatizanţi.

— Şi unitatea generalului este numită Sanctuarul?

— Sanctuarul le include pe toate. Generalul îşi numeşte propria unitate Fort Yahweh.

— Deci, câteva mii de oameni au de gând să se ridice împotriva guvernului Statelor Unite?

— Se vor apăra, dacă este necesar.

— Împotriva Statelor Unite?

— Aceştia nu sunt nişte amărâţi de războinici de duminică. Sunt bărbaţi şi femei care se antrenează constant. Constant. Concentrat, *cu adevărat* concentrat. Noi suntem *fanatici.* Mai trase un fum, îl expiră încet, apoi zâmbi. E un cuvânt care îmi place. Fanatici. Supravieţuitori, antrenaţi pentru lupte de gherilă cu orice fel de armă ţi-ai putea imagina. Câţiva au participat la Furtună în Deşert, unii ca mine au fost chiar în Vietnam şi Nicaragua. Drace, noi – ei – ar putea dispărea sus, în ascunzători, sau şi mai sus, în lanţul de munţi Bitterroot. De acum în zece ani tot ne-aţi mai vâna prin munţi. Vom folosi lunetişti, vom ataca depozite de arme, vom jefui bănci, vom distruge clădiri... fără reguli, domnule Vail. Război de gherilă. Noua revoluţie.

— Terorism.

— Numiţi-l cum doriţi. *Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul,* spune Domnul, *ceea ce este şi ceea ce a fost şi ceea ce va să vină, Mântuitorul.* Veţi avea Miliţia, Legământul Sabiei jos, în Ozarks, Noua Biserică a Cruciadei Creştine, Patrioţii Americani, Naţiunile Ariene – toate se vor uni o dată ce va începe. IRA din Irlanda vă spune ceva? Vom ucide şi vom fugi. Clădiri, baruri, avioane, sinagogi. *Şerpii vor cădea din cer, apa se va transforma în foc şi copacii în stânci, iar pământul se va deschide şi se va transforma în praf şi va dispărea în Ceruri.* Poporul american nu se poate descurca în zăpăceala asta.

— Ai participat la Operaţiunea Furtună în Deşert?

— O, da, m-a lovit o bucată de şrapnel arab. O grămadă de mâncători de capre ce se târăsc mereu pe burtă, fiinţe inferioare. Da, mi-am dat partea de sânge pentru ca pisicuţa aia de Bush să se poată retrage tocmai când îi pusesem pe fugă, aducând pe toată lumea acasă, ca el să poată avea

o paradă şi să câştige alegerile. Tot ce a făcut el a fost să-şi tragă un glonţ în picior. La dracu', n-am câştigat războiul, l-am lăsat baltă. Ticăloşii ăia ne vor gaza pe toţi, înainte să ne dăm seama.

— Ai fost ofiţer al Sanctuarului, nu-i aşa? se prefăcu Vail că ghiceşte.

— Am fost la Yahweh, aghiotantul generalului. Dar orice om care a petrecut ceva timp într-o închisoare federală va fi tratat cu destulă suspiciune când va ieşi şi se va întoarce la ei.

— Ei cred că îi vei trăda?

— Uită-te în jurul dumitale. Toţi cei de aici ispăşesc cele mai grele pedepse. Iar cei din Mişcare, ajungând într-o închisoare federală, sunt transferaţi aici pentru pedepse grele.

— Nu ţi-ai plătit impozitele timp de şapte ani şi ai atacat un ofiţer federal, Gary.

— Este adevărat. Şi am primit cinci ani. Le datoram douăsprezece mii de dolari, şi mi-au dat cinci ani aici. Şi o amendă de zece mii de dolari, pe care nu pot să sper că o voi plăti vreodată. Mi-am pierdut ferma, animalele, casa. Şi am primit asta. Arătă cu mâna camera în care se aflau. O duzină de oameni pe an o iau razna în locul ăsta. Au o aripă întreagă în care îi ţin pe nebuni, majoritatea în cămăşi de forţă. Când vii aici, te rad în cap şi-ţi iau toate lucrurile personale. Nu poţi nici măcar să păstrezi o fotografie cu familia. N-ai cu cine să vorbeşti. Eşti singur tot timpul. Câteodată aş da orice doar ca să văd un gândac mergând pe perete. Dacă faci ceva care îi supără, primeşti zece zile. Asta înseamnă zece zile cu luminile aprinse în celulă, douăzeci şi patru de ore pe zi. Te degradează, asta e tot ce fac. Îţi frâng spiritul, îţi iau identitatea. Când pleci de aici, eşti un nimeni, cu o ură mai mare decât oricând. Asta dacă nu devii nebun.

— Deci, te eliberează după trei ani ca să te întorci tot aici?

— Am învăţat câteva lecţii. Hai să spunem că, dacă ies vreodată de aici, din gaura asta, e sigur ca Iadul că nu mă mai întorc.

— Nu, vei sfârşi cu creierii împrăştiaţi de vreun lunetist din armată. E ceva ce trebuie să aştepţi cu nerăbdare.

— Nimeni nu aşteaptă cu nerăbdare nimic, se răsti Jordan, cu amărăciune în glas. Vorbim despre supravieţuire. Nu contează dacă suntem o mie cinci sute sau cincisprezece mii, aşa va fi. Atacă şi dispari, ca stafiile.

— Sau Fantomele?

— Oricum îţi place.

— Vorbeşti despre sinucidere.

— Care e de o mie de ori mai bună decât să laşi guvernul să vină, să-ţi ia tot ce ai, *apoi* să te ucidă.

— Spune-mi mai multe despre general.

— Sunt sigur că aveţi un dosar despre el de grosimea unei cărămizi.

— Aş vrea să aud părerea ta despre el.

Jordan se gândi un minut sau două.

— Cel mai bun şi afurisit soldat care a trăit vreodată. Pisicuţa aia de Pennington este băieţelul frumuşel al tuturor. Nu ştie nimic despre cum se face războiul. Generalul a fost cel mai bun. Nimeni nu şi-a iubit oamenii mai mult decât el. Ne duceam în jungla aia nenorocită pentru câteva luni uneori, şi n-a avut nici o femeie. Să-ţi mai spun ceva, când unul dintre băieţi era lovit, nu era niciodată lăsat în urmă. Duceam saci pentru cadavre cu noi, pentru a lua oamenii înapoi, ca să aibă şi ei o înmormântare creştinească. Şase plecau, şase se întorceau. Zece plecau, zece se întorceau. Se ridică şi începu să-şi târască picioarele prin cameră, continuând să vorbească. Noi am făcut cea mai murdară muncă ce trebuia făcută acolo. Am făcut-o cu rugăciunile generalului în urechi. *Răzbunarea este a mea, zice Domnul.* Şi nimeni n-o putea face mai bine. Drace, Oz a răpit un general vietnamez de la două mii de

metri depărtare. Gândeşte-te la asta. Înseamnă douăzeci de terenuri de fotbal.

— Cine este Oz?

— Nu contează, e mort de mult. Problema este că noi n-am fost niciodată recunoscuţi pentru ce am făcut. Nici o medalie, nici o citare. Nici măcar un nenorocit de „mulţumesc" din partea cuiva. Ne-au furat identitatea, exact ca aici. Dar generalul ne-a redat-o. Oamenii lui îl iubesc.

— Şi tu eşti unul dintre oamenii lui.

— La dracu', unul important.

— Ar trebui să ştie că nu trebuie să începi o luptă cu guvernul federal.

— Drepturile oamenilor le sunt luate în fiecare zi, omule. Percheziţii şi arestări ilegale. Intrarea cu forţa în casele oamenilor, fără mandat. Urmărirea armelor noastre. Câini care îşi arată colţii la tine fără vreun motiv. Masacrul de la Marion. Waco. Ruby Ridge. Impozitele. Scârbele alea de la IRS vin şi-ţi iau tot ce ai. Casa, mobila, totul, fără măcar un proces.

— Aşa că începi o luptă pe care n-o poţi câştiga.

— N-o pot câştiga? Victoria e în Biblie, domnule Vail. Sunt câteva dintre versetele pe care le ştiu. L-am auzit rostindu-le de multe ori.

Jordan îşi lăsă coatele pe masă şi se uită fix la Vail. Când începu să vorbească, o făcu fără nici un pic de emoţie, ca şi cum prezenta o ştire pe canalul WWN.

— *Şi Filistenii stăteau pe munte, de o parte, şi israeliţii stăteau pe munte, de cealaltă parte: iar la mijloc era o vale. Atunci a ieşit din tabăra filistenilor un luptător cu numele Goliat din Gath. Acesta era la statură de şase coţi şi o palmă. Pe cap avea un coif de aramă şi era îmbrăcat cu platoşă în solzi şi avea apărători de aramă la picioare şi un scut de aramă pe umeri.* Se ridică şi începu să-şi târşâie picioarele prin cameră, vocea ridicându-i-se uşor. *Şi David se grăbi şi alerga să-l*

întâmpine pe filistean. Şi David îşi băgă mâna în sac şi luă de acolo o piatră şi o aţinti şi o aruncă spre filistean... Se opri şi zâmbi... *Şi piatra îl lovi în frunte; şi căzu cu faţa la pământ.* Jordan îşi târî picioarele, lanţul zornăindu-i între glezne, şi stătu în picioare lângă Vail. Îşi întoarse capul spre tavan şi vocea îi deveni de predicator: *Aşa că David l-a înfrânt pe filistean cu o praştie şi o piatră şi l-a lovit şi l-a tăiat; dar nu era nici o sabie în mâna lui David. De aceea, David a alergat şi s-a ridicat împotriva filisteanului şi i-a luat sabia şi a scos-o apoi din teacă...* Jordan se aplecă, faţa ajungându-i la câţiva milimetri de a lui Vail. Vocea i se opri brusc şi zise, aproape în şoaptă: *...şi i-a tăiat capul cu ea, acolo. Când filistenii au văzut pe campionul lor mort, au fugit de pe câmpul de luptă.* Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul mâinii. Samuel I, Capitolul 17.

Vail se gândi un moment şi apoi zise cu un oftat:

— Chiar crezi că poţi distruge guvernul SUA cu o praştie şi o piatră, Gary?

Jordan răspunse blând:

— Aşa a fost voia *Domnului,* domnule Vail. Nimic nu e imposibil pentru cei drepţi.

Un fior trecu brusc prin coloana vertebrală a lui Vail, nu din cauza cuvintelor, ci a siguranţei şi a calmului cu care fuseseră spuse.

— Eu sunt un om cu frica lui Dumnezeu. Mă duc la biserică, dar niciodată n-am reţinut prea bine cuvintele. Cu excepţia câtorva versete din Biblie, las acest lucru predicatorilor. Zâmbi slab. Nu vreau să le iau pâinea de la gură, mă înţelegeţi.

— Crezi că generalul Engstrom va vorbi cu mine?

— De ce nu? El nu se ascunde de nimeni. Cel puţin, nu încă.

— Spui că e un om logic. Poate va asculta de logică.

— Logica dumitale?

— Dai şi iei. Ne vom asculta unul pe celălalt.

— Mda, am mai auzit refrenul ăsta şi înainte, zise Jordan cu amărăciune. Guvernul nu-şi ţine niciodată promisiunile. A rupt fiecare tratat pe care l-a făcut, chiar de la început, cu indienii. Uite c-au trecut o sută cincizeci de ani şi încă n-au învăţat să-şi ţină promisiunile.

— Ce promisiune şi-au încălcat cu *tine,* Gary? Jordan nu-i răspunse. Uite ce e, dacă nu-ţi plăteşti impozitele ca toată lumea, te duci la fund. Drace, dacă eu aş încerca să-i păcălesc pe cei de la IRS în legătură cu impozitele, m-ar lega la fel de repede ca pe oricine altcineva. Faptul că ai încercat să-l omori pe agentul acela nu ţi-a prea fost de ajutor.

— Ce glumă! Era la o depărtare de treizeci de metri. Dacă voiam să-l omor, acum ar fi mort. L-am speriat un pic pe nenorocitul ăla. Oricum, impozitul pe venituri este ilegal. Nicăieri în Constituţie nu se specifică faptul că poţi să-i impozitezi pe oameni pentru că au muncit din greu o zi întreagă.

— La dracu', dacă le spuneai că îţi pare rău şi că nu se va mai întâmpla, te descurcai altfel.

Vail făcu o mare greşeală spunând acest lucru. Ochii lui Jordan începură să arunce văpăi, spatele i se îndreptă cu câţiva centimetri, vocea începu să-i tremure cu fervoarea unui evanghelist când începu să scuipe cuvintele.

— *Foiţa lui Israel nu va ceda şi nu se va căi: căci el nu este un om care ar trebui să se căiască.* Samuel I, Capitolul 29. Să-ţi spun ceva, când au venit să mă aresteze, a trebuit să-l ascult pe iepuraşul ăla spunându-mi că va trebui să *sufăr* pentru că l-am înşelat pe Unchiul Sam. Astea au fost cuvintele lui. *Să sufăr!* Cine era poponarul ăla mizerabil ca să mă judece pe mine? Un amărât care stă cu creionul după ureche fiindcă şi-a găsit o slujbă mai bună, care trăieşte pe spinarea contribuabililor, să-mi spună mie o tâmpenie ca

asta. Am luptat într-un război pentru funduleţul lui. Să mă căiesc? Să-i spun unuia ca el că-mi pare rău? Mai bine sparg stânci în bârlogul ăsta al diavolului încă *douăzeci* de ani decât să încalc cuvântul lui Dumnezeu ca să-mi prezint scuze unui ticălos mititel ca el.

Vail se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară. N-avea nici un chef să intre într-o discuţie despre impozite cu Jordan sau cu altcineva. Schimbă subiectul.

— Familia ta se află încă în Montana?

— Stau cu tatăl soţiei mele. Cel puţin, IRS-ul nu l-a jefuit şi pe el până acum.

— Poate că ar trebui să-i muţi de acolo, zise Vail.

— De ce? Ai auzit ceva? Se întâmplă ceva?

— După câte ştiu eu, nu.

Jordan se fâţâi pe scaun, apoi îşi îndepărtă din minte gândul care îl chinuia.

— Unde să se ducă, ăă? Am muncit cu toţii din greu pentru ce aveam, tata şi bunicul, şi cei dinaintea lor. Să se ducă la New York sau la St. Looey, sau Chicago, să trăiască într-o amărâtă de cutie de carton la un colţ de stradă? Asta e o sugestie de „du-te dracu", prima pe care o aud.

— Nu-ţi sugerez asta. Îti spun să-ţi iei familia din calea pericolului...

Jordan îl întrerupse, cu faţa roşie şi ochii întunecaţi de furie.

— Du-te naibii. Nu ne e teama de tine şi de prietenii tăi păgâni. Ioan I, Capitolul 3, Versetul 11, zice: *Iubiţi-vă unii pe alţii. Nu precum Cain, care şi-a omorât fratele.* Federalii sunt fraţii ucigaşi, iar tu eşti unul dintre ei.

Se duse, târându-şi picioarele, la uşa camerei şi se uită înapoi la Vail cu ochii îngustaţi. Lui Vail îi apăru în minte imaginea ochilor lui Engstrom de pe monitorul computerului. Vocea lui Jordan tremura de mânie.

— *La vremea Parousiei, când se vor auzi mari strigăte de la Templul Cerurilor şi tunete, şi fulgere şi va fi un cutremur cum nu s-a mai văzut de când oamenii au apărut pe pământ, şi oraşele, şi popoarele vor cădea, iar insulele se vor scufunda şi munţii nu vor mai fi de găsit...* În acea zi când va veni Armaghedonul, familia mea va zbura prima la Ceruri. Şi tu? Dumnezeu te va judeca pe tine şi pe alţi păcătoşi federali şi vă va trimite direct în Iad, unde vă e locul.

Jordan bătu să vină gardianul.

Mai târziu, când se aflau în maşină, Firestone îl întrebă pe Vail despre ce discutaseră.

— Despre moarte şi impozite, răspunse Vail. Scoate-mă dracului de aici.

12

În turnul de pe pista îngustă de lângă satul Coyote Flats, pilotul scrută prin binoclu şoseaua cenuşie cu două sensuri. Îşi cercetă ceasul. Era 11:55 după Ora Munţilor.

— Ar trebui să apară în curând, îi spuse el controlorului de zbor.

— Nu mi-i imaginez stând mai mult decât trebuie.

— N-am fost niciodată acolo, zise pilotul.

Stătea pe marginea consolei mari şi-şi aprinse o ţigară.

— Eu m-am dus o dată acolo, zise controlorul. Şi mi-a fost de ajuns.

— Arată destul de înfricoşător şi din aer, zise pilotul. N-am nevoie s-o văd de aproape.

Terminalul – dacă putea fi numit aşa – era doar o cameră acoperită cu ţiglă, cu o maşină de gustări, un filtru de cafea, două bănci lungi şi două

cabine de toaletă. Turnul cu două etaje era echipat cu un radar şi un computer şi era condus de un controlor de zbor ataşat Biroului Închisorilor.

O dată pe lună, unui avion de legătură i se permitea să aterizeze pe panglica lungă de beton, aducând vizitatori la vorbitor. În rest, terenul era închis traficului aerian particular. Un autobuz îi ducea pe vizitatori la Mormânt. Terenul era înconjurat de un gard electrificat, gros de treizeci de centimetri şi păzit de puşcaşii marini.

Nici controlorul, nici pilotul nu-l observă pe îngrijitorul care stătea lângă uşa turnului. Acesta se uita în cameră, privindu-l pe pilot mergând la harta pe secţiuni a SUA. Pilotul ţinu un capăt al panglicii elastice cu degetul mare peste Coyote Flats şi o întinse spre nord-est.

Două mii de kilometri, îşi zise în sinea lui, apoi se întoarse la masa controlorului şi luă un calculator din geanta lui de zbor.

Omul de serviciu ciocăni la uşă şi-şi iţi capul înăuntru.

— E bine să fac curăţenie acum? întrebă el.

— Desigur, zise controlorul.

Omul intră în cameră. Pilotul şi controlorul îl ignorară în timp ce el trase coşul de gunoi pe rotile şi goli o scrumieră în el.

— Ce fel de vânt am spre nord-est? întrebă pilotul.

Controlorul verifică hărţile meteorologice pe computer.

— Cer senin tot drumul spre Canada şi spre est până pe coastă, zise el. Se pare că este aşa între cincizeci de mii până la treizeci de mii.

Omul de serviciu dădea uşor cu mătura pe podea, un om inofensiv mişcându-se tăcut prin cameră, făcându-şi datoria.

— Acum s-au făcut două ore şi cincisprezece minute, zise pilotul. Îşi luă din nou binoclul şi scrută autostrada. În depărtare, un vârtej de praf se ridică de pe drum. Uite-i că vin, zise el.

— Ne vedem mâine, zise îngrijitorul şi plecă din turn.

După ce el plecă, controlorul zise:

— Ce destinaţie ai?

— Fort Wayne, Indiana.

Îngrijitorul intră cu maşina de gunoi într-o staţie de benzină părăsită, la periferia satului Coyote Flats, şi parcă sub acoperişul dărăpănat, lângă două pompe vechi şi ruginite. Conectă mini-computerul şi modemul la telefonul celular şi aşteptă. La ora douăsprezece şi cincisprezece minute văzu avionul cu reacţie ridicându-se deasupra deşertului şi luând altitudine dincolo de locul în care se afla el. Formă un număr pe computer. I se răspunse:

„HOREB CQ. TU?"

„SIMON."

„CARE?"

„FARISEI. CFLTS. 2-3-13."

„EŞTI ACASĂ."

„DA. LA 12:15. DESTINAŢIE FORT WAYNE, IND. ETA 2:30 CST"

„PASAGER IDENTIFICAT?"

„NICI O IDEE."

„SELAH."

Omul şedea pe un scăunel pliant, altoind meticulos un lăstar dintr-o tufă de trandafiri în tulpina celuilalt. Preparase cu grijă un strat pentru noua tufă, măsurând cantitatea potrivită de pământ şi de îngrăşământ în groapă, înainte să replanteze tufa-mamă. Apoi făcu o tăietură fină în tufă, tăie o ramură din tufa donatoare şi îi tăie capătul într-un punct. Îl introduse cu grijă în crestătura din prima tufă şi legă lăstarul strâns cu sfoară. După ce termină, stropi lăstarul cu apă şi îi legă o etichetă la bază, una pe care imprimase data şi cuvintele

„Trandafirul lui Elaine". Aerul din seră era cald şi umed, un mediu ideal pentru hobby-ul lui. Aerul rece din exterior, care venea în contact cu sticla călduţă, crea în interior un abur subţire, ce se aşeza pe bobocii şi pe frunzele tufelor de trandafiri. Aerul era cald şi umed, iar tufele erau plantate exact la cincizeci de centimetri una de alta, pentru a avea suficient spaţiu ca să crească. Boxele protejate împotriva umezelii îi murmurau muzică de Mozart în timp ce muncea. Broboane de sudoare i se adunau pe frunte şi pe bărbie. Când termină de pregătit lăstarul, strânse uşor scaunul şi-l sprijini de una dintre cutiile lungi în care îşi creştea trandafirii. Cutiile aveau fiecare câte doi metri şi jumătate lungime şi aproape doi metri lăţime şi erau protejate împotriva ruginii şi a putrezirii lemnului. Între cele două mese era un spaţiu de un metru şi tot câte un metru între fiecare masă şi perete.

Îşi construise singur sera, desenând mai întâi planuri complicate pentru înălţime şi lăţime, unde să fie ţevile de apă şi cât de mari să fie ferestrele de sticlă. Soţia, cu care trăise douăzeci de ani, îl învăţase totul despre trandafiri şi-l ajutase să plănuiască şi să proiecteze sera, dar nu trăise suficient ca să-l vadă terminând-o. Cancerul o răpusese curând după ce el începuse construcţia şi abandonase proiectul. Don şi Elaine Woodbine locuiseră în aceeaşi casă de la nuntă. Erau un cuplu devotat, fără copii. Când murise Warren Ferguson, Woodbine îi cumpărase magazinul de fierărie şi devenise unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri din Bad Rapids. Localnicii erau foarte mulţumiţi de faptul că el nu schimbase numele magazinului – încă se mai numea Compania de Unelte Grele şi Cherestea Ferguson. Elaine era plină de viaţă şi foarte serviabilă, o femeie frumoasă care fusese atrasă de bărbatul timid, tăcut, cinstit, cu început de chelie, destul de retras. Câţiva dintre scepticii orăşelului preziseseră un

sfârşit rapid al căsătoriei, dar, spre surpriza lor, cei doi Woodbine se apropiaseră tot mai mult şi rămăseseră profund îndrăgostiţi. Woodbine mai îndeplinea şi funcţia de consultant pentru guvern şi trebuia să călătorească frecvent, pilotându-şi propriul avion, în timp ce Elaine conducea magazinul în absenţa sa.

Cu trecerea timpului, devenise şi el mai deschis. Perechea dădea, ocazional, petreceri în aer liber, în cartier, şi timp de două sezoane el antrenase echipa de fotbal din Liga Mică a Bisericii Prezbiteriene.

Chiar când ea se apropia de sfârşit, Woodbine refuzase să accepte faptul că soţia lui era pe moarte, şi această negare îl dusese la o criză depresivă profundă când ea murise, cu doi ani în urma. Dar după ce ţinuse doliu aproape şase luni, Don Woodbine se întorsese brusc la muncă, ocupându-se de proiectul lor mult visat, decizându-se să-l termine ca un tribut adus ei. După ce îl terminase, îşi căuta liniştea şi mângâierea în pasiunea pe care o împărtăşiseră amândoi.

Acum, Woodbine mergea în lungul serei, ducând cu el o vaza mică, oprindu-se ca să-i verifice fiecărui boboc aroma, culoarea şi mărimea, tăind din când în când câte o floare şi punând-o în vază. Când termină, se înapoie în casă, zăpada îngheţată scârţâindu-i sub picioare. Îşi scosese pantofii înainte de a intra pe uşă din spate şi simţi obişnuită strângere de inimă când intră în casă de ţară simplă, din cărămidă, cu trei camere. Încă se mai aştepta s-o vadă pe Elaine stând acolo şi zâmbindu-i. Ca şi sera, casa era extraordinar de curată şi îngrijită. Un serviciu de curăţenie venea de două ori pe săptămână, iar între timp, el menţinea casa fără pată. Din când în când îşi prepara singur cina, dar, de obicei, mânca la cafeneaua micuţă a lui Dressner, unde mâncarea

era ca şi cea făcută în casă, aşa cum puteai găsi oriunde în micul oraş din centrul Michiganului.

Woodbine îşi duse pantofii plini de noroi în garaj, se încălţă cu ei şi se urcă la volanul maşinii, mergând spre cimitirul aflat la câteva minute distanţă. Puse cu grijă vaza cu trandafiri în faţa pietrei funerare şi rămase în picioare un minut sau două şoptindu-i iubitei sale îndepărtate: „Mi-e dor de tine, draga mea."

Se îndrepta spre sat să mănânce ceva la prânz, când pager-ul de la brâu îi întrerupse reveria. Apăsă pe buton şi citi numărul.

— La dracu', zise el.

Întoarse maşina şi conduse spre casă. Biroul său era într-un colţ al acesteia, iar computerul, care era mereu deschis, clipea. Verifică mesajul care suna simplu:

„Contactează casa."

Degetele i se mişcară repede pe claviatură în timp ce accesă programul modemului şi imprimă un număr. Stătu, ascultând telefonul sunând, apoi sunetul ascuţit ce arăta că se făcea legătura. Apoi apăru mesajul:

„HOREB."

„SIMON."

„CARE?"

„VRĂJITORUL. 2-3-13."

„EŞTI ACASĂ. ÎN SIGURANŢĂ. AMOC 1 CU UN PASAGER. EŞTI DISPONIBIL?"

„UNDE?"

„AMOC SPRE FORT WAYNE, IND., 2:30 P.M. CST."

Woodbine se uită la ceas. Era 11:55. Oftă. Va trebui să se grăbească.

"POT", scrise el.

„NOROC."

„SELAH."

Ceru computerului prognoza meteo care şi apăru pe ecran în timp ce el chemă magazinul.

— Ferguson, răspunse vocea veselă a lui Charley Moore.

— Charlie, sunt eu, Don.

— Bună şefule, ce s-a întâmplat?

— Am ceva de lucru. O să fiu plecat câteva zile. E vreo problemă?

— Nu, domnule, eu şi Hazel ne putem ocupa de tot ce e nevoie.

— Bun. Când ai de gând să te însori cu fata asta?

— De îndată ce îmi măriţi salariul, zise Charley, râzând.

— Biata fată, o să ajungă domnişoară bătrână.

— O să-i spun că aţi zis asta.

— Mai bine sărut-o pe obraz din partea mea. Ar trebui să mă întorc înainte de sfârşitul săptămânii.

— Călătorie plăcută.

— Mulţumesc.

Vremea se anunţa senină şi rece pe tot parcursul de la Michigan, spre sud, până la graniţa cu Ohio. Era un front atmosferic care venea dinspre vest, dar nimic destul de rău ca să-l îngrijoreze. Se duse sprinten în dormitor, îşi făcu rapid un duş şi se schimbă într-un costum uni, gri, de om de afaceri, cu o cravată de culoare închisă pe care o lăsă lejeră în jurul gâtului. Se duse în garaj şi trase de la peretele din spate un banc de lucru. Băgă mâna sub cămaşă şi scoase un lanţ de argint cu două chei atârnate de el. Erau genul de chei folosite la seifurile de depozitare a banilor; una trebuia să activeze încuietoarea, iar a doua o deschidea. Le folosi pe amândouă pentru a deschide o uşă înaltă de un metru, dezvăluind un seif din oţel carbon, Malhauser. Răsuci discurile cifrului şi deschise uşa grea.

Seiful conţinea două valize din aluminiu, un dulap din oţel înalt de şaizeci de centimetri cu două sertare şi două cutii mari din oţel. Alese una din valizele de aluminiu, o puse pe podea şi o

deschise. Încastrate într-o tavă de polistiren se aflau componentele unei puşti automate calibrul 50, o lunetă telescopică, un încărcător cu douăzeci de cartuşe şi un pistol automat Eagle cu două încărcătoare a câte şaisprezece cartuşe. În tavă era un loc liber. Deschise buzunarul din capacul valizei şi îl goli. Asigurate în buzunarele capacului se aflau şase cutii cu gloanţe cu înveliş de oţel, de calibru 50. Trei sute de proiectile. Luă fiecare piesă din valiză şi o studie cu grijă: pat, ţeavă, amortizor, telescop şi tripod telescopic din aluminiu. Satisfăcut pentru că toate erau curate şi gata de acţiune, le puse la loc în sertăraşele lor.

Deschise una dintre cutii. Era plină până sus cu bancnote îngrijit aşezate în grămezi de zece, douăzeci şi cincizeci de dolari. Numără o mie de dolari în diferite bancnote, puse pachetul de bani în locul gol din tavă şi închise valiza cu zgomot. Căută în interiorul seifului, deasupra uşii, şi apăsă pe un buton de pe o cutie mică şi neagră. Apoi închise seiful, răsuci discurile în încuietoare, închise uşa glisantă şi o încuie de două ori. Casa era minată cu o cantitate mare de dinamită C4 şi mai multe recipiente cu benzină pe care le zidise în pereţi. Bomba putea fi dezafectată doar folosind telecomanda care bloca butonul ataşat pe încuietoarea uşii seifului. Dacă seiful era deschis sau aruncat în aer, sau uşa interioară a garajului era deschisă, întreaga casă ar fi fost imediat demolată şi ceea ce ar fi rămas ar fi ars până în temelii. Trase bancul de lucru la locul lui şi cără valiza de aluminiu în casă.

În şifonier ţinea o geantă mică cu un schimb de cămăşi, şosete şi lenjerie, precum şi articole de toaletă, suficiente cât să-i ajungă cinci zile. Verifică repede dacă toate uşile şi ferestrele erau încuiate, deşi nu se înregistrase nici un jaf în Bad Rapids în ultimii ani, şi porni alarma împotriva spărgătorilor. Luă valiza, geanta şi o servietă, se duse înapoi în garaj şi le puse pe bancheta din

spate a maşinii sale Four Runner. Apoi conduse cei cinci kilometri până la pista de decolare a terenului de zece acri pe care îl deţinea.

Avionul era un Beechcraft Baron D-55 turbopropulsor cu motoare turbo Lycoming de 375 de cai putere. Avea o viteză de croazieră de 480 de kilometri pe oră şi o autonomie de zbor de 1600 de kilometri. Cabina presurizată îi asigura o altitudine maximă de zece mii de metri. Era adăpostit într-un hambar reconstruit într-un colţ al terenului. Pista de aterizare se întindea de la uşa hambarului încă şase sute de metri până la celălalt capăt al terenului, destul loc pentru avion. *Baron* era aprovizionat cu combustibil şi totdeauna pregătit de zbor. Puse valiza cu puşca şi geanta în el, pe podea, iar servieta pe scaunul de lângă el, porni aeronava şi o scoase din hangar. Coborî, duse maşină înăuntru, închise şi încuie uşile. Cinci minute mai târziu decola.

Îşi verifică ceasul. Era 12:27.

Ceru un program cu atlasul Statelor Unite pe computerul construit în bord şi marcă un traseu de la Bad Rapids, Michigan, la Fort Wayne, Indiana; 330 kilometri. Vremea era senină aproape tot drumul într-acolo.

Îl urmăreau pe Sam Firestone de luni de zile, sperând că el îi va duce la Waller. Până acum, toate pistele se închiseseră. Dar atâta vreme cât continuau să-i plătească zece mii de dolari ca să meargă la aceste vânători de gâşte sălbatice, Woodbine era bucuros să-i îndatoreze. Şi dacă se va întâmpla să aibă noroc şi să-şi încheie misiunea, plata va urca la cincizeci de mii, ceea ce era destul de cinstit.

Îşi aşeză busola, se lăsă pe spate şi deschise casetofonul cu CD-uri. Vocea lui Sarah Vaughn se auzi din boxe interpretând „My Ship".

Ce zi minunată pentru o plimbare!

13

Marele avion cu reacţie rulă, vâjâind, la colţul pistei şi depăşi micul avion al lui Woodbine. Acesta îşi deschise servieta, luă din ea o cameră video digitală de mărimea unei palme şi, păşind în cadrul uşii, îşi sprijini un picior pe roată şi fixă camera în tocul uşii pentru a sta nemişcată. Mişcările lui păreau fireşti. Nimeni nu-l remarcă stând în cadrul uşii, părând că se odihneşte, un bărbat simplu, îmbrăcat într-un costum gri demodat. Privea cum avionul 737 îl urmează pe bărbatul care făcea parte din echipajul de la sol, spre un anume un loc de pe pistă, şi se opreşte. Bărbatul din echipajul de la sol ridică o scară portabilă până la uşa avionului şi, un moment mai târziu, aceasta se deschise şuierând.

Camera video avea pe spate un buton care îi permitea lui Woodbine să filmeze, dar şi să ia cadre fixe. Mută butonul pe video şi aşteptă. Un bărbat înalt, negru, ieşi pe platforma scării şi se uită împrejur. Acesta era, probabil, Nielson. În spatele lui, ieşi un tip mai scund, într-o jachetă albastră. Îl mai văzuse şi înainte, dar întotdeauna prin lentilele unei camere sau prin binoclu. O clipă mai târziu, ieşi şi Firestone cu pasagerul lui. Îi filmă pe Firestone şi pe Vail în timp ce ieşeau din AMOC şi coborau scările. Căpitanul avionului îi urma. Acesta îşi îndreptă spatele când ajunse pe pistă şi-şi frecă nasul.

Vail şi Firestone discutau ceva. Firestone arăta din când în când spre un avion Cherokee mic, cu un singur motor.

Cine este tipul ăla? se întrebă Woodbine. *Nu pare a fi vreun grangur, după cum este îmbrăcat.*

Woodbine puse camera pe cadru fix şi făcu şase fotografii, de la distanţă medie, ale pasagerului neidentificat. Se strecură la locul său din avion şi puse camera video înapoi în servietă.

Se îndreaptă spre Cherokee, se gândi el. *Joacă tare.* Dădu din cap. Are sens, toată securitatea asta. *Asta e. Se duce la Waller.*

Firestone îl conduse pe Vail la Cherokee. Un bărbat, îmbrăcat cu un costum bleumarin şi purtând ochelari de soare, zâmbi; îşi strânseră mâinile.

— Al Ricardo, Martin Vail. Domnule Vail, Al este de la FBI.

— E toată gaşca aici, zise Vail, dând mâna cu Ricardo.

— Are plinul făcut şi este verificat pentru zbor, zise Ricardo. Vă aşteaptă un Taurus negru cu două uşi. Cheia se află în portiera din dreapta.

— Eşti un om bun, Al, zise Firestone, urcând în avion.

— Ai grijă, da? A trebuit să semnez pentru maşină şi avion.

— Ai încredere în mine, zise Firestone.

— Aşa ai zis şi data trecută.

Ricardo zâmbi când Firestone închise uşa. Vail urcă în urma lui.

— Dumneata zbori cu pasărea asta? îl întrebă el pe Firestone.

— Mda. Pilotez de treizeci de ani.

— Ce e cu povestea de data trecută?

— E o poveste lungă. Firestone râse şi, ignorând întrebarea, zise: Sper că nu aveţi probleme cu avioanele mici, nu-i aşa?

— Am zburat o dată o sută de kilometri într-un elicopter în mijlocul viscolului, la altitudine zero, zise Vail.

— Atunci când l-aţi urmărit pe Stampler până în Kentucky?

— Şi *dumneata* ştii despre asta, hm.

— Procurorul general mi-a arătat tăieturile din ziare despre dumneavoastră, domnule Vail.

— Chiar trebuie să fim atât de al naibii de formalişti? De ce nu-mi zici Martin sau Marty, sau cum doreşti, iar eu îţi voi zice Sam.

— Bine.

Reglă radioul pe frecvenţa turnului şi îi spuse controlorului de zbor că se îndreaptă spre Lima, Ohio, aeroportul districtual, şi ceru instrucţiuni de decolare.

— Te recepţionez, Cherokee N-32, răspunse turnul. Vei rula pe pista 2. Ai două aeronave în faţă. Ai un front atmosferic care se îndreaptă spre Lima.

— Am înţeles, Turnule. Poate vi-l trimitem aici.

— Recepţionat. Aşteptam sa plecaţi.

— Recepţionat şi terminat.

Urmărindu-i îndeaproape, Woodbine ascultă conversaţia pe scanner.

Lima, Ohio. Până aici, toate bune.

Deasupra aeroportului Lima, Woodbine stătea în aer la trei sute de metri şi privea prin binoclu. Vail şi Firestone parcară Cherokee-ul şi se urcară în limuzina neagră, îndreptându-se spre nord-est pe şoseaua districtuală spre Lima. La un kilometru şi ceva la sud-est de oraş, maşina viră pe Şoseaua Interstatală 75 şi se îndreptă spre sud. Vremea i se împotrivea lui Woodbine. Zgâlţâit de vânt şi curenţi, intra şi ieşea din norii întunecaţi, pierzând din vedere maşina. Coborî la o sută cincizeci de metri pentru a ieşi din furtună. Maşinile bâzâiau spre nord şi sud pe autostradă. Se menţinu la o sută cincizeci de metri, scrutând şoseaua la sud de Lima, căutându-şi prada dispărută. În cele din urmă, încă izbit de curenţi, intrând şi ieşind din norii negri ce se menţineau foarte jos, începu o căutare pe metru pătrat, verificându-şi harta automată pe computer şi împărţind zona la sud de Lima. Zbură trei kilometri la est de Şoseaua

Interstatală, apoi făcu acelaşi lucru spre vest, apoi trei kilometri spre sud. De două ori crezu că identificase maşina cea neagră pe drumuri înguste regionale, dar verificase cu binoclul pentru a fi sigur. Zbură în acelaşi fel, în pătrate de câte trei kilometri pe latură, până ajunse la optzeci de kilometri sud de Lima. Încă încurcat de vremea rea, în cele din urmă, întoarse şi se îndreptă spre nord.

Şoseaua Interstatală era aproape pustie.

Pierduse maşina.

Firestone ieşise de pe Şoseaua Interstatală pe o şosea cu două benzi. Conduse timp de zece sau cincisprezece minute, apoi se opri la o staţie de benzină şi parcă sub acoperişul ce adăpostea pompele.

— Ţi-e sete? îl întrebă el pe Vail.

— Glumeşti? zise Vail cu o expresie de durere pe chip. Am mâncat şi am băut întruna de când am urcat la bordul AMOC-ului azi-dimineaţă.

Firestone se duse lângă automatul cu răcoritoare, demodat, şi puse câteva monede în el. Desfăcu repede capacul unei cutii de bere fără alcool în timp ce se întorcea la maşină. Stătea lângă portiera lui Vail, privind atent drumul pe care veniseră.

Era linişte, cu excepţia vântului uşor care spulbera zăpada îngheţată de pe marginea şoselei şi a zgomotului unui avion care zbura la un kilometru spre nord.

— Te uiţi să n-avem vreo coadă, nu-i aşa?

Firestone zâmbi, privind în jos, spre el.

— Prudenţă, este al doilea nume al meu. Aruncă grăbit cutia într-un coş de gunoi şi se urca în maşină. Aproape am ajuns acolo.

— Vrei să-mi spui şi mie cine, ce sau unde este „acolo"?

— Ralph, Marty. Aşa îi vei spune, Ralph. Îţi va spune o poveste. Ascultă-l doar, nu-i întrerupe şirul gândurilor. Dacă-l întrerupi, va trebui s-o ia de la început.

— A memorat confesiunea, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin. După ce termină, întreabă-l orice vrei.

— Protecţia martorilor, nu? Firestone încuviinţă din cap. Nu e de mirare că eşti atât de grijuliu. Cineva îl vrea foarte mult pe acest Ralph.

— Toţi cei din sistemul de protecţie a martorilor sunt pe primul loc pe lista cuiva.

Ferma se afla la câteva zeci de metri de şosea, cu o casă îngrijită cu două etaje, din lemn, albă cu gri. Un drum de ţară ducea la o alee circulară în jurul unui hambar dărăpănat, unde era parcat la întâmplare, lângă uşă, un Chevrolet vechi de doi ani. Când Firestone opri maşina, perdelele albe de dantelă se dădură la o parte la fereastra din faţă şi o femeie tânără privi afară cu ochi cercetători. Firestone ieşi din maşină şi se duse la fereastră. O clipă mai târziu, uşa din faţă se deschise şi femeia ieşi din casă.

— Bună, Marie.

— Bună ziua, domnule Firestone.

— Unde este Ralph?

— Afară, pe câmp. A intrat cu tractorul într-o groapă.

— Marie, acesta este domnul Vail.

— Îmi pare bine, zise ea şi îi strânse mâna. Arătă spre uşă. Nu-l luaţi în seamă pe Noah. Intraţi.

Era o femeie tânără, fragilă, cu păr blond cenuşiu, lung până în talie şi strâns într-o coadă de cal la spate. Vail se gândi că fusese odată frumoasă, dar faţa îi era acum brăzdată de riduri care trădau o viaţă dură, iar strălucirea ochilor ei verzi pălise de mult.

Purta o pereche de blugi şi o cămaşă de flanel verde închis, cu mânecile răsucite până la coate.

Îi conduse pe Vail şi pe Firestone în bucătărie, prin camera de zi, care era mobilată sărăcăcios dar cu bun-gust. Pe un perete era un tablou mare al lui Iisus, cu mâinile ridicate ca şi cum ar fi binecuvântat casa, iar pe o măsuţă se afla o Biblie mare legată în piele. Bucătăria strălucea de curăţenie. O sobă mare cu gaz domina centrul camerei, iar într-un colţ se afla o nişă pentru micul dejun, cu „Cina cea de Taină" pe un perete.

Femeia deschise uşa din spate şi strigă la soţul ei, care se afla pe câmp la douăzeci sau treizeci de metri pe pământul acoperit din loc în loc de zăpadă, stând pe tractor şi mişcând comenzile în faţă şi în spate, încercând să-l scoată pe John Deere dintr-o groapă cu noroi îngheţat.

— Ralphie, a venit domnul Firestone.

Bărbatul se opri din treaba, opri motorul tractorului, sări jos şi tropăi pe pământul îngheţat, îndreptându-se spre casă. Îşi şterse mâinile pe pantaloni şi dădu mâna cu Firestone.

— Acesta este domnul Vail, Ralph. Lucrează cu procurorul general şi vrea să-ţi audă povestea. Ce-ai zice să stăm chiar aici, la masa din bucătărie?

— Sigur. Marie, te rog, fă-ne nişte cafea proaspătă, da?

Îşi scoase pufoaica cea groasă şi o aruncă pe un scaun. Purta o pereche de blugi şi un tricou alb, gros, şi era un bărbat arătos, de vreo douăzeci şi cinci de ani, scund, de aproape un metru şaptezeci, şi vânjos datorită muncii la fermă. Părul lui negru era tuns scurt. O barbă neagră îi acoperea partea inferioară a feţei şi avea ochi căprui care evitau contactul vizual direct. Când vorbea, se uita la bărbia lui Vail. Dar ceea ce îi atrase atenţia lui Vail fuse tatuajul de pe braţul lui drept, o pânză de păianjen neagră, ameninţătoare, care se întindea de

pe biceps pe partea interioară a cotului până jos, spre mână.

Îşi aminti că văzuse un tatuaj exact ca acesta într-una din zecile de fotografii care trecuseră pe monitorul calculatorului în ziua precedentă, când procurorul general îi prezentase grupările extremiste creştine.

Marie trebăluia făcând o cană mare de cafea într-un filtru demodat.

— De unde vreţi să încep? întrebă bărbatul cu un accent plat, vestic.

— De la început, răspunse Firestone.

— Provin dintr-un orăşel numit Wolf Point, lângă rezervaţia indiana Fort Peck, de-a lungul albiei râului Missouri, din estul statului Montana. Aveam o mică fermă, la vreo cincisprezece kilometri de oraş. Vite şi cai. Puteam să îmblânzesc un ponei nărăvaş cu coama lungă care alergase liber toată iarna, încă înainte de-a avea unsprezece ani. Mama mea era soră medicală. Lucra pentru Doc Zimmerman, care era evreu, lucru rar prin părţile acelea, dar era unul singur pe o arie mare şi îl cam scotea din fire pe tata faptul că ea lucra pentru un evreu, dar era cea mai bună slujbă pe care o putea găsi. Tata era cam scund, ca şi mine, cu mâini mari, bătătorite, un creştin cu frica lui Dumnezeu, care citea Biblia în fiecare noapte, în timp ce mama cânta la o orgă de demult. Stăteam în jurul şemineului şi el ne citea din Scriptură, apoi ne punea întrebări. Sora mea Lorraine şi cu mine trebuia să învăţam câte un vers în fiecare seară. Cuvânt cu cuvânt, iar dacă făceam o greşeală, se apleca deasupra noastră încruntându-se, cu ochii lui mari şi negri şi dădea din cap şi ne punea să spunem de la început. Tot ce făceam, orice decizie lua el, o lua din Biblie. Fără dans, fumat, băut. Fără televizor. Aveam un

radio la care obişnuia să asculte posturile de radio patriotice în fiecare seară.

Când aveam doisprezece ani, mama s-a îmbolnăvit de pneumonie. Aveam un chioşc foarte frumos în curte, unde stătea patru-cinci zile pe lună când era la ciclu sau purta un copil şi a răcit acolo cam de Ziua Recunoştinţei şi nu s-a mai făcut bine. De Crăciun nu mai putea să respire aproape deloc, şi Lorraine i-a luat locul la orgă. Îmi amintesc că eu şi tata am ieşit şi am găsit un brad de Crăciun perfect, l-am tăiat şi l-am adus acasă. Am pregătit tot felul de ornamente pentru el şi am făcut un Crăciun cât am putut de fericit. Mama a reuşit să treacă de Crăciun, dar a murit în seara de Anul Nou. I-a zdruncinat destul de mult credinţa tatei. L-a învinuit pe Doc Zimmerman, a zis ca asta era problema ţării noastre, că evreii preiau puterea şi că ne erau inferiori în tot ce făceau. Îi ura pe negri, dar n-am văzut nici unul de aproape până nu am devenit aproape adult. Tata a fost foarte mult timp supărat după treaba asta, a ieşit pe câmp şi l-a blestemat pe Dumnezeu, a arătat cu Biblia spre cer. Dar tot se baza pe Scriptură în viaţa de zi cu zi, iar citirea Bibliei a continuat ca şi până atunci.

Din câte îmi amintesc, o dată sau de două ori pe an veneau la noi nişte oameni din Arkansas şi Michigan. Se aşezau în camera de zi şi vorbeau despre cum tata se ducea în Iad şi totul mergea rău. Când eram mic, nu puteam sta cu ei, dar mă întindeam sus, în capul scărilor şi ascultam. Unul dintre ei era domnul Orin Plummer. Avea o înfăţişare fioroasă, pentru că îşi pierduse mână dreaptă făcând o grenadă artizanală, şi avea cicatrice urâte pe toată faţa şi purta întotdeauna un pistol la şold. Mai târziu am auzit că a fost împuşcat pe la spate de către poliţie. Când venea la noi acasă, alergam şi mă ascundeam în grajd, iar el stătea în uşă şi râdea şi striga la mine să cobor de acolo la ei. Apoi tata îmi ordona să mă

dau jos, şi-i strângeam mâna de plastic a maiorului Orin, cum îi spuneau ei. Era întotdeauna rece şi cam alunecoasă şi-mi dădea fiori.

Când aveam doisprezece ani, tata m-a lăsat să particip la întâlniri. Prima dată când am văzut un AK-4 7 a fost când maiorul Orin a venit la noi acasă cu un grup de indivizi şi ducea una în bandulieră. Am mers cu maşina pe câmp şi m-a lăsat să trag cu ea. Era un lucru mare să tragi cu minunăţia aia, vă spun eu, am fost extrem de impresionat. Maiorul acela m-a făcut să mă simt bărbat, ca şi cum eram adult, dar, în acelaşi timp, o parte din mine era totuşi copil.

Discuţiile erau întotdeauna aceleaşi. Uram guvernul, pentru că voia să ne ia armele. Îi uram pe evrei, pentru că ei controlau banii şi băncile. Uram cauza Organizaţiei Naţiunilor Unite, pentru ca era pregătită să devină forţa poliţienească a lumii şi venea în ţara noastră să-i anihileze pe toţi cei care nu credeau în ceea ce voia guvernul să creadă. Vorbeam despre jafuri la bănci şi depozite de arme şi cum să adunam arme, iar maiorul vorbea despre felul în care guvernul inventase povestea cu evreii ucişi de Hitler şi cum toate fotografiile cu trupurile făcute grămada fuseseră realizate la Hollywood, unde evreii deţineau studiourile de film, astfel încât oamenilor să le fie milă de ei. Îi numeam pe preşedinte şi pe membrii Congresului trădători, iar pe noi ne numeam patrioţi, iar eu eram tare impresionat că eram considerat unul dintre ei. Îl uram pe cel cu impozitele care putea veni să-ţi ia casa fără altă discuţie decât „Ce mai faci?" Maiorul Orin îi numea pe cei de la Fisc o şleahtă de fraieri prost-crescuţi care nu puteau găsi o slujbă în altă parte şi trăiau pe spinarea oamenilor şi-i tratau urât pe toţi pentru că ei înşişi nu valorau doi bani.

Un asemenea vizitator care venea pe la noi era Edie Dukes, era de pe undeva de prin sud şi

avea *un tatuaj cu un pumnal pe mânerul căruia era scris KKK. Vorbea despre cei patru "JB", care însemnau: "Biblii, gloanţe, fasole şi bandaje", şi eu credeam tot ce spunea. Absolut tot. Ne lăsau cărticelele lor să le citim, şi eu aveam un raft întreg plin cu ele în dormitorul meu. În ele găseam tactici de supravieţuire şi mânuire a armelor, şi era o carte numită* Copiii lui Satana, *în care se spunea ca Biblia dovedeşte că evreii şi negrii sunt oameni izgoniţi de Dumnezeu şi de aceea ar trebui sa fie sclavi. Îmi amintesc că în ea era un citat din Apocalipsul Sfânt Ioan, Capitolul doi:* Ştiu blasfemia lor, care spune că ei sunt evrei, dar nu sunt, ci sunt din sinagoga lui Satana. *Tata mai dădea citate din altă carte care era numită* Răspunsurile Bibliei la problemele rasiale *şi favoritul lui era din Ezra, Capitolul Nouă:* De aceea, nu le daţi fetele voastre fiilor lor: căci voi puteţi fi puternici şi puteţi mânca ce e mai bun pe pământ. *Dintre toate cărţile, preferata mea era* Luptătorul arian, *care era despre supravieţuire şi arme şi cum să iei o poziţie de tragere şi să faci vizuini de vulpe şi altele. Într-o vară m-am dus în pădure, mi-am săpat o tranşee mică şi aveam cu mine un pachet cu haine groase, gamela şi puşca de treizeci şi şase şi am stat acolo două zile împuşcând evrei şi negri, şi trădători din guvern – care erau, de fapt, pietre şi altele.*

Tata ura cel mai mult pe lume evreii şi omul de la impozite. Când aveam paisprezece ani, iar Lorraine, nouăsprezece, ea a fugit de acasă şi s-a măritat cu Ben Zimmerman, fiindcă ştia ca tata va rupe orice legătură cu ea dacă se va mărita cu un evreu. Fuseseră prieteni pe ascuns cât Ben urmase colegiul, iar când el venise într-un week-end acasă, plecaseră amândoi şi rămăseseră peste noapte undeva, iar tata nu ştiuse nimic despre ea, nici eu. Ea a încercat să vorbească cu el despre asta, dar el a avut o criză de furie groaznică. Dădea cu pumnul în masa din sufragerie şi a

făcut-o târfă şi în alte feluri. În ziua următoare, ea a plecat şi i-a lăsat un bilet, dar el nu a mai vorbit cu ea sau despre ea niciodată. Dar, într-o noapte, la scurt timp după ce plecase ea, m-am trezit şi am auzit mare zgomot jos, la parter, şi am coborât şi l-am văzut pe tata stând în sufragerie pe întuneric, doar cu lumina de la foc, cu o găleată la picioare, rupea şi spărgea toate fotografiile înrămate în care era ea, dădea drumul cioburilor şi ramelor în găleată şi ardea fotografiile în şemineu. Nu l-am văzut niciodată arătând atât de feroce. Nici eu nu ştiu unde este ea, n-am mai văzut-o de când a plecat.

Tata refuza să plătească impozitele, pentru că, aşa cum spunea el, erau doar bani care se duceau la băieţii evrei care ţineau strâns de gât guvernul. În cele din urmă, au venit după el. Erau vreo zece-cincisprezece şi ne-au aruncat lucrurile în faţa casei, ne-au luat ferma şi au vândut-o, iar pe tata l-au trimis la un penitenciar federal din Kansas. Aveam şaisprezece ani atunci şi, chiar înainte să-l ia, m-a trimis în Arkansas, să locuiesc cu cei din Miliţie, într-o tabără pe care o aveau în Ozarks. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata, pentru că a fost o încăierare în închisoare, între negri şi albi, în curte, şi l-au înjunghiat mortal cu o şurubelniţă. Îi uram pe toţi. Îi uram pe negri, pe homosexuali şi pe evrei. Îi uram până la ultimul om pentru ce ne făcuseră, nouă şi tatei.

Reverendul Zeke Longfellow, care era un conducător al Miliţiei, m-a adoptat şi de atunci am studiat Biblia, istoria şi altele asemenea câteva ore pe zi, apoi, după amiezile ne antrenam pentru tactici de supravieţuire şi gherilă. Am învăţat cum să fac grenade şi să retez ţeava unei puşti şi unde se află punctele de ochit pe corpul uman şi cum se fac bombele şi sticlele incendiare, am fost instruit cum să ocupăm poduri şi relee telefonice, turnuri ale staţiilor radio, aeroporturi şi depozite de combustibil. Loveşte şi fugi, loveşte şi fugi, acesta

era marele secret. Vara plecam cu corturile în nord – în Colorado, Montana, Idaho – şi ei ne lăsau singuri prin munţi, doar cu un cuţit şi o gamelă şi trebuia să găsim drumul înapoi şi să mâncăm ce ne oferea pământul pe care ne aflam. Îmi plăcea la nebunie.

Când aveam optsprezece ani, reverendul m-a trimis în armată şi am ajuns în Divizia 82 Aeropurtată şi mi-a dat numele unui om pe care să-l contactez când ajung la Fort Bragg, în Carolina de Nord. Era un sergent pe nume Schmidt, Barry Schmidt – acesta era fascist. Erau vreo patruzeci, şi eu m-am adaptat perfect cu ei. Mi-a pus un steag nazist în dulap, şi purtam o Cruce de Fier nazistă pe un lanţ în jurul gâtului. Purtam părul tuns foarte scurt şi ne îmbrăcam la fel când ieşeam din baza militară. Blugi şi jachete de aviatori, bretele roşii şi cizme negre de luptă cu şireturi roşii, albe sau mov. Pierdeam vremea într-un bar numit Ochiul Rătăcitor şi aveam acolo o cameră în spate care era clubul nostru particular. Ne îmbătam, iar stripteuzele veneau şi dansau pentru noi şi mai făceau şi alte lucruri.

Schmidt avea o casă lângă bază, iar noi ne duceam acolo şi citeam literatură nazistă şi priveam casete cu Hitler pe aparatul lui video. Avea o pivniţă rece în care ţinea vreo cinci mii de cutii de muniţie de calibru mic, câteva kilograme de explozibil şi grenade fumigene. Ne dădea ordin să-i aducem marfă, noi furam de la bază, iar el ne plătea pentru asta.

Sâmbătă seara, câteodată, ne duceam la vânătoare. Aşa îi spuneam, vânătoare. Urmăream câte un poponar sau o nevăstuică de prispă, unul din modurile în care îi numeam pe negri sau pe evrei, şi îl fugăream, îl puneam jos şi îi trăgeam o bătaie soră cu moartea. Şi apoi, într-o seară, eram în orăşelul acela mic de lângă bază, eram cinci, plus Schmidt care avea un Firebird îmbunătăţit, şi l-am văzut pe soldatul acela fruntaş – un cioroi,

care se plimba pe stradă cu o fată albă. Schmidt zice: „Uitaţi-vă la iepuraşul ăla urât din junglă cu fata blondă." Se opreşte şi ne îngrămădim şi gonim fata de acolo, iar cioroiul începe să se sperie, zice să-l lăsăm în pace şi vrea să plece, dar noi îl înconjurăm. Apoi Barry ia o frânghie din maşină şi face un laţ şi îl aruncăm în jurul gâtului cioroiului şi el începe să ţipe, dar Barry strânge nodul şi-l amuţeşte. N-am văzut niciodată pe nimeni atât de speriat cum era atunci soldatul acela negru. Ochii lui erau mari, cât o tigaie, şi a început să plângă, apoi Schmidt zice: "Laş nenorocit, mori ca un bărbat" şi aruncă celalalt capăt al frânghiei peste creanga unui copac şi îi leagă mâinile la spate. Îmi zice mie şi încă unui băiat să-l ajutăm să tragă de funie şi după aia, ştiţi, l-am ridicat de la pământ şi am legat frânghia de un copac, iar el atârna acolo, dând din picioare şi zbătându-se, în timp ce încerca disperat să respire. Am stat acolo mult timp, iar el atârna zbătându-se mereu şi, în cele din urmă, s-a oprit şi a rămas nemişcat, iar noi ne-am înghesuit în maşină şi ne-am dus înapoi. A doua zi s-a auzit în toată baza că un soldat negru a fost linşat şi se spunea că e mâna Klanului. Nimeni n-a spus nimic. Nici unul dintre noi nu era speriat sau îngrijorat din pricina asta. Din câte ştiu, n-au arestat niciodată pe nimeni pentru crimă.

Când am fost demobilizat, m-am întors în Arkansas. Atunci am auzit prima dată de Sanctuar. Reverendul Zeke m-a trimis acolo. Mi-a zis că ei formau o armată şi că ăsta era drumul meu. Am fost primit în Biserica lui Zorepath, care era una dintre brigăzile armatei. Sunt patru, fiecare fiind o brigadă în Armata Sanctuarului. Predicator era Maiorul Metzinger. Am fost făcut locotenent şi mă credeam foarte tare. Ei erau organizaţi, nu ca Miliţia sau Naţiunile, pentru că generalul avea o viziune. Când l-am întâlnit prima dată pe general, m-am gândit: Acesta este un adevărat erou de

război. Stătea acolo, drept ca un stâlp de telegraf, cu o voce ca de tunet, şi-mi zice: "Fiule, Mielul Domnului, care a murit pentru păcatele noastre, se întoarce să ne judece sub chipul Leului Tribului lui Iuda. Ne ridicăm la putere şi ne ungem cu mir, ca uşile Iadului să nu ne înfrângă, căci nici un bărbat nu poate să-i stea împotrivă, nici un duşman nu va scăpa şi nici un regat nu poate rezista." Îmi spunea asta direct mie şi mi-a reamintit Apocalipsul Sfântului Ioan, Capitolul zece: Şi am văzut un înger puternic coborând din Ceruri, înveşmântat într-un nor: Şi avea un curcubeu deasupra capului, şi faţa Lui strălucea ca soarele şi picioarele Lui erau ca nişte stâlpi de foc: Şi avea în mână o carte mică, deschisă: Şi-a pus piciorul drept pe mare şi pe cel stâng pe pământ şi a strigat cu o voce răsunătoare, ca răgetul unui leu: şi când El a strigat, şapte tunete şi-au unit puterea. *Mă întorcea la Biblie. Mă ducea înapoi la Scriptură, la calea cea bună.*

Ne antrenam din greu. Pentru unii dintre noi era o slujbă serioasă. În fiecare week-end ne antrenam în oraş, iar o dată pe lună ne duceam la Yahweh, petreceam câteva zile antrenându-ne în tehnici de supravieţuire, punând mine, întinzând sârmă ghimpată, trăgând cu puşca cu lunetă, modificând arme şi altele. Este o armată grozavă. Până şi femeile sunt dure şi ştiu ce au de făcut. Instructorii sunt foşti ofiţeri de la SEAL, foste berete. Sunt profesionişti în misiuni secrete şi de urmărire, şi în tactici de gherilă. Generalul vorbeşte despre Parousia şi Ziua-A. Au machete în mărime naturală de bănci, maşini blindate, depozite de arme, de magazine şi de clădiri guvernamentale, totul. Centrul de control are cel mai bun echipament electronic pe care ţi-l poţi imagina. Computere, camere video, aparate conectate la satelit, multe dintre ele nici nu ştiu ce sunt. Am auzit că au un studio radio şi un buncăr plin cu arme şi muniţie. Nu l-am văzut niciodată,

dar am văzut folosindu-se AK-47, Scorpioni polonezi şi alte arme interzise. Există un grup special, numit FI., Forţa de Invazie, care este format din comandanţii brigăzilor şi din experţi aleşi pe sprânceană, care plănuiesc "ieşirile", ceea ce poate însemna orice, de la un jaf la o bancă sau armurărie până la un complex comercial uriaş sau la un magazin de arme. Şi îl mai au pe Fratele Abraham, care le popularizează crezul.

Îl au şi pe colonelul Shrack, care este şeful FI. şi cel mai bun ofiţer pe care l-am cunoscut vreodată, dar este rece ca gheaţa. În urmă cu un an mi s-a cerut să fac parte din FI. la o "ieşire". Era la armurăria Gărzii Naţionale din Helena. Plănuiseră această treabă până la perfecţiune. Ştiau exact ce vor şi unde era localizat acel lucru. Ştiau unde se află gărzile, liniile telefonice, echipamentul radio, ştiau totul. Aveam o machetă a clădirii cu maşinuţe de jucărie şi repetam operaţiunea iar şi iar, în timp ce Metzinger ne cronometra. Aveam machete ale generatorului electric şi ale reţelei telefonice, ca experţii să exerseze pe ele. Nimic nu era lăsat la întâmplare.

Erau doar trei oameni de serviciu în noaptea aceea. De obicei, erau patru, dar unul dintre ei, care era, de fapt, unul dintre băieţii noştri, a rămas acasă fiind bolnav, în ultima clipă. Am aranjat o diversiune. Era planificată perfect. Erau doi oameni la liniile de telefon şi de curent electric, încă unul care să intre şi să se asigure că radioul şi computerele nu mai funcţionează, doi bărbaţi care să se prefacă a sta cu maşina în faţa uşii principale, un şofer şi un puşcaş în dubiţă, patru tipi care să intre în clădire, să deschidă uşile şi să încarce prada. Doisprezece cu totul, socotindu-l şi pe omul care stătea acasă, plus comandantul operaţiunii, care era Metzinger, predicatorul meu, şi bănuiesc că aşa am fost ales să particip, căci Metzinger era *ofiţerul care mă*

comanda. Metzinger se afla pe acoperişul unei clădiri la distanţă de un bloc, cu un binoclu puternic, dirijând totul, pentru că el avea o imagine completă a întregului câmp de operaţiuni. Am condus una dintre maşini, apoi am sărit în dubiţă şi am ajutat la încărcat. A mers ca pe roate. N-a fost nimeni rănit, şi am obţinut ceea ce doream, adică mai ales C4, aruncătoare de grenade, gloanţe cu înveliş de oţel şi un lansator de rachete manual. Întreaga operaţiune a durat doar şase minute. Gărzile au fost lăsate legate fedeleş şi cu bandă adezivă la gură. Abia după două ore cineva a observat luminile, când totul se terminase de mult. Noi eram departe atunci. Prada a fost ascunsă în maşini, într-un transport auto. Opt Toyote. Noi... ei deţin transportul, iar noi... ei aveau trei negustori de maşini în armată.

După ce se terminase, unii dintre băieţi au început să bea şi au vrut să se ducă la un bordel, şi aşa au făcut, au uitat despre ce era vorba, că era un război creştin cel pe care-l duceam şi trebuia să-l purtăm în spiritul Bibliei.

Apoi am fost invitat la o ieşire, de data aceasta la o bancă, iar Metzinger mi-a spus că mă încercau să vadă dacă eram destul de bun pentru FI., căci făcusem treabă bună la depozitul de arme. Am fost foarte încântat de treaba asta. Spargerea era la o bancă de departe. Din Denver. Chiar de la început mi-a dat motive de îngrijorare. Mai întâi, era o operaţiune mică – cinci oameni. Un şofer — ăsta eram eu, trei oameni în bancă, unul afară, cu radioul, cel care era comandantul operaţiei. Era un tip pe care nu-l ştiam. Am trecut prin aceeaşi rutină cu machetele şi totul a fost ca şi la armurărie, aşa că ne-am dus la Denver să studiem banca şi să fim siguri că totul era în ordine.

Era cu două nopţi înainte de spargere. În noaptea aceea s-au îmbătat cu toţii şi au dus femei sus, în camerele lor, şi au băut şi au păcătuit toată

noaptea. Am devenit îngrijorat. Căci, ca sa faci o treabă ca aceea, toţi trebuie să fie în cea mai bună formă. În ziua următoare au ieşit să verifice căile de retragere şi toate celelalte, iar eu am stat la hotel. Noi ţineam întotdeauna un om în hotel, de pază, când lucram noaptea. Stăteam acolo şi mă uitam pe fereastră, iar peste drum rula un film despre care toată lumea spunea că era o mare minciună. Se numea Lista lui Schindler *şi era despre uciderea evreilor în Cel de-al Doilea Război Mondial. M-am tot uitat spre teatru şi mă gândeam la Iadul pe care-l provocasem, aşa că m-am furişat peste drum şi am văzut filmul. O mare parte din el era alb-negru şi acea parte era despre lagărele de concentrare şi toate ororile acelea, şi m-am gândit ce grămadă de minciuni era, dar, la sfârşit, toţi acei bătrâni au apărut şi au depus mărturie. Partea aceea era color. Atunci am ştiut că era adevărat. Oamenii aceştia nu erau în nici un studio din Hollywood, erau în Israel şi fuseseră afară. Depuneau mărturie, şi eu am început să-i cred, şi am ştiut că era o mare minciună, toată prostia asta despre guvern şi altele. Ştiam că operaţiunea de la bancă o să se termine prost, o ştiam în inima mea.*

Aşa că am ieşit din teatru şi m-am dus la clădirea guvernamentală. Era un birou al şerifului acolo, aşa că am intrat şi l-am găsit pe domnul Firestone. I-am zis atunci că-i voi mărturisi întreaga poveste, dar tovarăşii mei cu siguranţă mă vor omorî, aşa că trebuia să intru în programul de protecţie a *martorilor. I-am mai spus că nu voi depune mărturie, pentru că ei sunt peste tot şi dacă părăseşti cuibul, te găsesc ei. Şi apoi, ca o pasăre călătoare, am părăsit operaţiunea de la bancă. Poate vă amintiţi despre asta. Îi aşteptau când F.I. a ajuns acolo şi s-a tras de multe ori, trei au fost ucişi, iar al patrulea a fost prins şi a primit închisoare pe viaţă, dar nu a recunoscut niciodată că erau o F.I. a Sanctuarului. Iar eu am venit aici.*

Guvernul mi-a cumpărat ferma aceasta şi îmi dă douăzeci şi cinci de mii pe an. M-am alăturat bisericii şi acolo am cunoscut-o pe Marie şi ne-am căsătorit acum şase luni. Aceasta este povestea mea.

Vail era şocat de tonul stoic şi monoton cu care Ralph îşi spunea povestea de groază. El nu arăta nici o emoţie sau remuşcare povestind-o. Parcă recita într-un restaurant. Vail nu-şi luase nici o notiţă. Sorbi o gură de cafea şi se uită fix la Ralph, care îi privea în continuare bărbia.

— Ce vrea să spună Engstrom când vorbeşte despre Parousia? întrebă Vail.

— Este întoarcerea lui Hristos pe pământ. A doua venire.

— Şi ce înseamnă Ziua A?

— Ziua Armaghedonului. Ziua ultimei mari bătălii între Bine şi Rău.

— Sanctuarul plănuieşte o mare bătălie în Ziua A?

— Da, domnule, eu asta bănuiesc.

— Şi pentru asta se pregăteşte el? Pentru asta este armata, furtul de arme, jefuirea unor bănci, pregătirea pentru ziua cea mare.

— Eu cred că pentru asta, nu ştiu sigur.

— Deci generalul nu este niciodată explicit în problema asta?

— Nu, domnule, el n-a spus niciodată exact când se vor întâmpla toate acestea.

— Sau unde?

— Nu, domnule. Nu înţelegeţi? Va fi un război sfânt.

— Şi Ziua A va fi începutul lui?

— Cred că da.

— Ca şi războiul lui Hitler. Cel de-al Treilea Reich era Cea de-a Treia Cruciadă, în mintea lui. A exterminat milioane de oameni în numele lui Iisus Hristos, Ralph, ştiai asta?

— Păi, da, domnule, auzisem ceva despre asta.

— Dacă-l aducem pe general la tribunal, refuzi să depui mărturie?

— Am făcut târgul ăsta chiar de la început, răspunse el nervos, privind spre Firestone, pentru confirmare.

Şeriful nu răspunse imediat. La urma urmei, era spectacolul lui Vail. În cele din urmă, Firestone zise:

— Am făcut într-adevăr înţelegerea asta.

— Ei bine, *eu* n-am făcut-o, se răsti Vail. Ai un locşor drăguţ aici, Ralph. O mulţime de oameni trăiesc cu mult mai puţin decât vă trimite guvernul, ţie şi lui Marie, în fiecare lună. Nu simţi că datorezi ceva pentru asta?

— Am renunţat la destule lucruri deja, răspunse el.

— La ce ai renunţat? La o grămadă de vorbe? La viaţa în Sanctuar? Ai comis o crimă cu sânge rece în Carolina de Nord, Ralph, şi un jaf armat la armurăria din Helena. Guvernul a trecut convenabil cu vederea peste asta. Acum eşti cap de afiş pe lista neagră a lui Engstrom. O să tragă un glonte în tine şi în Marie într-o secundă. Nu mai au nici un sentiment pentru tine. Eşti deja mort în registrele lor. Dar simţi că e cinstit să trăieşti pentru totdeauna din mila guvernului şi să nu ne ajuţi să oprim nebunia lui Engstrom?

— Nu este..., începu Ralph, apoi se abţinu.

— Nu *este* ce, nebunie?

— N-au ucis niciodată pe nimeni în aceste ieşiri şi...

— Au ucis zece soldaţi ai Statelor Unite noaptea trecută în munţii Bitterroot. Trupurile lor sunt acolo. I-au executat, amice. Ai auzit despre asta?

— A fost ceva la televizor, dar...

— Dar nimic. Au jefuit poporul Statelor Unite şi au omorât zece soldaţi, cu sânge rece. N-a fost

nimic sfânt în afacerea asta. Ce dracu' poate fi o mândrie în asta? Ştii ceva, Ralph, eu îl califi drept un act laş de terorism. Engstrom îşi poate flutura Biblia împrejur oricât doreşte. Eu voi flutura Constituţia Statelor Unite prin faţa lui şi vom vedea pe care din noi îl vor crede juraţii.

Ralph nu răspunse. Se uită la Firestone pentru sprijin, dar şeriful privea în jos la cafeaua sa şi nu zicea nimic. Se întoarse spre Marie, care stătea în picioare lângă sobă, cu braţele încrucişate pe piept, privind fix podeaua.

— Poate că a fost..., începu Ralph, apoi se opri la mijlocul propoziţiei.

— Poate a fost ce? întrebă Vail, simţindu-i-se mânia în voce.

— Poate a fost un act de război, zise el în şoaptă. Poate că a venit Ziua A.

14

Vail stătea tăcut în maşina pe care Firestone o conducea înapoi spre autostrada interstatală. Ştia de ce îl trimisese Castaigne să-i intervieveze pe cei doi bărbaţi. Jordan era adevăratul fanatic, un om care se simţea trădat de guvernul său, care cedase în procesul legal, şi era devotat ideii de revoluţie, ca şi hipioţii în anii şaizeci. În multe privinţe discursul său fusese mult mai înfiorător decât cel al lui Ralph, care descrisese, fără remuşcări, într-un fel constant şi monoton, linşarea unui soldat negru, nevinovat. Jordan era un om pasionat, mult mai periculos decât tânărul criminal care fusese antrenat aproape de la naştere să fie un psihopat, necunoscând şi constrângerile morale impuse de preţioasa Biblie. Ralph era un parazit care făcea ce i se ordona, fără a ţine seama de cele Zece Porunci. Jordan era un conducător ale cărui pasiuni puteau

instiga la nesupunere civilă şi, în cele din urmă, la violenţa care o însoţeşte.

Castaigne se asigurase ca Vail să audă ambii poli ai gândirii Miliţiei.

Muşchii maxilarului lui Vail se zbăteau când se gândea la Ralph... Şi privea încruntat prin parbriz.

Într-un târziu Firestone zise:

— Te-a afectat, nu-i aşa?

— Ai putea spune că da.

— Şi Jordan nu?

— Ştii, am apreciat furia lui Jordan. Nu sunt deloc de acord cu el, dar înţeleg cum a ajuns acolo. El are o viaţă grea, în timp ce ticălosul ăsta mic trăieşte din banii contribuabililor.

— Ne-a dat o mulţime de informaţii, Martin.

— Ştii ce cred eu? Cred că ticălosul ăsta ştia că jaful de la bancă va merge prost şi n-a vrut să fie implicat. Ştia că ori ei, ori noi, îi vom prinde. Pe de o parte, ar fi fost mort, pe de alta, are o crimă la activ şi un jaf armat care îi atârnă deasupra capului. Aşa că a făcut un lucru isteţ. V-a dat informaţii şi s-a ferit de mărturie.

— Nu este un lucru neobişnuit în înţelegerile pentru protecţia martorilor.

— În loc să ajungă la închisoare pe viaţă, fără eliberare condiţionată, a făcut rost de o fermă şi de o nevestică drăguţă, care, probabil, e la fel de tâmpită ca şi el, şi şi-a şters crima şi jaful din dosar.

— Nu insinuezi nimic, nu-i aşa?

— Uite ce e, nu te acuz pe tine că ai făcut înţelegerea, şi eu am pus câţiva ticăloşi în protecţia martorilor. Sunt sigur că la acea vreme a părut o mişcare bună.

— Era prima mărturie pe care o aveam despre Sanctuar.

— Să-ţi mai spun ceva, eu nu înghit gogoaşa aia despre *Lista lui Schindler* nici o secundă. Tipul ăsta e la fel de rasist şi plin de ură cum a fost

întotdeauna. Şi-a pregătit la rece o înţelegere şi Biroul a înghiţit-o.

Firestone privi fix înainte la panglica de şosea preţ de câteva secunde, înainte să dea din cap.

— N-o să te contrazic în privinţa asta.

— Aşa cum ţi-am spus, nu te acuz pe tine, Sam. Dacă vrei să ştii adevărul, singurul lucru la care este bun Ralph – cum l-o fi chemând – este coroborarea.

— Numele lui adevărat este George Waller, zise Firestone. Ai putea completa asta cu ceea ce ştii despre el. Hardistan şi procurorul general sunt singurii oameni care mai cunosc numele real al lui, dar ei n-au nici o idee despre porecla lui sau unde se află.

— Tu eşti singurul care ştie?

— Nu, acum suntem doi.

Vail cântări puţin situaţia şi apoi zise:

— A dracului responsabilitate.

— Mda. Nu e nevoie să-ţi mai spun să nu vorbeşti nimănui despre acest individ.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, zise Vail, zâmbind.

— Puştiul are dreptate într-o privinţă. Dacă îi distrugem acoperirea, ducându-l la tribunal, îl vor omorî.

— Îmi sună pesimist.

— Realist.

— Drace, ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului lor, zise Vail, şi se vor aduna în jurul lui şi-l vor face mincinos. Aş zice doar atât, părea al naibii de serios când a numit ambuscada un act de război.

— Dacă ar fi să-i credem că nu au rănit pe nimeni până acum, atunci ar fi o schimbare serioasă în tactica lor.

— Poate că erau disperaţi să obţină acel camion cu arme şi au vrut să evite o luptă deschisă.

— Schimbă întregul raţionament al jocului.

— Aşa este. Am uitat să-l întreb cine este supravieţuitorul jafului de la banca din Denver.

— Se numeşte Luke Sundergard. Execută o condamnare definitivă la Leavenworth.

— Ce-a avut de spus?

— Nimic. Buzele lui sunt lipite cu clei.

— Ei bine, dacă voi accepta slujba asta şi am nevoie de amicul Ralphie, acesta va fi la tribunal şi poţi să pariezi pe salariul tău că n-o să-mi pese câtuşi de puţin ce târg a făcut guvernul cu el.

Firestone zâmbi.

— Auzisem că eşti dur, zise el.

— Aşa ai auzit, nu?

— Mda.

— Dacă nu cooperează, vei afla cât sunt de dur. O să-i spun că am să-l pun sub o acuzare atât de repede, încât nu va avea timp nici să-şi împacheteze lenjeria până să vină pe fereastră după el.

— Nu cred că ai face asta, Marty.

— Nu, dar până voi termina cu el, *el,* cu siguranţă, *va crede* că o voi face.

Vail căută în jachetă, luă un casetofon mic şi-l derulă.

— L-ai înregistrat ? întrebă Firestone, surprins.

— I-am înregistrat pe amândoi. Firestone nu mai zise nimic. Ştiu la ce te gândeşti. Crezi că benzile nu vor fi admise la Curte, din moment ce nu le-am cerut permisiunea mai întâi.

— Mi-a trecut prin minte.

— Nu le voi folosi niciodată ca dovezi.

— Doar pentru cercetare, nu?

— S-ar putea totuşi să găsesc un judecător federal care să le asculte şi să devină destul de nervos, încât să ne dea microfoane, mandate pentru supraveghere, cercetare şi intrare cu forţa. Şi, poate, nişte fişe secrete de pe computer. Fără ele n-avem nimic.

— Atunci, vei organiza cazul RICO?

— N-am spus asta. Asta voi face *dacă* mă voi decide să mă apuc de treaba asta.

— L-ai putea refuza pe preşedinte?

— Sam, joc fotbal politic de treisprezece ani, zece ca procuror, trei ca procuror general al statului. Sunt sătul să mă strecor printre politicieni şi congresmeni corupţi, şi printre judecătorii cu prea mulţi prieteni în locuri nepotrivite.

— Ziuă de azi nu ţi-a schimbat hotărârea?

— Este prima dată în viaţa mea când sunt liber. Sunt multe de spus despre cum e să fii eliberat de toate constrângerile. M-am jucat cu ideea scrierii unei cărţi. Am primit o ofertă de la Facultatea de Drept a Universităţii din Chicago. Nu am nevoie de lucrurile grave care ar apărea într-un caz ce va sta pe biroul preşedintelui în fiecare dimineaţă.

— Şi ai de gând să-i spui asta?

— Nu ştiu ce am de gând să-i spun.

— Ceea ce este important este faptul că Marge Castaigne este la fel de puternică precum cei din guvern. Îi spui regulile tale de bază, şi dacă ea este de acord, va fi şi Pennington.

— Şi ce se va întâmpla dacă Fiscul se decide să-şi bage nasul în cazul nostru, căutând bani pe impozite obţinuţi uşor sau FBI-ul decide să ne preia unul dintre cazurile pe care ne vom sprijini?

— Asta este între tine şi procurorul general. Ei toţi lucrează pentru ea.

— Va fi o misiune dură pentru ea. Hardistan vine şi-i spune că au găsit ceva despre operaţiunea cu armele. FBI-ul pare un erou. Procurorul general pare un erou. Iar cazul RICO se duce pe apa sâmbetei.

— Ea este şeful, zise Firestone. Ea este cea care decide când ajunge un caz la tribunal. Dacă Fiscul sau FBI-ul se duc la ea şi încearcă să-ţi ia cazul RICO, ea ar putea să le pună cazurile la fundul grămezii până în anul trei mii, şi ei ştiu asta.

— Politica, mârâi Vail.

— Cu excepţia faptului că, de data aceasta, vei fi la două scaune de omul numărul unu, iar dacă Marge vrea să joace după regulile tale, n-ai nici un motiv de îngrijorare.

— Tu ce ai la afacerea asta, totuşi?

— Aş vrea să fiu cel care duce mandatele. Aş vrea să le pun eu cătuşele lui Engstrom şi Schrack, şi restului de nebuni şi să-i închid. Se uită la Vail. Apropo, urăsc politica la fel de mult ca şi tine.

— De cât timp eşti şerif?

— Fac douăzeci şi unu de ani în iunie. Înainte am fost în Patrula Statală din Montana timp de şase ani, iar mai înainte am fost trei ani în Marină şi unul în Vietnam.

— Este o biografie impresionantă.

— Sunt ca şi tine. Îmi place acţiunea. Te menţine tânăr.

— De unde eşti?

— M-am născut în nord-estul statului Idaho. Sunt pe jumătate indian Nez Perce.

— Nu glumeşti? Atunci cunoşti bine munţii de acolo.

— Am crescut între ei. Primii mei zece ani din viaţă i-am trăit în Rezervaţia Indiană Flathead, la nord de Missoula, în valea dintre lanţurile muntoase Bitterroot şi Anaconda. Chiar în mijlocul Stâncoşilor din nord. Când aveam zece ani, mama m-a trimis să locuiesc cu bunicii în Seattle. Ei erau albi, aşa că am fost crescut în spiritul ambelor culturi.

— Pe care o preferi?

Firestone nu răspunse mult timp, apoi, în cele din urmă, zise:

— Îmi place cinstea indienilor Nez Perce. Au un fel de a tăia până la os. Şi religia lor e pură, nu ca toate prostiile astea creştine.

— Cred că noi doi o să ne înţelegem bine.

— Te voi lua să-l cunoşti pe tatăl meu într-o zi, zise el. Îţi va deschide ochii.

— Pun pariu că aşa va face, zise Vail.

La câţiva kilometri depărtare, Woodbine zbura în opturi leneşe când sus, când jos, deasupra autostrăzii interstatale, sperând că va localiza Taurusul negru dispărut, în drumul lui înapoi spre 1-75. Nimic. Renunţă şi zbură înapoi la aeroportul de ţară. Avionul Beechcraft cu două motoare era încă la sol. Se decise să rămână în aer, nedorind să rişte a fi văzut dacă ateriza pe câmp. Vremea deasupra aeroportului se însenină uşor. Vremea rea se muta spre est, aşa că urcă la patru sute cincizeci de metri, aşteptând ca maşina să se întoarcă. Zbură spre nord cam o jumătate de kilometru, ca Firestone să nu devină curios dacă vedea avionul. Cu o autonomie de zbor de o mie şase sute de kilometri, nu-şi făcea griji în privinţa combustibilului. Zece minute mai târziu, văzu maşina virând la intersecţie pe autostrada interstatală, mergând pe drumul de ţară şi intrând pe aeroport.

Îşi verifică ceasul. O oră şi treizeci şi trei de minute. Asta îngusta zona de căutare.

Woodbine nu putea ateriza pe aeroportul din Lima. Acolo ar verifica tot ce intră şi iese din aeroporturile mici, şi închirierile de maşini din întreaga zonă. Îşi verifică sextantul, măsurând distanţele până la aeroporturile locale ale regiunii, apoi luă o decizie radicală. Va ateriza pe pista regională de la Fort Wayne. De la aeroport era un drum drept spre sud pe o şosea de acces la autostrada interstatală, la zece kilometri de suburbiile oraşului New Haven şi de intersecţia cu Ruta 30, şi încă şaizeci de kilometri până la Lima. Verifică pe hărţile sale AAA. Era un birou de închiriat maşini la aeroport. Sună şi rezervă o maşină, apoi căuta la New Haven câteva moteluri şi găsi unul la intersecţia dintre autostrada

interstatală şi 30. O oră de condus de la motel la Lima. Zece minute de la motel la aeroport.

Era perfect.

O oră mai târziu intră în hotel, într-o cameră drăguţă, pe colţ, la etajul al doilea. Chemă serviciul de cameră şi comandă o friptură de vită, mai în sânge, piure de cartofi, o salată şi o sticlă de Pinot Noir franţuzesc, deşi trebuise să se mulţumească cu Chianti. Luă o hartă, un compas şi o busolă din servietă. Ştia că ei fuseseră plecaţi timp de nouăzeci şi trei de minute. Ştia că merseseră spre sud. Stabili trei variante, fiecare bazată pe durata de timp în care Firestone şi pasagerul lui ar fi vorbit cu Waller, dacă fuseseră într-adevăr să-l vadă pe Waller. Estimă viteza maşinii la şaptezeci, ceea ce-i dădu câteva cifre de bază. Îşi luă calculatorul şi estimă cât de departe ar fi putut ajunge maşina în cazul unor interviuri de treizeci, patruzeci şi şaizeci de minute. Dacă interviul durase treizeci de minute ei ar fi putut conduce o sută zece-o suta douăzeci de kilometri spre sud. Îşi luă compasul şi trasă un arc de cerc pe hartă, cu limitele exterioare şi interioare. Apoi trase câteva linii în jos pe ambele părţi ale autostrăzii, bazate pe cifrele lui. Când termină, avea o arie de căutare de forma rotundă, întinzându-se la sud de Lima şi intersectată de trei linii.

Dacă fuseseră la Waller, însemna că era undeva în interiorul acelui arc.

Va începe la ora şapte dimineaţa, mai întâi o cercetare din aer, apoi va cerceta zona cu maşina, dacă va fi necesar.

Maximum cinci zile, îşi zise în sinea lui. *Dacă nu pot să-l găsesc pe Waller în cinci zile, nu e aici.*

Îşi luă video-recorderul digital şi verifică cele şase cadre apropiate luate pasagerului neidentificat. Fotografiile erau excelente. Montă camera la computerul său portabil şi introduse cele şase fotografii în memorie. Apoi le copie pe fax şi-

şi conecta telefonul la computer. Formă un număr şi când i se răspunse, trimise fotografia prin fax.

La trei mii de kilometri depărtare, la centrul de comunicaţii al Fortului Yahweh din vestul Montanei, faxul apăru pe maşina.

Sergentul de serviciu prinse fotografia lui Martin Vail pe buletinul de ştiri. Sub fotografie, Woodbine scrisese:

— Îl cunoaşte cineva pe acest om?

15

Jane Venable stătea în picioare la fereastra cea mare a cabanei şi-l privea pe Magoo, ca o fantomă în amurg, fugind prin păduricea de lângă lac, oprindu-se din când în când să adulmece o vizuină de iepure sau o rădăcină a unui copac căzut. În spatele lui, Martin se strecura printre arbuşti, oprindu-se să arunce un disc spre câinele alb, care urmarea arcul descris de acesta şi îl prindea perfect, sărind în aer şi înşfăcându-l. Câinele lăsa discul la picioarele sale şi aştepta cu coada lăsată în jos şi cu capul dat pe spate, privindu-şi stăpânul care se apropia. Ciobănescul german aştepta până când Vail ajungea lângă el, apoi se întorcea şi se uita spre lac, unde doi bărbaţi pescuiseră aproape toată după-amiaza.

— I-am văzut, amice, zise Vail.

Satisfăcut, Magoo se întoarse şi alergă din nou. Vail ridică discul şi se apropie mai mult de malul lacului. Îi privi pe cei doi câteva minute. Din când în când, unul din ei ridica un binoclu şi cerceta lacul mare, concentrându-se asupra malului lacului.

Pescari, pe dracu, gândi Vail.

Magoo lătră şi Vail aruncă discul pe sub mână spre pajiştea mare dintre casă şi lac. Câinele cel alb alergă ca un cal de curse, dar nu-l putu prinde.

Obiectul lovi pământul îngheţat şi alunecă spre casă. Câinele se uită înapoi spre Vail cu dezgust, ignoră jucăria şi alergă, cu paşi mărunţi, spre casă.

Jane veni la uşa din spate şi o deschise când se apropie Magoo. Acesta alergă leneş pe lângă ea şi se duse direct la vasul său cu mâncare. Vail îl urmă, intrând în casă.

Îşi scoase mânuşile şi îşi frecă mâinile una de alta.

— Drace, e tare frig afară, zise el.

— Asta nu pare să-l deranjeze pe prietenul tău, răspunse ea, arătând din cap spre câine.

— Drace, cu cât e mai frig, cu atât îi place mai mult. Cred că are un pic de husky în el.

Ea se apropie de Vail, care îşi scotea pufoaica, şi îl sărută uşor pe obraz.

— Ai fost plecat ceva vreme.

— Am mers până jos la baraj.

— I-ai observat pe pescari?

— Da. Magoo este îngrijorat.

— Urâtă zi pentru pescuit.

— Dacă ei sunt pescari, eu sunt tenor de operă. Cel din spate a studiat lacul prin binoclu toată ziua.

— Am observat. Cine crezi că sunt?

— Spioni naziști, glumi Vail. Au de gând să arunce în aer barajul şi să inunde valea.

— Doamne, ce imaginaţie ai. Călătoria aceea ţi s-a urcat la cap.

— Nu ştiu ce să fac, zise el. M-am tot gândit la argumente pro şi contra tot timpul plimbării.

— Şi...?

— E o decizie prea grea, Janie. Avem de-a face cu o treabă foarte importantă aici.

— Într-una din zilele acestea va trebui să mă întorc la muncă, dragul meu.

— Acesta este un vot pentru decizia de a primi slujba?

— Dumnezeule, nu. Nu vreau să mă implic în această decizie.

— Ne va afecta pe amândoi. Ai dreptul la un vot.

— Dar Magoo? Are şi el dreptul la un vot?

— Desigur.

Câinele cel alb intră în salon, lingându-se pe buze, şi Vail zise:

— Ce crezi, Magoo? S-o iau sau s-o las?

Câinele fornăi pe nas, se trânti în fata ferestrei şi aţipi.

— Ce viaţă! zise Vail, apoi spre Jane. Ţi-e foame?

— Î-hî.

— O să frig nişte carne.

— Am făcut ştrudele cu mere.

— Asta mirosea aşa de bine. Eşti o adevărată gospodină.

— Asta sunt eu. Martha Stewart.

El se duse în bucătărie, porni grătarul electric şi îl dădu la maximum. Luă două antricoate, patru ştiuleţi de porumb congelaţi şi cele necesare pentru o salată şi le puse pe tocător.

— Fac eu salata, zise ea şi începu să desfacă salata verde şi să o spele într-o sită.

Văii topi nişte unt şi-l amestecă cu usturoi în timp ce aştepta ca grătarul să se încălzească. Noaptea trecută, când se întorsese din călătorie, îi descrisese ziua petrecută, având grijă să nu-i spună prea multe din interviul cu Waller. Dar îi pusese caseta discuţiei sale cu Jordan de la Coyote Flats şi îi vorbise despre Waller, despre linşaj şi jaful de arme. Ea stătuse tăcută cât timp el vorbise şi observase că se întuneca pe măsură ce vorbea. Dar mai auzise şi altceva în vocea lui: o pasiune pe care n-o mai văzuse sau simţise la el de la cazul RICO. Îşi făcuse griji pentru el, privindu-l cum se gândea cu jumătate de inimă să se apuce de carte sau cum vorbea despre postul de profesor la Universitate şi ştia că el nu era mulţumit de nici unul din ele. În adâncul inimii, ştia că aceasta era slujba perfectă pentru Vail. Dar mai simţea şi un

pericol pe care nu-l mai simţise niciodată înainte. Ca o presimţire rea. Aceştia erau oameni periculoşi, iar dacă Vail acceptă slujba, ştia că el se va pune în calea pericolului.

Aşa că ea făcu salata, în timp ce el marină bucăţile pentru friptura în sosul lui special şi fierse apa pentru porumb şi, în cele din urma, puse fripturile pe grătar. O scenă drăguţă de familie, gătind împreună, cu Magoo stând răbdător la locul lui şi aşteptând oasele, în timp ce în mintea lui Vail dansau viziuni ale unor ucigaşi vicleni, moarte şi distrugere în sălbăticiile Vestului lor. Preţ de o clipă, avu şi Jane o viziune cu maşini cu bombe şi asasinate, şi trupuri mutilate în Estul mijlociu, ceea ce păru brusc a nu fi mai departe decât Oklahoma City.

Ea se cuibări mai aproape de el sub pilota din puf de gâscă, căutând locul de pe umărul lui care-i ţinea loc de pernă. El nu discutase nimic despre ofertă de când începuseră să pregătească cina. În zori, elicopterul va veni şi îl va duce la o întâlnire cu preşedintele Statelor Unite. De acum până atunci, va lua o decizie, şi ea ştia în adâncul inimii care va fi aceea. O parte din ea voia ca el să accepte funcţia, deoarece era cel mai bun pentru lucrul acesta, şi-şi va face meseria strălucit. Dar cealaltă parte se temea de ce le va rezerva viitorul amândurora.

Nu-l întrebă. Poate că nici el nu ştia încă. Ba nu, ştia. Vail nu era omul care să amâne deciziile. Dar nu-l întrebă. În loc de asta, zise:

— La ce oră vin?

— La cinci şi jumătate.

— Iisuse, e îngrozitor.

— Mda, ştiu. Cred că preşedintele îşi începe ziua foarte devreme.

— Păi, are o mulţime de făcut. De data asta, ai de gând să-ţi pui un costum?

— Pe cel maro-închis.

— Cu ce cravată?

— N-am idee.

— O să-ţi aleg eu.

— Mizam pe lucrul ăsta.

— Cât timp vei fi plecat?

— Drace, nu ştiu. Dacă mă hotărăsc să refuz slujba, probabil că mă vor trimite înapoi cu trenul.

— Probabil într-un vagon de marfă.

— Da, va trebui să merg pe şine ca un vagabond.

— Norocul meu dacă vei da peste o vagaboandă drăguţă.

El îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei şi apoi pe interiorul coapsei.

— Nu sunt fete în vagoanele de marfă.

O mângâie încet cu vârful degetelor.

— Aha. Îţi aminteşti... ah... *Călătoriile lui Sullivan?* Lacul Veronica?

El îşi mişcă mâna în sus, îi simţi pielea catifelată şi îşi puse palma pe abdomenul ei, mângâindu-i cu degetele muşchii netezi dintre picioare.

— Asta s-ar putea întâmpla doar în film.

Se întoarse spre ea şi începu să-i mângâie feminitatea. Ea îşi ţinu respiraţia şi-şi duse mâna în josul abdomenului lui până când îi simţi bărbăţia întărindu-se.

— Chiar că ştii cum să faci o fată să tacă, şopti ea.

16

Marge Castaigne era nervoasă. Nu mai primise nici o veste de la Vail de când acesta se întorsese din călătorie cu o zi în urmă. Nu ştia cum să interpreteze tăcerea lui. Oare avea de gând să-l refuze pe preşedinte? Va accepta slujba? Sau voia

să aştepte să vadă cum va decurge întâlnirea înainte să se hotărască?

Vail era o enigmă pentru ea. Citise şi recitise articolele lui Jack Connerman, scrise de-a lungul anilor, trasând cariera lui Vail. Ca tânăr avocat, era un apărător viclean, periculos de deştept şi arogant, care folosea legea mereu în favoarea lui. Îi păcălea pe procurori, inclusiv pe iubita lui, Jane Venable; îi trimisese pe câţiva dintre ei – inclusiv pe Venable – să-şi caute de lucru în sectorul particular şi era spaima judecătorilor.

În postul de procuror devenise oponentul demn de temut al foştilor săi colegi, le cunoştea fiecare truc, căci pe majoritatea el le inventase, putea intra în gândurile unui apărător, putea prevedea punctul forte al cazului şi-şi bloca adversarii de câte ori era nevoie. Adunase la un loc un grup faimos de tineri avocaţi pe care presa îi numise „Gaşca de Sălbatici". Vail le insuflase dragostea bătăliei pe tărâmul legii. Connerman scrisese o dată: „Vail şi Gaşca de Sălbatici privesc sala de judecată ca pe un Colosseum roman; o arenă în care viclenia şi cunoaşterea conţin adrenalină; în care ei sunt provocaţi să atace legea, canoanele ei, tradiţiile, statutul şi structura ei, pentru a influenţa, manevra şi seduce juraţii, făcându-i să accepte percepţia lor asupra adevărului."

Strălucitoarele sale remarci de deschidere către juraţi erau o prognoză de condamnare pentru apărători; concluziile lui erau definitive. Era spaima acuzaţilor şi a avocaţilor acestora. Şi a judecătorilor. Îi spusese o dată lui Connerman: „Iubesc legea. Meseria mea este să-i dau câte un şut ca s-o menţin puternică."

Şi o provoca, împingând fiecare caz până la marginea prăpastiei şi, din când în când, dincolo de ea. În cei cincisprezece ani în care Connerman urmărise cariera lui Vail, avocatul fusese citat pentru ofense de douăzeci de ori şi plătise amenzi

în valoare de 175 000 de dolari, iar o dată fusese chiar închis timp de zece zile în arestul poliţiei regionale.

Dacă faptele îl arătau pe Vail ca fiind un magician al legii, îndrăzneţ, înflăcărat, cinic, arogant, care nu ţinea cont de autoritate şi maniere în sala de tribunal, proza lui Connerman îi picta un portret cumva diferit: portretul unui ticălos înţelept şi fermecător, care nu putea fi influenţat, nu putea fi cumpărat şi nu putea fi învins şi care, când Connerman citase crezul lui Disraeli că „Adevărul este dreptatea", răspunsese: „Adevărul este percepţie, dreptatea este o iluzie."

El nu datora loialitate nimănui, un fapt dureros de aparent pentru Roy Shaughnessey, cel mai puternic huligan politic al starului, care-l numise pe Vail procuror al oraşului Chicago, iar când Vail ajunsese foarte aproape de câteva dintre afacerile mai întunecate ale lui Shaughnessey, acesta îl ridicase în funcţia de procuror general, de unde pornise imediat să-i dea jos cu succes pe Lacey şi Grossman, cei mai mari susţinători politici şi sponsori ai lui Shaughnessey. Atitudinea nefavorabilă a lui Vail îl făcuse până la urmă pe Shaughnessey să exclame: „Necazul cu Vail este că nu ştie cine-i sunt prietenii", la care Vail replicase: „Ştiu cine îmi sunt prietenii, sunt mult mai interesat să-mi cunosc duşmanii." Cu altă ocazie, când Shaughnessey îl numise pe Vail „un pui de căţea nerecunoscător", Vail răspunsese: „Cineva ar trebui să-l întrebe pe Roy ce înţelege prin recunoştinţă."

Marge Castaigne, a cărei ascensiune în carieră nu fusese ca a lui Vail, era şi ea prudentă. Îi selectase pe cei doi bărbaţi pe care îi intervievase Vail cu o zi înainte, sperând că zelul şi pasiunea unuia, alături de corupţia celui de-al doilea, îl vor convinge că temerile preşedintelui în legătură cu Sanctuarul nu erau nefondate. Ea mai ştia că-şi asuma un risc politic recomandând preşedintelui

un om care dispreţuia protocolul şi titlurile, care făcea lucrurile în felul lui, care nu era nici jucător de echipă, nici vedetă şi care era destul de cinic pentru a vedea dincolo de faţada sub care se ascundeau ticăloşii.

Era tot ceea ce urau rechinii politici de la Washington. Dar mai era sigură că Vail era singurul avocat în viaţă care putea pune Sanctuarul în genunchi. Aşa că stătea nervoasă la fereastra dormitorului, bătând din picior în timp ce aştepta limuzina care îl va aduce pe Vail la uşa ei şi apoi îi va duce pe amândoi la Casa Albă. Când aceasta sosi, ea nu pierdu nici un minut şi se aşeză lângă el pe bancheta din spate a limuzinei.

— Bună dimineaţa, doamnă procuror, zise Vail.

Era îmbrăcat într-un costum maro-închis, la două rânduri, cu o cravată verde-închis, cu un model asortat.

— Bună dimineaţa, zise ea, apreciindu-i ţinuta. Frumos costum.

— O să-i spun lui Jane că ai zis asta, ea îmi cumpără toate hainele.

— Are un gust excelent.

— Ştiu.

— Cum a fost călătoria?

— Interesantă.

Nu se angaja. Ea se aşteptase la asta. Se decise să încerce altfel.

— Protocolul pentru întâlnire este relativ formal, zise ea. „Domnule preşedinte" şi „domnule" este suficient pentru el. Ceilalţi, ne referim unii la alţii drept „secretar", „director" sau „domnule", „doamnă", oricum... orice se potriveşte.

— În regulă.

— O să-ţi prezint participanţii. Harry Simmons. El este şeful de faţadă al FBI, Billy Hardistan este adevăratul creier. Simmons a fost adus la putere pentru a curăţa dezordinea din

laborator şi pe tâmpiţii din Oklahoma City. Va pleca după ce imaginea Biroului va fi refăcută. Wayne Brodsky este directorul ATF. Se luptă pentru viaţa lui. Simmons vrea ca ATF să devină o parte a Biroului. ATF a primit o lovitură grea la Waco şi Ruby Ridge, FBI-ul a invadat clădirea şi a distrus rezistenţa lui Weaver, dar ATF a fost acuzat pentru morţi. Următorul este Ed Randolph, directorul IRS-ului. Este pe lista neagră de vreo doi ani. IRS-ul are o mare dezordine în interior, aşa cum ştie oricine. Preşedintele vrea să-l cureţe cât mai curând. În urmă cu câteva săptămâni, Pennington l-a prins pe Randolph încercând să-i convingă pe câţiva dintre amicii lui congresmeni să-i păstreze „status-quo" şi l-a pus pe listă. Taci sau dispari. Şi, în cele din urmă, este Claude Hooker, consultantul pentru Securitatea Naţională. El e un tip rău. Claude şi cu mine suntem în relaţii cordiale şi cam la atât ne rezumăm. El este fost CIA, fost puşcaş marin, fost, fost, fost şi nu agreează femeile ajunse în posturi înalte. Consideră că acest cabinet ar trebui să fie un club al băieţilor, aşa lucrează mintea lui. Dar toţi aceşti tipi sunt destul de eficienţi când nu se întrec pentru poziţie.

— Ce părere au despre cazul RICO?

— Nu contează. Preşedintele vrea să-l facem. Am încheiat discuţia aceasta. O să-ţi placă Larry Pennington. Este direct, fermecător, dur şi ia decizii rapide. Şi se ţine de cuvânt. Îi place să discute pe faţă şi urăşte formalităţile. Fii direct, la subiect şi nu te înflăcăra prea tare. Nu are încredere în ardoare.

— O să-mi amintesc asta.

Tăcu din nou. Ea aşteptă un moment sau două, apoi zise:

— *Ai* de gând să accepţi, nu-i aşa?

— Îţi voi spune când voi ajunge înăuntru.

— Nu te juca cu mine, Marty, izbucni ea.

El o privi, zâmbind, şi zise:

— N-aş îndrăzni.

— Dumnezeule, o să fii o pacoste, zise ea, privind pe fereastră.

— Am şi eu câteva condiţii, zise el.

— O? Bine, dă-i drumul.

— Îmi aduc propria mea echipă. Să am tot timpul la dispoziţie un AMOC.

— S-a făcut.

— Şi îi iau pe Jimmy Hines şi pe Sam Firestone pentru organizarea întregului spectacol.

— Ticălosule! Ei fac parte din echipa mea personală.

— Jimmy cunoaşte întreaga mişcare, Marge. Iar Sam Firestone a crescut chiar în ţinutul acela. Îmi plac amândoi. Jimmy crede că aparatele electronice au fost inventate pentru a fi folosite de el, iar Sam nu vorbeşte mult, dar spune o mulţime de lucruri. Drace, toţi lucrează pentru tine, generale. Vrei să-i am pe cei mai buni, nu-i aşa?

— Altceva?

— Eu sunt la comandă. Îţi raportez numai ţie. Hardistan îmi raportează mie şi lucrează sub autoritatea mea. E vreo problemă aici?

— Absolut nici una. Am vorbit deja cu Billy despre acest lucru. El ştie mai multe despre grupările extremiste şi despre mişcarea paramilitară decât oricine altcineva, cu excepţia, poate, a lui Jimmy.

— Nu vreau nici un anunţ oficial despre toată afacerea asta. Aş vrea ca presa să nu afle nimic până nu-mi adun echipa şi n-am o idee despre ceea ce am de făcut. Cu cât Sanctuarul nu ştie ce facem, cu atât e mai bine.

— Asta va fi puţin mai greu. Suntem la Washington. Informaţiile interne sunt cele mai interesante.

— Adică bârfele.

— Î-hî.

— Sunt sigur că-ţi vei da toată silinţa.

— O să-i menţionez preşedintelui asta.

— Ar trebui să se poată.

Trecură pe lângă Casa Albă şi pulsul lui Vail îşi mări ritmul. În spatele pereţilor albi susţinuţi de coloane, trăia cea mai puternică fiinţă umană din lume. Nu putea nega că era o experienţă tulburătoare să te întâlneşti cu preşedintele. Era fascinat de protocolul intrării în Casa Albă. Era cordial şi eficient. Dar simţi un fel de teamă respectuoasă când o urmă pe Castaigne în Biroul Oval. Se uită împrejurul camerei, observând mici amănunte pe care le văzuse la ştiri şi în fotografii. Simmons, Brodsky şi Randolph erau deja acolo. Castaigne îl prezentă pe Vail şi li se servi cafea. Un moment mai târziu intră Hooker. Îşi fixă ochii pe Vail de cum intră.

— Preşedintele va sosi imediat, zise Hooker. Face fotografii cu preşedintele Argentinei. Domnul Vail? Eu sunt Claude Hooker, NSA. Apoi îşi drese vocea şi îi privi pe ceilalţi bărbaţi din cameră. Cât timp aşteptăm, aş dori să discutăm un minut afacerea asta RICO.

Vail o văzu pe Castaigne zburlindu-se.

— Nu este nimic de discutat, zise ea pe un ton tăios.

— Cazurile RICO pot dura ani întregi, zise Hooker. Până să le-aducem la tribunal, întreaga ţară ar putea deveni un câmp de luptă.

— Ce vrei să spui, Claude? întrebă Marge.

— Unii dintre noi cred că un caz RICO este cam exorbitant, fără supărare, domnule Vail. Credem că acelaşi lucru poate fi realizat şi de FBI, care să se ocupe de cazuri individuale, procurorul general să-i aducă la tribunal, IRS să-i ardă pentru evaziune fiscală. Apoi îi târâm pe nenorociţi în faţa presei, ca pe nazişti la Nürenberg.

— Sau ne trezim cu alt Randie Weaver sau Waco? zise Castaigne.

Brodsky, Simmons şi Randolph se foiră nervoşi pe locurile lor. Vail nu zise nimic. Stătea relaxat în fotoliul lui şi privea jocul puterii. Îşi

dădea perfect seama că domnul consilier discutase „problema" cu ceilalţi din cameră şi îi făcuse pe câţiva să treacă de partea lui. Totul începea să ia o turnură politică, aşa cum se temuse.

Hooker o privi tăios peste masă.

— Nu era necesar, zise el.

— Nici discuţia aceasta nu este, zise Castaigne. Domnul Vail a fost de acord să conducă o forţă de atac şi să organizeze un caz RICO, iar Departamentul de Justiţie îl sprijină. Aceasta a fost decizia preşedintelui. Punct.

Ochii lui Hooker deveniră de gheaţă. Se îndreptă în fotoliu, devenind cu aproape trei centimetri mai înalt. Buzele i se curbară într-un rânjet.

— Ei, suntem cam nervoasă în dimineaţa asta, zise el.

În acel moment uşa se deschise şi în camera intra Lawrence Pennington, oprind discuţia. Vail fu surprins. Părea mai mare în realitate decât în fotografii. Sau, poate, se gândi el, întreaga situaţie era mai mare decât viaţa. Se ridicară cu toţii. Pennington purta un costum bleumarin, la un rând de nasturi, şi o cravată roşie. Stătu o clipă în cadrul uşii, şoptindu-i ceva secretarei, apoi intră în cameră.

— Bună dimineaţa, doamnă procuror general, domnilor. Dădu din cap şi se duse direct la Vail. Dumneata trebuie să fii Martin Vail, zise el. Ce plăcere să vă avem aici.

Avea o strângere de mână ca o menghină.

— Plăcerea este de partea mea, zise Vail, surprins cât de slabă îi suna vocea.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Pennington. Se aşeză şi imediat se întoarse spre Vail. Ei bine, domnule Vail, aţi avut timp să vă gândiţi la oferta mea?

— O, domnule preşe..., începu Hooker.

Pennington ridică mâna şi îi făcu semn să tacă. Pennington se aplecă spre Vail.

— Pot să-ţi spun Martin?

— Va fi perfect, domnule preşedinte.

— Bine. Deci, ce spui de ideea procurorului general?

Vail simţi că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, în special cei ai lui Hooker, care se holba la el. Vail îl privi în ochi pe preşedinte.

— Cred că este o soluţie excelentă a problemei, zise el. Cu coada ochiului văzu maxilarul lui Hooker strângându-se şi ochii coborându-şi privirea spre mâinile încrucişate în poală. Apoi Vail adăugă: Dacă-l putem porni.

— Ai îndoieli?

— Sunt destul de satisfăcut că ameninţarea este reală şi periculoasă, dar ne va da mult de furcă, domnule.

— Poţi să-l faci?

Vail nu dorea să fie evaziv. Acesta era un militar, nu-l interesau scuzele.

— Da, domnule. Dacă este ceva, o să-l facem, şi eu cred că este ceva acolo. Vor fi necesare câteva condiţii.

Castaigne se uită direct spre el şi, preţ de o secundă, el văzu panică în ochii ei. *Condiţii? Acesta este preşedintele, Marty!*

— Să le-auzim.

— Domnule preşedinte, obiectivul unui caz RICO este să prindă trei sau mai mulţi şarlatani sau grupuri la un loc şi să dovedească faptul ca sunt vinovaţi sau că au avut un profit din înşelăciuni serioase. Sentimentul meu este că, dacă le vom pune şi nişte crime în spate, *nimeni* nu-i va mai simpatiza. Măcelărirea soldaţilor SUA în munţii Bitterroot, furtul proprietăţii guvernului la armurăria din Helena, crimă, jaf armat şi spălare de bani. În timp ce cazul va progresa, vom putea, probabil, adăuga conspiraţia şi corupţia oficialilor publici în această afacere. Vom face asta, îi vom aduce la tribunal şi ne vom motiva acţiunea, iar ţara se va trezi în faţa acestei ameninţări. Va trebui

să stabilim câteva coordonate de la început, domnule.

— Şi care sunt acestea?

— Un singur om conduce spectacolul.

— Şi acel om eşti dumneata, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— De aceea te afli aici, zise Pennington.

— Bun.

— Am observat că aţi lăsat problema impozitelor deoparte, îi întrerupse Randolph. Aceasta trebuie, cu siguranţă, să facă parte din caz.

Uite că începem, gândi Vail. Era pregătit pentru prima bătălie.

— Domnule Randolph, va trebui să vă dezaprob în problema aceasta, zise el tăios.

Randolph păru şocat. Castaigne sorbi o gură de cafea. Pennington păru puţin stupefiat.

— De ce, Martin? întrebă preşedintele.

— Evaziunea fiscală este o parte majoră pe agenda miliţiilor, zise Randolph pompos.

— Lasă omul să termine ce are de spus, zise Pennington.

— Problema cu impozitele este că riscăm. Este vorba despre mai puţin de zece mii de dolari în majoritatea acestor cazuri. Să-i iei ferma unui om pentru că datorează o mie cinci sute de dolari pe impozite şi patru mii în amenzi şi dobândă este o propunere necinstită pentru juriu. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu un astfel de caz într-un tribunal. Un avocat afurisit o să ne facă praf. Şi dacă pierdem chiar şi unul dintre aceste cazuri pe care am pornit să le dovedim, întregul caz RICO se spulberă în bătaia vântului.

— Evaziunea fiscală este o parte importantă, domnule, şi e cel mai uşor de dovedit, zise Randolph.

— Sunt de acord că este uşor de dovedit, domnule director Randolph, dar e îngrozitor de greu să convingi un juriu, iar, în final, tot ce contează este percepţia juraţilor.

— Vreţi să spuneţi că nu veţi pune sub acuzaţie cazurile de evaziune fiscală? întrebă Hooker.

Vail îl ignoră pe Hooker şi continuă să-i vorbească direct preşedintelui.

— Domnule preşedinte, m-aţi invitat la această călătorie pentru a organiza un caz RICO împotriva Sanctuarului. Vreau să spun că, dacă vor fi implicate impozitele, cazul va fi, probabil, compromis din start.

— Vei renunţa la această problemă? întrebă Pennington.

— Dacă reuşesc să organizez un astfel de caz, domnule preşedinte, nu vreau să-l pierd din cauza impozitelor. Va rămâne destul şi pentru IRS când vom termina cu ei.

— Crezi că evaziunea fiscală este atât de periculoasă?

— N-am nici un dubiu, domnule. Este problema de pe agenda lor care ar putea genera simpatie din partea juraţilor. Amintiţi-vă, încercăm să acuzăm o armată care pozează drept biserică. Va fi destul de greu şi fără să ne luptăm pentru impozite. Cunosc oameni care urăsc miliţiile, dar le dau absolută dreptate în privinţa poziţiei acestora faţă de impozite.

Pennington se lăsă pe spătarul scaunului şi făcu un fel de turlă din degete.

— Continuă, zise el.

— Cu cât facem cazul mai complicat, cu atât va fi mai uşor pentru apărător. Trebuie să-l menţinem simplu, direct şi cât mai puţin complicat posibil. Dacă aducem în discuţie şi impozitele, am putea introduce astfel un element de îndoială. Oamenii nu vor accepta crima, jaful sau spălarea banilor... dar dacă încerci să legi şi un caz de evaziune fiscală de acestea, lucrurile se potrivesc precum merele cu portocalele. Arunci un obstacol în calea juriului, şi este suficient un singur jurat ca să scufunde un caz.

— Bine, zise Pennington. Altceva?

— Cooperare deplină din partea FBI şi ATF. Şi IRS. Se uită la Randolph. Dumneavoastră aveţi acces la dosare pe care noi nu le putem folosi decât după mult tărăboi, domnule director, zise el.

— Dosarele noastre sunt confidenţiale domnule, replică Randolph.

Preşedintele auzise tot ce dorea despre implicarea IRS-ului.

— O, sunt sigur că puteţi rezolva asta, zise el, punându-l pe Randolph la locul lui.

— Aş vrea să-mi ţin numirea secretă cât mai mult posibil, domnule preşedinte, zise Vail. Să nu anunţăm Sanctuarul mai devreme decât este cazul.

— Buna idee, admise Pennington.

— Ar mai fi un lucru: avem nevoie de un judecător înţelegător.

— Înţelegător faţă de ce?

— Microfoane, supraveghere continuă, acces la dosare, tranzacţii bancare, intrări în computer.

— Hmm, exclamă preşedintele. Se gândi câteva minute şi apoi se întoarse spre Hooker. Ce zici de Lucy McIntyre? Este în al Optulea Circuit. Este dură, dar cinstită, şi părerea mea este ca va privi favorabil aceste cereri.

Hooker aprobă din cap.

— Doriţi să vorbesc cu ea?

— Da, dar nu direct despre acest lucru. Inventează o scuză că ai deranjat-o şi menţionează asta în treacăt. Nu-i da de înţeles că ne bazăm pe ea. Apoi Martin poate aranja o întâlnire ca să-i facă propunerea.

— Da, domnule, zise Hooker şi scrise câteva lucruri pe o agendă de serviciu.

Preşedintele se întoarse spre Vail.

— Altceva?

— Nu, domnule.

— Atunci, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, domnule preşedinte.

Castaigne scăpă un oftat de uşurare. Pennington era încântat.

— Excelent, zise el. Bine ai venit la bord. Cât de repede poţi începe?

— Mâine este destul de curând?

Pennington se uită la ceas.

— Mai sunt destule ore şi astăzi, zise el şi zâmbi. Marge poţi să faci tu onorurile. Pune-l pe Martin să jure pentru preluarea funcţiei şi să-i dăm drumul. Se ridică şi dădu mâna cu Vail. Felicitări, doamnă procuror, zise el.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Domnilor, nu cred că Martin cere altceva decât cooperare deplină din partea tuturor şi sunt sigur că o va obţine. Aceasta este o prioritate zero, primul lucru pe listă, clar? Dacă mai este vreo problemă în această privinţă, sunt sigur că procurorul general o va rezolva. Dacă ea nu va putea, o voi face eu. Pennington porni spre uşă, dar, când ajunse lângă ea, se întoarse. Încă un lucru, Martin. Aş vrea să văd acest caz la tribunal în optsprezece luni. Mulţumesc, doamnă procuror, domnilor.

Şi plecă.

Vail se uită şocat la Castaigne.

— Optsprezece luni?

— Nu ţi-am spus? zise ea în timp ce ieşea din Biroul Oval. Trebuie să-mi fi scăpat.

Avea o sclipire jucăuşă în ochi.

Vail o urmă.

— Crezi că poţi să ne faci rost de o Biblie, Millie? o întreba ea pe Mildred Ewing, secretara preşedintelui.

— O, cred că pot sa rezolv asta, zise secretara, ieşind din birou.

Vail şopti:

— Optsprezece luni? Este o nebunie.

— Tocmai l-ai auzit pe om, ai întreaga forţă a guvernului în spatele tău. Orice ai nevoie.

Îi făcu cu ochiul când Mildred Ewing se întoarse cu un volum uzat, legat în piele.

Secretara i-o înmână lui Castaigne.

— Este Biblia familiei preşedintelui, zise ea încet. Sunt sigură că nu se va supăra.

— Mulţumesc, zise Castaigne. Ea întinse Biblia, iar Vail îşi puse mâna dreaptă pe ea şi chiar acolo, în cadrul uşii Biroului Oval, Martin Vail deveni adjunctul procurorului general al Statelor Unite.

17

În dimineaţa în care Vail şi Castaigne erau pe drum de la casa ei la întâlnirea cu preşedintele, Don Woodbine lua micul dejun la un mic restaurant aglomerat. Condusese până la Lima, plecând de la hotel la şase şi jumătate. La ora şapte şi jumătate comanda micul dejun. Era îmbrăcat simplu şi purta ochelari din sticlă obişnuită, cu rame de sârmă, un bărbat care nu ieşea cu nimic din comun.

Cu o noapte înainte, îşi schimbase planul de atac. Woodbine nu era un băutor, se limita la două pahare de vin la cină şi, din când în când, o bere. Dar era epuizat după două zile de zbor, încercând să ghicească traseul călătoriei făcute de Firestone şi misteriosul său pasager. Băuse trei pahare de Chianti care îi înflăcăraseră imaginaţia. Stând întins în pat, cântărise faptele.

Fapt: Firestone nu zburase cu avionul AMOC la Fort Wayne, schimbase cu un avion mai mic, zburase la Lima, apoi închiriase o maşină ca să se întâlnească cu cineva. Presupunere: Subiectul era secret.

Fapt: Pasagerul lui Firestone trebuie să fie important. Firestone n-ar risca să ia chiar şi un membru al familiei să viziteze pe cineva implicat

în protecţia martorilor. Presupunere: Străinul era cumva implicat în problemele guvernului.

Fapt: Pierduse din vedere Taurusul cel negru când intrase în nori, pentru vreo cincisprezece minute. Zburase optzeci de kilometri în josul şoselei interstatale şi nu văzuse deloc maşina până ce aceasta nu se întorsese. Presupunere: Firestone cotise de pe interstatală, spre est sau vest, în cele cincisprezece minute în care el nu putuse vedea autostrada.

Fapt: Waller crescuse la o fermă de cai şi muncise la o fermă când locuise cu grupul Miliţiei.

Presupunere: Guvernul îi cumpărase o fermă. Nu prea mare, căci ar fi atras atenţia. Un loc mic, retras faţă de fermele din vecinătate.

Concluzia: Firestone venise să vadă pe cineva foarte bine protejat, iar conversaţia durase, probabil, cel puţin o oră. Era o şansă destul de mare ca subiectul să fie Waller. Presupunând că avusese o conversaţie de o oră, rămâneau treizeci şi trei de minute pentru călătorie, până la întâlnire şi înapoi până la aeroportul din Lima. Se ridică şi consultă harta. Reprezentând grafic distanţele, trase concluzia că Waller locuia într-un perimetru de cincisprezece kilometri spre est sau vest de la autostrada interstatală şi la cincisprezece kilometri sud de Lima. Cel mai mare oraş din aceasta zonă era Wapakoneta. Mai erau o jumătate de duzină de sate mai mici în aria de căutare.

Va cerceta mai întâi arcul cel mai apropiat de aeroport. Se hotărâse să verifice zona cu maşina, căutând ferme mici, pe drumuri lăturalnice, să le marcheze pe hartă şi să facă mici verificări din maşină la magazinele din Wapakoneta, magazine pe care era destul de probabil că le va vizita Waller – farmacii, magazine de unelte, băcănii – cu o şansă să-l poată depista. Woodbine se dusese la culcare cu acest gând în minte.

Dar în dimineaţa aceasta, la micul dejun, citea ziarul local şi privirea îi fu atrasă de pagina cu

afaceri imobiliare, în special de două reclame care afirmau că sunt specializaţi în proprietatea de ferme. Îşi sorbi cafeaua, citi fiecare din cele două reclame, plăti repede nota şi căută cel mai apropiat telefon public. Sună la prima agenţie.

— Bună dimineaţa, Buckeye Realty, răspunse o voce de femeie, iritant de veselă.

— Bună dimineaţa. Sunt Walt Dempsey de la *Farm Journal.* Cu cine vorbesc?

— Sunt Marjorie Wilson, domnule Dempsey. Ce poate face Buckeye pentru dumneavoastră în această dimineaţă?

— Marjorie... pot să vă spun Marjorie?

— Toată lumea îmi zice Margie.

— Margie, revista se gândeşte la o poveste de copertă despre valorile fermelor din regiunea Indiana – Ohio. Am selectat zona dintre Lima şi Wapakoneta ca una dintre multele zone preferate de noi. Mă întrebam dacă ai putea să-mi dai câteva informaţii?

— Doamne, doamne, ce interesant! Ce este o poveste de copertă?

— Asta înseamnă că va fi tipărită pe copertă, probabil cu o fotografie.

— Dumnezeule, vom fi faimoşi.

— Sper din toată inima, zise Woodbine pe cel mai mieros ton cu putinţă. Încerc să aflu câte ferme au fost vândute în această zonă în ultimele nouă luni, cât sunt de mari, dacă se poate, să obţin numele noilor proprietari şi să le iau câte un interviu. Ştiţi, ce le place în această zonă, de ce au venit aici, lucruri dintr-acestea.

— Ei bine, să zicem, domnule Dempsey...

— Walter.

— Walter... că e destul de simplu. Mai întâi, fermele se vând primăvara şi vara, în această perioadă nu prea avem de lucru. Din primăvara trecută am vândut opt ferme. Wiggins Realty, care este concurenta noastră, a vândut numai două.

Staţi să iau registrul... El auzi paginile foşnind... Să vedem...

Ea citi lista, iar Woodbine îşi notă câteva lucruri despre fiecare din cele şase. Când ea termină, el tăie cinci de pe listă ca fiind prea mari sau pentru că profilurile proprietarilor nu se potriveau. Îşi marcă pe hartă când ea descrise amplasarea celor trei ce puteau fi ţinta lui.

— Aş fi bucuroasa să vă conduc prin zona noastră. Să vă prezint oamenilor. Sunt sigură că vor fi încântaţi să vorbească cu dumneavoastră...

— Eşti foarte amabilă, Margie. Te voi suna eu din nou în câteva zile, dacă nu deranjez.

— O, da, ar fi foarte bine, zise ea cu o voce dezamăgită. *Farm Journal,* aţi zis. Nu ştiu dacă am văzut vreodată această revistă.

— Ei, lasă-mi adresa şi te voi pune pe lista de abonamente a poştei. Şi voi face articolul în ultimele zile ale săptămânii.

— Vai, e foarte drăguţ din partea dumitale, Walter.

Primi acelaşi răspuns când sună la adversara lui Buckeye, folosind acelaşi truc. De această dată, secretara se prezentă Geri Bloom. Prima fermă avea o mie de acri, era prea mare şi se afla chiar pe autostrada statală. Cu a doua era o poveste diferită.

— Este vechea fermă Wainright, la sud de Uniopolis, îi spuse Bloom. Este un loc mic, de vreo sută şi douăzeci de acri, cam înghesuită între două ferme mai mari. Am încheiat actele pe optsprezece mai.

— Cine este proprietarul?

— Ralph Anderson. Un tânăr drăguţ. Proaspăt căsătorit. Nu am numărul lui de telefon.

— Chiar aşa? Cum ajung la ferma lui?

— Nu este deloc greu. După harta mea, este la aproape trei kilometri sud de Uniopolis, ieşind din şoseaua Geyer cam opt sute de metri. Sunt cutii poştale de-a lungul şoselei.

— Excelent, zise Woodbine şi puse o stea lângă numele lui Anderson.

În vreme ce Vail şi Castaigne ieşeau din lift la primul etaj din aripa de vest, Hardistan intra în Casa Albă.

— A, uite-l pe Billy. E vremea ca voi doi să vă cunoaşteţi, zise ea. Apropo, printre multele sale talente, Billy poate să treacă peste rutina birocratică mai repede decât poate o molie să mestece un petic de bumbac. În oraşul acesta este un talent foarte rar.

— Este un talent rar oriunde.

Hardistan era un bărbat vânjos, puţin peste un metru optzeci, care arăta mai mult a texan decât a virginian. Avea trăsături aspre şi ochi căprui care păreau tot timpul în mişcare, verificând totul în jurul lor. Maxilarul îi dădea şi el un aer hotărât. Părea un om dispus să asculte, dar care rar îşi schimba părerea.

Castaigne îl salută călduros şi i-l prezentă pe Vail.

— Am început afacerea, zise ea. Fă cunoştinţă cu noul tău şef.

Hardistan încuviinţă din cap.

— Vom fi foarte ocupaţi, zise el cu o voce liniştită, cu doar o urmă de accent virginian în ea.

— Aşa se pare, răspunse Vail.

— Cât timp staţi în oraş?

— Trebuie să mă întorc acasă în după-amiaza aceasta. Vreau să văd ce crede vechea mea echipă despre slujba asta.

— Aveţi timp să luăm prânzul? întrebă Hardistan.

— Desigur, este plăcerea mea.

— Trebuie să trecem pe la biroul meu să completăm formularele obişnuite pentru a-l trece pe Martin pe statul de plată, zise Castaigne. De ce nu treci să-l iei când termini aici?

— Bine. Trebuie să-l informez pe om despre trecătoarea Lost Trail.

— Avem ceva? întrebă Vail.

— Tuburi de cartuşe, gloanţe, un martor care a auzit şi alţi câţiva oameni care cred că au auzit ceva. Urme de pulbere de C4 pe care l-au folosit să închidă ambele capete ale trecătorii. Şi numerele scrijelite pe spatele camionului Humvee. Au avut noroc cu viscolul, dar erau profesionişti. Totul a fost cronometrat. Şase minute şi au dispărut. Am pus oamenii să se târască peste tot pe munţi, dar în acest moment sunt pesimist în legătură cu rezultatul.

— Dar camionul? întrebă Castaigne.

— S-a dus. Şi nu cred că-l vom mai vedea vreodată.

Woodbine pilota avionul spre sud, deasupra Autostrăzii 501. Ralph Anderson corespundea din multe puncte de vedere, se decisese el. Ferma fusese cumpărată cam la vremea în care Waller dăduse alarma despre jaful băncii din Denver. Era mică, izolată, şi Anderson nu avea telefon. Se hotărî să cerceteze locul din aer.

Inima lui Woodbine bătea nebuneşte. Asta era partea care îi plăcea cel mai mult. Vânătoarea. Găsirea celei mai bune poziţii pentru lovitură. Desenarea pe hartă a celei mai bune căi de scăpare.

Ferma era uşor de localizat. Se găsea la vreo doi kilometri depărtare de autostradă, o insulă în mijlocul unei ferme neîngrijite. Casa se afla la un capăt al unui mic câmp cultivat. Trei drumuri de ţară traversau ferma cea mare, dintre care unul forma clar graniţa nordică a fermei Anderson. Casa însăşi era construită între două şosele statale care se intersectau la un kilometru şi ceva la nord de Wapakoneta. Opri motorul şi se lăsă mai jos, planând în cercuri deasupra casei mici, la înălţimea de două sute de metri. Avea camera video şi lentila

de mărire pregătite la maximum. În timp ce menţinea avionul la acea înălţime, văzu un bărbat lucrând pe un tractor în mijlocul unui câmp. Porni camera video şi zbură pe deasupra casei, se roti în cerc şi îndreptă camera asupra bărbatului de pe tractor. Acesta părea preocupat. Woodbine ambală o dată motorul şi omul se uită în sus, ţinând mâna la ochi pentru a se feri de soare. Woodbine salută cu aripile şi bărbatul îi răspunse la salut. Woodbine porni motorul şi urcă înapoi la patru sute cincizeci de metri. Mai făcu un ocol, fotografiind întreaga zonă înainte de a se îndrepta spre vest.

O oră mai târziu, se relaxa în camera de motel. Era ora patru şi jumătate. Peste nouăzeci de minute va fi întuneric. Se îmbrăcă într-un costum negru de jogging şi cizme de vânătoare. Apoi conectă camera video la laptop şi puse filmuleţul. Casa era situată la un kilometru şi ceva de Ruta 198 spre vest şi 501 spre est. Două drumuri de ţară se încrucişau cam la un kilometru nord-est de casă. Mări imaginea intersecţiei. La treizeci-patruzeci de metri de ea era un stejar mare aflat pe o ridicătură. Dădu imaginea înapoi şi verifică terenul spre casă. Apărea clar. Cea mai apropiată casă era la trei kilometri depărtare.

Apoi îşi trasă rută de scăpare. Se hotărî să conducă spre est pe drumul de ţară până la 501, spre nord până la 81, spre vest până la 116 şi spre sud până la 117, apoi iar spre vest până la U.S. 127, evitând două sate mici. Măsură cu grijă distanţa. Dacă menţinea viteza la o sută zece kilometri, putea ajunge pe 127 în treizeci sau patruzeci de minute. Încă zece până la Van Wert şi cincizeci de kilometri înapoi spre accesul pe interstatală, încă zece minute până la aeroport. În cel mult o oră şi jumătate va fi cu avionul în aer. Aranjase să lase cheile maşinii într-o cutie de noapte la aeroportul regional, iar camera la motel era plătită şi pe ziua următoare.

Apoi mări ţinta. Opri imaginea pe bărbatul de pe tractor şi îl mări mult, digitalizând fotografia pentru cât mai multă claritate. Faţa deveni tot mai clară. Apoi se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Bună, Georgie. Chicoti încet. Eşti în relaţii bune cu Dumnezeu?

— Vă place mâncarea chinezească? întrebă Hardistan, în timp ce Vail se aşeza pe scaunul de lângă el.

— Desigur.

— O să vă fac cinste cu un prânz. Am credit aici.

— Şi eu nu?

— Domnule Vail, în momentul acesta puteţi avea aproape tot ce vă doriţi.

— Bun, începe prin a-mi zice Martin sau Marty.

— Perfect. Eu sunt Billy. I-am spus şoferului tău că poate pleca, te pot duce eu la avion după prânz. Vei savura cea mai bună mâncare chinezească pe care ai mâncat-o vreodată. Locul nu are o înfăţişare grozavă, dar mâncarea îţi va rămâne în memorie foarte mult timp.

Intrară pe strada K într-un sector la câteva blocuri de Casa Albă. O clădire străveche din cărămidă, cu două etaje, indescriptibilă, stătea singuratică în acea zonă. Ea ocupa un bloc pătrat, străjuit pe toate laturile de clădiri înalte din sticlă transparentă. Parterul micii clădiri adăpostea o băcănie chinezească, un magazin de antichităţi, o piaţă de ierburi, o florărie şi o farmacie, dar nici un restaurant.

— Blocul ăsta e pe cale de a fi demolat sau trece prin programul de restaurare? întreba Vail.

— Este o ruină. Odată era un colţ de cultură chinezească prin locurile acestea. Cei ce s-au dezvoltat i-au forţat încetul cu încetul să plece.

Hardistan îşi luă servieta şi îl conduse pe Vail, printr-un hol lung, sus, pe o scară care scârţâia, într-o cameră mare, într-un colţ situat în partea din faţă a clădirii. Douăzeci şi ceva de mese erau aranjate la întâmplare în camera principală, şi mai erau câteva separeuri aliniate pe o parte a sufrageriei.

Pereţii erau vopsiţi în albastru pastelat. Nu erau picturi sau tapiserii, nu erau dragoni, nici acvarii cu peşti. Feţele de masă roşii dădeau singura pată de culoare interiorului, altfel şters. Mirosul era înţepător, predominant de usturoi. Iar majoritatea clienţilor, vreo cincisprezece la număr, erau orientali.

La capătul scărilor era un birou străvechi, cu o numărătoare, o agendă pentru rezervări şi un stilou pe ea. Nici un telefon. Un domn chinez, în vârstă, cu părul alb, îmbrăcat cu un costum bleumarin închis şi o lavalieră roşie stătea în spatele biroului şi citea un ziar de limbă chineză. Privi în sus şi zâmbi.

— Prietenul meu Hardistan, ce bine îmi pare că te văd, zise el într-o engleză elegantă, în timp ce îi conducea prin cameră într-un separeu dintr-un colţ ferit al acesteia. Mi-a fost dor de dumneata.

— Şi mie mi-a fost. Am fost ocupat, domnule Keye.

— Am bănuit. Am citit ziarele.

— Acesta este domnul Vail. După ziua de azi, sunt sigur că va deveni un client obişnuit.

— *Joy geen.* Sper din toată inima. Domnii beau ceva?

— Eu, ca de obicei.

— Ceai negru pentru domnul Hardistan. Şi domnul Vail?

— Bere, vă rog.

— Pot să vă sugerez Dragonul Galben, domnule Vail? Este bere chinezească. O recomand cu căldură.

— Sună delicios, zise Vail, zâmbind.

— Voi trimite chelnerul cu aperitive şi meniul. Numele lui este Sam.

— Mulţumim.

Bătrânul domn plecă, având un spate drept ca o vergea de curăţat puşca. Vail se simţea puţin neliniştit. Prânzul era destinat să-l flateze, să-i expună probleme ale vieţii, să-i dezlege limba? Hardistan nu i se părea genul de tip care dorea să se împrietenească.

Vail se uită în jur, privind localul şi minunându-se de austeritatea acestuia.

— Nu-ţi face griji, separeul nu are microfoane, zise Hardistan.

— Nici nu mi-a trecut prin minte gândul acesta. Ar fi trebuit?

— Nu chiar, suntem de aceeaşi parte, îţi aminteşti? M-am gândit că am putea să ne bucurăm de un prânz şi de puţină intimitate în timp ce te pun la curent. N-o să găseşti aici prea mulţi birocraţi sau politicieni.

Deci asta era, urma să fie „pus la curent".

Chelnerul aduse un platou cu crevete prăjite şi pui, împreună cu băuturile. Meniul conţinea o mare varietate de mâncăruri cantoneze. Deasupra era tipărit titlul RESTAURANT CHINEZESC.

— Aşa se numeşte? întrebă Vail. „Restaurant Chinezesc"?

— Nu cred că domnul Keye s-a hotărât la ceva potrivit, aşa că a optat pentru ceea ce era evident.

Comandară prânzul şi începură să ciugulească din aperitivele cu crevete şi pui.

— Cum ai găsit locul acesta? întrebă Vail.

— Când eram destul de nou în Birou, am fost repartizat la Washington. La acea vreme, acesta era un frumos cartier chinezesc, un pătrat de patru sau cinci cvartale. Un mic Chinatown. A avut loc o crimă chiar pe această stradă. Un bijutier a fost ucis, împuşcat în magazinul lui, dar nu a fost furat nimic. Majoritatea orientalilor, fie nu putea, fie nu

voia să vorbească engleza, iar poliţiştii erau neputincioşi. Am fost chemaţi noi, pentru că existau dovezi că ucigaşul ar fi venit din San Francisco. Keye era ajutor de bucătar la un restaurant numit Grădinile din Shanghai, chiar aici, după colţ. Abia vorbea engleza. Era venit ilegal. Nu avea paşaport, viză, nimic. Dar a venit la noi şi ne-a spus întreaga poveste. Un mafiot chinez de pe Coasta de Vest se hotărâse să se mute în zona aceasta. Crima era un avertisment. Localnicii erau prea speriaţi ca să spună ceva. Keye şi-a dat seama că singurul mod în care putea să se încheie această problemă era să ne spună tot ce ştia, chiar dacă însemna deportarea în Taiwan. Am curăţat banda de pe Coasta de Vest, iar eu am convins ambasada Taiwanului şi Departamentul de Imigrări să-mi dea un paşaport şi o Carte Verde pentru Keye.

Acesta a învăţat imediat engleza – superb, după cum poţi vedea. Când a devenit cetăţean american, eu am fost sponsorul lui. Şi când a deschis restaurantul, am fost primul lui investitor. Deţin zece la sută din acest local. Nu suficient ca să-mi asigure o pensie, dar destul pentru cumpărături.

— Este o poveste frumoasă.

— Ei, nu suntem nici noi mereu băieţi răi. Mănânc aici de două-trei ori pe săptămână, când sunt în oraş.

— Nu eşti căsătorit?

— Soţia mea a murit în urmă cu patru ani. Am un fiu de treizeci şi unu de ani, o noră încântătoare şi două nepoţele. Tony tocmai a primit un loc bun la Bursa din New York. Slavă Domnului că nu a luat-o pe urmele mele.

— Cred că eu n-am ce să-ţi spun despre viaţa mea personală.

— Păi, n-am reuşit să aflăm dacă preferi băile sau duşurile.

— Sunt om al duşului.

— Mi-am închipuit.

— Ştii, aş putea fi paranoic. Federalii au fost foarte supăraţi pentru că i-am luat cazul lui Riker. Tu ce părere ai avut despre asta?

— Am pierdut foarte mult timp cu cazul acela.

— Şi noi.

Hardistan ridică mâinile.

— Hai să nu ne certăm. Ai făcut o treabă grozavă. Cu o echipă destul de limitată, aş putea adăuga.

— Nişte avocaţi grozavi, zise Vail şi, după un moment, adăugă: Cred că sunt cu toţii poliţişti frustraţi. Foarte intuitivi.

— Oricum, cazul Grand County RICO este istorie. Mă bucur că, de data aceasta, eşti de partea noastră.

— S-ar putea să nu mă potrivesc în matriţa asta birocratică.

— Nici nu cred că trebuie, Martin. Tu eşti un procuror special şi procuror general al Statelor Unite. Ai o putere demnă de tot respectul. Întreaga autoritate a SUA este la dispoziţia ta, cu complimente din partea preşedintelui. De asemenea, eşti şeful meu. Datoria mea este să-ţi asigur spatele cât timp va dura toată afacerea, să te

ajut să scapi de birocraţie, să te asist în adunarea dovezilor legale şi să fiu foarte sigur că atunci când vei intra în tribunal, nu vor fi puşti fumegânde care să te surprindă. Este spectacolul tău. Ai nevoie de ceva, ai întreaga forţă a Biroului în spatele tău. Sunt aici ca să fac o slujba periculoasă cât mai uşoară posibil.

— Dar ATF şi IRS? Tocmai l-am mirosit pe Randolph. Sunt sigur că nu mă place.

— Nu are nici o importanţă dacă te place sau nu. Asta dacă nu te interesează un concurs de popularitate.

— Nu prea.

— Avem nevoie de ATF, îl avem. Avem nevoie de IRS, îl avem. Randolph este un mic ratat speriat. A fost adus ca să-l ajute pe Pennington să dezvolte un program de curăţire a Serviciului. Este putred până în măduvă, aşa cum ştie toată lumea. O grămadă de sociopaţi birocraţi incompetenţi care îşi obţin salariile sâcâind contribuabili nevinovaţi. Omul vrea să-l desfiinţeze, să-i facă pe controlorii financiari să tragă linie. Gata cu expediţiile de pescuit ca pretext pentru revizii contabile. Găsesc ceva, raportează şi cam asta e toată discuţia la o revizie contabilă. Orice înşelătorie va ajunge la Departamentul Justiţiei. DOJ va avea toată puterea poliţiei. IRS nu va mai avea nici puterea de a trimite citaţii. Pennington a clarificat acest lucru când l-a numit pe Randolph, aşa că ce face Randolph? Se duce la câţiva amici de pe Colina Capitoliului, le promite că nu vor vedea nici o verificare cât timp vor trăi dacă vor zădărnici planui preşedintelui. Pennington a aflat şi l-a pedepsit. E terminat. Doar o problemă de timp. Asta este situaţia cu IRS.

— L-am supărat şi pe Hooker.

— Păi, Hooker se crede Iago pentru Othello Pennington. Omul ştie asta. Gândeşte singur. Îl ascultă pe Hooker şi aruncă aproape nouăzeci la sută din ceea ce spune acesta. Acesta este doar un

mesager de înaltă ţinută, asta e tot. În ceea ce priveşte siguranţa naţională, este foarte bun. Este rece că o reptilă. Îşi face meseria. Dă-l la o parte. Nu poate face nimic pentru tine mai bine decât o fac alţii.

— Ai stat pe-aici multa vreme.

— Douăzeci şi cinci de ani.

— Cum eviţi băile de sânge când se schimbă garda?

Hardistan zâmbi.

— Nu stau în calea lor, zise el. Îi dădu lui Vail cartea sa de vizită oficială. Pe spatele ei scrisese numerele particulare de acasă, al telefonului celular, al pagerului şi al telefonului din maşină. Sună-mă oricând. Am somnul uşor.

Frumos discurs, amice. Dacă vrei să am încredere în tine, va fi nevoie de ceva mai mult decât de vorbărie.

— Am o întrebare, zise Vail. Cum se face că Sanctuarul a devenit aşa de important, atât de repede, fără că FBI-ul să-i sară în spate?

— Bună întrebare. Sunt foarte şireţi. Au învăţat din greşelile făcute de Klan, de Miliţie şi de restul ticăloşilor. Au fost foarte, foarte discreţi. Nu s-au grăbit. S-au mişcat în cea mai deplină linişte. Unităţile lor paramilitare au fost şi încă sunt deghizate în biserici. N-au provocat nici un necaz, n-au intrat pe Internet cu mesajul lor, nu s-au luat la bătaie cu alţi paramilitari. Doar *s-au specializat.* Şi şi-au pus un adevărat erou de război la conducerea revoltei lor. Lui Engstrom îi place la nebunie. Şi-a făcut propria sa armată particulară.

— Şi ce vă face să fiţi siguri că ei sunt implicaţi în RICO?

— Ai vorbit cu doi dintre ei.

— Nimic cu care să mă prezint la tribunal.

— Îţi aminteşti de schimbul de focuri cu Roy Marsden, din Oregon, în urmă cu vreo doi ani?

— El era tipul ăla radical, care a jefuit vreo două bănci?

— Corect.

— El şi încă trei sau patru din oamenii lui au fost ucişi, nu-i aşa? Împreună cu vreo doi ofiţeri de poliţie.

Hardistan încuviinţă din cap.

— Patru. Un şerif, doi din patrulă şi unul dintre cei mai buni agenţi ai mei. Am recuperat mai multe arme din casă. Marsden folosea un M-16. Numerele şi seriile fuseseră şterse cu acid, dar laboratorul nostru a putut să le reconstituie. Puşca a fost descoperită ca fiind una dintre armele furate de la armurăria Gărzii Naţionale din Helena, Montana, în urmă cu doi ani. Apoi, acum opt luni, George Waller se preda. Nu a dezvăluit el prea multe, dar în timpul unui interogatoriu ne-a spus că Marsden a cumpărat trei M-16 de la Sanctuar. Atunci i-am trecut pe lista de priorităţi.

— Poate că Sanctuarul le-a cumpărat de la adevăraţii hoţi.

— În acest caz, ei fac trafic de arme furate cu alte grupări paramilitare şi au conspirat la două crime.

— Şi atunci, de ce nu i-aţi acuzat?

— Cu ce? Waller a auzit că ei au vândut puşti, bla, bla, bla. La fel şi cu jaful de la armurăria din Helena. Este cuvântul lui împotriva celorlalţi participanţi la jaf. Ai începe un proces cu astfel de dovezi?

— Nu.

— Iată-ţi răspunsul.

— Aţi putut să vă infiltraţi în gaşca asta? întrebă Vail.

— Am încercat. Sunt paranoici şi foarte deştepţi. Majoritatea au avut o pregătire militară de vreun fel, cei mai mulţi în spionaj. Avem în special oameni care lucrează legal în zonă şi stau cu urechile deschise. Cu excepţia lui Waller, nu am putut să-l prindem pe nici unul dintre ei. Iar pe el nu l-am prins, ne-a sărit în poală.

— N-am fost prea impresionat de micul Ralphie. Cred că a dat de necaz şi a găsit un adăpost în programul de protecţie a martorilor. Nu cred că s-a schimbat cu adevărat. Este încă un mic bigot răutăcios şi un criminal, în ciuda credinţei în Biblie.

— Aceasta este o analiză foarte atentă, având în vedere că ai vorbit cu el o singură oră.

— Sunt în jocul ăsta de aproape la fel de mult timp ca şi tine, Billy. Nu trebuie să aud cuvintele cioroi, jidan şi poponar decât o dată ca să miros un porc rasist.

— Ai avut un om în interiorul clubului la Grand County, nu-i aşa?

— Am un coleg tânăr care a lucrat la Grand County timp de şase luni înainte să deschidem cazul împotriva lor. El a ascultat bombănelile şi zvonurile. A ştiut instinctiv care erau adevărate şi care erau tâmpenii.

— Asta ar fi Flaherty.

— Asta ar fi Flaherty. Un puşti tare, din Boston. Foarte popular, foarte intuitiv.

Hardistan încuviinţă din cap.

— Unul dintre puţinii avocaţi cărora le-am permis să treacă prin Academie. Era atât de bun, încât am încercat să ţi-l furăm.

— Ştiu, mi-a spus.

— Sper că nu eşti supărat pe mine pentru asta, zise Hardistan, forţându-se să zâmbească.

— Dimpotrivă, asta arată că-ţi cunoşti meseria. Începură amândoi să râdă. Oricum, Derm a primit o slujbă într-unul dintre centrele lor de afaceri, s-a dus la întâlnirile comisiilor, a citit ziarele, a ţinut o evidenţă a tuturor minciunilor pe care ei le-au spus, fie pe faţă, fie prin emisiune. Şi-a făcut prieteni şi a ţinut urechile deschise. El a pus la un loc mare parte din fazele cazului. Avea în cap întreaga analiză a legăturilor când am început să construim cazul. El a fost cel care l-a descoperit pe Kramer ca fiind cea mai slabă verigă din lanţ. A

fost corect tot timpul cât a fost la bord. Şi i-a plăcut la nebunie fiecare minut. Indianul din el a ieşit la iveală.

— Ce părere a avut domnişoara Parver despre munca lui sub acoperire?

— Îmi spui în mod subtil ce buni sunt oamenii tăi de la securitate?

Hardistan zise:

— E o latură în care suntem foarte eficienţi.

— Aşa am auzit şi eu. Parver şi Flaherty trăiesc împreună cam de un an. Aproape tot de atâta timp de când eu şi Jane Venable suntem împreună.

— Te gândeşti să-l trimiţi pe Flaherty să se infiltreze şi în afacerea asta?

— Nu pot. Cazul Grand a fost transmis peste tot la Court TV, World News, cineva îl poate recunoaşte. În cazul Grand există mereu posibilitatea ca cineva să dea peste el şi vreun nebun îndrăgostit de pistol să-i tragă un glonte în spate, pe când acolo... Vail clătină din cap. Probabil că l-am găsi atârnând de vreun copac pe undeva, cu un bilet prins de piept.

— Sunt mai subtili decât atât. Nu l-aţi mai găsi deloc. Dar ai dreptate, aceasta este o situaţie mortală.

— Categoric.

— În Grand County era vorba despre lăcomie şi putere. O mână de bătrâni pungaşi care erau cu adevărat amatori în acest joc. Aici este vorba despre fanatism. Problemele morale sunt clare şi concise. Lovitura dată convoiului de arme este o declaraţie foarte clară. Schimbă datele problemei. Chestia cu sacii pentru cadavre, asta chiar l-a înfuriat pe bătrân. A văzut roşu în faţă ochilor.

— Waller a sugerat că a fost un act de război. Dacă asta este, problemele morale devin neimportante.

— Dacă sunt în război, să-i lăsăm să facă declaraţia.

— Cred că au făcut-o deja. În mintea lor, vreau să spun. S-o facă formal este o misiune grea.

— Asta înseamnă doar că nu sunt pregătiţi încă, zise Hardistan.

— Te-ai gândit deja la toate astea, nu-i aşa?

— O parte din povestea asta este logică. Au patru unităţi plus statul major de comandă. Asta înseamnă aproximativ şase mii de bărbaţi şi femei gata să se amestece cu populaţia şi să acţioneze sub acoperire.

— Când am vorbit cu Jordan la Mormânt, s-a lăudat cu asta.

— Lui Jordan îi place să exagereze. Am obţinut mai mult din exagerările lui decât din confesiunile lui Waller.

— El zice că, atunci când va începe, va fi război de gherilă. Loveşte şi fugi. Terorism naţional.

— Trecătoarea Lost Trail.

— Exact.

— Crezi că Lost Trail a fost un test?

— Hei, asta e meseria ta. Eu sunt un începător, aminteşte-ţi.

— Nu mai eşti. Ai primit optsprezece luni să-ţi depăşeşti performanţa de la Grand County.

Văii era vizibil zguduit de comentariu.

— Veştile circulă repede, zise el.

— L-am informat în amănunt pe preşedinte despre ambuscada de la Lost Trail. Mi-a spus că ai fost de acord să porneşti un caz RICO şi mi-a zis că această informaţie se opreşte la mine. Drace, lucrez pentru tine acum, continuă el, n-aveai de gând să-mi spui?

— Voiam doar puţin răgaz înainte să se răspândească vestea.

— L-ai primit.

— Revenind la ambuscadă, eu cred ca alinierea cadavrelor pe şosea a fost o declaraţie militară. I-au onorat pe soldaţii care au fost ucişi.

— Ei, lor poate că li s-a părut un lucru onorabil. În ceea ce mă priveşte, a fost o barbarie. Au citit prea multe cărţi comice.

— Arată că e vorba de o minte dedicată.

— Nu-mi pasa ce arată, îi vom desfiinţa.

Vail zâmbi.

— Păi, pentru asta mă aflu aici.

Hardistan îşi puse servieta de piele pe masă şi o deschise. Înăuntru erau mai multe casete video, câteva broşuri şi un portmoneu mic de piele, de vreo zece centimetri pătraţi şi un centimetru grosime. Îl lua şi îi deschise fermoarul. Înăuntru erau douăzeci de buzunare din plastic. Fiecare conţinea un CD ROM.

— Am aici o mulţime de informaţii. CD-urile conţin ceea ce ştim despre acest grup, legăturile sale cu alte grupări paramilitare, câteva rapoarte confidenţiale, fotografii şi profiluri ale oamenilor cheie, chiar şi unele speculaţii. Mi-am pus echipa să le adune pentru tine. Casetele video sunt în special de supraveghere. Mai sunt câteva broşuri despre guvern, literatură extremistă pe care am adunat-o de-a lungul anilor de la Klan, Miliţie şi altele. Destul ca să-ţi dea o idee despre toată povestea asta, de fapt. Luă o carte micuţa cu coperţi tari. Aceasta este o copie a *Jurnalelor Turner.* Este manualul lor. Scrisul este îngrozitor, dar mesajul este înspăimântător. O carte cu instrucţiuni despre acţiunile de gherilă urbane. Cel mai bun lucru despre materialul de pe CD-uri este că este listat. Servieta este a ta. Cadoul meu.

Vail umblă printre lucrurile din ea şi studie articolele, apoi luă portmoneul din piele, îl întoarse şi se uită prin buzunăraşe.

— O mulţime de teme pentru acasă.

— Uite ce e, ai primit un an şi jumătate să realizezi un caz RICO. Este imposibil. Hardistan arătă valiza cu degetul. Dar aici este rezultatul a doi ani de muncă grea, aşa că eşti cu mult înainte. Va scurta puţin termenul.

— Mulţumesc, zise Vail şi râse. Sper că mie nu-mi va lua la fel de mult timp să mi le însuşesc.

— Nu vreau să fac pe deşteptul. Ştiu că unul dintre punctele tale forte este împărţirea sarcinilor, aşa că acest sfat probabil nu este necesar, dar ţi-l voi sugera, oricum. Împarte materialul între cei mai buni oameni ai tăi. Lasă-l pe fiecare să devină expert într-o fază a investigaţiei. Şi ne ai pe mine şi pe Jim Hines pentru ajutor.

— Desigur. Dar şeful, oricum, trebuie să ştie tot.

Puse la loc portmoneul în valiză şi vru s-o închidă.

— Ar mai fi un lucru, zise Hardistan. Căută într-unui dintre buzunare şi scoase un dosar subţire. Acest raport este clasificat „Secret".

— Alte surprize?

— Am intrat în computerul lor timp de vreo trei ore mai demult.

— Aţi intrat ilegal în reţeaua lor de computer?

Hardistan îl privi câteva clipe pe Vail, peste masă.

— A fost doar cercetare. Voiam doar să aflăm câte ceva despre operaţiunea lor. Singurul lucru de interes a fost o referire la „Spectru".

— Proiectul Fantoma?

— Jimmy te-a pus la curent cu asta, nu? Vail încuviinţa din cap. Complet antrenaţi în orice truc murdar cunoscut de om. Asasinate, explozibili, tortură şi multe altele. Erau maeştri în meserie şi extrem de eficienţi. Câţiva dintre ei au fost folosiţi în Nam şi Nicaragua, apoi, mai târziu, în Orientul Mijlociu, toţi oameni de-ai lui Engstrom. Li s-au dat misiuni şi au dispărut. Când şi-au încheiat misiunea, s-au întors şi au primit alte însărcinări. Tipii ăştia erau extraordinari în eficienţa lor. După Operaţiunea Furtună în Deşert, au fost consideraţi prea periculoşi, şi misiunea lor a fost încheiată. Armata a încercat să-i reabiliteze, dar patru dintre ei au părăsit programul. Unul s-a dus să lucreze

pentru serviciul de spionaj francez şi a fost ucis în Algeria. Încă unul a fost specialist în spionaj în Furtună în Deşert, de asemenea, mort. Ceilalţi doi sunt încă undeva, făcând pe mercenarii.

— Hines zice că dosarul lor este sigilat.

— Nu, a dispărut. Nu mai există nici o înregistrare. Tot ce ştim despre ei am obţinut vorbind cu oameni de la spionajul militar, foşti ofiţeri-comandanţi, şi unul sau doi tipi care au lucrat cu ei.

— Vreo fotografie? întrebă Vail, frunzărind foile.

— Doar aceasta.

— Am văzut-o. Mi-a arătat-o Hines în avion.

— Este făcută cu un Polaroid. A făcut-o un tip într-una din taberele bazei.

Vail arătă spre bărbatul de înălţime medie, cu păr lung şi puşca specială.

— Cred că tipul ăsta se numea Oz.

— Ca în Vrăjitorul din...?

— Aşa sună. Era, cu siguranţă, un specialist de vreun fel. Jordan zice că acesta a nimerit odată un general vietnamez de la două mii de metri şi cred că asta e puşca pe care a folosit-o. Dar Jordan zice că a murit. Ştim că Jordan, Shrack şi Metzinger sunt Spectre. Am asta pe caseta mea.

— Ai înregistrat interviurile? zise Hardistan, arcuindu-şi sprâncenele.

După un moment, Vail răspunse:

— Doar pentru documentare.

Râseră amândoi.

— Credem că unul din ceilalţi doi care sunt încă în viaţă, poate amândoi, lucrează pentru Sanctuar, zise Hardistan. Acest dosar conţine toate informaţiile pe care le avem despre ei. Nu e nevoie să mai spun că ar putea fi explozive în mâinile cui nu trebuie.

— Cum ar fi mass-media?

— Sau unii membri ai Congresului.

— Cunoşti o judecătoare pe nume McIntyre?

— Lucy McIntyre, Circuitul al Optulea. Este un om bun.

— Preşedintele crede că am putea obţine mandate şi aprobări pentru urmărire de la ea. Mă gândeam să aranjăm casetele, să punem nişte lucruri mai grave la un loc, pentru a o convinge. Poate ai vrea să vii şi tu.

— Tu eşti şeful. Îţi spun din capul locului, e dură.

— Avem nevoie de acces la indivizii ăştia, Billy. O să bag frica în Waller, teama de Dumnezeu. Spune-i că-l denunţ dacă nu depune mărturie pentru noi. Sunt sigur că va fi măcar de acord să înregistrez discuţia noastră.

— Asta s-ar putea să meargă, zise Hardistan. Dar o cunosc pe doamnă, va vrea, probabil, să vorbească cu Waller faţă în faţă.

— Ce-ai zice de o casetă video? Am putea merge acolo să-l filmăm. În momentul de faţă, el este singura carte cu care putem juca.

— Merită o încercare, cu siguranţă, zise Hardistan. Dacă ea insistă să vorbească personal cu el, va trebui să-l scoatem pe furiş de acolo pentru o întâlnire. Este o treabă riscantă.

— Întreaga poveste e o treabă riscantă, răspunse Vail.

Hardistan puse dosarul la loc în compartimentul lui şi închise servieta. Vail îşi trecu palma peste capacul din piele moale.

— Ai gusturi bune, Billy.

— Mulţumesc. Te superi dacă îţi pun o întrebare personală?

— Încearcă-mă.

— De ce faci asta? Vreau să spun că e o muncă dată dracului. Scrie pe ea „eşec" pe toate părţile.

Vail se gândi un minut şi ridică din umeri.

— Nu am nimic mai bun de făcut în acest moment.

Replica îl lăsă pe Hardistan cu gura căscată. Se uită la Vail, încercând să se decidă dacă avocatul glumea sau vorbea serios. Vail îşi scoase portmoneul şi căută prin el, găsi o carte de vizită ponosită şi i-o întinse peste masă.

— Obişnuiam să le împart când eram avocat al apărării şi apoi procuror regional.

Numele lui era tipărit în colţul din dreapta-jos. În centru erau cuvintele lui preferate.

FĂRĂ COMENTARII.

La lăsarea întunericului Woodbine părăsi aeroportul de lângă Fort Wayne şi conduse pe şoseaua şerpuită spre drumul de ţară din nordul fermei lui Randolph Anderson, cronometrându-se. Îi luă patruzeci şi opt de minute. Era întuneric când vină pe acest drum, care era încă acoperit cu petice de gheaţa şi rocă dură. Când ajunse la intersecţia celor două drumuri, trase pe margine, întoarse şi se adăposti sub nişte copaci. Luă din portbagaj valiza de aluminiu, asamblă puşca de calibru 50, apoi îi puse luneta. Scoase un binoclu de noapte şi se furişă pe deluşorul abrupt, până la stejarul cel înalt, şi se uită spre casă. Mişcă puţin dispozitivul pentru distanţă până obţinu o imagine clară a fermei, apoi verifică zona din jurul casei: un mic hambar, o camionetă parcată lângă el, ceva care arăta ca un mic adăpost. Mută din nou binoclul spre bucătărie.

O mie de metri. Floare la ureche, dacă putea avea o ţintă clară.

Îngenunche, desfăcu un suport, îl înfipse în pământul tare şi puse puşcă pe el. Inima îi bătea cu putere, dar mâinile îi erau sigure. Cercetă casa prin lunetă, trecând uşor peste ferestrele bucătăriei şi uşa din spate, verificând mica prispă şi ferestrele din colţ, unde văzu un televizor. Presupuse că era un fel de cameră de recreere. Mută luneta înapoi spre bucătărie şi văzu femeia care era clar că făcea ordine după masa de seară.

Dar unde era Waller / Anderson?

Woodbine nu se grăbea deloc. Era îmbrăcat gros şi nu conta cât va avea de aşteptat, ştia ruta de retragere şi cât timp îi va lua după ce-şi va face treaba. Timpul era relativ.

Aşteptă, mişcând puşca în faţă şi în spate, între ferestrele casei, aşteptând să prindă o imagine a prăzii. Continuă să cerceteze casa şi apoi, în timp ce privea fereastra cămăruţei, văzu că se schimbă canalul la televizor.

Waller era în cameră, se uita la televizor.

Woodbine trebuia să-l ademenească cumva afară.

Îşi luă iar binoclul, ceea ce îi dădu o imagine mai largă a locului. Tractorul stătea încă în câmp, cu roţile din spate împotmolite într-o groapă de noroi.

Woodbine se aşeză pe vine şi se gândi la această problemă. Ordinea era fixată în minte. Îl va scoate pe Waller din casă. Va trage în cauciucurile camionetei. Astfel o va lăsa pe soţia lui fără telefon şi mijloc de transport Dacă nu se va întâmpla ca cineva să-i viziteze pe Andersoni, ea va fi prinsă în capcană la mai mult de un kilometru de şoseaua statală. Va dura o oră sau două până va chema ajutoare.

Cealaltă variantă era să-i omoare pe amândoi.

Aşteptă, concentrându-se asupra ferestrei.

În casă, George Waller, alias Ralph Anderson se duse la bucătărie.

— Vrei să duci gunoiul afară? întrebă Marie.

— Bine, zise Ralph. O să pornesc şi tractorul pentru câteva minute şi voi pune o prelată peste el. Mi-e teamă că o să îngheţe sub mine.

— I-ai pus destul antigel, nu-i aşa?

— Da. Doar că mă enervează. Am făcut rost de plasă de sârmă, ca să pun sub roţile din spate, să obţin puţină tracţiune. Poate că voi mai face o încercare. M-aş simţi mult mai bine dacă aş putea

să-l scot din afurisita aia de groapă şi să-l duc în hambar.

— Ai grijă cum vorbeşti, domnule Anderson, îl apostrofă ea.

El îşi puse pufoaica, luă punga cu gunoi şi o prelată grea din pânză, ieşi din casă şi aruncă punga într-un tomberon mare. Ridică plasă de sârmă, o puse sub braţ şi plecă spre tractor.

La o jumătate de kilometru depărtare, Woodbine îl văzu ieşind din casă şi îndreptându-se spre tractor. Waller venea direct spre el. Îşi potrivi patul puştii ferm în umăr şi-şi aşeză obrazul pe el. Waller era o siluetă, conturată peste luminile din interiorul casei. Woodbine îl urmări prin lunetă, îl privi cum se apleacă şi desfăşoară ceva, ce părea a fi plasă de sârmă, sub roţile din spate ale tractorului.

Apoi Waller se caţără pe scaunul tractorului şi-l porni. Woodbine văzu o şuviţă de fum de eşapament ieşind din spatele maşinii. Waller stătea la manete şi, uitându-se spre spatele tractorului, începu să le manevreze.

Woodbine se hotărî să-l împuşte în cap. Dacă ar fi tras în corp, chiar şi o împuşcătură mortală putea da greş în întuneric.

Apoi Waller aprinse farurile tractorului.

Acum era o ţintă clar conturată.

Woodbine ţinti în mijlocul capului, dar tractorul sări brusc şi ieşi din groapă. Waller îl opri o clipă şi privi spre spate.

Woodbine îşi încleştă pumnul, simţi trăgaciul strângându-se, auzi reculul înăbuşit.

Poc.

Simţi lovitura puştii de calibru 50 în umăr.

Văzu capul lui Waller cum zvâcneşte în spate, îl privi pe acesta cum cade peste bord şi apoi alunecă jos, pe jumătate în tractorul în mişcare şi pe jumătate afară. Încărca încă un cartuş în

cameră, ridică puşca spre corpul lui Waller şi mai trase o dată, văzând cum glonţul sfâşie pufoaica.

Înăuntru, în casă, Marie auzi tractorul pornind şi, privind pe fereastra bucătăriei, îl văzu ieşind din groapă. Apoi, brusc, capul lui Ralphie păru că sare spre spate şi el căzu pe o parte. Tractorul continua să înainteze spre casă.

Ea fugi afară şi îl văzu pe Ralph atârnând într-o parte a tractorului care venea huruind spre casă.

— Nu! ţipă ea şi alergă la tractor.

În spatele ei se auzi o explozie şi, când se întoarse, văzu cauciucul din faţă al camionetei explodând.

Doamne! O, Dumnezeul meu! Ce se întâmplă?

Era îngheţată de frică, privind cum tractorul mergea mai departe, nefiind nimic să-l oprească. Apoi se întoarse şi alergă spre casă. Tractorul venea, continua să înainteze, lovi prispa din spate, trecu peste ea şi lovi peretele bucătăriei. Peretele se sfărâmă şi tractorul se opri în chiuveta din bucătărie. Ţevile de apă se sparseră la impactul cu tractorul. Apa ţâşni ca un duş din ele.

Marie Anderson dădu buzna pe uşă şi se holbă în interior, îşi văzu soţul zăcând lângă tractor, apa curgând peste corpul lui, spălând sângele care curgea din gaura de deasupra ochiului drept.

Începu să ţipe necontrolat. Dar nu era nimeni s-o audă.

CARTEA A TREIA
HAOSUL

Oamenii nu fac rău mai complet şi cu mai

multă bucurie decât atunci când îl fac din convingere religioasă.
Pascal

18

În apartamentul mansardat pe care îl împărţeau Jane şi Martin, Gaşca de Nebuni se adunase pentru o întâlnire de lucru, pe care Vail o convocase mai devreme în acea zi. Jane telefonase la restaurantul ei preferat, Avanti!, ţinut de Guido Signatelli, care îi servea de obicei pe marii oameni politici, pe avocaţi şi oameni din mass-media, de pe lângă primărie, într-un bistro cu cel mai frumos decor şi cea mai bună mâncare italiană din Vestul Mijlociu. Guido se achitase de sarcină cu zel, aranjând un adevărat festin pe masa din sufragerie. Apartamentul fusese al lui Jane înainte ca cei doi să se hotărască să locuiască împreună. Era spectaculos, un duplex, iar salonul se întindea pe cele două niveluri, în vârful unuia dintre cei mai noi zgârie-nori din oraş. Camera de zi şi sufrageriile aveau un perete din sticlă care oferea ambelor etaje o panoramă a locului ce-ţi tăia respiraţia.

Unul dintre cele trei dormitoare îi fusese cedat lui Vail pentru birou. Era o replică a fostelor birouri ale lui Vail, dominat de o masă mare, supraîncărcată, din stejar, care-i servea drept masă de lucru. Rafturile de cărţi încastrate în pereţi erau pline până la refuz cu cărţi de tot felul, de la clasici la cărţi de drept care, de obicei, aveau bucăţele de hârtie aşezate între pagini, marcând pasaje de mult uitate. Pe o masă mică, cu faţa spre fereastră, se afla vechea maşină electrică de scris Smith-Corona a lui Vail. El evita calculatoarele, bazându-se pe legendara sa secretară, Naomi Chance, să se ocupe de aparatura electronică. Numai Vail putea găsi

ceva în acest birou şi putea găsi imediat chiar şi pe cele mai ascunse notiţe, transcrieri şi dosare din cei douăzeci şi ceva de ani de bătălii în tribunale. Naomi rămăsese cu el după ce devenise procuror general al statului. Ceilalţi membri ai echipei erau încă nehotărâţi, încercând să se hotărască ce să facă, fără sarcinile producătoare de adrenalină pe care Vail le obţinea pentru ei. Apărarea traficanţilor de droguri, a violatorilor şi autorilor jafurilor armate sau munca la firme de avocatură serioase, apărând clienţi mari afacerişti, la fel de vinovaţi, nu mai era stilul lor. Răspunseră în mare grabă la apelul lui.

Aceştia erau cei care mai rămăseseră din strălucitul grup pe care Connerman îl poreclise Gaşca de Nebuni.

„Tineri, în jur de treizeci de ani, erau agresivi, vicleni, ingenioşi şi plini de resurse şi, cu toate că erau extrem de competitivi, erau legaţi prin respectul reciproc, talent şi o puternică apreciere pentru munca de echipă, scrisese el. De-a lungul celor patru sau cinci ani în care fuseseră împreună, fiecare devenise specialist într-un anume domeniu şi, ca şi Vail, deveniseră experţi în mersul pe frânghia întinsă între înţelegerea statutară şi procedurile interzise şi nu evitau să-şi asume riscurile dacă plata era destul de mare. Iubeau cu toţii sala de judecată. Ca şi Vail, legea era pentru ei o religie şi o competiţie, iar sala de tribunal era Colosseum-ul lor roman, arena în care toate resursele şi viclenia lor erau impulsionate în cel mai incitant dintre toate sporturile care cer vărsare de sânge."

Naomi Chance era mama adoptivă. Era o femeie de culoare, dreaptă ca o vergea de puşcă, uimitoare, cu pomeţi proeminenţi şi ochi mari, negri, cu părul negru tuns scurt, care începuse să încărunţească. Îşi obţinuse diploma în Drept la vârsta de patruzeci şi şase de ani, după ce lucrase cu Vail doisprezece ani, dar preferase să rămână cu

el. Era indispensabilă. Ea recrutase toată Gaşca de Nebuni, cu excepţia unuia.

Shana Parver şi Dermott Flaherty erau două persoane foarte opuse, ale căror vieţi fuseseră schimbate în circumstanţe asemănătoare. Ea fusese crescută într-o comunitate bogată din apropierea oceanului, în Rhode Island; el era un produs al aleilor lăturalnice din Rochester, un puşti de stradă dur, bătăios, al cărui tată petrecuse cincisprezece ani la Death Row, înainte de a muri din cauza unui atac de cord, încă făcând apel pentru ridicarea pedepsei cu moartea.

Ea avea abia un metru cincizeci şi cinci, cu un aspect care-ţi tăia respiraţia, un păr foarte negru, tăiat scurt, ochi căprui umbriţi de gene lungi şi o piele de culoarea nisipului. Vail se aşteptase la orice altceva, în afară de minunea asta avocăţească, frumoasă, mică şi agresivă.

— Vreau un avocat, nu vreau să-i provoc vreunui bătrân din juriu un atac de cord, zisese el când o văzuse.

— Ce vrei să facă, Marty, să-şi zbârcească faţa? zisese Naomi.

O rebelă gălăgioasă, care luase numai note de zece, curat, fără să deschidă o carte, în liceu. Picase la examen când era în ultimul an la un colegiu din New England. În culmea deprimării, se hotărâse să-şi ia viaţa în propriile mâini, se concentrase în totalitate asupra şcolii şi-şi îndeplinise visul de a deveni avocat. Din acel moment fusese o studentă de onoare, obţinând numai note de zece în colegiu şi la Facultatea de Drept, unde eroul ei era Martin Vail. Îşi mai câştigase şi un loc în Gaşca de Nebuni.

Flaherty fusese un puşti mânios, care trăise pe stradă, unde intra deseori în necazuri din cauza bătăilor, a furturilor din magazine şi din buzunare, până într-o noapte când, stând în carceră la un arest pentru minori, luase aceeaşi decizie – să se bazeze pe singura sa avuţie – creierul. Reîntors pe

stradă, se luptase să-şi câştige traiul, câştigase ceva bani de buzunar amestecându-se în bătăi cu mâinile goale, organizate pe ascuns, şi-şi concentrase supărarea asupra cărţilor. Ca şi Parver, devenise un elev de nota zece, trecuse prin colegiu ajutat de o combinaţie de burse şi slujbe prost plătite, apoi făcuse autostopul spre vest până rămăsese fără bani în Illinois şi câştigase o bursă la Universitatea din Chicago. Inspirat să devină avocat, pentru a-şi ajuta tatăl, terminase facultatea cu menţiune, devenind un vultur al legii, şiret, dur, care era în aceeaşi măsură poliţist şi avocat. Ca şi Parver, el îl idolatriza pe Vail chiar înainte să-l întâlnească.

Singura alegere personală a lui Vail era Ben Meyer, un specialist în fraude, înşelăciuni, ilegalităţi cu ajutorul computerului şi spălare de bani. Era un bărbat înalt, osos, cu o faţă lungă, expresivă şi o claie de păr negru, se îmbrăca impecabil şi era o parte litigantă feroce. Meyer fusese crescut într-o familie hasidică. Hasizii erau cei mai stricţi evrei, mistici care păstrau strict aderenţa la legile rituale, se opuneau naţionalismului şi flexibilităţii rituale şi întorceau spatele artelor frumoase şi cunoaşterii istoriei. Purtau părul în bucle date după urechi, se îmbrăcau în negru şi studiau cu ardoare Vechiul Testament şi Cabala. Ben îi băga în sperieţi pe colegii lui, care îl priveau ca pe o ciudăţenie fizică ce nu se uită la televizor, nu citea cărţile la moda, nu asculta grupurile lor preferate şi nu se ducea la cinematograf sau la dans.

Tatăl lui Meyer crezuse că acesta va deveni rabin. De când avea paisprezece ani, Meyer era un băiat solemn, singuratic, care nu vedea nici o alternativă la destinul său. Lăsat singur în salon, văzuse o carte pe măsuţa de cafea. Era o carte de ficţiune, interzisă ochilor lui. Îi dăduse târcoale, privind-o peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l atace demonii şi, în cele din urmă, se aplecase şi o

deschisese temător. Întorsese prima pagină şi citise:

„Când eram tânăr şi vulnerabil, tata mi-a dat sfaturi care, de atunci, mi-au revenit mereu în minte."

„De câte ori simţi nevoia să critici pe cineva, mi-a spus el, aminteşte-ţi că nimeni din lumea asta nu a avut avantajele pe care le-ai avut tu."

Eu ce avantaje am avut? ţipase vocea lui interioară. Meyer nu putuse lăsa din mână *Marele Gatsby.* Brusc, lumea se deschisese în faţa lui şi fusese intrigat, *nu vrăjit,* de tapiseria anilor '20, ţesută de Fitzgerald, cu gangsteri, playboys şi traficanţi de alcool, peste tema dragostei dulci-amărui şi neîmpărtăşite.

Meyer devenise un cititor vorace, citind în secret volume de Hugo, Dickens şi Faulkner, pe teme de care era foarte ataşat: justiţie dusă până la extrem, bigotism, ură, nedreptate socială. Când, în final, îşi informase părinţii că renunţă la fervoarea rituală a ordinului hasidic pentru a deveni avocat, o făcuse provocator, tăindu-şi părul şi sosind acasă în blugi şi bluzon. Fusese prompt alungat din sânul familiei de tatăl său. De-a lungul anilor care urmaseră, mama îl vizitase adesea, aducându-i supă de pui făcută de ea şi plăcinte evreieşti şi bucurându-se în secret de succesul lui. Tatăl nu îl iertase niciodată. Murise cu trei luni înainte ca Meyer să absolve Facultatea de Drept de la Yale, ca şef de promoţie.

Mama lui fusese extrem de mândră de rolul pe care îl jucase el în procesul Grand County, care dezvăluise corupţia politică şi a mediului din Centrul Americii.

Harrison Latimore era asul din mânecă al Găştii de Nebuni. Era cel mai nou membru al acesteia şi se achitase foarte bine de sarcina sa în cazul Grand County, ca ajutor al lui Flaherty. Tatăl său îşi pierduse ambele picioare în Vietnam şi murise într-un spital de veterani. Latimore

devenise avocat pentru a împlini visul tatălui său, cu toate că el îşi dorise să lucreze în ultimă instanţă la FBI. Naomi, care făcuse majoritatea „recrutărilor" pentru Vail, fusese atrasă de tinereţea, frumuseţea şi aerul său distrat, care îi dezarma pe avocaţii cu care se înfrunta la tribunal, şi de ciudatul său simţ al umorului, care ascundea apetitul său feroce de a sări la jugulară.

Un alt membru al Găştii fusese Harve St. Clair, un bărbat mai în vârstă, vorbăreţ, cu instinctele unui animal sălbatic de pradă şi o memorie enciclopedică. Murise cu doi ani în urmă într-un accident de automobil. Un jucător suspicios, St. Clair avusese un instinct natural pentru analiza de legătură, pentru punerea la un loc a unor fapte aparent fără legătură şi proiectându-le către o singură concluzie. Era un truc pe care Flaherty îl învăţase de la el şi îl învăţase chiar bine.

Dar omul care îi lipsea cel mai mult lui Vail era Abel Stenner, un fost poliţist din Chicago, care devenise cel mai bun prieten al lui Vail, precum şi garda sa de corp. Stenner făcuse congestie cerebrală în săptămânile de după procesul Grand şi locuia cu fiica lui divorţată, în Trenton, New Jersey. Vail vorbea cu el cel puţin o dată pe săptămână, căutându-i adesea înţelepciunea şi sfaturile.

Oaspeţii lui Vail ciuguleau nervoşi din paste, salate, friptură de viţel Avanti, chifteluţe şi peşte şi vorbeau cu Jimmy Hines, pe care îl prezentase simplu ca prieten de familie. Era nerăbdător să afle cum va reacţiona grupul la veştile lui. În cele din urmă, bătu cu degetele în masa şi ei tăcură imediat.

— Vreau să vă distrez puţin, zise el. Haideţi să mergem în salon şi să ne aşezam confortabil.

Gaşca de Nebuni se adună acolo, stând pe podea sau aşezându-se în şezlonguri. Magoo veni încet înăuntru, se întinse la picioarele lui Vail, căscă şi adormi. Nimeni nu zise nimic şi nu

întrerupse cât timp Vail le puse cele două casete pe care le înregistrase. Când se terminară, Vail închise casetofonul.

— Pe prima caseta era Gary Jordan. Se află la penitenciarul federal din New Mexico. Celălalt este inclus în protecţia martorilor. Numiţi-l doar P.M. Sanctuarul este cea mai bine organizată, bine pregătită şi dedicată miliţie din ţară. Patru brigăzi, pretinzându-se biserici, sub umbrela Sanctuarului lui Engstrom. Şase mii de soldaţi antrenaţi de experţi în tactici de gherilă şi supravieţuire. Ei pot justifica orice, chiar şi crima, citând din Biblie.

Aşa că, la ora nouă şi jumătate în dimineaţa aceasta, am devenit asistentul procurorului general al Statelor Unite. La cererea preşedintelui, am fost de acord să organizez un caz RICO împotriva organizaţiilor Sanctuarul Domnului şi Mânia lui Dumnezeu.

Anunţul lui fu primit cu o uimire împietrită din partea tuturor. Shana Parver rupse într-un târziu tăcerea, toţi rămăseseră cu gura căscată, ca un răspuns care reflecta reacţia tuturor.

— *Ha!*

Naomi fu şi mai explicită.

— Oho!

Urmată de un val de râsete nervoase.

— A fost ceva foarte neaşteptat. Mi s-a oferit această slujbă acum trei zile de către procurorul general. M-am întâlnit cu preşedintele, cu procurorul general şi cu omul care conduce FBI la Casa Alba azi-dimineaţă şi am acceptat oferta. Voi avea putere deplină, raportându-i doar preşedintelui şi procurorului general Castaigne.

— Te-ai întâlnit cu preşedintele şi cu procurorul general? întrebă Naomi, neîncrezătoare.

— Da.

— Şi el te-a *rugat* să faci asta? zise Harrison.

— Da.

— Sfinte Sisoie, murmură Flaherty.

— Am nevoie de voi toţi, zise Vail. Cazul acesta îl va face pe Grand County să pară o încălzire a ligii de juniori. Vom folosi tot ce am învăţat în cazurile RICO anterioare şi încă vom dori să fi ştiut mai mult. Vom avea trei aliaţi puternici în echipa noastră. Jimmy Hines, aici de faţă, este unul dintre ei. El este mai mult decât un prieten de familie, este un geniu al electronicii şi poate accesa orice înregistrări avem nevoie şi stoca toate datele noastre. Sam Firestone este un şerif care a crescut în zona aceea. Este pe jumătate indian şi cunoaşte teritoriul. El probabil că ştie majoritatea răspunsurilor de care avem nevoie, dar nu spune prea multe.

— Ca Harve? zise Flaherty şi toţi începură să râdă.

— Da, ca Harve, zise Vail, amintindu-l pe St. Clair care lipsea. Îl mai avem şi pe Billy Hardistan care va munci alături de noi. El este omul care conduce FBI. Mănâncă rutină pe pâine. Billy şi cu mine ne vom întâlni mâine cu un judecător federal. Vom vedea câtă mână liberă are ea de gând să ne dea.

— Ea? întrebă Naomi.

— Se numeşte McIntyre. Este originară din Carolina de Sud. Fostă procuror, fostă judecătoare la Curtea Superioară şi membră a Curţii Supreme de acolo. Mi s-a spus că este dură, dar cinstită.

— Judecătorii, mormăi Latimore. Succes!

Vail puse servieta pe podea şi o deschise, scoţând cutia cu CD-uri, literatura extremistă şi dosarul despre Proiectul Fantomă.

— Acestea sunt CD-urile dosarelor despre Sanctuar şi alte grupări extremiste. Voi face copii pentru toţi cei ce mi se alătură. Teme pentru acasă. Meyer gemu. O, îţi vor plăcea, Ben, zise Vail. Este ca şi cum ai citi o poveste de groază. Deocamdată, acestea sunt datele generale pe care ni le-a pregătit FBI-ul. Cu ele vom începe şi cu unicul martor.

— P.M.-ul, zise Flaherty.

— Aşa e. Sper că această caseta o va convinge pe doamna judecător să ne dea împuternicirile şi aprobările de care avem nevoie.

— Îşi va menţine declaraţia dacă avem nevoie de el la proces? întrebă Flaherty.

— Nu ştiu, răspunse Văii.

— Nu vezi în el veriga de legătură? zise Meyer.

Vail clatină din cap.

— Care este specificul cazului, Marty? întrebă Parver.

— Crimă, jaf armat, furt din proprietatea guvernului, transport interstatal de vehicule furate, spălări de bani...

— Da..., zise uşor Meyer.

— Asta e meseria ta, Ben. Banii. Naomi şi Jim Hines te pot ajuta. Ai grijă, o mulţime de informaţii pot fi deja înregistrate. FBI-ul şi ATF n-au dormit în ultimii doi ani. Vrem să le cunoaştem băncile, directorii şi proprietarii, ofiţerii, câte ramuri au, câţi bani mânuiesc, ce împrumuturi au cele patru biserici şi Sanctuarul. De asemenea, pământurile şi clădirile specifice deţinute de Sanctuar.

— O să fie greu, zise Hines.

— Am mai făcut aşa ceva şi înainte, zise Meyer, şi chiar legal.

— Depinde de cât va fi de mare uşa pe care ne-o va deschide judecătorul, zise Vail. Dermott, partea ta sunt ilegalităţile majore. Vrem să cunoaştem toate jafurile asupra băncilor, spargerea maşinilor blindate, fiecare depozit de arme jefuit, fiecare jefuire a unui magazin de arme din ultimii doi ani.

— În ce zonă? întrebă Flaherty.

— Montana, Idaho, Colorado şi Wyoming.

— Probabil că avem destule informaţii la dosar, zise Hines.

— Verificaţi totul de două ori. Nu vrem să ne scape nici o şmecherie. Mai vrem să ştim şi modus

operandi în fiecare dintre acestea. Jimmy, poţi selecta acest material?

— Nici o problemă, răspunse Hines. Am scris un program pentru procurorul general, clasificat după nume, ocupaţie, cazier, locuinţă, permis de conducere, chiar asemănare fizică sau orice alte variabile veţi dori să introduceţi. Apoi, se va lista în ordine alfabetică şi după categorie.

— Excelent. Naomi este expertă în RICO. Ea ştie exact ce căutăm şi care potriviri sunt semnificative. Shana? Cele patru biserici. Cine face parte din ele, ocupaţii, vârste, care este ordinea la comandă, unde sunt localizate. Şi, în cele din urma, tu şi cu mine îi vom interoga pe aceşti oameni.

— Grozav, zise ea, zâmbind.

— O, da, mai vreau să ştiu cine sunt membrii F.I. – adică departamentul lor de spionaj. P.M. i-a menţionat pe casetă. Ea încuviinţă din cap. Harrison, vreau ca tu să te concentrezi asupra nebunului de la radio, Abraham.

— FBI-ul a înregistrat predicile lui, dacă aşa vrei să le numeşti – de când a început, se oferi Hines. Îţi vor da o idee despre ce vorbeşte.

— Bun, zise Latimore.

— Vreau absolut totul despre tipul ăsta. Predică despre aruncarea în aer a clădirilor guvernamentale, jefuirea tribunalelor, a armurăriilor şi a băncilor, uciderea judecătorilor şi a angajaţilor federali. Vreau să ştiu cine este tipul ăsta. De unde a apărut, unde locuieşte, unde îşi înregistrează emisiunile, cine mai este în afacerea asta cu el?

— M-am prins, zise Latimore. Vrei întreaga vrăjitorie.

— Oricum vrei s-o numeşti. Am aranjat să fie urmărit continuu Fortul Yahweh, din aer şi de pe pământ. FBI-ul se va ocupa de acest lucru. Naomi, trebuie să-i avertizam pe toţi agenţii FBI, pe ATF şi pe toţi şerifii că trebuie să ne informeze despre

orice eveniment – *orice eveniment* – implicând miliţia. Inclusiv arestările. Îi vom ajuta. Nu vei dormi prea mult în călătoria asta, Naomi.

— Şi ce e nou? întrebă ea, zâmbind.

— Cam asta e, zise Vail, cu excepţia unui singur lucru. Vom deschide un mic birou aici, în oraş. Dar în mare parte vom lucra într-un AMOC.

— Într-un ce? întrebă Latimore.

— Centrul Aerian Mobil de Operaţiuni – un AMOC. Un 737 complet echipat cu toate jucăriile de care vom avea nevoie în excursia aceasta.

— Propriul nostru avion! zise Latimore.

— Propriul nostru avion.

— Nu-mi place să zbor, zise Naomi.

— De aceea vei conduce biroul de aici, zise Vail.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea. Am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ce te frământă în afacerea asta?

— Nu mă frământă nimic.

— Martin, eu ştiu când eşti îngrijorat şi acum eşti.

Ofta şi se gândi câteva momente înainte de a răspunde.

— Avem optsprezece luni ca să punem acest caz pe tapet, zise el în final. Dar mă tot gândesc la ce a spus P.M.: „Poate este un act de război." Din câte ştim, ei ar putea plănui să înceapă Armaghedonul poimâine. Poate că luna viitoare va fi ziua–SUA. Vreau să-i aducem în faţa unui juriu înainte să ajungă prea departe, şi la fel vrea şi preşedintele. Vreau ca toată lumea să ştie de la început, suntem contra cronometru, de data aceasta. Preşedintele ne-a dat optsprezece luni. Eu vreau să lucrăm la acest caz ca şi cum cele optsprezece luni s-ar încheia mâine.

— Nu facem mereu aşa?

— Am avut timp să dezvoltăm cazul în termenii noştri în Grand County. Aici nu ne mai

permitem luxul acesta. Dermott, vreau ca tu să verifici totul. Pune toate faptele în matricea aceea din spatele ochilor tăi şi vino cu o verigă de legătură. Apoi vom încerca s-o rupem. Vreau legătură. Vreau persoana care poate lega aceste patru biserici de Engstrom. Dacă obţinem asta, putem să-i acuzăm, să le dăm ani grei şi să construim cazul în drum spre tribunal.

— Este riscant, zise Meyer.

— Totul este riscant, Ben. Diferenţa este că, de data asta, gardurile sunt chiar înalte.

— Trebuie să urmărim banii, zise Meyer.

— Ce bani? întrebă Latimore.

— Drace, ăştia jefuiesc bănci, fură arme şi le vând, răspunse Meyer. O mulţime de bani plutesc împrejur. Cum îi spală?

— Caută soluţii, Ben. Îţi aminteşti cum am rezolvat cu băncile în Grand County? Sari drept la jugulară. Nu uita, tot FBI-ul lucrează pentru tine.

Vail se uită la toţi cei din grup.

— Vă încumetaţi toţi?

Entuziasmul lor îi răspunse la întrebare.

Apoi sună telefonul.

Deranjat, Vail ridică receptorul brusc.

— Vail, zise el, sever.

Cei din grup îi priveau expresia schimbându-se din enervare în neîncredere şi apoi în mânie.

— Martin, sunt Billy. P.M. al nostru tocmai a fost împuşcat. E mort.

— Dumnezeule! zise Vail.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane, dar el ridică o mână.

— Sam şi cu mine luăm un mic avion până la Fort Wayne. Ne ducem la scena crimei cu o maşină.

— Unde s-a întâmplat?

— La fermă. Se pare că era pe câmp, chinuindu-se cu tractorul acela al lui. A fost împuşcat de două ori. Poţi să ne însoţeşti? Putem merge împreună, cu maşina.

— Desigur, zise el. Ne întâlnim în Fort Wayne cât de curând posibil. Închise telefonul şi se întoarse spre tinerii lui colegi. S-ar putea să vreţi să vă răzgândiţi, zise el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

— Tocmai ne-am pierdut singurul nostru martor, răspunse el. Cineva l-a omorât pe P.M.

19

Floyd McCurdy era agentul de serviciu al biroului FBI din Columbus, Ohio. Veteranul cu douăzeci de ani vechime în FBI era un om cu o vorbă moale, scund, cu un moţ de păr castaniu şi ochi căprui în spatele ochelarilor fără rame. Purta o pufoaică FBI bleumarin, galoşi demodaţi peste pantofi şi o căciulă bleumarin de schi trasă peste urechi. Ajunsese la scena asasinării lui Waller la ora trei A.M. cu douăzeci de agenţi şi John Nash, expert în medicină legală, şi un laborator mobil, care era parcat lângă casa lui Waller. Încă douăzeci de agenţi erau aşteptaţi dintr-un moment într-altul.

Stătea în zorii roşii ca sângele, cu mâinile înmănuşate sub braţe şi umerii aduşi împotriva frigului, când Vail, Firestone, Meyer, Flaherty şi Hardistan ajunseră puţin după ora 6 A.M.

— Bună dimineaţa, domnule, zise el, în timp ce Hardistan cobora din maşină.

— Bună dimineaţa, Floyd, zise Hardistan, dând din cap, şi îi prezentă pe ceilalţi patru pasageri.

— Sunt minus douăsprezece grade, zise McCurdy. Avem nevoie de mai multă lumină ca să începem cercetarea zonei. Haideţi să aşteptăm înăuntru.

Sufrageria fusese transformată într-un fel de stat-major improvizat, cu trei mese adunate la un loc, formând un fel de birou temporar. O hartă a

fermei Waller era întinsă peste masa de lucru. Agenţii erau adunaţi într-o cămăruţă, bând cafea şi privind ştirile matinale la televizor. McCurdy îi conduse la uşa bucătăriei.

Vail se uită în bucătăria distrusă. Un tractor mic era înfipt în peretele bucătăriei, cu motorul îngropat în molozul format de perete, tavan şi chiuvetă. Bucăţi de ţeavă de apă, rupte şi îndoite, ieşeau din epavă. Apa fusese oprită, dar întreaga cameră era încă îmbibată cu apă. Un ceas de bucătărie rotund, cu baterie, zăcea în mijlocul podelei, bateria fiind şi ea la câţiva centimetri depărtare. Limbile ceasului erau înţepenite la 6:23. Panglici galbene de marcare a locului crimei înconjurau perimetrul bucătăriei. Singurul sunet din cameră era solitarul *pic-pic* al apei care se scurgea.

— Iată ce ştim până acum, începu McCurdy. Pe la şase şi un sfert, seara trecută, Waller a dus gunoiul afară, apoi s-a dus până la tractor, care era înţepenit într-o groapă, de câteva zile. Luase nişte plasă de sârmă ca s-o folosească pentru tracţiune şi să încerce să-l mişte. A reuşit să scoată tractorul. Soţia lui stătea la fereastra bucătăriei şi l-a văzut oprind tractorul pentru un minut şi întorcându-se, probabil pentru a verifica dacă roţile din spate au ieşit din noroi. O secundă mai târziu, capul i-a zvâcnit spre spate şi el a căzut pe o parte peste bord. Tractorul a venit drept peste câmp şi s-a oprit în zidul bucătăriei. A fost împuşcat de două ori, o dată deasupra ochiului drept şi o dată într-o parte. Lovitura de graţie s-a tras pe lateral, sub braţul stâng, şi se pare că i-a atins inima.

Am găsit fragmente din craniu şi materie cenuşie lângă groapă, cam la douăzeci, treizeci de metri pe câmp, deci ştim că acolo a fost lovit prima dată. Al doilea glonţ l-a lovit după ce a căzut, undeva pe distanţa dintre groapă şi casă. Cadavrul a fost dus la o casă funerară locală, dar oamenii noştri l-au mutat la Lima, pentru autopsie.

— Ce fel de armă a fost folosită? întrebă Vail.

— Calibrul 50, probabil o carabină.

— A folosit gheare, zise John Nash.

— Ce este o gheară? întrebă Vail.

— Este un glonţ care are sârme mici în vârf, zise Nash. Când atinge ţinta, sârmele se desfac. Face o gaură curată când intră şi apoi se întinde de mărimea unei clătite. Am găsit asta răspândită lângă fragmentele craniului.

Ridică o pungă de plastic. Conţinea ceva rotund înconjurat de sânge şi membrane. Bucăţele de oţel de câţiva milimetri înconjurau glonţul.

— Iisuse, zise Meyer.

— Soţia lui a avut o criză de isterie, după cum vă puteţi imagina, continuă McCurdy. Ei nu au telefon, cea mai apropiată casă este la trei kilometri depărtare, iar şoseaua către oraş este la un kilometru şi jumătate în spate, pe drumul neasfaltat pe care aţi venit. Ucigaşul a mai tras o dată în roata din faţă a camionetei, înainte ca tractorul să ajungă în casă. Ea n-a auzit nici o împuşcătură. Cel mai puternic zgomot a fost cel al exploziei cauciucului. Glonţul acela l-a dezintegrat când a lovit marginea roţii.

Nash, medicul legist, care era înalt şi purta o pălărie de fetru demodată, reluă povestea.

— Putem face un triunghi din cele trei împuşcături. Bănuiesc că ele se intersectează la opt sute de metri la est de casă. Acolo este un pâlc de copaci şi arbuşti. În spatele lor n-ar fi avut, cu siguranţă, vizibilitate. Este clar că a folosit amortizor. Cred că pentru moment putem afirma cu certitudine că este o lovitură de profesionist.

— Femeia a intrat în panică, zise McCurdy. A tras corpul lui Waller de sub caroseria distrusă şi şi-a dat seama că era mort. În cele din urmă, şi-a adunat curajul şi a condus camioneta cu cauciucul dezumflat până la autostradă. După vreo jumătate de oră, un şofer care trecea pe acolo a luat-o şi a dus-o la postul de poliţie. Atunci te-a sunat pe tine,

Billy. Era ora 8:35, la mai mult de două ore după crimă.

— Era la jumătatea drumului spre China înainte ca cineva să afle măcar ce s-a întâmplat, zise Hardistan.

— Poliţia locală şi statală au fost foarte cooperante, zise Nash. Au închis tot perimetrul pentru a ţine străinii la distanţă. Au pus şi benzi de interdicţie în jurul întregii zone.

— Dar presa?

— Până acum nimic. Suntem destul de izolaţi aici. Cel mai apropiat oraş important este Lima, la vreo optsprezece kilometri spre nord.

— Ţine-i la distanţă, zise Hardistan.

— Am înţeles.

Ieşiră cu toţii afară, unde soarele începea să întindă umbre lungi peste câmpie. Merseră peste pământul tare spre linia de copaci, care era încă o umbră întunecată la o mie de metri în faţa lor. Zăpada îngheţată scârţâia sub picioare. Vail se scutură când vântul îi intră prin jachetă.

— Ştiu cum te simţi acum, Martin, îi zise Firestone lui Vail. N-ar trebui să te simţi responsabil.

— Nu mă simt, răspunse Vail calm, răsuflarea făcând aburi în aerul rece. Waller nu era P.M.-ul meu.

Firestone fu zguduit de răspunsul direct al lui Vail. Maxilarul i se încordă şi el îşi îndreptă spatele, uitându-se fix peste câmp la federalii care începeau să scotocească aria pas cu pas. Şi Hardistan era surprins de răspunsul lui Vail.

— N-am spus că a fost vina ta, Sam, continuă Vail. Tu ai luat toate măsurile de precauţie posibile la venirea încoace. Drace, s-ar putea să avem o spărtură la securitate.

— Imposibil, zise Hardistan defensiv.

— Sunt de acord că este greu de crezut, dar trebuie să luăm în considerare orice posibilitate. După câte ştim, ucigaşul îl căuta pe Waller şi era

deja aici când am venit eu şi Sam. Nu cred că s-a întâmplat aşa, nu cred în coincidenţă. Dar n-o exclud niciodată.

— Era întuneric, zise Hardistan. Ar fi putut traversa câmpul şi împuşca pe Waller de aproape.

— N-ar fi făcut aşa ceva, zise Firestone. A ales o împuşcătură de departe, ca să fugă repede. Oriunde s-ar fi aflat când a tras, vom găsi un drum în apropiere.

— Ai dreptate, îl aprobă McCurdy. Este un drum de ţară în spatele copacilor. Duce la Şoseaua Statală 501. De acolo, putea să meargă în orice direcţie. A avut două ore şi jumătate avans până să ajungă poliţia la faţa locului. Era la 150 de kilometri depărtare până la ora aceea.

— Cum *naiba* l-a găsit pe Waller? zise Hardistan cu amărăciune.

— Sunt mult mai interesat cine este ucigaşul decât unde se afla când a apăsat pe trăgaci, zise Vail.

— Eu sunt şi mai interesat cum ne-a găsit, zise Firestone. N-am făcut un plan de zbor către New Mexico până nu eram în aer cu avionul. N-am făcut un plan de zbor de la New Mexico până nu eram în aer şi n-am făcut un plan de zbor de la Fort Wayne până nu eram pe pistă. Nici măcar n-am închiriat o maşină, ne-a fost livrată de doi poliţişti din Columbus.

— Poate că e telepat, zise Hardistan, sarcastic.

— Poate îşi pilotează propriul avion, zise Flaherty, care până atunci tăcuse. Hardistan, Vail şi Firestone se întoarseră şi priviră. Care sunt opţiunile? zise el defensiv, ridicând mâinile lateral. Fie a fost o scăpare în măsurile de securitate, fie aţi fost urmăriţi. Şi dacă v-a urmărit, trebuia s-o facă din avion.

— Ne-a urmărit din New Mexico cu un avion particular? zise Vail zâmbind.

— Nu era nevoie. Probabil că individul este de undeva la limita a două ore de zbor de Fort Wayne.

— Cum te-ai gândit la asta? întrebă Firestone.

— Cineva v-a recepţionat planul de zbor cu un scaner, venind de la New Mexico, zise Flaherty. Acea persoană a sunat pe cineva care era destul de aproape ca să ajungă la Fort Wayne în acelaşi timp cu voi. Asta înseamnă maximum două ore. V-a auzit planul pe pistă, v-a urmărit până la aeroportul Lima şi apoi a urmărit maşină din aer, direct până la uşa lui Waller.

— Ăsta e material pentru filme, zise Hardistan.

— Atunci trebuie să fi fost o problemă de securitate, ceea ce înseamnă că e o cârtiţă undeva, în circuit.

— Nimeni nu ştia numele nou al lui Waller în afara lui Sam, a procurorului general şi a mea. Nimeni, zise Hardistan. Iar Sam este singurul care ştia unde locuieşte şi n-a introdus datele în computer.

— Atunci sunt de acord cu Derm, zise Meyer. Căutăm un asasin care are un avion, poate să-l piloteze, este un lunetist grozav şi trăieşte într-o zonă la două ore de Fort Wayne.

— Care restrânge cercul la cât? Cincisprezece, douăzeci de milioane de oameni, mai mult sau mai puţin? zise Flaherty.

— Dacă este adevărat, este un mercenar, zise Firestone. Sanctuarul n-ar fi trimis un lunetist să stea aici în mijlocul ţinutului nimănui să aştepte şansa ca cineva pe care vor să-l omoare să apară brusc.

— Poate e cineva cu care au lucrat în 'Nam, zise Vail.

— Vrei să spui, cineva din Fantomă?

— Da.

— Sunt toţi cunoscuţi, Martin.

— Sunt doi necunoscuţi în acea fotografie. Unul din ei este mort. Cine a spus asta? Gary Jordan. Nimeni altcineva până acum. Şi nu putem verifica, pentru că nu există dosare.

— N-a trebuit să falsifice nimic, zise Flaherty. Au răspândit doar ştirea că tipul este mort. Până acum, nimeni n-a dat doi bani pe asta.

— Şi nu trebuia să fie 'Nam, zise Hardistan. Proiectul Fantomă a fost în Nicaragua. Şi în Furtună în Deşert. Undeva, de-a lungul liniei, tipul ăsta a renunţat şi a început afacerile pe cont propriu.

Vail ridică din umeri.

— Este o treabă colaterală, oricum. Este profesionist. Şi-a plănuit lovitura şi retragerea perfect. Prima împuşcătură a fost una în cap, noaptea. Este un om încrezător în sine. Dacă îl vom prinde, nu ne va spune nimic.

— Îl vreau pe tipul care l-a pus să facă asta, zise Firestone.

— Cu toţii îl vrem. Lasă-l pe Billy să-şi facă griji în problema asta. Dacă individul ăsta poate fi găsit, sunt sigur că FBI-ul îl va găsi.

Patru agenţi îi aşteptau când ajunseră la linia de copaci, toţi purtând pufoaice FBI. Conducătorul echipei era un bărbat înalt, de culoare, cu părul tăiat foarte scurt.

— Billy, îl ştii pe Dick Lincoln, zise McCurdy. Aceştia sunt Foster, Kravitz şi Sheridan. Ce-ai găsit, Dick?

— Am găsit urme de cauciucuri acolo, în tufişuri. A plecat în direcţia aceea. Făcu o mişcare cu mâna. Am pierdut urmele la 501. Am găsit urme de picioare în noroi, ducând de unde era parcată maşina, până acolo. Arătă cu degetul spre un stejar mare cu o tăietură adâncă în trunchi. Este o gaură mică în pământ, chiar acolo. Bănuiesc că a folosit un suport pentru puşcă, cu un singur picior, s-a rezemat de copac şi a aşteptat până a avut o ţintă bună.

— Tuburi? întrebă Hardistan.

Lincoln clătină din cap.

— Probabil că le-a luat cu el.

— Crezi că un om se poate ascunde acolo? întrebă McCurdy, arătând spre despicătură din trunchiul copacului.

Lincoln scoase o lanternă şi, ocolind urmele care duceau la copac, verifică şanţul de pe copac.

— Am găsit nişte fibre aici, zise el. Arată a lână, închisă la culoare, albastră sau neagră...

Se opri şi-şi miji ochii, uitându-se la scoarţa copacului.

În apropiere, John Nash avea o ruletă şi verifică adâncimea unei urme.

— Adidas, zise el. Destul de purtat. Merse în jurul copacului şi studie urmele de cauciucuri, măsurând adâncimea depresiunilor. Goodyears, zise el. Noi. Probabil mai puţin de cinci mii de kilometri. Obişnuite. Dădu la o parte o bucăţică de noroi de pe o urmă. Are o mică crestătură. Se pare că roata a trecut peste nişte sticlă.

Între timp, Sheridan, aşezat pe vine în faţa copacului, cu un binoclu, studia distanţa de tragere.

— Sunt vreo mie şi ceva de metri.

— Să-mi dea cineva o pungă, zise Lincoln. Kravitz îi dădu una şi Lincoln căută un moment prin crăpătură, apoi le dădu punga cu o fotografie cinci-pe- şapte şi o pioneză în ea. Era o fotografie neclară, cu siguranţă digitalizată, a unui bărbat care privea în sus la aparat, ferindu-şi ochii de soare.

— Este Waller, zise el. Trăgătorul trebuie să fi folosit fotografia ca să se asigure că a găsit ţinta corectă.

— Uitaţi-vă pe spate, domnule, zise Lincoln.

Hardistan întoarse punga. Se uitară cu toţii fix la ce era tipărit pe spatele fotografiei: 2-3-13.

— Nenorocitul! *Nenorocitul!* De câte ori ne întoarcem cu spatele, ticăloşii ăştia ne împuşcă un

om, zise Firestone.

Flaherty studie fotografia.

— Nu e nici un copac în spatele tractorului, zise el.

— Deci?... zise Vail.

— Deci fotografia a fost făcută de sus, de foarte sus, judecând după calitatea ei. Ucigaşul l-a fotografiat pe Waller din aer.

— Bine. Închide toată zona, Floyd, zise Hardistan. Vreau mulaje ale urmelor de cauciuc, de picioare, fibre care mai pot fi în scoarţa copacului, tot ce este în zona aceasta. Vreau o cercetare atentă a fiecărei piste de aterizare, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de aici. Verificaţi motelurile, centrele de închiriat maşini, staţiile de benzină, tot ce crezi. Vreau să mergeţi din uşă în uşă la toate casele, hambarele, silozurile, depozitele din zonă. Cineva a văzut acel avion.

Firestone ieşi din grup şi-şi lăsă capul într-o parte, apoi se uită spre nord.

— A auzit cineva ceva? zise el.

Ieşiră cu toţii la lumină şi-i urmăriră privirea. Apoi îl auziră.

Fâlfâlfâlfâl.

— Avem un elicopter în zonă, Floyd? întrebă Hardistan.

— Nu încă. Două sunt pe drum.

— Atunci avem musafiri.

Elicopterul trecu peste copaci şi se roti deasupra lor. În uşa laterală deschisă, un cameraman legat cu centură îi filma. În spatele lui, aplecându-se peste umărul bărbatului, Vail văzu o faţă pe care o recunoscu şi se întoarse repede cu spatele la cameraman.

— Aceea este Valerie Azimour, de la WWW, zise el.

— Prea târziu, îi zise Firestone lui Vail. Tocmai ţi-au făcut-o.

La ora cinci A.M. În acea zi, aşa cum îi era obiceiul, Eddie Maxwell sosise la centrul vital al World Wide News. Maxwell era un bărbat slab, viaţa dură şi dezordonată reflectându-i-se pe faţa îmbătrânită şi ridată. Trecea pe lângă şirul de computere aşezate pe ceea ce era cunoscut drept „platformă", verificând la ce munceau reporterii. Apoi verifică pe atlasul de plexiglas care acoperea un perete al camerei şi arătă, cu diferite leduri colorate, unde se aflau reporterii şi camerele video, unde erau staţionate dubiţele cu antenă-satelit şi, cu roşu, unde aveau loc noi evenimente. Apoi se duse în biroul său, un balon de sticlă într-un colţ al camerei, care îi dădea o vedere panoramică a camerei foarte întinse, de ştiri, care, chiar şi la acea oră, zumzăia de activitate. Exact în diagonală cu el, se afla studioul de ştiri major, unul dintre cele trei de pe etaj.

Aceasta era inima departamentului de ştiri, unde erau primite informaţiile, sunau reporterii, erau luate noi decizii, reporterilor li se dădeau articole de scris şi erau luate deciziile în legătură cu ştirile cheie.

Maxwell îşi scoase paltonul şi jacheta sport, le aruncă pe un scaun, îşi turnă o ceaşcă de cafea, o îndulci cu o jumătate de linguriţă de zahăr, luă o cutie de suc de grepfrut dintr-un mic frigider, o desfăcu şi se aşeză la un birou de mărimea unui lac.

În spatele lui, pe perete, plăcuţe şi premii trasau o carieră lungă şi impresionantă, de la corespondent de război în Vietnam la televiziune în mai multe posturi comerciale, apoi la posturi comerciale majore şi, în cele din urmă, director de ştiri al unei reţele importante. Ceea ce nu era pe perete erau premiile şi amintirile celor trei ani în care Maxwell fusese un beţiv pe care nu-l angaja nimeni. Dar o reabilitare cu succes îi atrăsese atenţia lui Ray Canton, vicepreşedinte executiv la WWN, care-l adusese în colectiv ca reporter. În

câteva luni, Maxwell începuse să se urce pe scară. Obţinuse premiul Emmy trei ani la rând pentru producţie şi, în final, un premiu Peabody ca producător executiv şi editor al departamentului de ştiri.

Maxwell luă o foaie de hârtie din coşul de hârtii, făcu din ea un mic pătrat şi puse ceaşca de cafea pe el. Scoase un pachet de Vantage Lights şi alinie zece ţigări pe birou, lângă hârtia de scris, câte una pentru fiecare oră în care va munci, doar dacă nu va veni sfârşitul lumii, ceea ce nu era neobişnuit. Bău sucul, aruncă iute cutia la coş, sorbi o gură de cafea şi se lăsă pe spate pentru a afla ce se întâmpla, era gata să se întâmple sau nu se mai întâmpla.

Secretara lui, Ann Wells, aşteptă până el îşi termină tabieturile după care bătu la uşa care era mereu deschisă, cu excepţia orei la care sosea dimineaţa sau când se întâmpla ceva grav. Îi făcu semn cu mâna să intre.

— Bună dimineaţa, domnule Maxwell, zise ea, ridicând paltonul şi jacheta sport şi aruncându-le pe braţ. Am veşti bune şi rele.

— Mmm, mârâi el. Care sunt veştile bune?

— Valerie Azimour e pe urmele unei poveşti pentru ştiri lângă Lima, Ohio.

— Lima, Ohio? Nu e nimic în Lima, Ohio. Credeam că se ocupă de treaba aceea în Akron.

— A terminat.

— Şi care sunt veştile proaste?

— L-a concediat pe unul din cei doi cameramani care erau cu ea în dubiţa cu antena-satelit. Şi, hm... a închiriat un elicopter.

— Lima, Ohio? Un elicopter?

— Este pe linia unu.

El apucă telefonul roşu rezervat pentru urgenţe şi ţipă:

— Ce dracu' se întâmplă?

— Cred că sunt în mijlocul a ceva fierbinte, Eddie, zise reportera.

— *Crezi!* Mai *bine* ai fi în mijlocul celei mai fierbinţi întâmplări, de la răpirea copilului lui Lindbergh. Repet, ce dracu' se întâmplă?

— Am terminat aici pe la patru azi-dimineaţă şi Sid voia să conducem spre casă, pentru a ajunge înainte de prânz. Luam micul dejun, pe la cinci, când pagerul meu începe să ţiuie. Un corespondent de aici, din Akron, îmi spune că a vorbit cu un prieten de-al lui de la radioul din Lima, Ohio, care i-a zis că sunt agenţi FBI peste tot pentru un caz de crimă la şaisprezece kilometri depărtare. Îl sun pe tipul de la radio şi iată ce aflu: Un fermier, pe nume Anderson, a fost, probabil, împuşcat şi omorât la doisprezece kilometri de Lima seara trecuta. Tipul de la radio a prins ştirea de la un scaner al poliţiei, pe la ora nouă aseară, aşa că s-a dus cu maşina la pompe funebre, iar directorul de acolo îi spune că Floyd McCurdy, agentul FBI din Columbus, l-a sunat şi i-a spus să nu se atingă nimeni de cadavru până nu soseşte FBI-ul. Aşa că puştiul devine curios şi rămâne prin preajmă, iar pe la ora trei apare McCurdy cu o armată. Îmi spune că au încercuit locul mai strâns decât corsetul lui Scarlett O'Hara.

— Treci la obiect, Val.

— Mă aşteaptă un elicopter. Îl am pe Tommy Sewell cu mine, iar dubiţa cu antenă prin satelit este pe drum încoace. Ar trebui să apară pe la şapte...

— Şi ce dracu' e cu povestea asta? Un fermier conducea, probabil, o maşină furată şi a fost prins într-un schimb de focuri.

— Băieţii n-au sosit până la trei A.M.

— E o pierdere de timp.

— Ai încredere în mine de data asta, Eddie. În două ore vom şti ce se întâmplă, iar în momentul de faţă nu mai noi ştim despre povestea asta.

— Nimeni n-o mai vrea.

— Evenimentele se precipită, Eddie. Trebuie să plec. Te mai sun eu peste vreo oră şi ceva.

— Ascultă... Val... Azimour! La dracu'!

Trânti receptorul în furcă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Wells din cadrul uşii.

— Îmi scapă mie ceva? Azimour mi-a luat locul?

— Nuuu.

— Are un elicopter, o dubiţă cu antenă prin satelit şi o echipă de cinci inşi care se îndreaptă spre un răhăţel de oraş din Ohio, pentru că un fermier a fost ucis astă-noapte.

— Ai uitat partea cu FBI-ul.

El se holbă la ea.

— Şi...

— Şi, dacă este implicat FBI-ul, mă interesează cine este acest fermier. Şi cine l-a omorât.

— Ei, poate că tu ar trebui să fii editorul coordonator.

— Poate...

O oră şi jumătate mai târziu, Azimour se învârtea în cerc deasupra scenei crimei, cercetând-o prin binoclu. Jachetele albastre ale FBI-ului erau peste tot. Un grup era răspândit într-un pâlc de copaci, iar elicopterul se roti deasupra lor.

— Aşteaptă un minut! zise ea şi reglă binoclul. Dumnezeu să ne aibă în pază, acela e William Hardistan. Ce caută el aici?

— M-ai încuiat, zise cameramanul, filmând încă. Cine e William Hardington?

— El *conduce* FBI-ul. Dar ce zici de celălalt tip care stă cu spatele la cameră? N-am reuşit să-l văd înainte să se întoarcă.

— Nu ştiu. Dar va fi pe casetă.

— Iisuse, uită-te împrejur, Teddy. Trebuie să fie vreo treizeci-patruzeci de agenţi care cercetează

câmpul.

Teddy roti camera şi apoi o întoarse spre casă.

— Se pare că cineva a încercat să parcheze un tractor în spatele casei aceleia, zise el.

— Du-ne acolo, îi ordonă ea pilotului.

La şapte şi cincizeci Eddie Maxwell ridică receptorul telefonului roşu de pe birou.

— Da, zise el.

— Sunt Valerie. Striga pentru a acoperi zgomotul făcut de elicea elicopterului şi de vânt. Îngheţăm aici, sus.

— Ce păcat. Ar fi bine să fie ceva tare, Azimour, altfel vei plăti costul călătoriei din următorul tău salariu.

În elicopter, ea se holba la un cadru fix de pe caseta filmată de Teddy cu douăzeci de minute în urmă.

— Eddie, avem o casă de fermă solitară, la trei-patru kilometri de cea mai apropiată clădire. Avem un tractor înfipt în zidul din spate al casei. Avem un fermier de douăzeci şi patru de ani, numit Anderson, care a fost împuşcat de două ori, o dată în cap, o dată în tors. Avem un laborator FBI de teren aici şi o mulţime de agenţi târându-se peste tot.

— Nu sunt înspăimântat.

— Devine mai interesant. Ghici cine a apărut la micul dejun?

— Efrem Ţambalagiul, junior.

— William Hardistan.

Deodată, Maxwell deveni interesat.

— *Hardistan* e acolo?

— Asta nu este totul. Ghici cine e cu el?

— Pentru Dumnezeu...

— Martin Vail.

— Avocatul?

— Câţi Martin Vail cunoşti?

Mintea lui Maxwell începu să lucreze în mare viteză.

— A apărut concurenţa?

— Nu, dar este doar o problemă de timp. Tocmai am vorbit cu dubiţa cu satelit. Vor fi aici în zece minute. Ne vom aranja pentru o transmisie în direct. Putem folosi caseta filmată aici, sus, cu vocea mea, după ce mă prezint.

— Trebuie să ajungi la Hardistan.

— Suntem încă în aer, Eddie.

— Îi ai pe Hardistan şi pe Vail pe casetă?

— Bineînţeles.

— Bine, de îndată ce poţi duce caseta la dubiţă, sună-mă. O voi alerta pe Julie Lane, ea editează ştirile în dimineaţa aceasta. Crezi că-l poţi prinde pe Hardistan să-ţi dea un interviu?

— Îl ştii pe Hardistan, nu vorbeşte niciodată cu nimeni. Şi el e o adevărată meliţă, în comparaţie cu Vail.

— Bine, rezumă-te la trei minute, cu un comentariu dur la sfârşit.

— Aşa vom face. Se uită în jos la câmpul din spatele casei lui Anderson. Ceva important s-a întâmplat acolo astă-noapte, Eddie.

— Un lucru al dracului de bun. Acum află ce a fost.

Închise telefonul.

— Grozav, se plânse Vail, în timp ce tropăiau pe zăpadă, înapoi spre casă. Sunt în slujba asta de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, singurul nostru martor o încasează şi suntem gata să ne vedem feţele prezente pe toate posturile internaţionale de televiziune.

— Bine ai venit în lumea reală, Martin, zise Hardistan. Obişnuieşte-te cu asta. De acum încolo, ea te va vâna peste tot.

Intrară în casă, îşi luară câte o ceaşcă cu cafea şi-şi frecară mâinile îngheţate deasupra şemineului

în care şuiera focul. Vail tăcu câteva minute, privind fix limbile flăcărilor.

— Îţi spun eu ce-o să facem, zise el, în final. O să plecăm la Fort Wayne. Billy şi cu mine avem o întâlnire cu un judecător federal în mai puţin de patru ore. Sam, Ben şi Dermott vor veni cu noi, asta ne scoate pe toţi de aici. Floyd, aş vrea să discuţi puţin cu Azimour, spune-i că noi eram în drum spre Chicago, iar Hardistan s-a oprit în drum spre o altă întâlnire, pentru a vedea despre ce e vorba. Eu colaborez cu el într-o altă chestiune, care nu are nici o legătură cu asta.

— O chestiune fără legătură? Pun pariu că înghite asta, zise Flaherty şi râse.

— Floyd nu ştie despre ce e vorba. Ştii de ce mă aflu eu aici, Floyd?

— Nu încă.

— Bun, s-o lăsăm aşa o vreme. În felul acesta, el va spune adevărul.

— Dacă devine insistentă, spune-i că investigaţia este secretă şi va afla despre ce este vorba când vor afla şi ceilalţi, zise Hardistan.

— Asta o va face să sară până pe Jupiter, zise Flaherty.

— Dă-o dracului, zise Vail.

— Te are pe casetă, Marty. Dacă nu primeşte puţină satisfacţie, va specula în legătură cu ce facem aici.

— O va face, oricum.

— Nu şi dacă îi arunci o bucăţică de zahăr.

— Unde naiba vrei să ajungi?

— Lasă-l pe Floyd să-i acorde un minut în direct. El poate corobora ce ştie deja şi apoi să ascundă cercetările. Ea transmite prima ştire – ar trebui, a ajuns prima aici – şi poate o face să te lase în pace.

— Dar Billy?

— Nu cred, zise McCurdy. Va trebui să-i oferim mai mult ca să-l scoată pe Billy din poveste.

— Cum ar fi? răbufni Hardistan.

— Păi are deja o imagine a tractorului înfipt în zid, zise Flaherty. Lăsaţi-o să filmeze în interior. Filmează prin fereastra bucătăriei şi obţine un prim-plan al locului crimei. Explicaţi-i că a fost împuşcat în timp ce se afla pe tractor.

— Ar merita să încercăm, zise McCurdy.

— Când ai început să îndulceşti relaţiile cu presa? îi zise Vail lui Flaherty.

— Ea este Doamna Balaur, Marty. De ce s-o enervezi atât de curând în acest joc? Ai mai gonit-o o dată. Dă-i ceva să rumege.

— Bine, hai să facem aşa, zise Hardistan. Dacă vrea să joace tare, spune-i că eu personal o s-o scot din circuitul presei. Nu va mai obţine niciodată nici un cuvânt de la Birou sau un interviu, sau o conferinţă de presă. Le va vedea pe CBC.

McCurdy ridică o sprânceană.

— În aşa de multe cuvinte? zise el.

— În chiar aşa de multe cuvinte.

20

AMOC părăsi pista şi se ridică la nouă mii de metri înainte să-şi schimbe direcţia spre nord-vest. Vail stătea tăcut în colţul salonului, pregătindu-se mental pentru o întâlnire cu judecătorul districtual din Lincoln, Nebraska.

Va căuta să obţină un Titlu Trei, o aprobare federală pentru ascultarea telefoanelor Sanctuarului, a telefoanelor celulare, a modemurilor şi faxurilor, precum şi mandate de percheziţie şi confiscare la cartierul general al Sanctuarului, de verificare a conturilor bancare şi a dosarelor financiare. Pentru a obţine aceste aprobări, va trebui s-o convingă că Sanctuarul este implicat în activităţi criminale.

Mai era preocupat şi de ceea ce era cunoscut drept reguli de angajare în luptă, în eventualitatea că va exista rezistenţa armată din partea lui Engstrom şi a trupelor sale. Vail era hotărât să prevină o confruntare violentă între Guvern şi Sanctuar. Regulile de angajare în luptă erau, în general, stabilite când exista posibilitatea unui conflict armat şi aveau menirea de a asigura reguli de bază pentru o asemenea confruntare. Erau desemnate pentru a limita folosirea forţei mortale de către forţele guvernamentale şi pentru a-i face pe agenţi conştienţi de potenţialul de violenţă. Regulile erau, de obicei, trasate de către comandant, deşi, în acest caz, Vail era sigur că Hardistan va fi răspunzător de stabilirea lor.

Vail era şi mai îngrijorat după citirea regulilor stabilite în timpul conflictului cu Randy Weaver la Ruby Ridge, Idaho, care stipulau că „orice adult cu o armă observat în vecinătatea cabanei lui Weaver sau în zona de tragere poate să fie subiect al forţei mortale".

Aceste reguli vor fi apoi distribuite personalului FBI, şefilor federali şi agenţilor ATF. Vail era foarte interesat de o clauză care îi sfătuia pe agenţi că „forţa mortală poate fi şi va fi folosită dacă împuşcătura nu pune în pericol viaţa copiilor". Băiatul de cincisprezece ani al lui Weaver, Samuel, care cântărea numai treizeci de kilograme, fusese unul dintre primii care muriseră la Ruby Ridge. Nu numai că fusese împuşcat în spate, dar braţul îi fusese, pur şi simplu, smuls de gloanţe. Cu toate că existau variante diferite despre ce se întâmplase de fapt în noaptea aceea, Vail era foarte mişcat de acest raport, ca şi de faptul că soţia lui Weaver fusese şi ea împuşcată în timp ce-şi ţinea bebeluşul în braţe. Această îngrijorare mai era amplificată şi de moartea a şaptezeci şi doi de copii la Waco, câteva luni mai târziu, în timpul procesului lui Weaver.

Vail era hotărât să evite o confruntare violentă cu trupele lui Engstrom dacă putea obţine aprobările din Titlul Trei. Întrebarea era „cum?".

În centrul de comunicaţii fără ferestre, Meyer stătea lângă Jimmy Hines, privindu-l pe vrăjitorul electronicii scanând reţeaua Departamentului de Justiţie. La stânga lui, un magnetofon înregistra încet. Degetele iuţi ale lui Hines alergau pe claviatura computerului principal, în timp ce pe monitorul altui computer apăru o imagine luată din elicopter a Fortului Yahweh.

— Acesta este Fortul Yahweh, postul de comandă al armatei generalului, zise Hines. Agenţii federali fac câte două-trei zboruri pe zi să vadă dacă se întâmplă ceva ieşit din comun pe acolo. Putem vedea locul şi cu o scanare din satelit.

— Se numeşte Yahweh? zise Meyer. Aceasta este o tetragramă.

— O tetra-ce?

— Tetragramă. În textul original al versiunii ebraice a Vechiului Testament, literele YHWH sunt folosite în locul cuvintelor *Dumnezeu* sau *Domnul,* pentru că Dumnezeu nu s-a identificat niciodată pe Sine cu cuvântul Dumnezeu. Este din Exod: *Şi Moise a zis lui Dumnezeu: "Iată, când mă voi duce la fiii lui Israel şi le voi spune lor: Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimis la voi şi ei mă vor întreba: Care este Numele Lui? Ce le voi spune lor?*

Şi Dumnezeu a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. *Şi a adăugat: „Vei spune fiilor lui Israel:* CEL CE ESTE *m-a trimis la voi."* Astfel s-a ajuns în tradiţia evreiască să se folosească tetragrama YHWH. Creştinii au denaturat-o în Yahweh, ca s-o poată pronunţa.

— Deci Fortul Yahweh înseamnă, de fapt, Fortul Dumnezeu?

— Cred că poţi să spui asta, răspunse Meyer. Mai poate fi tradus şi „Voi deveni oricine voi vrea" sau „Voi fi ceea ce voi fi".

Hines se aplecă în faţă şi-l ascultă atent pe Meyer care explica de unde venea cuvântul *Yahweh.*

— Chiar că cunoşti Biblia, zise el.

— Păi, în primii cincisprezece ani ai vieţii mele tot ce am citit au fost Vechiul Testament şi Cabala.

— Trebuie să fi fost tare greu.

— Nu până când i-am descoperit pe Fitzgerald şi Dickens şi mi-am dat seama ce pierdusem, zise el, zâmbind.

Hines începu să râdă.

— Eu îmi amintesc cât mă supăram şi plângeam, fiindcă *trebuia* să-i citesc pe Dickens şi Fitzgerald.

Meyer ridică din umeri.

— Ştii cum se spune. Ceea ce pentru un om înseamnă mumă pentru altul înseamnă ciumă.

— Şi asta e tot din Biblie?

— După câte îmi amintesc, nu.

— Agenţii l-au verificat pe Abe Nebunul destul de regulat, zise Hines. M-am gândit să pun ultima lui predică pentru şefi când voi termina de copiat caseta.

— Abe Nebunul?

— Se autointitulează Abraham. Are o emisiune radio, „Mânia lui Abraham". Puiul ăsta de căţea îşi vede de-ale lui. Treizeci de minute în fiecare seară.

— Despre ce propovăduieşte?

— Despre tot, de la controlul armelor la Fisc şi revoluţie. Un material destul de primejdios.

— Sunt sigur că Marty ar vrea să audă o mostră, zise Meyer.

— Este aproape pe sfârşite, zise Hines, ţinând un difuzor al unei perechi de căşti la ureche şi

verificând înregistrarea. O să-l pun la difuzor, pe circuitul închis.

— Bun, mă duc să le spun. Oricum, vreau să beau o cafea. Tu?

— Mulţumesc, oricum. Încă o ceaşcă şi o să încep să vorbesc ca un licitator de tutun.

— Aceasta a fost înregistrată în seara trecută, la ora şapte, zise Hines, în timp ce Vail, Hardistan şi Firestone, Flaherty şi Meyer se aşezau la cafea în confortabilul salon. Voi sări peste introducere. De obicei, îl prezintă câte un predicator local, apoi este Corul Ceresc şi o mulţime de intervenţii ale publicului.

— Unde predică Abraham? întrebă Vail.

— Nu predică, zise Hardistan. Îşi înregistrează mesajul, iar cel de la radio mixează clopotele şi fluierăturile mai târziu.

Vocea încărcată de emoţie era gravă şi uscată, aproape un mârâit, cu excepţia cuvintelor cărora voia să le dea importanţă, şi atunci striga, cu vocea tremurându-i, ca şi cum ar fi stat afară, în frig. Era întrerupt din când în când de voci din mulţime – voci care erau mixate peste înregistrare. Prezentarea era foarte profesională.

"Binecuvântat fie Iisus!"

"Amin!"

„BINECUVÂNTAT fie Dumnezeu!"

"Amin!"

„Binecuvântat fie YAHWEH şi ÎNGERII LUI, şi COPIII lui!"

"AMIN."

"Amin... a-MIN, bunule Iisus, AMIN... El este aici, cu noi în seara aceasta, copii... Îi simt prezenţa."

„DA!"

„Mielul lui Dumnezeu este aici..."

„DA..."

„...în inimile şi în sufletele noastre".

„DA!"

„În seara aceasta îmi voi lua cuvintele din Daniel, Capitolul doi: *Voi mi-aţi încălcat legile şi mi-aţi trădat dragostea, a zis Domnul, şi răzbunarea VA FI A MEA.*

"Amin!"

„În câteva săptămâni va veni asupra noastră ziua de nouăsprezece aprilie. O sfântă zi, copii, pentru că în acea zi, în 1776, strămoşii noştri au luptat pentru independenţa noastră la Lexington. Este ziua în care în 1992, HOARDELE DEMONICE din Washington au năvălit la Waco, Texas, au trimis în flăcările morţii şaptezeci şi doi de copii fără păcat şi l-au omorât pe Sfântul David Koresh şi pe discipolii lui, şi ştiţi DE CE?"

"Spune-ne, frate!"

„Pentru că *lor* le e teamă de ORICE om care are un legământ cu iubitul nostru salvator, Iisus Hristos."

"Amin!"

„Asta ne *aminteşte* de ziua în care asasinii guvernului au ucis-o pe soţia lui Randy Weaver cu un bebeluş în braţe... i-au împuşcat mortal fiul adolescent... i-au ucis chiar şi câinele neajutorat.

Yahweh, în furia sa, a cerut RĂZBUNARE... el a DOBORÂT Templul păgân din Oklahoma City... el i-a DISTRUS pe aceia care i-au întors spatele lui Hristos şi care mărşăluiau cu Diavolul."

— Daţi-l naibii! strigă Hardistan. Îl ascultaţi pe bastardul ăsta cum vorbeşte despre Oklahoma City. Rahatul ăsta...

— Primul Amendament, Billy, zise Vail, uitându-se fix la difuzor, în timp ce Abraham urla mai departe.

— „O armată a fost ridicată..."

— "*Da, Doamne..."*

— „O armată sfântă... pregătită să-i ajute pe copiii lui Dumnezeu la Apocalipsă, când DUMNEZEU în gloria lui va DESCHIDE porţile Raiului pentru toţi cei ce cred în duhul Lui sfânt şi

sunt gata să pornească războiul şi să purifice pământul de locuitorii Iadului. Acea zi este asupra noastră şi eu zic AMIN".

"Amin pentru asta, frate!"

„*Se prezice în* Apocalipsa zece: *Şi am văzut un înger puternic coborându-se din Ceruri, înveşmântat într-un nor: Şi un curcubeu avea deasupra capului şi faţa Lui strălucea ca soarele şi picioarele Lui erau ca nişte stâlpi de foc: Şi El avea în mână o carte mică, deschisă: Şi El Şi-a pus piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe pământ şi a strigat cu o voce mare, ca răgetul unui leu: şi când a strigat, şapte tunete şi-au făcut auzite vocile.*

Dumnezeu ÎNSUŞI ne-a antrenat ca să fim o armată CREŞTINĂ, gata să lupte împreună cu Mântuitorul nostru. Ca adevăraţi creştini noi nu mai avem de ales, ci datorăm doar SUPUNERE Mielului lui Dumnezeu, care a murit pentru păcatele noastre. Când se va întoarce, el va veni sub chipul de Leu al Tribului lui Iuda şi armatele cerului vor mărşălui în spatele lui şi vor face război în numele dreptăţii şi porţile Iadului vor cădea în faţa armatei sale sfinte şi nici un duşman sau VREUN regat nu va rezista puterii sale şi noi VOM CONDUCE ACEASTĂ NAŢIUNE cu o cruce de FIER."

„Da... *amin... amin..."*

„Ce-a făcut guvernul sionist din Washington pentru noi? Ce-a făcut guvernul evreiesc din Sodoma pentru copiii lui Dumnezeu? NIMIC! Ne iau armele ca să rămânem fără apărare în faţa lor. Ne-am dat ţara jidanilor. E-V-R-E-I-L-O-R care controlează fiecare dolar ce iese de sub tipar. Amintiţi-vă ce a spus Daniel: *Iată, îi voi trece în sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt evrei.* Şi blestemaţilor de la FISC, care vă confiscă mereu căminele, maşinile, conturile, umilindu-vă şi înjosindu-vă, o mână de psihopaţi în costume, operând în afara Constituţiei, ca să le rămână şi lor

ceva. CINCI MILIOANE de confiscări ilegale într-un singur an. Dar dacă vom mărşălui spre Washington un milion dintre noi, cei puternici, ne va auzi cineva?"

"NU"

„Aşa este, copii... pentru că Diavolul guvernează Iadul profan de pe Potomac. Politicienii noştri sunt nişte târfe care fură, înşală şi se îmbuibă cu băuturi".

"AMIN!"

„În seara aceasta, voi mai vorbi şi despre trădare. Despre trădătorii din mijlocul nostru. Când vom mărşălui cu Iisus HRISTOS şi vom ajunge cel mai aproape de tărâmul SFÂNT, ştim că mulţi îşi vor PIERDE credinţa, se vor ÎNTOARCE la păcat, vor CĂDEA în descurajare şi teamă, îşi vor pierde VIZIUNEA. Unii şi-au pierdut credinţa şi mărşăluiesc acum cu hoardele păgâne. Şi-au întors spatele misiunii noastre Sfinte, aşa cum Petru l-a negat pe Hristos în ultimul lui ceas.

În jurnalul lui Turner cei care adesea strigau «Nu îmi vei lua arma până când nu îmi vei desface degetele reci, moarte, de pe ea», au fost primii care şi-au depus armele la control. Ei erau victime ale FRICII RECI, ca şi copiii lui Israel, care strigau în pustiu «De *ce ne-ai adus aici să murim?»*

Trădătorii noştri ne-au abandonat şi au fugit în braţele duşmanilor noştri, guvernul sionist din Washington. Ei trebuie să moară, trebuie duşi la tăiere, trebuie DISTRUŞI, aşa cum locuitorii Iadului vor fi distruşi la Parousia. SÂNGELE lor va curge împreună cu sângele tuturor celor care-l neagă pe Hristos.

Noi, cei din Sanctuarul Domnului şi Mânia lui Dumnezeu, ne declarăm o Naţiune în Naţiune a căror cetăţenie este cea a Regatului lui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi nu cea a acestui guvern PERVERS şi CORUPT. Aşa cum s-a profeţit în Evrei 12 şi 13, vom sta o vreme aici în credinţa noastră către un pământ al făgăduinţei, o

ţară nouă. Am găsit acel loc şi el îşi are temelia în Dumnezeu. Ne dorim o ţară mai bună, un loc ceresc unde lui Dumnezeu nu îi este ruşine să fie numit Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat această cetate şi ea este numită Yahweh, şi Yahweh va îndeplini răzbunarea Domnului asupra acestui pământ murdar, şi noi ne vom ridica de pe marele munte Horeb... În ziua Armaghedonului... pe câmpia Parousiei... aşa cum El ne spune prin cuvintele lui Daniel... *«Vom aduce potopul peste întregul pământ, şi Dumnezeul nostru din Ceruri va ridica o Împărăţie care nu va fi distrusă niciodată, ci va dăinui veşnic.»*

Vă chem să vă ridicaţi alături de noi împotriva guvernului păgân. Să vărsăm sângele tiranilor. Să-i omorâm pe trădători. Să creăm un haos în casele de granit ale sataniştilor. Să-i înjunghiem pe cei ce ne ameninţă. Să le distrugem templele, să le doborâm conducătorii şi discipolii. Să ne pregătim pentru Apocalipsă. Ora mântuirii şi a eliberării este aproape. Trimiteţi mesajul că cei care lovesc împotriva lui Dumnezeu vor PIERI şi vor fi condamnaţi la ÎNTUNERIC şi NEFERICIRE veşnică în cuptorul Iadului.

Ne rugăm pentru aceasta în numele Domnului, în numele lui YAHWEH şi al lui Iisus Hristos, amin. Amin, a-MIN! Iubite Iisus."

"AMIN!"

— Închide odată porcăria aia! zise Hardistan cu dezgust.

— Puţin cam radical, nu credeţi? zise Flaherty.

—*Puţin,* pe dracu'. Fitilul lui este aprins, zise Meyer.

— Credeţi că oamenii sănătoşi îl ascultă pe nebunul ăsta? întrebă Flaherty.

— Cei care o fac, o fac, zise Hardistan. Face spume la gură în felul ăsta de câteva luni. Cred că

şi oamenii raţionali îl vor crede, în cele din urmă.

— Oamenii decenţi din Montana, care sunt în majoritate pe acolo, sunt speriaţi de moarte din cauza lui Engstrom, zise Sam Firestone. Şase mii de nebuni înseamnă o mulţime de nebuni.

— El predică incitare şi anarhie, zise Hardistan.

— Se numeşte libertatea cuvântului, domnule Hardistan, zise Meyer. Dacă nu putem dovedi că este responsabil de vreun anume act de violenţă, poate spune orice doreşte.

— El este purtătorul de cuvânt al mişcării, zise Vail. La ce oră vorbea la radio?

— La şapte, timp de o jumătate de oră, zise Hines.

— Întreaga diatribă despre trădători se referea la George Waller, zise Hardistan supărat. Abraham era la radio predicând despre uciderea lui Waller la treizeci de minute după ce s-a întâmplat, înainte ca altcineva în afară de nevasta lui Waller şi asasin să ştie că era mort.

— Nu, zise Meyer. Este diferenţă de o oră.

— Aşa este, zise Vail. El predica crima cu treizeci de minute *înainte* ca Waller să fie împuşcat.

— Ştia că se va întâmpla, zise Hines. Această emisiune a fost înregistrată cu două sau trei zile *înainte* de crimă.

— Cred că e timpul să-l aducem pe Abraham încoace pentru o mică discuţie, zise Vail.

— Am tot încercat, zise Hardistan. Am încercat luni de zile să dăm de urma ticălosului.

— Cum arată? întrebă Meyer.

— Cine dracu' ştie? zise Firestone. Este cel mai bine păstrat secret de la bomba atomică încoace.

— Tipul este în emisie cinci seri pe săptămână şi nimeni nu l-a văzut niciodată?

— N-am fost în stare să obţinem nici măcar o fotografie cu el. Îşi trimite casetele la un post de

radio de lângă Helena, deţinut de un afacerist pe nume Lewis Granger. Granger este intermediarul, însă pretinde că nu l-a întâlnit niciodată pe Abraham, doar vorbeşte ocazional cu el la telefon. Abraham îl sună. Uneori, casetele au ştampila poştei din St. Louis, alteori din Atlanta, din toată ţara. Am analizat originalele, pachetele în care au venit, le-am luat urma până la oficiile poştale de unde au fost expediate. Zero-zero.

— Şi de ce e el aşa timid? întrebă Flaherty.

— Poate că e căutat. Poate e un fugar.

— Poate are o slujbă de acoperire. Comis-voiajor.

— Poate, poate, poate. Hai să-l punem pe lista de priorităţi şi să-l punem şi pe... cum îl chema pe afacerist?

— Lewis Granger. Locuieşte lângă Helena, pe malul lacului.

— Ce lac?

— Lacul Canyon Ferry. Este în munţii Black Belt. Are o avere de un milion de dolari răspândită acolo.

— Are vreo legătură? întrebă Vail.

— Cu Sanctuarul? Din câte am aflat noi, nu, răspunse Hardistan. A fost foarte cooperant. Ne-a lăsat să-i ascultăm convorbirile telefonice, înregistrările emisiunilor, contractele, tot ce am vrut. Zice că vorbeşte cu Engstrom ocazional despre sponsorizare, dar nu-l cunoaşte prea bine. Este proprietarul a nouă posturi de radio, majoritatea în mijlocul drumului. Unul dintre ele este total conservator. Îl are pe Limbaugh, alte câteva talk-show-uri cu o agendă de dreapta, dar singurul program radical este emisiunea lui Abraham. Oamenii noştri l-au intervievat pe Granger de mai multe ori, la postul său principal din Helena şi la casa de lângă lac.

— Puneţi-l sub microscop, zise Vail. Şi iată noul vostru moto: Nu vă încredeţi în nimeni.

21

Abraham stătea în faţa televizorului cu volumul dat foarte tare. Îi auzea pe Mordie şi pe fete în bucătărie pregătindu-i micul dejun. Îşi împinse lentilele de contact, albe, sub pleoapele de jos şi privi intens. Era interesat de reportajul reţelei WWN despre o crimă din Ohio care atrăsese FBI-ul. Ştia că victima era George Waller. Îl ştia pe ucigaş, dar nu-i ştia numele. Ceea ce nu ştia era de ce, pentru o clipă, o faţă din trecutul său apăruse pe ecran.

Rivalul său, Martin Vail.

Era sigur că era Vail, mai ales după ce văzuse fotografia lui prinsă pe peretele centrului de comunicaţii, împreună cu cuvintele „Îl recunoaşte cineva pe acest om?" scrise sub ea. Abraham îl cunoştea prea bine, dar nu putea spune nimănui. Chiar şi Mordie credea că e orb. Acum apărea din nou Vail, la scena execuţiei lui Waller.

Ce urmărea? De ce era interesat de Waller? Ce căuta alături de Hardistan?

Pentru Abraham, urmărirea carierei lui Vail era o obsesie psihotică. În timpul procesului RICO din Grand County, stătea singur în faţa televizorului, le trimitea pe fete cu Mordie în oraş pentru vreo treabă, îşi dădea jos lentilele şi visa cu ochii deschişi.

Câte feluri îşi putea imagina? Câte moduri erau de a-l ucide pe Vail şi de a-l face să sufere în acelaşi timp? Mânia lui se aduna şi apoi se elibera într-o foame sexuală devastatoare. Când Mordie se întorcea de la treabă, Abraham le lua pe cele trei fete tinere în camera sa şi petrecea ore în şir, pretându-se la cele mai perverse acte sexuale. Tinerele femei, toate până în cincisprezece ani, se găseau constant într-o „stare de graţie", cum o numea el.

Acum, Vail era din nou în Ohio. Prima dată putea fi o coincidenţă. A doua oară putea însemna un singur lucru. Vail era, fie consultant pentru FBI, fie ceva asemănător. Întrebarea era de ce? Şi ce urmărea?

În timp ce o urmarea pe Valerie Azimour, ştiu cum să afle.

La 11:05 A.M., Judy Shane, operatoare la centrala telefonică a WWN, răspunse la un apel.

— Reţeaua World Wide News, vă pot ajuta cu ceva?

— Cu domnişoara Azimour, vă rog, ceru o voce aspră şi mormăită.

— Îmi pare râu, domnişoara Azimour nu este în oraş. Vă fac legătura cu editorul ei.

— Vreau să vorbesc cu domnişoara Azimour, se răsti vocea. Ştiu că o puteţi contacta pe telefonul celular.

— Cred că trebuie să vorbiţi cu editorul de serviciu.

— Am zis că nu mă interesează nenorocitul ăla de editor. Dacă o interesează ce s-a întâmplat cu adevărat în cazul Ralph Anderson, acolo, în Ohio, găsiţi-o şi daţi-mi-o la telefon. Vă sun din nou peste trei minute.

Legătura se întrerupse.

Operatoarea formă numărul celularului lui Azimour. Aceasta răspunse imediat.

— Domnişoară Azimour, sunt Judy, de la centrală. Tocmai aţi primit un apel. Ar putea fi un nebun, dar poate că nu. Vă pun înregistrarea.

În dubiţa cu antena satelit, Azimour ascultă mesajul.

— Probabil e o păcăleală, zise Azimour. Dar o să aştept câteva minute. Fă-mi legătura când sună.

— Am înţeles.

Azimour se lăsă pe spate în scaun, lângă Sid, omul de la sunet care conducea maşina şi îşi ţinea telefonul la ureche.

— Tocmai m-a sunat un nebun. Pretinde că are informaţii despre crima Anderson.

— Probabil Linia Fierbinte a Ghicitorilor, răspunse el.

— Da, zise Teddy, cameramanul. Sau poate că Nostradamus s-a ridicat din mormânt să-ţi dea un fir.

Începură să râdă toţi.

La periferia oraşului Missoula, Montana, Mordie şi Abraham, fost Fratele Transgresor, fost Aaron Stampler, stăteau în maşina bleumarin, Four Runner, a lui Abraham. Abraham purta o barbă întunecată, care îi înconjura maxilarul, ca barba unui bătrân mormon. Era îmbrăcat în negru, cu şapcă neagră tricotată şi o haină de piele de oaie. Mîinile îi erau înfundate în buzunare. Maşina era parcată lângă o cabină telefonică solitară lângă autostradă.

Mordie îşi privi ceasul de la mână.

— Nu înţeleg, zise Mordie. De ce le dai un pont oamenilor ăstora? Shrack te-ar omorî dacă ar şti.

— Nu e treaba lui Shrack. Avocatul ăla, Vail, nu era la ferma lui Waller din întâmplare.

— Şi ce?

— Şi, Mordie, trebuie să trag concluzia că Vail era acolo ca să ne provoace necazuri tuturor. De ce să nu afle lumea? Orice carte ar avea în mânecă, va fi în avantajul nostru s-o dezvăluim.

— Ce ai împotriva individului ăstuia, Vail?

— Am avut o experienţă cu el odinioară. În viaţa mea anterioară.

— Anterioară său secretă? glumi Mordie.

— Oricare doreşti, răspunse Abraham.

— Fără supărare, Frate, zise Mordie, stânjenit că l-ar fi ofensat pe predicator.

— Tu nu mă poţi supăra, Mordie. Cât este ceasul?

— Mai este un minut, răspunse Mordie şi adăugă: Oamenii ăştia mă fac nervos ca tot iadul, T.

— Ai mai trăit vreodată aşa de bine? O casă frumoasă, televizor, o maşină nouă şi frumoasă, bani în buzunare.

— Întotdeauna am avut bani în buzunare, T.

— El mă ascultă, Mordie. Sunt profetul lui Engstrom.

— Profetul ruinii, dacă mă întrebi pe mine.

— Nimeni nu te-a întrebat, se răsti Abraham.

— Iartă-mă, iartă-mă! Iisuse, vorbim şi noi.

Abraham deschise portiera maşinii şi se strecură afară. Merse la cabina telefonică folosind bastonul, cu toate că vedea prin lentilele alburii. Formă numărul de la WWN.

— World Wide News, cu ce vă pot ajuta?

— Îmi puteţi face legătura cu domnişoară Azimour? întrebă el.

— Un moment, domnule.

Auzi un clic când ea răspunse la apel şi apoi îi auzi răspunsul vioi.

— Valerie Azimour.

— Alo, domnişoara Azimour?

— Cine este la telefon?

— Ascultaţi-mă şi nu mă întrerupeţi. Motivul pentru care FBI-ul este atât de interesat de omul pe care ei îl numesc Ralph Anderson, care a fost executat astă-noapte în Ohio, este acela că numele lui adevărat este George Waller. Era în programul de protecţie a martorilor. A fost executat pentru că a ciripit despre un jaf la o bancă din Denver acum câteva luni. Acesta este doar vârful aisbergului. Dacă eşti aşa de bună cum cred eu, vei afla întreaga poveste.

— Cum adică *executat?* Putem să ne întâlnim? Trebuie să...

Telefonul muri.

— Interesant, zise Maxwell. Ai idee cine este informatorul?

— Nu, şi-a spus replica şi dus a fost.

— Bine, o să-i sun pe cei de la Cercetări, să văd ce avem despre jafuri de bănci în Colorado în ultimele luni.

— Ce vrei să fac?

— Aşteaptă până îţi fac rost de amănunte.

— Aţi încercat să aflaţi ceva de la Harry Simmons?

— Art Ferris încearcă să obţină un comentariu chiar acum.

— N-o să-i spună nimic. Are o bandă care repetă „Investigaţiile sunt în curs" iar şi iar.

— Ei, asta o să mişte povestea cu un pas sau doi mai departe. Unde sunteţi acum?

— Ne ducem la Lima, să vedem dacă putem afla ceva de la autopsie.

— De ce nu mai stai puţin acolo? zise Maxwell. Dacă pontul ăsta este adevărat, poate îl mai strângi cu uşa pe tipul ăla de la FBI...

— McCurdy.

— Da. Poate-l mai scuturăm puţin.

— N-o să mai spună nimic.

— Nu, dar îi va spune lui Hardistan, şi poate reuşeşti să storci ceva mai mult de la el.

— N-apuc eu ziua aia, Eddie.

— Hei, ai deja suficient cât să-i răsuceşti mâna la spate. Ce e cu Vail, chestia cu protecţia martorilor. Care era numele tipului?

— George Waller.

— Da. Vezi ce mai poţi afla, apoi lipeşte-te de ei, Val. Asta e specialitatea ta.

22

Biroul judecătoarei McIntyre era la etajul al doilea al clădirii federale. Spre deosebire de majoritatea birourilor, care erau reci şi formale, cu lambriuri întunecate, de lemn, biroul ei era zugrăvit în alb, cu ferestrele mărginite de draperii cu flori. Erau o mulţime de fotografii ale fiului ei şi ale familiei lui pe raftul de cărţi din spatele mesei de lucru. O vază cu flori era aşezată pe un colţ al mesei, iar scaunul ei capitonat era îmbrăcat cu o husă de tweed verde cu maro, în loc de piele de culoarea vinului. Un covor maro-deschis completa ambianţa plăcută.

Dar, îi avertizase Hardistan, decorul vesel putea fi înşelător.

— Este o doamnă aspră, spuse el echipei în timp ce erau conduşi înăuntru de către o secretară. Are un simţ al umorului pe muchie şi conduce tribunalul cu o mână de oţel. Nu lăsaţi aparenţele să vă înşele.

— Ce încurajator, zise Vail.

— Vorbeşte direct cu ea. Poate să descopere un truc şi în somn.

— Destul de cinstit, răspunse Vail.

Un moment mai târziu, judecătoarea intră în cameră, o femeie plăcută, dar cu o înfăţişare serioasă, cu părul castaniu-roşcat, de vreun metru şaizeci şi cinci şi cincizeci şi ceva de ani, îmbrăcată într-un costum din tweed, cu pantaloni.

Vail ştia câte ceva despre viaţa ei, datorită lui Naomi, care-i făcuse rost de câteva articole despre ea. Se măritase când era în ultimul an la colegiu, absolvise prima din grupa ei la Drept şi devenise preşedinta a baroului din Carolina de Sud când avea doar treizeci şi ceva de ani. La patruzeci şi cinci era deja membră Curţii Supreme. Soţul ei îşi deschisese o mică firmă de contabilitate la câţiva ani după absolvire. Când avea patruzeci şi cinci de

ani, firma lui devenise cea mai prestigioasă din Columbia.

Murise din cauza unui grav atac de inimă, înainte de a patruzeci şi şasea aniversare, lăsând-o pe Lucy o văduvă îndurerată şi singuratică.

Un an mai târziu, ea acceptase o numire ca judecător în al Optulea Circuit şi se mutase la Lincoln, unde servea cu distincţie de opt ani. Se zvonea că era printre primii pe scurta listă a lui Pennington pentru numiri la Curtea Supremă a SUA, dacă judecătorul Lucas Frye nu supravieţuia unui recent accident vascular.

Era un semn al independenţei ei radicale faptul că alesese să se mute într-un oraş pe care nu-l cunoştea, la o jumătate de ţară de fiul ei, biolog- cercetător la Centrul de Boli Infecţioase Transmisibile din Atlanta, de nora ei şi de cei doi nepoţi, pentru a accepta postul judiciar în inima Americii şi a lua viaţa de la început.

Vail se prezentă, apoi îi prezentă pe Hardistan, Firestone, Meyer şi Flaherty.

— Billy este un chip din trecut, zise ea cordial. Iar celebritatea dumitale te precede, domnule Vail. Am urmărit cazul RICO din Illinois, deşi nu atât de îndeaproape cum aş fi vrut. Au fost multe discuţii între avocaţi atunci, să ştii. Ai jucat câteva cărţi foarte interesante.

Vail zâmbi.

— Să iau asta drept compliment? zise el.

— Îmi place să-i urmăresc pe avocaţii buni în acţiune... Ai avut un spate foarte bun, asigurat de avocaţii aceia tineri ai dumitale. Cum li se spune?

— Gaşca de Nebuni. Un ziarist a inventat numele acesta.

— Foarte teatral, zise ea cu o umbră de zâmbet. Se uită la Flaherty şi Meyer şi-i întrebă: Dumneavoastră sunteţi doi membri ai Găştii de Nebuni?

Amândoi încuviinţară din cap.

Ea se întoarse spre Firestone.

— Îmi păreţi cunoscut, domnule Firestone.

— Am adus un acuzat într-un proces prezidat de dumneavoastră odată, zise el.

— Cine era?

— Roger Buckhalter.

— A, da. Acum îmi amintesc. Era un sălbatic, nu-i aşa?

— O, i-am pus noi şaua bine.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, Billy, îi zise ea lui Hardistan.

— O mie nouă sute nouăzeci şi cinci, zise el.

— Din câte îmi amintesc, atunci a trebuit să-l plesnesc de câteva ori peste mână pe procurorul tău.

— A învăţat ceva lecţii, dar a supravieţuit, zise Hardistan, zâmbind.

— Sunt sigură.

— Doamnă judecător, după cum ştiţi, suntem aici pentru a încerca să obţinem aprobări ale Titlului Trei, zise Vail. Am pregătit un scurt dosar pentru a ne motiva cererea.

Vail şi Flaherty pregătiseră dosarul în avion cu ajutorul lui Hines, limitându-l la cinci pagini. Era un rezumat a ceea ce ştiau despre Sanctuar. Mai conţinea citate din cele spuse de Jordan, cu referire la lupta de gherilă şi apropiata revoluţie, dar nu se menţiona interviul înregistrat cu el. Erau şi două fotografii, o imagine din aer a Fortului Yahweh şi una a lui George Waller. Vail puse dosarul în faţa ei.

— Vreţi să-l citesc acum? zise ea surprinsă.

— Noi avem timp, dacă doriţi, doamnă judecător.

— Sunteţi grăbiţi, ei? Se lăsă pe spătarul scaunului, se gândi un moment, apoi zise: Ei bine, cred că, dacă pentru voi e atât de important să zburaţi peste jumătate de ţară ca să mă vedeţi, măcar atât pot face şi eu. Deschise mapa şi citi materialul încet, notând uneori câte ceva pentru ea.

Când termină, îl puse pe birou şi se uită la Vail. Altceva?

El puse casetofonul micuţ pe birou şi apăsă pe butonul de pornire. Judecătorul ascultă în linişte interviul cu răposatul George Waller. Spre sfârşit, îşi aşeză coatele pe birou, îşi uni degetele într-un triunghi şi îşi lăsă bărbia pe vârfurile degetelor. Când caseta ajunse la sfârşit, Vail opri casetofonul.

— Umbli după un caz RICO.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Într-adevăr.

— Împotriva miliţiei. Oftă şi dădu din cap. Ce se întâmplă cu ţara noastră?

— Actul RICO din 1962 prevede că activitate ilegală este orice act sau *ameninţare* implicând crimă, răpire, joc de noroc ilegal, jaf, mită, şantaj sau comerţ cu narcotice, sau droguri ilegale. Mai defineşte activitate ilegală şi orice obstrucţionare a justiţiei, influenţare a unui martor, a unei victime sau a unui informator, răzbunarea, spălarea de instrumente monetare, ucigaşi plătiţi şi transport de vehicule furate.

— Ai uitat materialele obscene, zise judecătoarea, cu un zâmbet.

Vail zâmbi şi el.

— Într-adevăr, doamnă judecătoare. Cunoaşteţi statutul RICO.

— Continuă prezentarea, domnule avocat, mi-ai captat atenţia.

— O întreprindere ilegală este definită ca orice individ, parteneriat, corporaţie, asociaţie sau altă entitate legală, sau orice uniune, sau grup de indivizi asociaţi în fapt, *dar nu într-o identitate legală.*

— A-ha.

— Acuzaţia guvernului va fi că Sanctuarul este o umbrelă pentru cele patru biserici şi că ele sunt implicate în activităţi ilegale care se regăsesc în mai multe din statutele din 1962. Va mai conţine şi faptul că uciderea lui George Waller a fost un

caz de răzbunare, de influenţare a unui martor, angajare de ucigaş şi obstrucţionare a justiţiei.

— De fapt, unde vreţi să ajungeţi, domnule Vail?

— Intenţionăm să legăm cele patru biserici de Sanctuar cu acuzaţii de crimă, răzbunare şi influenţare a martorilor, transport interstatal de vehicule furate, crimă, jaf armat, furt al armelor şi muniţiilor guvernului, angajare de ucigaşi, obstrucţionare a justiţiei şi spălare de bani.

— Asta e o afirmaţie îndrăzneaţă.

— Sunt destul de mulţi.

— Îţi dai seama că bisericilor li se garantează anumite imunităţi, în special faţă de percheziţie şi confiscare. Şi, într-un anumit grad, în depoziţii.

— Da, doamnă judecător. Doar dacă, bineînţeles, putem dovedi că sunt implicate în activităţi criminale. Atunci regulile se schimbă.

— Da, într-adevăr. Şi intenţionaţi să dovediţi toate aceste afirmaţii.

Vail încuviinţă din cap.

— Am putea chiar să-l amestecăm şi pe clovnul acela de la radio, Abraham.

— Incitarea este greu de dovedit.

— Nu pentru incitare. El predică despre crimă şi revoluţie violentă aproape în fiecare seară. Putem încadra acest lucru ca ameninţare sub incidenţa secţiunii 1A.

— Ai de-a face cu libertatea cuvântului aici.

— Vom trasa această linie în nisip.

Ea începu să râdă şi clătină din cap.

— Ei, voi spune doar atât, cu siguranţă, ţi-ai făcut bine temele.

— Este o afacere serioasă, doamnă judecător.

— Ai putea da de necazuri încercând să susţii acuzaţia că aceste biserici constituie o armată şi nu organizaţii religioase.

Flaherty îşi drese vocea şi ridică o mână.

— Da, domnule Flaherty?

— Unghiul religios poate fi discutabil, zise el.

Firestone, Vail, Hardistan şi Meyer îl priviră surprinşi pe tânărul avocat, întrebându-se unde voia să ajungă cu această remarcă.

— Cum aşa? întrebă judecătoarea.

— Doamnă judecător, putem susţine că ei sunt un grup unit şi asociat în fapt, aşa cum prevede în secţiunea 2C a legii din 1962. Problema identităţii legale sau a afilierii la biserică devine atunci lipsită de importanţă.

Flaherty se uită la Vail, care se întoarse din nou spre judecător şi încuviinţă din cap.

— Exact, spuse Vail.

Ea îl privi un moment, apoi încuviinţă, dând din cap foarte uşor.

— Interesant, zise ea. Deci, ocoliţi unghiul religios?

— Nu neapărat, doamnă judecător, zise Meyer.

— Vă gândiţi să începeţi aşa?

— Articolul Unu din Drepturile Omului prevede că „Congresul nu va ratifica nici o lege cu privire la stabilirea unei religii şi nu interzice exercitarea liberă a acesteia". Eu interpretez aceasta ca însemnând că organizaţiile religioase trebuie să fie tratate, fără excepţie, la fel. Nu trebuie să primească o consideraţie specială, nu sunt diferite de o afacere sau un individ. Din nefericire, există un mit peste hotare că aceasta este o naţiune creştină – cel puţin, creştinii o consideră aşa. Eu cred că America aparţine marilor lideri religioşi care vând creştinismul drept ulei de şarpe la televiziune sau îşi ascund agenda politică în spatele lui Iisus Hristos, ca să poată înşela statul cu privire la impozite. Constituţia priveşte cu ofensă această noţiune.

— Cred că veţi avea probleme încercând să convingeţi un juriu de chestiunea aceasta.

— O voi folosi doar dacă va fi absolut necesar, zise Vail. V-o prezentăm dumneavoastră

pentru a justifica cererea aprobărilor din Titlul Trei. Citaţiile şi mandatele de care avem nevoie.

— Argumentele dumneavoastră legale sunt foarte eficiente, domnule Vail, dar vă lipsesc dovezile fizice.

— Dovada noastră fizică este moartă, doamnă judecător. Omul care vorbea pe casetă era în programul de protecţie a martorilor. A fost asasinat seara trecută. Sanctuarul a aranjat să fie omorât deoarece era atât informator, cât şi un potenţial martor. Au folosit un ucigaş profesionist pentru a rezolva problema. Aceasta este angajare de asasin. Nimeni altcineva nu avea motiv să comită această execuţie în afară de Sanctuar. Dacă le-a fost atât de teamă, încât să-l omoare, le-a fost teamă de ceea ce ştia. Le-a fost teamă de adevăr.

— Îţi plăcea tânărul acesta?

— Nu prea.

— De ce?

— Cred că era cu spatele la zid şi a ales cea mai bună soluţie, care era protecţia martorilor.

— Nu eşti de acord cu acest concept?

— Dimpotrivă, doamnă judecător. L-am folosit chiar eu. Nu spun că Waller nu trebuia să fie în program, doar că n-aveam încredere în motivele lui.

Ea se gândi câteva momente, apoi se întoarse spre Hardistan.

— N-ai avut prea multe de spus, Billy.

— Mă aflu aici doar pentru susţinere morală, zise el şi zâmbi.

Meyer interveni.

— Mă scuzaţi, doamnă judecător, pot să precizez şi eu ceva?

— Desigur.

— A fost un fel de cod pe unul dintre vehicule în ambuscada din trecătoarea Lost Trail. Este o serie de numere: doi-trei-treisprezece. Aceleaşi numere apar şi aici. Întoarse punga de plastic ce conţinea fotografia lui Waller luată din avion.

Dacă vă uitaţi pe spatele acestei fotografii, au fost scrise aceleaşi numere. Această fotografie a fost, probabil, folosită de asasin pentru a identifica victima. Ea leagă cele două crime.

Ea studie fotografia şi spatele ei şi o puse pe masă.

— Aveţi idee ce înseamnă aceste cifre?

Meyer clătină din cap.

— Un fel de cod, zise Hardistan. Oamenii mei încearcă să-l descifreze.

— Pare a fi o dată. Poate februarie, trei, 1913.

— Sau 1813 sau 1713. Nu s-a întâmplat nimic semnificativ în nici una din aceste date zise Hardistan.

Ea se întoarse spre Vail.

— Îmi place un om care se apucă de treabă bine pregătit, domnule Vail, zise ea. Majoritatea vin cu acuzaţii vagi şi se bâlbâie în timpul întâlnirii, încercând să fie convingători. Contând pe noroc. E o plăcere să găsesc pe cineva care ştie despre ce vorbeşte. Pe ei îi reprezintă cineva acum?

— Charlie Everhardt este avocatul lor, bănuim că se va ocupa de problema asta.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— O, Doamne, Charlie. Va obiecta pentru fiecare mandat, fiecare microfon, fiecare aprobare de acces...

Vail încuviinţă din cap în timp ce ea enumera.

— De aceea v-am vrut pe dumneavoastră, doamnă judecător.

— Cum aşa?

— Se spune că sunteţi aspră, dar cinstită. Îmi închipui că orice portiţă veţi deschide pentru noi, va ţine la Curte.

— Cine ţi-a sugerat să vii la mine?

El se gândi un moment şi zise:

— Cineva pe care l-am întâlnit la Washington.

Are clasă, gândi ea. *A fost ori preşedintele, ori Marge Castaigne, iar el n-are de gând să joace cartea asta.*

— Am auzit că mănânci judecători la prânz.

— Doar dacă sunt digerabili.

Răspunsul ei veni după un hohot de râs.

— Iar în restul timpului doar îi înşeli, nu-i aşa?

Hardistan îşi înăbuşi un hohot de râs. Meyer şi Flaherty priveau schimbul de replici fascinaţi. Vail se uită la ea cu un zâmbet enigmatic, dar nu-i răspunse.

— Bine, zise ea, ce doreşti?

— Ascultarea telefoanelor, acces la dosarele financiare, supravegherea zi şi noapte, inclusiv observare din satelit în interiorul caselor, acces la reţeaua lor de computere.

— Este un pachet foarte mare.

— Şi ei sunt o ameninţare foarte mare.

Meyer stătea şi se holba la spatele fotografiei lui Waller. Apoi, brusc, zise:

— Desigur.

Toţi se uitară la el. Meyer explică grupului tetragrama „Yahweh".

— Apare în Exod, Capitolul trei, versurile treisprezece şi paisprezece... doi-trei-treisprezece. Este un cod pentru cuvântul Yahweh, care este numele comunităţii lor şi, de asemenea, cuvântul pentru Dumnezeu. Cred că vor să spună că Dumnezeu a comis aceste acte.

Toţi cei din cameră se aplecară peste masă şi priviră spatele fotografiei.

— Frumoasă lovitură, Ben, zise Hardistan.

— Sau poate că Engstrom se crede Dumnezeu, zise Vail. Cu siguranţă, are un complex mesianic.

Judecătorul McIntyre se ridică, merse la fereastră şi stătu un minut sau două cu o mână în şold, privind fix afară.

— Eu am o adevărată obsesie în privinţa Constituţiei, zise ea. O consider cel mai important document scris vreodată şi cel mai fragil. Uşor de stricat, aproape imposibil de reparat. Sunt îngrijorată, în special, când libertăţile individuale sunt puse în pericol... cuvântul, religia, dreptul la intimitate, apărarea de intruziuni.

— La fel sunt şi eu, doamnă judecător. Amintiţi-vă, am fost avocat al apărării timp de zece ani.

— De data aceasta, eşti pe muchie.

— Este singurul mod de a câştiga. Este jocul lor, noi doar încercăm să stabilim regulile.

Judecătorul se întoarse pe scaun şi se uită deliberat la Vail un minut sau două. În cele din urmă, se aplecă şi ridică receptorul.

— Mary? Vino până aici, te rog, şi adu-ţi agenda. Închise. Îţi voi da Titlul Trei, cu anumite rezerve. Poţi să pui aparate de ascultare la sediul lui Engstrom şi al liderilor lui. Poţi avea acces la dosarele bancare ale Sanctuarului şi ale bisericilor şi îţi voi da mandate de percheziţie pentru fort şi clădirile înconjurătoare, dar nu pentru locuinţe private. Nu îţi voi acorda Titlul Trei pentru computere. Cu alte cuvinte, fără să vă băgaţi nasul în reţeaua lor, domnule Vail, înţeles?

— Da.

— De asemenea, nu voi fi de acord să puneţi microfoane în case particulare. Consider acest lucru o invadare a intimităţii. Dar voi privi cu mintea deschisă aceste restricţii. Dacă veţi dovedi că sunt justificate mai târziu, poate îmi voi revizui judecata.

— Vă mulţumesc, doamnă judecător.

— Să nu treci peste linia aceasta.

— Am înţeles.

— Apropo, te felicit pentru alegerea asociaţilor dumitale, zise ea, arătând din cap spre Meyer şi Flaherty, care încercau să pară

indiferenţi, dar erau evident flataţi de remarca ei. Mă mai îngrijorează ceva.

— Ce anume? întrebă Vail.

— Dacă Engstrom este atât de periculos precum spui – şi o să-mi rezerv timp de gândire pentru asta – s-ar putea să declanşaţi un adevărat război cu împuşcături, când vă veţi ridica împotriva lui.

— Este o posibilitate.

— Ce părere ai despre acest lucru, Billy?

— Este riscul pe care ni-l asumăm când ne ducem cu citaţiile.

— Nu mai vrem un alt Waco, doamnă judecător, zise Vail. Şi nu mai vrem nici o retragere mexicană. Vom avea grijă când vom defini regulile de angajare în lupta. Sau poate...

Se opri.

— Poate...?

— Poate vom veni cu o strategie diferită, încheie Vail.

— Asta ar fi interesant, zise ea.

McIntyre se întoarse spre secretara ei şi începu să-i dicteze termenii Titlului.

23

Departamentul de ştiri al reţelei WWN era un simplu studio cu pereţi de sticlă. Camera de ştiri aglomerată, dominată de enorma hartă cu luminiţe care licăreau pe un întreg perete, se întindea în spatele biroului prezentatorului. Prezentatoarea de după-amiază era Sheila Boyle, o roşcată foarte experimentată, cu ochi ageri, implicată total în această afacere – care fusese cel mai bun corespondent la Washington al NBS când Maxwell o furase de acolo şi-i oferise postul de prezentatoare la ştirile de după-amiază, cel mai râvnit post al reţelei sale.

Televizorul din camera de recreere a AMOC-ului era dat pe canalul WWN, dar fără volum, iar Vail şi echipa sa se aşezară confortabil pentru călătoria spre casă. Vail era epuizat, dar mintea încă îi era la întâlnirea cu judecătoarea McIntyre. Se uita la imaginea fără glas a Sheilei Boyle, când ecranul se despărţi şi apăru o hartă a oraşului Lima, Ohio, la stânga prezentatoarei.

— A-ha, zise el şi dădu volumul tare.

Relatarea foarte serioasă a lui Boyle semnala necazuri.

— Într-un mic oraş de fermieri, Wapakoneta, Ohio, o poveste misterioasă, explozivă, implică crimă, FBI, jaf asupra unei bănci şi posibile legaturi cu un grup paramilitar extremist de dreapta...

— Drace! strigă Hardistan, îndreptându-se în scaun.

— ...Valerie Azimour este la faţa locului. Valerie, ce mai este nou?

Azimour apăru pe ecran. În fundal, în spatele ei, la o mie de metri, se vedea casa lui Waller. În timp ce vorbea, pe ecran apăru un montaj de imagini de la locul crimei.

— Sheila, moartea unui fermier din Wapakoneta, Ohio, seara trecută a luat o întorsătură uimitoare de la reportajul nostru exclusiv de azi-dimineaţă. Victima a fost iniţial identificată de către agenţii FBI drept Ralph Anderson, care, după cum spun ei, a fost împuşcat în timp ce lucra în spatele casei în seara trecută, o crimă care are toate aparenţele unei lovituri de profesionist şi este investigată de cel puţin treizeci de agenţi FBI aici, în această comunitate liniştită de fermieri.

Acum, WWN a aflat că victima era un fost soldat, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, pe nume George Waller. Şi avem informaţii că Waller s-ar fi aflat în programul pentru protecţia

martorilor, deşi nu putem confirma această informaţie...

— De la cine dracu' a aflat toate astea? zise Hardistan.

— Mai avem informaţii care îl leagă pe Waller de o încercare eşuată de jefuire a unei bănci din Denver în urmă cu cinci luni. Unul dintre spărgători, Samuel Stevenson, a fost ucis în timpul jafului, iar un al doilea bărbat, Luke Sundergard, execută o pedeapsă de douăzeci de ani într-o închisoare federală, după ce a pledat vinovat pentru spargere şi acuzaţii legate de acel incident.

WWN a mai aflat că atât Sundergard, cât şi Stevenson aveau legături cu grupul extremist de dreapta din Montana, cunoscut drept „Sanctuarul". Legăturile lui Waller cu Sanctuarul sunt neclare în acest moment, ca şi motivul pentru care se afla în programul de protecţie a martorilor.

Floyd McCurdy, agentul însărcinat cu investigarea uciderii lui Waller a vorbit cu noi azi-dimineaţă, însă acum refuză orice alt comentariu asupra cazului. La Washington, directorul FBI, Harry Simmons a afirmat că este politica FBI-ului să nu facă declaraţii despre o anchetă în curs de desfăşurare. Directorul adjunct al FBI-ului, William Hardistan, era la locul crimei astăzi de dimineaţă şi poate fi văzut pe această casetă video, însoţit de cunoscutul avocat Martin Vail, care se vede în partea stângă...

Imaginea lui Hardistan şi a lui Vail îngheţă pe ecran preţ de câteva clipe.

— ... McCurdy ne-a spus mai devreme că Hardistan şi Vail se opriseră în drum spre Chicago pentru o problemă fără legătură cu aceasta. Nici Hardistan, nici Vail nu au fost disponibili pentru comentarii...

Camera mări faţa lui Vail. Se uita fix la aparat cu o expresie severă.

— ... Vail, după cum, poate, vă amintiţi, a obţinut un succes răsunător într-un caz de crimă

organizată în Illinois în toamna trecută, în care au fost implicate două dintre cele mai mari corporaţii din ţară. Preşedinţii celor două corporaţii, Tom Lacey, de la „Western Pulp and Paper", şi Harry Grossman, de la „Atlas Chemical Company", au fost pedepsiţi cu închisoarea, deşi condamnările lor se află sub apel.

Ecranul se despărţi din nou. Boyle se afla în stânga.

— Valerie, în momentul acesta, FBI-ul are vreun suspect în aceasta crimă?

— Nu ştim. Nu vor să spună nimic, Sheila. Cu excepţia scurtului interviu pe care l-am obţinut azi-dimineaţă, la locul crimei, refuză orice comentariu.

— Mulţumesc. A fost Valerie Azimour, în direct din inima Americii. Astăzi, în Phoenix, Arizona...

Hardistan apucă telecomanda şi închise nervos televizorul.

— Lua-o-ar naiba! răcni el. Nu-şi dă seama ce face?

— Nu-i pasă, Billy, răspunse Firestone. Ea îşi face meseria.

— Meserie, pe dracu'. De unde a obţinut informaţiile despre Waller?

— Cine ştie? Vreo scurgere pe undeva, cu siguranţă.

— Poate că nu, zise Flaherty.

— Ce vrei să spui? întrebă Hardistan.

— Poate a fost un pont, zise Flaherty.

— De la cine? Cine dracu' i-ar da ei un pont?

— Unul dintre ei, se aventură Flaherty.

— De ce?

— Să ne facă pe noi să spunem ce ştim. Cu cât află ea mai mult, cu atât află şi ei.

— Trimit o echipă să afle de unde naiba a primit informaţia, zise Hardistan.

Vail tăcuse tot timpul discuţiei, dar acum interveni.

— Să nu faci asta, Billy. Nu-şi va dezvălui sursa. Şi dacă o interogaţi, abia va avea confirmarea a ceea ce a aflat deja.

— Ai supărat-o destul de tare, nu-i aşa?

— Aici nu e vorba despre mine. Este o profesionistă şi miroase o poveste fierbinte.

— Deci o lăsăm să scape cu asta?

— Puneţi-i beţe în roate. Toţi. Nu-i spuneţi nimic. Atunci, tot ce va avea va fi din afară.

— Cu ce ne va ajuta asta? zise Firestone.

Hardistan se gândi la ce spusese Vail şi, în final, dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate. Vom şti ceea ce vor ei să ştim şi poate că le va scăpa ceva şi vor spune prea mult.

— De ce să nu interceptăm centrala WWN?

— Oricine ar fi, n-o să stea suficient pe linie, zise Hardistan. E o pierdere de vreme şi o aduce iar pe Azimour în circuit. Am încercat în Ohio şi ne-a dat în cap cu măiestrie. Martin are dreptate. Stăm strâns uniţi şi nu spunem nimic.

Mai târziu, Firestone trăgea un pui de somn, iar Meyer şi Flaherty erau în centrul de comunicaţii, vizionând teste comparative asupra băncilor şi jafurilor.

— Cât timp îţi va lua să-ţi aduni oamenii şi să foloseşti mandatele, Billy? întrebă Vail.

— Va trebui să ştim câte bănci sunt implicate. Până acum, mandatele specifică Fort Yahweh, cele patru biserici şi conturile personale ale lui Engstrom, Metzinger, Shrack, Bollinger, Karl Rentz şi James Rainey, plus un număr nespecificat de conturi bancare.

— Alege un număr. Zece bănci. Cât timp îţi trebuie?

— După cum merge, am de verificat localizările, de decis forţa de descindere în fiecare loc, de trimis agenţii necesari în zonă cu vehicule de ajutor şi arme potrivite, de scris regulile de

angajare în luptă. Ştii că trebuie să fim pregătiţi pentru o rezistenţă serioasă, Martin. Regulile de angajare vor reflecta asta.

Vail oftă şi încuviinţă din cap.

— Cât timp vor lua toate astea?

— Dându-ne peste cap... zece zile.

— Ce-ai zice de o săptămână?

— Vorbim despre o mulţime de oameni, materiale...

— Cu cât aşteptam mai mult, cu atât vor avea mai mult timp să ascundă dosare, să scape de maşini, să ascundă armele.

— O vei lăsa pe Azimour asta să ne forţeze mâna?

— La dracu', Billy, ar putea începe să speculeze despre operaţiunea noastră în orice moment. A menţionat deja cazul RICO din Illinois. Îmi voi pune echipa la o muncă de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, să vedem dacă putem termina cu băncile şi orice fel de legături vor putea găsi.

Hardistan dădu din umeri.

— Bine. O săptămână.

— Mulţumesc.

— Atunci ar fi mai bine să mă apuc de treabă.

Hardistan se ridică şi se duse la biroul din partea din spate a avionului. Vail se întinse şi-l scutură pe Sam Firestone. Uriaşul deschise un ochi şi se holbă la el.

— Sper că e important. Mă bucuram de cel mai bun somn pe care l-am avut de când te-am întâlnit.

— Poţi să-mi aranjezi o întrevedere cu Engstrom?

— Pentru tine?

Vail aprobă din cap.

— Îi cunoşti oamenii, nu-i aşa?

— Pe unii dintre ei.

— Poţi să ajungi la el?

— Pot să încerc.

— Spune-i că îşi poate alege el locul.
— Pot să-i spun de ce?
— Nu.
— *Mie* poţi să-mi spui de ce?
— Mai târziu.
— Câţi oameni vor fi la această întâlnire?
— Spune-i că poate să-şi aducă tot personalul dacă doreşte.
— Câţi oameni ai de gând să iei cu tine?
— Unul. Pe tine.
— Eşti nebun, Martin.
— Aşa am auzit şi eu.

24

La ora şase A.M., Henry Woo îşi parcă maşina în parcarea FBI-ului şi alergă prin ploaia măruntă spre intrarea laterala a clădirii Hoover. Fusese un week-end plăcut pentru Woo. Petrecuse două zile întregi cu soţia sa şi fiul lor de zece ani. Cu o zi în urmă, tânărul îl epuizase în timpul lungii plimbări prin Muzeul Smithsonian, urmată de cină şi un film. Era pentru prima dată când se bucurau de luxul unui week-end împreună, după multe săptămâni.

Dar, în tot acest timp, provocările săptămânii următoare persistau în mintea sa. Fiind expertul în logistică al lui Hardistan, trebuise să repartizeze echipe de investigaţie între Ohio şi Montana, să coordoneze forţele de atac ale FBI-ului şi ATF-ului, şi echipamentul pentru punerea în aplicare a mandatelor împotriva Sanctuarului şi să-şi mute oamenii şi echipamentul în zona Fortului Yahweh fără să atragă atenţia. Toate acestea şi să păstreze operaţionale toate celelalte cazuri în care era implicat Biroul.

Chiar pe gustul lui Woo. Nu-i plăcea nimic mai mult decât o provocare ca lumea.

Hardistan se afla deja în camera operaţională, o cameră spaţioasă, la subsol, un amestec de echipament electronic, hărţi şi aparate de comunicaţie de înaltă tehnologie.

Hardistan stătea în mijlocul camerei, holbându-se trist la marea hartă de pe perete. Oftă uşurat când intră Woo.

Acesta privi o singură dată spre şeful său neras, cu ochii tulburi şi ştiu că acesta îşi petrecuse sfârşitul de săptămână la Birou, închizând ochii câteva minute când putea, într-o cămăruţă fără ferestre, alăturată biroului său, care conţinea o canapea, un mic frigider, o chiuvetă şi un duş. Nu era un lucru neobişnuit. De la moartea soţiei sale, directorul adjunct Hardistan petrecea majoritatea orelor sale libere la serviciu. Nu-şi luase concediu de patru ani, în ciuda rugăminţilor echipei sale şi ale medicului personal.

— Trebuie să ne dublăm personalul, mormăi el când Woo intră în cameră.

— Poate că nu, zise Woo vesel. Mă gândesc că putem muta oamenii astfel încât să acoperim toate bazele.

— Pe tine nu te supară nimic, niciodată? întrebă Hardistan, amintindu-i de supraîncărcarea personalului de teren al Biroului.

— Îmi place, îmi place, zise Woo zâmbitor. Hardistan era în continuare uimit că slujba anostă, plictisitoare de a ţine socoteala oamenilor, a echipamentului şi a operaţiunilor îl încânta în mod evident pe tânărul absolvent de la Harvard. Putem aduce câte două sau trei echipe din fiecare birou districtual şi să le mutăm, să zicem, în Butte, Helena, Missoula şi Great Falls, zise el, arătând pe hartă. Vom aduce echipamentul noaptea. L-am trimis pe Larry Olsen acolo, să închirieze spaţiu pentru maşinile Humvee şi arme. Cred că putem mută toate forţele în fort din toate oraşele noastre în nu mai mult de două ore şi jumătate-trei. Am putea face asta cu o noapte înainte de a le folosi.

Nu voi avea nevoie de mai mult de şase-opt oameni să păzească fiecare bancă şi personalul ei. Şi mai putem muta echipele din Ohio, dacă McCurdy nu apare cu ceva în curând.

De îndată ce Floyd McCurdy preluase investigaţia asupra asasinării lui George Waller, îşi făcuse un plan de acţiune. Presupunerea lui iniţială era că ucigaşul îi urmărise pe Firestone şi Vail cu avionul său, zburase peste reşedinţa lui Waller şi-i făcuse acestuia o fotografie din aer, pentru a-l identifica cu precizie. Probabil a stat într-un motel sau hotel şi a închiriat o maşina. Avionul lui a fost parcat la aeroport în cele două zile cât stătuse în zona oraşului Lima. Exista, desigur, şi şansa ca ucigaşul să locuiască în zonă, dar era atât de mare coincidenţa, încât McCurdy o respinse pentru moment.

Hardistan trimisese şaizeci şi opt de agenţi ca să treacă prin sită regiunea. McCurdy stabilise la Wapakoneta cartierul general pentru căutări. FBI-ul închiriase un mic depozit şi îl transformase imediat în bază de cercetare. Fuseseră aduse telefoane şi birouri, iar o echipă de zece oameni fusese pusă să lucreze la birouri şi să selecteze convorbirile telefonice. Stabiliseră imediat interferenţe cu AAA, FAA, Departamentul autostrăzilor statale şi biroul de permise de conducere statal.

Experţii realizaseră o hartă uriaşă a regiunii, punctând aeroporturile, pistele de aterizare, motelurile, hotelurile, pensiunile particulare, casele care închiriau camere şi agenţiile care închiriau maşini din zona cercetată, un pătrat divizat în patru segmente, cu Wapakoneta în mijloc. Fiecare segment avea treizeci şi cinci de kilometri pe latură, cu cincisprezece echipe în fiecare segment.

Nouă sute de kilometri pătraţi pe fiecare echipă. Patru echipe aveau sarcina de a începe o căutare din uşă în uşă a regiunii Wapakoneta.

— Cunoaşteţi mecanismul, le spuse McCurdy celor din echipa de căutare. *Cineva* a văzut acel avion, nu putea să zboare pe acolo la înălţimea copacilor şi să treacă total neobservat. Vreau să aflaţi mărimea, forma, culoarea, numărul de motoare şi orice altceva despre el. Intervalul de cercetare este de două zile. Presupunem că l-a urmărit pe Firestone în zona respectivă de la Fort Wayne, marţi dimineaţa, şi a înfăptuit crima miercuri seara, pe la şase treizeci. Acest tip de profesionist şi-a planificat operaţiunea la minut. Eu cred că era înapoi în avion şi în drum spre casă la o oră-două după lovitură. Tot ce aflaţi promiţător vine la bază. Vom coordona toate datele.

Această activitate servea altui scop. În comunităţi mici, ca Lima şi Wapakoneta, localnicii vor bârfi despre proiect şi oricine ştia ceva va suna sau va veni la cartierul general. McCurdy se aştepta la o mulţime de alarme false. Două nu erau aşa.

Prima informaţie veni de la un bărbat timid, pe nume Kevin Young. Era uscăţiv, în jur de 37 de ani, purta o cămaşă în carouri şi pantaloni din lână, în dungi. Mai purta şi o centură groasă din piele, care avea atârnată pe ea unelte ce se loveau când mergea. McCurdy tocmai închidea telefonul când intră Young.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă McCurdy pe vizitator.

— Cred că s-ar putea să fi văzut ceva, zise Young nesigur.

— Aţi văzut ceva? întreba McCurdy.

— În legătura cu crima despre care vorbeşte toată lumea.

— Cum vă numiţi?

— Young. Kevin Young. Lucrez pentru compania de telefoane. Lineman.

— Şi care este informaţia? îl întrebă McCurdy pe omul cel timid, în timp ce-şi dădeau mâna.

— Lucram pe un stâlp, cam la o jumătate de kilometru spre nord de ferma lui Anderson, şi am văzut avionul ăsta de la distanţă. Strălucea în soare, de aceea m-am uitat spre el. A venit strălucind peste copaci. Cred că zburase foarte aproape de pământ, pentru că, atunci când s-a ridicat, părea că abia decolase, şi ştim că nu există nici o pistă acolo, aşa că mi-am dat seama că zbura mai jos decât copacii.

— Ce culoare era?

— Păi, era ori alb, ori argintiu. N-aş putea spune sigur de la distanţa aia.

— Unul sau două motoare?

— Motoare? Era un avion bimotor, l-am văzut bine pe dedesubt când s-a ridicat. Dar a dat un ocol şi-a dispărut uite-aşa.

Pocni din degete.

— Îţi mai aminteşti ceva despre el?

— Era foarte rapid. Avea un bot ascuţit. Cam asta e tot. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.

— V-aţi descurcat foarte bine, domnule Young. Dacă vă mai amintiţi ceva, anunţaţi-ne.

Îi dădu lui Young cartea sa de vizită.

A doua informaţie veni de la o agentă de vânzări imobiliare, Geri Hoolm, care sună şi vorbi cu un vechi agent, pe nume Shuster.

— Sunt agent de vânzări la Agenţia Imobiliară Wiggins, din Lima? începu ea.

Îşi încheia fiecare propoziţie ca pe o întrebare.

— Da, domnişoară Bloom.

— Nu ştiu dacă este important sau nu, dar am primit un telefon miercuri dimineaţa, ziua în care bietul domn Anderson a fost ucis?

— Da, doamnă, răspunse Shuster.

— Omul a spus că se numeşte Walter Dempsey şi este de la *Farm Journal,* eu n-am auzit niciodată de *Farm Journal,* dar mi-a spus că făceau un reportaj, de fapt a zis că era o poveste de copertă, care înseamnă poze şi despre ce spui?

— Da, doamnă, ştiu ce înseamnă un articol de copertă. Ce voia, mai precis?

— Voia să ştie ce ferme au fost vândute recent.

— V-a spus de ce?

— Ceva despre un articol asupra valorilor fermelor din regiune.

Agentul FBI deveni atent.

— Ce i-aţi spus?

— Păi, nu erau prea multe, ştiţi. Dar unul dintre locurile pe care le-am menţionat era vechea fermă Wainwright.

— Aha.

— Era ferma pe care a cumpărat-o tânărul Anderson.

Shuster făcu o pauză.

— I-aţi spus localizarea ei?

— Da, domnule. Am făcut ceva rău?

— Nu, nu doamnă Bloom, deloc. Când ziceţi că s-a întâmplat asta?

— În acea miercuri, chiar când deschisesem biroul. Era ora nouă fix, A.M.

— Vă mai amintiţi ceva despre el?

— Nu l-am întâlnit niciodată. A spus că o să mă pună pe listă pentru un exemplar. Un individ care vorbea încet, foarte amabil. Cred că vorbea dintr-o cabină telefonică, din Lima.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Păi, auzeam trafic pe fir. Maşini oprindu-se şi pornind, claxoane. Şi apoi am auzit ceasul de la First National bătând ora exactă.

— De unde ştiţi ce ceas era?

— Pentru că ei nu-l dau înapoi la sfârşitul verii. E tot pe ora de vară. Bătea zece în loc de nouă. E o glumă a oraşului.

La o săptămână după crimă, McCurdy îi raportă lui Hardistan:

— Billy, avem două fire. Suntem siguri acum că ucigaşul a închiriat o maşină, doar dacă nu locuieşte mai aproape de Lima decât ne imaginăm noi. Suntem aproape siguri că a sunat la o agenţie imobiliară de la o cabină telefonică din Lima.

Îi relată conversaţia cu doamna Bloom.

— I-a dat localizarea lui Waller?

— Da.

— Iisuse.

— Ei, de unde să ştie ea? A mai venit şi un tip de la telefoane. A văzut avionul, Billy. Era cam la o jumătate de kilometru, dar l-a identificat ca fiind de culoare deschisă, un bimotor. Îmi concentrez cercetarea la aeroporturi şi centre de închiriat maşini.

— Vrei să restrângi chiar atât de mult?

— Putem oricând să ne extindem dacă nu ajungem nicăieri. Dar îmi miroase prea bine. Avem doar vreo trei duzini de aeroporturi în zona căutată.

— E meseria ta, Floyd.

— Am o presimţire bună în legătură cu asta.

— Ce mai zice mass-media?

— S-a mai potolit, pentru moment.

— Să sperăm că rămâne aşa.

— Amin pentru asta.

Geoff Isaac stăpânea situaţia din Missoula. Pe măsură ce Hardistan îşi muta echipele în zonă, Isaac le ţinea ocupate lucrând la cazul trecătorii Lost Trail şi vorbind cu oamenii din oraşele învecinate. Era sarcina lui să menţină forţa crescândă de agenţi FBI şi ATF răspândită în toată regiunea şi cât mai puţin vizibilă.

Elicoptere Nighthauk continuau să zboare peste munţii alăturaţi scenei ambuscadei, căutând orice activitate sau semn legat de trailerul dispărut.

Noaptea, avioane AWACS făceau câteva zboruri deasupra regiunii. Avionul cu patru motoare din Sistemul Aerian de Avertizare şi Control E3 (AWACS) avea o viteză de opt sute de kilometri pe oră şi o limită de zbor de nouă mii de kilometri. Pe lângă echipajul de zbor format din patru oameni, mai avea paisprezece specialişti la bord experţi în aeronave, inclusiv în supraveghere prin radar, procesare de date de navigaţie şi comunicare, monitoare de afişaj şi radar de „teren" care putea repera ţintele aeriene de cele de pe pământ.

„Ochiul" radar, o farfurie cu un diametru de doi metri, montat lângă coadă, avea o vedere de trei sute şaizeci de grade asupra orizontului. Observatori antrenaţi puteau vedea obiecte pe pământ la mai mult de două sute cincizeci de kilometri distanţă. Folosind detectoare de căldură a corpului omenesc, tehnicienii puteau detecta mişcări de personal pe pământ de la zece mii de metri.

De câteva zile începuseră să raporteze activitate fervent în munţii de lângă Fortul Yahweh. AWACS localizase o duzină de corturi de supravieţuire încălzite, capabile să adăpostească fiecare câte opt oameni. La o săptămână după ambuscada de la Lost Trail, în timpul unui zbor peste regiunea Fortului Yahweh, la ora trei A.M., echipajul raportă că văzuse nouăzeci şi şase de oameni dormind în corturi şi alţi o sută cercetând munţii.

Fotografii şi casete video erau făcute şi trimise lui Hines în AMOC. Agenţii federali considerau că era genul de antrenament de supravieţuire pe care îl organiza de obicei Sanctuarul, dar recomandau mai multe zboruri de supraveghere.

Spre sfârşitul săptămânii nu apăruse nimic nou în ambuscada morţii.

Vail se decisese să aibă câte o întâlnire pe săptămână cu Gaşca de Nebuni în AMOC. Era ferit. Era confortabil. Iar Paul Silverman, care era încă steward-şef în avion, servea un mic dejun grozav.

Naomi recunoscu îngrijorarea pe chipul lui Vail din minutul în care intră în sufragerie, dar se hotărî să nu zică nimic. Rapoartele şi datele la zi erau neconcludente şi scurte. Flaherty şi Parver strângeau informaţii despre spargeri de bănci şi depozite de arme pe o perioadă de optsprezece luni anterioară ambuscadei. Îi dădeau informaţiile lui Hines, care le corobora şi încerca să găsească potriviri şi similitudini în modul de operare. Meyer construia o bază de date asupra băncilor din regiunea celor patru state, căutând incidente printre angajaţi şi ofiţeri.

Întâlnirea era relaxată, totuşi persista o umbră de tensiune.

În timpul unei pauze în conversaţie, Shana Parver întrebă:

— Martin, ce este Parousia?

— Parousia?

— Waller a menţionat-o în interviul pe care l-ai înregistrat. De fapt, l-am ascultat de două ori şi e ceva acolo care mă deranjează. Este spre sfârşitul casetei. Am însemnat-o. Ascultă.

„*... instructorii sunt foşti-SEAL, foşti-Berete. Sunt profesionişti în misiuni rapide de urmărire şi în tactici de gherilă...*"

— Aici este, zise ea.

„*... Generalul vorbeşte despre Parousia şi Ziua A...*"

— Încă nu mi-e clar ce e cu Parousia şi Ziua-A, zise ea.

— Parousia este un cuvânt grecesc, zise Meyer. Este un termen pentru a doua venire a lui Hristos. Sfârşitul poveştii, aşa cum ştim noi. Este în Matei. Discipolii îl întreabă pe Iisus: "*Spune-ne: când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi*

semnul venirii Tale şi al sfârşitului lumii?" Şi Iisus le răspunde: *„Veţi auzi de războaie... un popor se va scula împotriva altui popor şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi pe alocuri vor fi foamete şi epidemii, şi cutremure de pământ... Şi nici un om nu va fi salvat."* Nu e chiar exact, dar destul de aproape. Nu ştiu prea bine Noul Testament.

— Vorbeşte despre Armaghedon? întrebă Shana.

— Ziua-A. Ziua Armaghedonului, zise Vail.

— Jordan a menţionat Armaghedonul în timpul interviului din închisoare. Waller l-a menţionat şi el. Şi Abraham a vorbit despre el în predica pe care am ascultat-o. Întrebarea este, ce înţeleg ei prin Armaghedon?

— Poate l-au început deja, zise Latimore. Poate ne provoacă. Ar putea fi motivul pentru care au însemnat ambuscada asupra convoiului şi uciderea lui Waller cu cifrele-cod pentru Yahweh.

— Ultimul lucru pe care ni l-a spus Waller a fost: „Poate a fost un act de război", zise Vail. „Poate este Ziua-A."

— Poate că în mintea lui Engstrom s-a declarat război, sugeră Parver.

— Iată un peisaj care ar fi interesant de explorat, zise Flaherty. Mintea lui Engstrom.

Vail, care păruse preocupat de altceva tot timpul, rămase tăcut. Se uită în ceaşca de cafea mai multe secunde.

— Ei bine, zise el într-un târziu, n-o să ştim niciodată dacă Waller ştia mai multe despre asta sau nu.

— Te îngrijorează ceva, Martin, zise Naomi.

— Puţin.

— Ce este?

— Nu ştiu sigur. Mă simt de parcă am fi într-un camion care coboară un deal fără frâne. Totul pare să se precipite. AWACS raportează activitate crescută la Yahweh. Waller vorbeşte despre

Parousia şi Ziua-A. Abraham predică deschis la radio despre revoluţie. Nu sunt sigur că avem la dispoziţie optsprezece luni să facem un caz RICO. Încep să cred că vom fi norocoşi dacă vom avea *şase* luni. Lucrurile se derulează prea iute.

— E nebun, nu-i aşa? zise Flaherty. Ca şi Koresh şi Jim Jones.

— E mult mai periculos. Are câteva mii de oameni la degetul mic.

— Ai de gând să-i oferi un târg când vă veţi întâlni?

— N-avem nici un târg pentru el, zise Vail. Vreau doar să văd duşmanul de aproape. Vreau să judec singur împotriva cui luptam.

Latimore asculta, dar, ca de obicei, opera pe propria sa lungime de undă.

— M-am gândit foarte mult la ucigaş, zise el. Am o idee pe care aş vrea s-o încerc.

Vail ridică din umeri.

— E treaba ta. De când mă întrebi?

Toţi chicotiră.

— Vreau să spun, acum.

— O, bine, de ce nu?

— Jimmy, cine este şeful Spionajului Armatei?

Hines se duse la computer, apăsă câteva taste şi informaţia apăru pe ecran.

— Colonelul Otis Maraganset. Şaizeci şi unu de ani. E în slujbă de patru ani, încearcă să iasă la pensie general, peste doi ani.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Direct?

Latimore încuviinţă din cap.

— Îl sun şi îi spun că asistentul procurorului general, Harrison Latimore, vrea să vorbească cu el într-o problemă importantă. Crezi că-mi va răspunde?

Hines începu să râdă.

— Latimore, nimeni nu ignoră un telefon dat din biroul procurorului general.

— Hai să încercam. Mă duc în biroul din spate. Jimmy poate da convorbirea la difuzoare, ca să o auziţi şi voi.

— Asta nu e chiar legal, îi aminti Naomi.

Latimore zâmbi şi-i făcu cu ochiul.

— O să fie doar o conversaţie prietenească. Nu e mare lucru.

— Domnule colonel Maraganset, sunt Harrison Latimore. Sunt asistent al procurorului general, ataşat echipei domnului procuror special, Martin Vail.

— Da, domnule Latimore, cu ce vă pot fi de folos?

— Procurorul general, adică generalul Castaigne şi domnul Vail au nevoie de nişte informaţii, domnule colonel. Mi s-a spus că dumneavoastră sunteţi persoana cu care trebuie să vorbesc.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule. Ce fel de informaţii?

— Este o problemă de personal, mergând până la sfârşitul anilor şaizeci, începutul anilor şaptezeci.

— Vietnam?

— Da. În special referitor la unităţile de spionaj care operau pe teren.

— Nu sunt sigur că eu...

— Lăsaţi-mă să fiu mai concret. Unităţile de elită.

— Unităţile de elită?

— Da, domnule. Nu ne interesează numele oamenilor care serveau în acele unităţi, ştiu că sunt secrete. Am vrea numele ofiţerilor de legătură care lucrau cu... ă... proiectele.

— Hmmm, e puţin cam riscant. De fapt, existau zvonuri despre unităţi care lucrau pe teren, dar...

— Ei, haide, domnule colonel, ştim totul despre Proiectul Fantomă şi celelalte. Nu există dosare, nu s-a întâmplat, etcetera, etcetera... nu acestea sunt informaţiile pe care le doreşte procurorul general. Ea vrea, pur şi simplu, numele ofiţerilor de legătură care au lucrat cu ei. Câţi pot fi?

— Acestea sunt informaţii secrete, zise tăios colonelul.

— Înţeleg. Ei bine, aş putea să vă conving să-i daţi un telefon generalului Castaigne şi să-i explicaţi acest lucru personal? Am numărul şi aici şi...

— Nu va fi nevoie, zise Maraganset grăbit.

— Sunt mai bine de treizeci de ani, domnule colonel.

— Vă las să vorbiţi cu sergentul meu major, Steve Kosloski. Sunt sigur că el poate obţine datele mult mai repede decât mine. Este grabnic?

— O ştiţi pe doamna procuror general, îşi primeşte chiar şi poşta cu avionul de noapte.

— Corect. Aşteptaţi o secundă, domnule.

— Mulţumesc foarte mult, domnule colonel. Sunt sigur că generalul Castaigne va aprecia colaborarea dumneavoastră.

Îl lăsară să aştepte treizeci de secunde.

— Domnule Latimore, la telefon sergentul Kosloski.

— Bună dimineaţa, sergent. Ţi-a spus domnul colonel de ce avem nevoie?

— Da, domnule. Cred că a subliniat că aceste informaţii sunt delica...

— Înţeleg asta, îi tăie Latimore vorba. Nu va şti nimeni despre asta. Este doar punctul de plecare, datele nu vor fi expuse public.

— Bine, domnule. Am nevoie de puţin timp. Nimic din materialul acesta nu este în computere.

— Cât va dura?

— Sunt sigur că le voi avea până la sfârşitul zilei.

— Ookay...

— Poate chiar mai repede. Este o prioritate.

— Bine, sergent. Să-ţi dau numărul faxului.

— Aş prefera să nu-l trimit prin fax, domnule. Ce-ar fi să vă sun şi să vă spun numele la telefon?

— Ar fi perfect, sergent.

25

Era o zi pe care Vail n-avea s-o uite niciodată, nu numai pentru că îşi întâlnea adversarul faţă-în-faţă, ci şi pentru că, pentru prima dată, după foarte mult timp, avea să dea un sens spiritual frumuseţii ţării, ale cărei legi depusese un jurământ să le apere.

Plecaseră din Chicago înainte de ivirea zorilor, iar soarele care răsărea urmărea avionul peste Wisconsin, colţul sudic al Minnesotei şi al Dakotei de Sud. Acum, marele avion şuiera peste centrul Montanei, spre Missoula şi Munţii Stâncoşi. Urmărea ceea ce este cunoscut drept „Linia Înaltă" a Montanei, care se întindea de la câmpiile din estul Montanei spre vest, spre Stâncoşii nordici.

Firestone ar fi putut fi preşedintele Camerei de Comerţ a statului. El îl întreţinu pe Vail în timp ce luau micul dejun. Între înghiţituri de mâncare şi cafea, îi descria pământul care aluneca sub ei şi istoria lui.

Cu mult timp înainte ca marele Columb să descopere Americile, triburile Blackfeet, Assiniboine, Cree, Cheyenne nordici şi Nez Perce cutreierau marile câmpii ale Montanei, vânând şi pescuind în susul râului Missouri, cu liberă trecere peste „Linia Înaltă".

Vail era ameţit de frumuseţea colţuroasă a regiunii Big Sky, încă abundentă în viaţa sălbatică, grâne, cai, cocoşi de luptă şi spaţii deschise

uimitoare. La sud de avion se afla şerpuitorul râu Yellowstone, iar dincolo de el bogatele în aur Black Hills, unde Custer îşi întâlnise destinul, la Little Bighorn, creând un mit care încă persista.

Firestone cunoştea istoria, mai ales când era vorba de americanii indigeni.

În anii de după 1870, pentru a face loc coloniştilor albi, guvernul SUA vânase şi învinsese triburile indiene din Montana, unul după altul. Guvernul minţise, înşelase şi încălcase propriile tratate cu indienii, închizând triburile marilor câmpii în rezervaţii pe cele mai sărace pământuri.

Nez Perce erau încă cei mai mari călăreţi, luptători şi vânători. În 1877, când guvernul SUA încercase să-i alunge de pe pământurile lor din Wallowa Valley, Utah, şi să-i izoleze într-o rezervaţie stearpa, aridă, din Idaho, liderul lor, elocventul şef Joseph provocase SUA:

„Pământul a fost creat cu ajutorul soarelui şi ar trebui lăsat aşa cum era. Pământul şi cu mine avem aceeaşi minte. Măsura pământului şi măsura trupurilor noastre este la fel. Nu mă înţelegeţi greşit, ci înţelegeţi-mă pe deplin cu referirea mea la afecţiunea mea pentru glie. N-am zis niciodată că pământul e al meu, să fac orice doresc cu el. Cel ce are dreptul să dispună de el este cel ce l-a creat. Pretind dreptul de a trăi pe pământul meu şi vă acord acelaşi privilegiu să trăiţi pe al vostru."

Când au fost trimise trupele să-i mute pe Nez Perce, şeful Joseph a fugit spre graniţă canadiană şi libertate. Şi-a condus tribul într-o bătălie de retragere de două mii de kilometri cu Armata SUA. Timp de trei luni şi-au folosit cunoştinţele despre munte şi capacităţile de supravieţuire în bătălie, pentru a învinge şi depăşi Batalionul al şaptelea de infanterie U.S. Dar la Bear's Paw, doar la patruzeci şi doi de kilometri de Canada, batalionul i-a prins din urmă pe Nez Perce. După o bătălie sângeroasă de patru zile, un şef Joseph

epuizat şi demoralizat şi-a chemat tribul înconjurat şi le-a zis:

„Ascultaţi-mă, şefii mei, sunt obosit. Inimă mea este bolnavă şi întristată. De unde stă soarele acum, nu voi mai lupta niciodată."

Armata, ca de obicei, şi-a încălcat promisiunea faţă de Nez Perce că se pot întoarce acasă. În loc de asta, ceea ce a mai rămas din trib a fost trimis într-o rezervaţie, în Oklahoma, unde şeful Joseph a murit trădat, cu inima sfărâmată. Dar trei sute din tribul marilor câmpii au scăpat la Bear's Paw şi au ajuns în Canada.

Stră-stră-străbunicul lui Sam Firestone era unul dintre ei.

— A fost holocaustul nostru, zise Firestone. Politicienii au practicat cel mai rău tip de genocid. Ne-au distrus mândria şi moştenirea culturală. Au scos în afara legii dansurile noastre religioase şi religiile noastre tribale. Ne-au interzis să vorbim propria noastră limbă. Dar supravieţuitorii, ca stră-stră-străbunicul meu, au păstrat tradiţiile vii şi le-au transmis din generaţie în generaţie şi, în final, unii dintre noi le-au adus înapoi în ţara lor natală.

— Practici acea religie? întrebă Vail.

— Eu cred că americanii indigeni au dreptate. Ei cred că spiritele sunt în natură – pământul, cerul, soarele, vântul. Credinţa lor este legată de natura lucrurilor. Dumnezeu este o prezenţă indescriptibilă. Mi se pare că are mai mult sens decât să cred că o navă spaţială te va duce în ceruri sau să mă rog la o fiinţă umană a cărei mamă a fost virgină. Dar aceasta este doar părerea mea.

Vail nu-i răspunse. Se uită înapoi la pământ, apoi în faţă, spre culmile Bitterroot şi Anaconda ale Munţilor Stâncoşi. Pentru o clipă, simţi marea putere a unei religii care preţuia şi onora frumuseţea sublimă a naturii. Când avionul survola aeroportul Missoula, el se trezi la realitatea misiunii sale. Se gândi un moment la Jane şi la Magoo, care îl aşteptau la Chicago, apoi

adrenalina îi aprinse inima şi începu să se pregătească mental pentru confruntarea care îl aştepta.

Firestone făcuse toate aranjamentele. Urma să-l întâlnească pe Engstrom şi pe ajutoarele lui într-un restaurant numit „Retragerea", pe care Sam îl descria ca fiind o cabană izolată pe un teren de lângă Fort Yahweh, la vreo treizeci şi cinci de kilometri sud-vest de Missoula, foarte aproape de graniţa cu Idaho.

Când mergeau pe Şoseaua 93, la un moment dat, Firestone arătă drept înainte.

— Trecătoarea Lost Trail este mai jos, acolo, cam la cincizeci de kilometri, zise el. Putem da o fugă până acolo după întâlnire, dacă vrei să arunci o privire.

După doi kilometri, maşina ieşi de pe şoseaua principală şi o luă pe un drum îngust de ţară, printre copaci, spre munţii care se înălţau abrupţi în faţa lor.

— Trage pe dreapta un minut, zise Vail. Să fac pipi.

Firestone opri maşina pe marginea drumului. Pădurea era la patru metri distanţă, şi Vail făcu câţiva paşi în faţa maşinii pentru a se uşura. Cum stătea acolo, simţi deodată că era privit. Un fior rece îi trecu pe spate. Se întoarse încet şi îşi miji ochii în umbra întunecată a pădurii dese. Ochii aveau formă de migdală, aveau culoarea aurului şi aparţineau unui lup alb. Acesta părăsi marginea copacilor, cu răsuflarea scoţând aburi prin gura deschisă, neluându-şi ochii din ochii lui Vail. Vail parcă prinsese rădăcini. Gura i se uscase. Apoi lupul îşi ridică încet capul şi un urlet trist îşi făcu auzit ecoul prin pădure.

Să stea nemişcat?

Să fugă?

Un moment mai târziu, un al doilea lup păşi tăcut în lumină, urmat de două animale mai mici, evident puii lor. Stăteau în spatele marelui lup alb

şi se uitau fix, cu toţii, la Vail. Acesta se retrase încet spre maşină şi, în timp ce făcea asta, mica haită de lupi merse în aceeaşi direcţie, încă urmând marginea pădurii. În acelaşi timp, Firestone lăsă maşina să alunece înainte şi deschise portiera. Când ajunse lângă el, Vail sări înăuntru şi trânti uşa.

În timp ce Firestone pornea, lupul cel alb ieşi de sub protecţia copacilor şi merse pe lângă maşină câţiva metri, apoi se opri şi se întoarse în pădure.

— Ce dracu' a fost toată chestia asta? zise Vail fără suflare.

— Lupii sunt animale foarte curioase, zise Firestone.

— Curioase? Inima mea e gata să-mi rupă o coastă.

— Nu voia să-ţi facă rău. Lupii nu atacă fiinţele umane.

— Ţi-e uşor să spui asta, nu tu erai acolo cu fundul în vânt. Şi cu urletul ce-a fost?

— Şi-a adus familia să te cunoască, Martin. Cred că a văzut ceva special la tine. Lupii sunt creaturi foarte mistice. Se opri o clipa şi adăugă: Poate ţi-a mirosit urina. Pot să miroasă ceva de la trei-patru kilometri depărtare şi pot auzi până la un kilometru şi ceva. Chicoti. Poate a fost atras de tine.

— Norocosul de mine!

— Lupii au cea mai complexă ordine socială dintre toate animalele existente acum. Se unesc pentru toată viaţa, îşi învaţă puii să se joace, au un simţ al umorului grozav şi sunt curioşi din naştere. Eram sus în Stâncoşi, cu mulţi ani în urmă, urmărind un elan. Stăteam sub un copac, ţinându-mi răsuflarea când apare lupul ăsta. Era cam la cincisprezece metri distanţă. Ştia că sunt acolo, dar nu-i păsa. S-a oprit într-un luminiş şi apoi a făcut cel mai tâmpit lucru. A privit cum se deschide o margaretă. A privit-o, apoi şi-a frecat nasul de ea,

şi-a ridicat o labă şi a atins-o. Apoi s-a dus pe drumul lui. Frumoasă amintire.

— Grozav. Lupul Ferdinand.

— Nez Perce cred că ei sunt cele mai spirituale creaturi. Calea Lactee este numită Drumul Lupului. Îi conduce pe soldaţii căzuţi de pe cai în Ceruri. Ei pot simţi puritatea spiritului uman. Tu ai o inimă pură, Martin?

— Nu ştiu cât este de pură. Acum bate să-mi spargă pieptul.

Firestone râse.

— Oricum, Fratele Lup a fost, cu siguranţă, atras de tine. Şi-a adus întreaga familie să te cunoască. Sau... poate şi-a chemat haita să se uite pentru ultima dată la tine înainte să ţi se zboare capul de pe umeri.

— O, mă calmezi foarte tare, mulţumesc.

— Hei, dacă mori tu, mor şi eu, exact lângă tine. Îi zâmbi lui Vail. Bine ai venit în Montana.

După câteva clipe înconjurară un pâlc de pini înalţi şi Vail văzu destinaţia, o clădire din piatră şi lemn cu un singur etaj, stând solitară în luminiş, cu munţii ridicându-se abrupţi la câţiva kilometri în spatele ei. Opt sau zece maşini erau parcate la întâmplare în jurul ei şi fumul se ridica leneş din coş. Un drum prost, noroios din cauza zăpezii ducea spre spatele ei. Lângă autostradă stătea un bărbat în pantaloni de camuflaj şi o pufoaică cu margine de blană, cu o puşcă de 30-30 prinsă peste piept, şi alţi doi cu puşti la uşa de intrare în restaurant. O firmă scrisă de mână, mică, atârnată deasupra uşii anunţa: RETRAGEREA.

Firestone opri maşina când soldatul ridică mâna.

— Drace, e doar un puşti, zise Vail.

— Da, îi cresc de mici.

Firestone lăsă geamul. Tânărul se aplecă şi-i studie pe amândoi. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece-şaisprezece ani, primele fire de barbă îi ieşeau pe bărbie şi pe obraji.

Firestone îi arătă insigna.

— Mă numesc Sam Firestone, Serviciul de şerifi SUA. Acesta este asistentul procurorului general, Martin Vail, zise el formal.

— Sunteţi înarmat, domnule? întrebă băiatul cu o voce care nu era aşa de aspră cum ar fi vrut el.

Firestone se întinse calm, îşi desfăcu haina şi o dădu la o parte. Purta un pistol Glock de 9 mm sub braţul drept.

— Va trebui să mi-l daţi mie, zise băiatul, coborându-şi vocea cu o jumătate de octavă.

— Îmi pare rău, fiule. Sunt şerif SUA. Nu-mi dau arma nimănui.

Băiatul era încurcat de această remarcă. Se uită spre cele două gărzi de la restaurant, apoi se decise să acţioneze ca un adult şi să rezolve singur situaţia.

— Atunci, nu puteţi merge mai departe, zise el.

Firestone arătă spre vehiculele parcate în jurul restaurantului.

— Judecând după maşini, sunteţi mult mai mulţi decât noi. Dar... Băgă mâna stângă în haină, luă Glock-ul şi-i scoase încărcătorul, îl goli şi apoi îl puse în buzunar. Aşa îţi convine?

Băiatul îl privi câteva secunde, apoi scoase din buzunar un telefon celular şi formă un număr. Unul dinte bărbaţii de la uşa restaurantului răspunse.

— Sunt Ricky. Ei sunt, zise băiatul. Şeriful are la el pistolul, dar e gol.

Ascultă un moment şi apoi dădu din cap. Una dintre cele două gărzi de la uşa restaurantului îi făcu semn cu mâna lui Firestone să intre.

— Mulţumesc, zise Firestone către soldatul cel tânăr şi conduse pe drumul acoperit de zăpadă, ocoli şi parcă cu faţa spre şosea.

— În caz că trebuie să plecăm în grabă, zise el încet.

Vail se fâţâi stingherit pe scaun.

— Dacă trebuie să plecăm în grabă, nu vom ajunge atât de departe.

— Nu vor începe un război aici, zise Firestone în timp ce mergeau spre sala de mese, picioarele lor făcând zăpada să scârţâie.

— Asta e o garanţie?

— Nimic în viaţă nu e o garanţie.

— Tot timpul mă încurajezi, nu-i aşa, Sam?

Şeriful zâmbi.

— Drace, zise el, vei putea să le povesteşti nepoţilor despre ziua asta.

— Ăsta e un truc. Nici măcar n-am copii, ce să mai zic de nepoţi?

— Nu e niciodată târziu să începi.

— Sunt un băiat de la oraş, Sam. N-am fost crescut pentru chestiile astea din Vestul Sălbatic.

— Nici asta nu e prea târziu de început. Şi apoi eşti fermecat, Martin. Fratele Lup a zis asta.

— Poate l-ai înţeles greşit.

— Nu cred.

Şeriful scoase o pungă de tutun, rupse o bucăţică şi o lipi sub buza de jos.

— Te adaptezi pe unde te duci, Sam. Vorbeşti ca Billy the Kid. Mesteci tutun.

— Ţara mea natală, îmi revin repede. Vrei să mesteci?

— Mulţumesc, oricum. Încă mai încerc să mă las de fumat. Mă întreb câţi oameni a adus Engstrom cu el?

— Cincisprezece sau douăzeci, judecând după maşini.

— Destul de mici şanse.

— Tu ai făcut târgul. Hai să-l păcălim pe fraier.

Când ajunseră la uşă, cele două gărzi îi opriră. Înainte să zică ceva, Firestone scoase pistolul şi li-l arătă. Îl ţinea sus în faţa lor.

— Tot trebuie să vă percheziţionez, domnule, zise unul dintre bărbaţi, politicos. Era un bărbat antrenat, de vreo treizeci de ani, care purta

pantaloni de camuflaj şi o jachetă grea de piele, cu dungi de sergent cusute pe mânecă.

— Generalul este înarmat? întrebă Vail înainte ca omul să vină spre el.

Remarca îl luă prin surprindere pe Firestone şi îl uimi pe sergent.

— Ce-aţi spus? zise sergentul, ezitând.

— Dacă nu ai încredere în cuvântul unui procuror general, va trebui să-l percheziţionăm şi noi pe General.

— Nu prea cred.

— Atunci, ori deschizi uşa, ori plecăm.

Sergentul se holbă la Vail, frământând în cap toate opţiunile pe care le avea.

— Este frig aici, sergent. Hotărăşte-te.

Sergentul dădu negativ din cap, dar, în cele din urmă, deschise uşa. Vail intră primul şi stătu în cadrul uşii. Era o cameră cu tavanul jos, în forma de L, cu un bar şi un grătar la dreapta, şi mese, şi separeuri în faţa lui. Era întuneric, iar singura lumină venea prin ferestre. Când ochii i se obişnuiră cu nivelul luminii, Vail văzu un cap de elan şi un păstrăv curcubeu agăţate pe un perete. Lângă uşă era o jumătate de duzină de cârlige cu potcoave vechi de cal agăţate de ele. Locul mirosea a cafea şi a slănină proaspăt gătită. Mesele din faţa lui erau goale, cu excepţia uneia dintr-un colţ întunecat, ocupată de doi bărbaţi. Unul din ei era slab ca o sperietoare de ciori, celălalt era solid, cu o barbă de mormon. Purta ochelari de soare în colţul foarte slab luminat. Barul era înţesat cu oameni în uniforme de camuflaj, care fie că stăteau pe scaune, fie că stăteau în picioare lângă tejghea. Un bărbat înalt, aspru, cu vulturi de colonel pe umărul pufoaicei, stătea în picioare în faţa lor.

— Domnilor, sunt colonelul Shrack, zise el cu o voce tăioasă. Se uită peste umărul lui Vail şi dădu din cap către Firestone. Generalul vrea să vorbească doar cu domnul Vail. Domnule

Firestone, puteţi sta cu mine la această masă, dacă vi se pare acceptabil.

— Perfect, zise Vail.

— Îi voi spune că sunteţi aici.

Shrack merse la un separeu din colţ şi se aplecă, vorbindu-i unui om chel, cu capul ca un glonţ, care stătea cu spatele spre intrare. Firestone se aplecă spre Vail şi-i şopti:

— Am ajuns la şaisprezece, numărându-i pe Shrack, Metzinger, Rentz, Bollinger, Rainey şi Generalul.

— Gaşca e toată aici şi în uniforme.

— Ai avut dreptate, se dă mare.

Shrack se întoarse lângă ei.

— Urmaţi-mă, domnule Vail.

Îl conduse pe Vail la separeul unde stătea Generalul. Era mai solid decât îşi imaginase Vail şi arăta mai tânăr. Era într-o condiţie fizică perfectă, cu umeri laţi şi un gât de taur, complet chel, cu sprâncene negre şi groase ce-i umbreau ochii adânci, cruzi, care-l fixară pe Vail şi rămaseră aşa.

Se ridică, era cu câţiva centimetri mai înalt decât Vail, iar mâna lui o acoperi pe a lui Vail, prinzând-o precum un şarpe un iepure.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Vail, zise el cu o voce atât de răguşită, încât părea că avea o continuă durere de gât.

— Şi a mea, Generale.

— Luaţi loc. Doriţi o gustare? Cafea?

— Cafeaua ar fi grozavă.

Engstrom făcu un semn din mână, dar nu-şi luă ochii de la Vail.

— Am auzit că sunteţi un fel de avocat, zise el.

— Un fel, zise Vail şi zâmbi.

— Şi acum lucraţi în biroul procurorului general.

— Corect.

— Femeia aia, Azimour, chiar ţi-a înfipt un spin în labă, nu-i aşa?

Zise asta fără vreo urmă de sarcasm sau batjocură.

— N-am spus niciodată mai mult decât „bună" unui reporter.

— Eu am încercat să nu le spun nimic.

Unul dintre oamenii lui Engstrom puse o cană mare de cafea şi o ceşcuţă cu lapte în faţa lui Vail.

— Aţi făcut un drum lung, domnule Vail. Trebuie să fie important ce aveţi de spus.

— Cred că da.

— Ei bine... Îşi ridică mâinile lateral, cu palmele în sus... eu sunt aici.

— Am de gând să pun toate cărţile pe masă, Generale. Acum zece zile, un convoi cu arme al Armatei a fost atacat în trecătoarea Lost Trail. Zece soldaţi americani au fost ucişi şi lăsaţi în saci pentru cadavre. Vreo două zile mai târziu, George Waller, alias Ralph Anderson, a fost asasinat în Ohio de către un puşcaş profesionist. Se afla în programul de protecţie a martorilor. Există câteva fire care leagă cele două crime. În primul caz, trecătoarea Lost Trail se află pe teritoriul dumneavoastră. În al doilea, Waller era un potenţial martor al guvernului împotriva Sanctuarului. Nici un alt grup sau persoană pe care o cunoaştem nu avea vreun motiv să-l omoare pe Waller decât gruparea dumneavoastră.

— Este o biserică, domnule, nu o grupare. O biserică creştină.

— A mai fost lăsat şi un mesaj codificat la scena ambelor crime. Cifre. Doi-trei-treisprezece. Se refera la capitolul şi versetul din Vechiul Testament care explică folosirea cuvântului „Yahweh" în loc de Dumnezeu. După cum sunt sigur că ştiţi, acesta este şi numele taberei dumneavoastră.

În restaurant era o tăcere de mormânt, cu excepţia sfârâitului slăninei pe grătar. Nimeni nu mişca. Sam Firestone îşi dori brusc să fi avut pistolul încărcat.

— Cât despre „acesta fiind *teritoriul* nostru", noi nu suntem o bandă de cioroi de pe stradă. Noi nu avem un teritoriu, aceasta se întâmplă să fie parohia Sanctuarului.

— După câte spune omul dumitale, Abraham, este o armată creştină.

— El nu este omul meu, domnule Vail.

— Îi sponsorizezi emisiunea radio.

— Şi acum asta e împotriva legii? Guvernul sionist a scos, în cele din urmă, în afara legii, Întâiul Amendament?

— Predicile lui violente pot fi interpretate ca o violare a anumitor statute federale.

— Nu cred.

— Am spus „interpretate", domnule.

— Despre asta este vorba? Fratele Abraham spune adevărul, şi deodată biserica mea este suspectă de...?

Lăsă fraza suspendată.

— Generale, este vorba despre o serie de ilegalităţi grave. Nu este garantat nicăieri în Constituţie dreptul să ucizi şi să furi.

— Cu excepţia vremurilor de război. Toate înţelegerile cad în timp de război, domnule Vail.

— O? Mi-a scăpat ceva? Sunteţi în război cu Statele Unite?

— E o figură de stil.

— Chiar vreţi să vă conduceţi oamenii împotriva Statelor Unite? Sunteţi un patriot, Generale, un erou de război. Vreţi să sugeraţi că vă veţi conduce oamenii într-un război împotriva ţării pe care aţi servit-o cu onoare?

— Cu onoare, da, mârâi el. Ştiţi ce am făcut în 'Nam? Ştiţi ce am făcut în Operaţiunea Furtună în Deşert?

— Ştiu despre Fantome. Mai ştiu că Serviciul Secret a făcut pierdute urmele acestor oameni, după Nam. Ştiu că unii dintre ei au devenit mercenari în comunitatea spionajului internaţional. Agenţi necinstiţi, asasini cu sânge rece, operaţiuni

murdare, orice vreţi. Au apărut în Nicaragua, Guatemala, oriunde slujba era destul de murdară şi banii pe măsură.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, mai ştii că cel mai mare client al lor a fost propriul lor guvern, guvernul care i-a antrenat, le-a furat tinereţea şi sufletele, apoi le-a dat drumul şi i-a folosit în scopuri personale. Ştiai şi asta?

Vail nu-şi trădă surpriza. Se uită la General câteva secunde, apoi dădu încet din cap.

— Ar fi o presupunere naturală.

Engstrom se aplecă peste masă şi zise cu o şoaptă aspră ca o pilă:

— Eu le-am salvat sufletele. Le-am oferit mântuirea, iertarea lui Hristos. Le-am oferit ocazia să mărşăluiască împotriva diavolului.

— Şi diavolul este guvernul SUA?

— Slujbaşii sunt servitorii lui. Ştii pentru cine lucrezi, de fapt, domnule Vail? Pentru guvernul sionist. Pentru evrei. Pentru cioroi. Pentru irlandezii păcătoşi din Boston. Pentru desfrânaţi şi beţivi. Noi suntem soldaţi creştini antrenaţi şi imaculaţi, domnule, genul de bărbaţi şi femei care vor muri de cea mai cumplită moarte înainte să scape vreun cuvânt duşmanului sau să se predea.

— Este un exerciţiu în zadar, Generale.

— Serios? Citeşti Biblia, domnule Vail?

— Nu ca o carte de căpătâi.

— Ce ruşine! Ar trebui să arunci câte o privire din când în când. Eşti familiarizat cu „filistenii"?

Vail încuviinţă din cap.

— Jordan mi-a recitat partea aceea. David şi praştia lui împotriva uriaşului de trei metri. Nimic nu e imposibil pentru cei drepţi. Jordan mi-a spus toată povestea, Generale. Repet, ce pot face şase mii de soldaţi, cu excepţia unei crize de moment?

— Sunt între cincizeci şi o sută de mii de membri ai grupărilor miliţiei, domnule Vail. Cu simpatizanţii, numărul ajunge la un milion.

Aşteptând Apocalipsul să-i elibereze. Aşteptând Noua Revoluţie Americană pentru a-i ucide pe liderii politici, pentru a bombarda clădiri, pentru a începe lupta de gherilă pe străzi, pentru a refuza să plătească impozitele. Asta a început cu mult înainte să apar eu în scenă, domnule Vail.

— Dar acum sunteţi paratrăsnetul?

Ochii lui Engstrom scăpărară, iar buzele i se încreţiră. Se ridică, ridică pumnul spre tavan şi privi mânios spre Vail.

— Eu sunt profetul lui Yahweh! tună el. Domnul vorbeşte prin vocea mea! *Faceţi loc mâniei: căci este scris, Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, a zis Domnul.* Romani, Capitolul doisprezece, Versetul nouăsprezece.

În colţul opus al camerei, Firestone aruncă o privire scurtă la ceas. *Fă-o acum,* îşi zise în gând. *Fă-o, Martin.*

Vail căută în buzunarul interior, luă un mic pachet de documente şi le întinse pe masă, ca pe un pachet de cărţi de joc.

— Generale, acestea sunt mandate de percheziţie şi ridicare din Titlul Trei împotriva dumitale, a ofiţerilor-cheie şi a tuturor documentelor dumneavoastră bancare. Au fost semnate de un judecător federal. Ele mai permit şi o cercetare amănunţită a facilităţilor dumneavoastră, cunoscute drept Fort Yahweh.

Scoase un telefon celular şi formă un număr. Hardistan răspunse imediat.

— Sunt Billy. Suntem pe poziţii.

— A fost pus în cunoştinţă de cauză. Aşteaptă un moment. Vail se uită la Engstrom. Generale, la telefon este William Hardistan, director adjunct al FBI-ului. Vrea să-ţi spună două vorbe.

Întinse telefonul spre Engstrom. Generalul se uita la el de parcă ar fi fost un cărbune încins. În final, îl luă.

— Generalul Engstrom, zise el încet, cu sălbăticie.

În faţa Fortului Yahweh, Hardistan dădu ochii cu caporalul de la poartă. În spatele lui erau aliniate camioane Humvee şi transportoare de arme. Agenţi ATF, FBI şi lunetişti în veste antiglonţ şi jachete albastre erau aliniaţi ca o armată. Deasupra lor, elicoptere Nighthawk pluteau ca nişte lilieci în iad.

— Domnule, aici Hardistan, zise directorul adjunct la telefonul său celular. Ştiţi cine sunt.

— Desigur.

— FBI şi ATF sunt pe poziţii aici şi în alte şapte locuri numite în mandatele pe care tocmai vi le-a adus Vail. Nu vrem violenţă aici, Generale. Aţi fost pus în cunoştinţă de cauză. Acestea sunt mandate de percheziţie legale. Vă rog să-l sfătuiţi pe tânărul de la poartă – cred că numele lui este Starret – să se dea la o parte.

Engstrom nu răspunse imediat. Fusese păcălit şi o ştia. O confruntare în acest moment ar fi fost dezastruoasă.

În cele din urmă, zise:

— Pot să vorbesc cu Starret?

— Desigur. Hardistan îi întinse celularul caporalului. Comandantul dumitale vrea să-ţi vorbească, zise el.

Caporalul, un veteran greu încercat, se holbă la el, apoi luă telefonul.

— Caporal Starret, domnule.

— Starret, îmi recunoşti vocea?

— Desigur, domnule.

— Dă-te la o parte, caporal. Lasă-i să intre.

Caporalul păru şocat, chiar dacă ştia că erau doar o mână de oameni în bază.

— Da, domnule.

Engstrom îi înapoie telefonul lui Vail, care întrerupse legătura.

În cel mai întunecat colţ al camerei, în spatele ochelarilor de soare, ochii lui Abraham sclipeau uitându-se de-a curmezişul camerei spre omul pe care-l ura mai mult decât îl iubea pe Satana. *E la cinci metri distanţă,* gândi el. *Un glonţ ar fi de ajuns.*

— Nu mai vreau alt Waco sau Ruby Ridge, Generale, zise Vail.

— Aş putea să vă iau ostatici chiar acum.

— Aţi putea, dar ar fi o mişcare prostească, şi o ştiţi. Totul s-ar sfârşi aici, în mijlocul ţinutului nimănui. Întregul dumitale stat major este în această cameră. Vail formă un număr pe celular şi aşteptă răspunsul. Ieşim, zise el. Îl închise, băgă antena în lăcaşul ei şi puse telefonul în buzunar. Două elicoptere Nighthawk ne aşteaptă la câteva sute de metri de aici, zise el, arătând vag spre spatele restaurantului. Se vor supăra foarte tare dacă nu plecăm acum. Se ridică şi-şi puse haina. A fost o plăcere, Generale.

— Eşti mult mai viclean decât am fost lăsat să cred, zise Engstrom, ochii reci îngustându-i-se.

— Ai un serviciu de spionaj prost.

Vail ieşi pe uşă, urmat de Firestone.

Engstrom se ridică şi privi pe fereastră maşina care ieşea pe drumul spre autostradă. Din umbră, Abraham îşi căută drumul, ciocănind cu bastonul pe podeaua restaurantului. Se opri în spatele generalului şi se aplecă aproape de urechea acestuia.

— Trebuie să fie omorât, Generale, şopti el.

— Asta nu va schimba nimic.

— Îi va opri, îi va încetini. Tot ce ne trebuie este încă puţin timp. *Şi îmi voi întoarce faţa împotriva ta şi vei fi înjunghiat în faţa duşmanilor tăi şi cei ce te urăsc vor domni peste tine.* Leviticul, Capitolul douăzeci şi şase, Versetul şaptesprezece.

Engstrom privi maşina virând pe autostradă şi îndreptându-se spre Missoula. Un minut mai târziu, unul dintre elicoptere se ridică spre vârfurile copacilor şi plecă după ea. Maxilarul lui Engstrom se strânse.

— Atunci, aşa să fie, zise el.

26

Era aproape zece şi jumătate când Billy Hardistan îşi prezentă legitimaţia agenţilor de la Serviciul Secret şi intră prin intrarea de serviciu a Hotelului Mayflower. Intră prin bucătărie şi se legitimă din nou când ajunse la scări. Din sala de bal aglomerată de contribuabilii politici, care plătiseră o mie de dolari ca să mănânce un pui aţos cu sparanghel şi să-şi aducă omagiile celei mai puternice fiinţe umane din lume, îl putea auzi pe preşedinte rostind un discurs înflăcărat.

Hardistan urcă pe scări până la etajul al treilea. La uşa apartamentului de pe colţ, care era refugiul lui Pennington, se aflau doi agenţi secreţi. În acest apartament aveau loc întâlnirile care nu se aflau pe agenda zilnică.

Hardistan salută din cap şi-şi prezentă din nou legitimaţia.

— Vă mulţumesc, domnule Hardistan, zise unul din agenţi.

— A mai venit cineva?

— Da, domnule, procurorul general şi domnul Hooker.

Hardistan salută şi intră în apartamentul cu trei dormitoare, care era mobilat cu gust cu piese americane vechi. Hooker şi Castaigne îşi turnaseră câte ceva de băut şi stăteau faţă în faţă pe canapelele separate de o măsuţă de cafea.

— Bună, Billy, zise Castaigne, înseninându-se când el intră.

— Marge, Claude, zise omul de la FBI, dând din cap.

Hooker zâmbi şi-şi ridica paharul în semn de bun venit.

— Cum se descurcă acolo, jos? întrebă el.

— Se pare că încheie acum, răspunse Hardistan.

Îşi puse valiza pe masă, scoase din ea un plic mare şi telefonul celular, îi ataşă un casetofon mic şi formă un număr.

— Ecoule, sunt Antrenorul. Ai înregistrarea? Bun, casetofonul meu funcţionează, pune caseta, te rog. Ascultă câteva minute, apoi zise: Excelent. Mulţumesc, Ecoule.

Deconectă telefonul şi casetofonul.

— Ce e? zise Hooker.

— Şi mai mulţi.

— Hristoase!

Hardistan scoase o casetă video şi mai multe fotografii mari şi le întinse pe masă. Hooker şi Castaigne veniră lângă el şi se uitară supăraţi la ele.

— Dumnezeule, zise Hooker. Ce urmăreşte puiul ăsta de căţea?

— Se pregăteşte să-şi apere muntele, zise Hardistan, aproape indiferent.

— De când a devenit muntele *lui?* mârâi Hooker.

Înainte ca Hardistan să poată răspunde, uşa se deschise şi intrară doi agenţi ai Serviciului Secret. Verificară toate camerele, băile şi ferestrele, apoi îl escortară pe preşedintele Pennington înăuntru.

— Bună seara tuturor, zise preşedintele când intră în cameră.

Era evident energizat de discurs.

— Cum a mers? întrebă Hooker.

— Grozav. Sala plină. Comitetul Naţional ar trebui să-mi mulţumească. Deci, Billy, cum stăm?

— Aceste fotografii au fost făcute pe la ora 16:00. Ora Munţilor. AWACS tocmai a mai

încheiat un zbor. Am o casetă video a acestuia, dar aceste fotografii vă vor ajuta să vă orientaţi.

Erau opt fotografii în total. Patru erau luate de la nouă mii de metri, celelalte patru erau instantanee mărite digital ale aceleiaşi zone. Hardistan descrise terenul în timp ce ceilalţi priveau fotografiile luate de sus ale taberei lui Engstrom. Priveau în jos direct de la nouă mii de metri. În partea stângă a fotografiilor verticale, spre est, era Fortul Yahweh, un ciorchine de clădiri înconjurate de un gard înalt. Ridicându-se abrupt la marginea campusului era un munte ca un turn, cu un pisc de trei mii de metri.

Jumătatea de sus a muntelui era acoperită de o pădure deasă de pini, aproape până la creasta colţuroasă, acoperită cu zăpadă. Partea de jos a muntelui era o prăpastie, o înşiruire de stânci ascuţite şi cascade care cădeau liber aproape până la bază. Un drum îngust şerpuia pe o parte a muntelui, către un mic platou cam la jumătatea distanţei până în vârf. Un podeţ trecea peste una dintre prăpăstii, către o şa la marginea stâncilor.

Şaua marca limita inferioara a terenului de antrenament al Sanctuarului, un teren abrupt, accidentat, pentru lupta de supravieţuire, de trei kilometri lăţime şi un kilometru înălţime. Sub acest platou erau stâncile înfricoşătoare care străjuiau deasupra Fortului Yahweh.

Partea din spate a muntelui, care marca graniţa dintre Idaho şi Montana, era chiar şi mai periculoasă, o serie de gropi adânci şi prăpăstii legate prin platouri.

— Înspăimântător, zise Castaigne cu o teamă respectuoasă.

— Chiar mai mult de atât, răspunse Hardistan. Puteţi folosi aceste fotografii pentru a vă orienta, în timp ce voi pune această casetă. Aceasta a fost înregistrată acum treizeci de minute.

Hardistan introduse caseta în videocasetofon şi apăsă pe buton. Aceeaşi imagine a fortului şi a

muntelui aluneca pe sub avion, în timp ce un specialist în identificare descria scena pe un ton monoton, dar eficient.

— Lunetistule, aici este Ecou Unu.

— Te-am recepţionat, Ecou Unu. Ne primeşti transmisia?

— Tare şi clar, Lunetistule. Înregistrăm.

— Am înţeles, Ecoule. Aici este Lunetistul în drum spre sud de graniţa canadiană, peste graniţa Idaho-Montana. Altitudine trei mii de metri, viteză cinci sute. Timp:19:41 Standardul Munţilor.

— Am înţeles.

— Mă apropii de ţintă. Mă recepţionezi?

— Afirmativ. Dumnezeule, parcă ar fi furnici.

La mare distanţă, senzorii de căldură înregistrau nişte picăţele, ca nişte puncte de vărsat mişcătoare, pe tot muntele.

— Vom face o schemă pe caseta video şi vom face o numărătoare exactă. Se pare că s-au dublat astă-noapte. Mărim la o scară de zece la unu.

Camera mări imaginea la o sută de metri peste vârful muntelui James. Furnicile se dovedeau a fi figuri albe, mişcătoare, pe fundalul întunecat al pădurii.

— „Furnicile" acelea sunt soldaţii lui Engstrom, Ecou Unu.

— Am înţeles. Ce sunt dreptunghiurile acelea jos, la poarta de intrare?

— Autobuze şcolare. Cu treizeci şi opt de pasageri, chiar până la cincizeci, stând în picioare. Acelea trei au adus probabil 135-150 de persoane.

— Se mişcă.

— Se duc să mai ia o încărcătură. Şi barăcile acelea, clădirile lungi din partea din spate a taberei, adăpostesc fiecare câte nouăzeci de oameni. Asta fac încă 270.

— Ce sunt liniile acelea subţiri care se văd pe toată suprafaţa muntelui?

— Este sârmă. Priviţi în pătratul din dreapta-sus al ecranului.

— Am înţeles.

— Este un grup de trei-patru oameni în jurul unui copac. Întind sârmă. Imaginile noastre arată că este sârmă ghimpată. În pătratul din stînga-jos un om singur se pare că îngroapă un dispozitiv explozibil, probabil o mină cu lame sau poate o „Zgomotoasa Betty".

— Iisuse! exclamă Pennington.

— Sunt şi pe partea din spate a muntelui, zise Ecou Unu.

— Confirm. Sunt pe tot terenul.

— Închide aparatul ăsta nenorocit, se răsti Pennington.

Hardistan închise VCR-ul.

— Activitatea este mult mai intensă în noaptea asta. Nu avem încă numărătoarea completă, dar bate spre şase-şapte sute. Folosesc corturi de supravieţuire de câte opt locuri în zona vizată, dormind şi lucrând în schimburi. Şi mai sunt cam trei sute încartiruiţi în barăci.

— Şi ce dracu' fac? întrebă Hooker.

— Sapă. Îşi aduc trupele noaptea în autobuze şcolare şi dubite. Fac asta de când am percheziţionat fortul şi le-am înaintat mandatele.

— Ce se gândeşte că o să facă?

— Îşi apără teritoriul. Acesta este exerciţiul lor lunar de antrenament. De obicei, sunt numai şaptezeci şi cinci sau o sută de oameni.

— Numai să încerce, zise Hooker. În anii optzeci, Ordinul a trimis o declaraţie de război Congresului. Biroul l-a prins pe Gordon Kahl, l-a trimis pe liderul Wayne Snell la spânzurătoare şi a închis pe viaţă douăzeci şi patru dintre ei. Şi acesta a fost sfârşitul Ordinului.

— Erau mai puţin de o sută de membri în Ordin, Claude, zise Hardistan. Acum vorbim despre mai multe mii de soldaţi antrenaţi, cu aproape o mie în zonă, deja, probabil înarmaţi cu arme automate, lansatoare de grenade, arme

antitanc, rachete sol-sol şi aer-sol, mine şi trei-patru tone... *tone...* de C4.

— Iisuse, este suficient cât să spulbere un oraş de mărimea Missoulei, zise Pennington.

— Este adevărat. Mai au şi o rezervă enormă de AMFO – au adunat nitrat de amoniu şi l-au stocat timp de doi ani sau trei. Fiecare fermier din Sanctuar a cumpărat din acesta.

— Care poate fi ascuns prin tot statul, zise Castaigne.

— Exact.

— Îi putem provoca? întrebă Hooker.

— Dacă nici Vail nu i-a provocat când le-am prezentat mandatele, atunci nu ştiu ce ar face-o.

— Ce vrei să spui? întrebă Castaigne.

— Dar atacul asupra convoiului? continuă Hooker, ignorând întrebarea ei. Uciderea soldaţilor SUA în ambuscadă. Nu poate fi considerat un act de război?

— Nu putem dovedi ca au fost ei. Suntem *siguri* că ei au fost, dar nu o putem dovedi, zise Hardistan.

— Aveţi un fir în legătură cu camionul? întrebă Castaigne.

— Nu. Am scotocit toţi munţii cu elicopterele, scanări din satelit, AWACS şi pe jos. Cred că este posibil să nu-l găsim niciodată. Dar ştim că au Vipere AT-4, tunuri antitanc 72-E5 de 66 mm, proiectile Dragon, Stinger-e, M-16 şi suficientă muniţie şi rachete cât să înceapă al Treilea Război Mondial. Şi sunt ascunse prin munte, pe undeva.

— Va trebui ca el să facă prima mişcare, zise Hooker.

— Hristoase, spargeri de bănci, depozite de arme, omucideri... dacă asta nu e prima mişcare, atunci ce dracu' este? strigă Pennington.

Merseră cu toţii la canapea şi se aşezară.

— Dave, toarnă-mi şi mie unul, te rog, îi zise Pennington unuia dintre agenţi, luându-şi un

trabuc. Mă scuzaţi că fumez, zise el, dar i-am distrat pe băieţii cu bani patru ore, fără să trag un fum.

În timp ce-şi aprindea trabucul, agentul îi turnă un pahar mare de Jack Daniel's, puse în el două cuburi de gheaţă, turnă puţină apă în băutură şi i-o înmână preşedintelui, care dădu din cap, mulţumindu-i.

— Avem nevoie de un caz solid ca să mobilizăm o forţă masivă, să-l încercuim şi să-i ordonăm să-şi predea oamenii şi armele, zise Castaigne.

— Să-l înconjurăm? zise Hardistan. Are munţii minaţi, plini de sârmă ghimpată, păziţi de luptători de gherilă bine antrenaţi. Dacă aduc fiecare agent ATF şi FBI pe care-l pot găsi, tot n-aş avea suficientă forţă umană să încercuiesc un munte fortificat.

— Nu se va preda niciodată. Trebuie să fie scos de acolo. Şi acum este momentul, zise Hooker.

Hardistan dădu negativ din cap.

— Întregul său stat major şi personal ales cu grijă se află acolo sus acum sau pe drum.

— Nu putem avea încredere în Garda Naţională, zise Hooker. Mulţi dintre ei au membri de familie care fac parte din Sanctuar. Avem nevoie de specialişti foarte bine antrenaţi care se pot descurca pe teren şi pot rezolva problema.

— Sugerezi ceea ce *cred* eu că sugerezi? întrebă Castaigne. Nici un răspuns. Apoi, deodată, Marge Castaigne făcu ochii mari. O, Dumnezeule! murmură ea. Toţi se uitară la ea. Trebuie să vă amintesc că este împotriva legii federale să foloseşti trupe americane împotriva cetăţenilor SUA?

— Doar dacă nu ne declară război, zise Hooker.

— Nu cred că Engstrom va face astă fără o provocare agresivă, zise Hardistan.

— Ei bine, zise Hooker, un lucru e al naibii de sigur, cercetaşii n-or să se descurce cu operaţiunea asta.

Procurorul general devenea tot mai stingherită de direcţia pe care o luă discuţia.

— Marge, zise preşedintele, zâmbind, de ce nu te duci acasă? Se face târziu. El se ridică. Ea se uită la el un moment, apoi se ridică şi-l urmă până la uşă. Nu te-aş pune niciodată într-o poziţie compromiţătoare, Marge, zise preşedintele blând. Aminteşte-ţi doar ce a zis Barry Goldwater odată: „Extremismul în apărarea libertăţii nu este un viciu. Moderaţia în căutarea dreptăţii nu este o virtute."

— Eu mă gândeam la altceva, domnule preşedinte. Jonathan Swift a zis: „Este un mare dezavantaj să lupţi cu cei care n-au nimic de pierdut." Cred că Martin Vail înţelege asta. I-am făcut o promisiune. Oamenii lui muncesc zi şi noapte la cazurile RICO.

Se uită la ea fără expresie.

— Noapte bună, Marge, zise el.

Ea îl privi o clipă, apoi plecă.

Pennington se întoarse pe canapea şi sorbi din băutură.

— Bine, zise el, unde eram? Despre ce forţă vorbim, Billy?

— Voi lua legătura cu Armata în privinţa aceasta.

— Atunci, cred că ar trebui să-l chem aici pe Jesse James să aflu o opinie de expert.

Brandon "Jesse" James era general al Armatei şi fost adjunct al lui Pennington. Era un comandant entuziast care fusese comparat cu Patton datorită firii sale independente şi populare. Era cel mai bun ofiţer infanterist pe care îl cunoscuse vreodată Pennington.

— Va vrea să o facă? întrebă Hardistan.

— Vorbesc eu cu el. Doar noi doi, de la bărbat la bărbat.

— Jesse judecă după mintea lui, zise Hooker.

— Ei bine, în ultimă instanţă, va face orice dracu' îi va cere comandantul său să facă.

— Crezi că există pericolul ca acţiunea militară să provoace mai multe atacuri teroriste? Sau vor da înapoi? întrebă Hooker.

Nici un răspuns. Pennington se uită la Hardistan, care ridică o sprânceană, aşteptând răspunsul.

— Asta depinde de numărul cadavrelor, răspunse preşedintele.

27

Şoferul taxiului se uită prin fereastra din dreapta la reverend. Acesta era îmbrăcat într-un palton greu, negru, o pălărie neagră de fetru şi un costum gri cu guler răsfrânt. Stătea sprijinindu-se în baston, pe o bancă, privind pe deasupra parcului din Oklahoma City, unde se înălţase odată clădirea Alfred B. Murrah.

Aaron Stampler, cunoscut acum drept Abraham, îşi împinsese lentilele de contact sub pleoapele inferioare şi se uita înainte prin ochelarii de soare, dincolo de gardul de sârmă, împodobit cu jucării, flori şi fotografii ale victimelor. Îşi simţi pulsul iuţindu-se când îşi imagină camionul sărind în aer. Cu ochii minţii văzu cum jumătate din clădire se prăbuşeşte într-o parte, în nări simţi mirosul focului şi al morţii, auzi zgomotul distrugerii şi ţipetele haotice care urmară, văzu clădirea în ruine, cu sârme atârnând din ea ca nişte intestine.

O capodoperă, gândi el.

— Scuzaţi-mă, domnule reverend.

Se întoarse uşor în direcţia vocii şi văzu o femeie tânără stând în picioare, lângă el. Ţinea în

mână un buchet de flori iar pe faţă avea un zâmbet blând.

— Da?

— N-am putut să nu vă observ. Mă gândeam că aş putea să vă descriu parcul, dacă doriţi.

— Ce gând frumos, zise el. Însă prefer să mi-l amintesc aşa cum era.

— Aţi mai fost vreodată aici?

— Nu, dar mi s-a descris.

— Aţi pierdut pe cineva în explozie?

El se gândi la cel ce pusese bomba.

— Da, zise.

— Îmi pare rău. Atunci o să plec, zise ea.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă.

— Mi-am pierdut familia aici, zise ea şi plecă.

Abraham mai stătu două-trei minute, savurând clipele, apoi se duse înapoi la taxi.

— La aeroport, îi spuse el taximetristului.

Era surprins că Vrăjitorul cunoştea aeroportul din Oklahoma. Mesajul simplu al lui Abraham spusese: „Vrăjitorule. Ne vom opri la aeroportul din Oklahoma City mâine, la douăsprezece fără zece. Sper să te văd atunci. Pescarul."

Răspunsul fuse la fel de simplu: „Pescarule, Pista Doi. La Brogen. Zece A. Vrăjitorul."

Brogen era un restaurant cu un bar ce se afla cu faţa la terminalul pistei. Abraham se aşează la bar şi ceru o Coca-Cola dietetică. Telefonul sună şi barmanul îl ridică, ascultă un moment apoi acoperi cu mâna microfonul.

— Este cineva la bar care-şi spune „Pescarul"? întrebă el.

Abraham făcu cu mâna.

— Eu aş fi acela, zise el. Barmanul era surprins. Îi dădu telefonul portabil. Mulţumesc, spuse Abraham. Aici Simon Petru, zise el la telefon.

— N-ai menţionat că eşti orb.

— Nu s-a ivit ocazia.

— Mergi în josul pistei spre stânga. Poarta C este a doua pe partea dreaptă. Acum nu este nimeni acolo, de la acea poartă nu pleacă nici un zbor timp de două ore. Du-te spre spatele zonei de aşteptare. Este acolo un rând de scaune. Numără şase scaune, apoi aşază-te.

Convorbirea se întrerupse.

Abraham puse doi dolari pe tejghea, îi mulţumi barmanului şi plecă. Mergea aproape de zid, pe dreapta, pretinzând că-şi caută drumul cu bastonul. Când ajunse la Poarta C, urmă instrucţiunile Vrăjitorului.

Deştept, gândi el. Şase scaune cu faţa la perete. Nici o fereastră, nici o reflexie. Se aşeză pe al şaselea scaun şi aşteptă.

De dincolo de pistă, Woodbine îl privea pe orb căutându-şi drumul cu bastonul în josul aleii. Avea perciuni care se împreunau cu barba şi era îmbrăcat în negru şi gri. Woodbine se întoarse în zona porţii, găsi scaunul şi se aşeză, apoi aşteptă două-trei minute. Nimeni nu-l urmărea pe Simon Petru. Woodbine, care venise la poartă şi se aşezase pe un scaun exact în spatele lui, deschise o revistă *USA Today* şi o ţinu destul de sus pentru a-şi ascunde faţa, dar destul de jos pentru a vedea pe deasupra ei.

— Eu sunt Vrăjitorul, zise Woodbine cu voce joasă.

— Simon Petru, răspunse Abraham, apoi adăugă: Pescarul, dacă-ţi cunoşti Biblia.

— Arăţi ca un predicator mormon.

— Nu, doar ca un bătrân şi plicticos trâmbiţaş al Bibliei Baptiste.

— Fără supărare.

— Desigur. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt mormoni.

— Cum se face că ai ales Oklahoma City? întrebă Woodbine.

— Am vrut să vizitez vechiul loc Murrah. Voiam să simt puţin aerul acelei capodopere.

— Capodoperă pe dracu'. A dat-o-n bară regeşte. Aşa se-ntâmplă când trimiţi un amator să facă o slujbă de profesionist. Proastă planificare, iar retragerea a fost un dezastru.

— Ei, eu am simţit un fel de bucurie doar stând acolo, imaginându-mi cum a fost. Jumătate din clădire prăbuşindu-se. Toată confuzia. Sirenele, oamenii ţipând, mirosul de îngrăşământ şi ulei. Am retrăit totul în imaginaţia mea.

— Eşti un papă-lapte bolnav, reverendule.

— Şi tu nu eşti?

— Eu sunt un om de afaceri. Dacă n-ar fi fost un telefon care-mi solicita serviciile, aş vinde acum unelte, ca să-mi asigur traiul.

— Îţi place?

— Ce afurisită de întrebare mai e şi asta?

— Sunt doar curios. Eşti extraordinar de eficient. Îmi închipui că un om atât de bun trebuie să găsească plăcere în ceea ce face.

— Obţin o anumită satisfacţie. Cu cât e mai grea slujba, cu atât e gustul mai bun. Armata m-a învăţat o meserie, m-a făcut foarte eficient. Nu am absolut nimic împotriva guvernului. Dar dacă Generalul vrea să fie ceva făcut, va fi făcut. Îi datorez asta. Întotdeauna îi voi fi dator.

— Loialitatea este o trăsătură de caracter admirabilă.

— Tu nu-i eşti loial?

— Îi împărtăşesc doctrina.

— Vrei să-ţi laşi oasele pe vreun munte în nenorocita aia de Montana?

— S-ar putea să nu se întâmple aşa.

— Da, ştiu. O să vă ascundeţi cu toţii pe dealuri şi veţi face raiduri de gherilă asupra magazinelor şi benzinăriilor, veţi spânzura judecători şi pădurari.

— Este un strigăt de alarmă. Lucrurile trebuie să se schimbe în ţara asta. Nu-i mai putem lasă pe

cioroi şi pe jidani să-şi facă de cap.

— Eu n-am de ce să mă plâng, reverendule. Lucrurile au mers foarte bine pentru mine. Aş putea chiar să mă retrag.

— Sper că vei mai avea timp pentru o slujbă.

— Este provocatoare?

— O, da, cred că o să-ţi îndeplinească foarte bine criteriile.

— Cine este ţinta?

— Te uiţi la televizor?

— Mult mai mult decât tine.

Râseră amândoi.

— A fost bună, zise Abraham. Recunoşti numele Martin Vail?

— Avocatul care era cu Hardistan la Ohio. Acum lucrează în Departamentul Justiţiei, nu-i aşa?

— Procuror general adjunct, mai exact. Un procuror special. Îşi îndreaptă tunurile spre Sanctuar. E destul de provocator pentru tine?

— Promiţător. Îţi dai seama, desigur, că dacă îl elimini, vor mai fi destui ca el.

— Nu, el e unic, Vrăjitorule.

— Îl cunoşti.

— Cărările noastre s-au încrucişat. Abraham scoase o cheie din buzunar şi o puse pe braţul scaunului. Aceasta este o cheie de la o cutie de depozitare. Cutia este în primul rând după ce ieşi de la compartimentul de ridicat bagaje. În cutie este un dosar despre Vail. Tăieturi din ziare, articole, o casetă video. Locuieşte într-un apartament cu terasă în centrul oraşului Chicago, dar unul dintre articole menţionează o cabană singuratică, unde îi place să fugă de lume. Problema e că nimeni nu ştie unde se află.

— N-aş numi asta o problemă. L-am găsit şi pe ăla cum-îl-cheamă, nu-i aşa?

— Eşti un geniu. De asta mă aflu aici.

— Va avea multe persoane cu greutate pe lângă el.

— Doi, trei federali, tot timpul. Te îngrijorează?

— Sigur că nu, să ajung la el nu va fi nici o problemă. Să fug după aceea este problema. Întotdeauna este.

— Sunt sigur că te vei descurca.

— O, da. Cu cât facem târgul?

— O sută. Aranjamentele obişnuite. Jumătate depozitaţi la bancă până la sfârşitul zilei, ceilalţi cincizeci când e gata. Sună cinstit?

— Dacă atât îşi permite Generalul, e cinstit.

— Doar din curiozitate, cât ar costa această slujbă în mod normal?

— O, probabil că nu m-aş atinge de ea fără un sfert de milion.

— Poate îi poţi considera pe ceilalţi o sută cincizeci o contribuţie caritabilă.

— Foarte comic.

— Deci, îi pot spune Generalului că s-a făcut?

— Am nevoie de câteva zile.

— Înţeleg. Dar e o problemă urgentă. Vine week-end-ul. Probabil se va duce la cabană.

— Va fi făcută cât de repede se poate.

— Generalul va fi încântat.

— Bine. Acum, dacă vrei să mai stai aşa cinci minute, eu plec.

Mâna lui Woodbine căută printre scaune şi luă cheia.

— Noroc cu Apocalipsa.

Şi dispăru.

Abraham aşteptă câteva secunde şi se întoarse încet, trăgând cu coada ochiului. Tot ce văzu fuse un bătrân cocoşat, într-o haină până la genunchi, suflând din greu pe pistă spre terminalul principal.

28

Casa, o structură de două etaje, din cărămidă roşie, cu o verandă largă la faţadă, se afla pe o stradă liniştită dintr-un sătuc a cărui mare mândrie era că hotelul local, King's Inn, acum transformat în pensiune – pat şi micul dejun – fusese gazda lui George Washington în timpul Războiului Revoluţionarilor. Pe terenul viran de peste stradă se găsea un copac cu o căsuţă în el şi o motocicletă care zăcea pe o parte pe gazonul învecinat. Casa părea în afara timpului şi a spaţiului, dintr-o epocă în care oamenii nu-şi încuiau niciodată uşile şi nu se auzise de împuşcături din maşini. Pe cutia poştală scria cu litere frumoase:

Colonelul Scott şi Doamna Barbara Grimes
424 Aleea Hawthorne.

Latimore îşi parcă maşina pe stradă şi urcă aleea în pantă până la o cărare din cărămidă ce ducea la uşa de la intrare. Când sună la uşă, îi răspunse o femeie plăcută, de vreo cincizeci de ani, care purta o rochie de casă uni.

— Doamna Grimes? întrebă Latimore.

— Doamna Grimes a murit acum doi ani, zise ea. Eu sunt Alice, menajera colonelului.

Latimore îşi prezentă legitimaţia.

— Numele meu este Harrison Latimore, lucrez pentru biroul procurorului general al SUA. Am o întâlnire cu colonelul.

— Da, domnule Latimore, vă aşteaptă. Intraţi, vă rog.

Îl conduse printr-un hol mic într-o cameră însorită. O scară în spirală ducea la etajul al doilea, unde se aflau uşi cu canaturi din sticlă ce dădeau spre o terasă. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii ale lui Grimes, un bărbat voinic, cu părul castaniu, în compania soldaţilor, primind o medalie, stând cu un grup de ofiţeri în junglă.

Femeia merse prin cameră şi trase perdelele de dantelă peste ferestre, făcând inelele de metal să

zornăie pe suportul galeriilor.

— Colonelul are o problemă cu ochii, zise ea. Lumina puternică a soarelui îi provoacă dureri şi refuză cu încăpăţânare să poarte ochelari de soare în casă. Zice că nu e stea de cinema.

Latimore râse împreună cu ea. Femeia se duse la piciorul scării şi sună un mic clopoţel.

— Domnule colonel, strigă ea spre scări, aveţi un vizitator.

— E Gary? întrebă o voce subţire.

— Nu, domnule colonel, este străinul.

— Străinul! Bine. Cobor imediat.

Latimore avu un şoc când îl văzu pe Grimes. Cobora încet scările, treaptă cu treaptă, ţinându-se cu mâinile de ambele balustrade. Era îmbrăcat într-un halat vechi, maroniu, de casă, şi în picioare purta papuci îmblăniţi; faţa îi era atât de devastată de timp şi probleme, încât era imposibil să ghiceşti cum arătase în tinereţe. Părul lui, pieptănat la întâmplare, era cenuşiu murdar, iar barba rară, albă, era nerasă de două-trei zile. Ochii lui, cândva albaştri, erau stinşi şi fără viaţă. Braţele îi erau doar două beţe, pielea albă, venele atât de aproape de suprafaţă, încât îi puteai vedea pulsul bătând în braţe. Purta doar placa dentară superioară, îngălbenită, iar buza inferioară era strânsă şi retrasă; din când în când îşi tampona gura cu o batistă albă, brodată cu iniţialele lui. Vocea era doar o amintire tremurătoare, şi respira adânc după fiecare propoziţie.

— Aveţi un oaspete, domnule colonel Charlie, zise menajera cu o voce blândă. Domnul Latimore aici de faţă a venit tocmai de la Washington ca să vă vadă.

— O, zise el cu o voce de parcă se afla la mare distanţă. Mulţumesc. Foarte frumos. Nu prea mai avem musafiri, nu-i aşa, Alice? Să mă gândesc, ultimul era de la o companie de asigurări. Credea că am murit. Chicoti la gândul acesta. Îi întinse vizitatorului o mână care era scheletică şi

tremura din cauza paraliziei. De la Washington, zici? Eşti din Armată?

— Nu domnule, zise Latimore. Vă amintiţi că am vorbit? Lucrez în biroul procurorului general.

— A, bine. VIP, nu-i aşa?

— Nu chiar, domnule, zise Latimore cu un zâmbet.

— Ia loc aici, lângă fereastră, zise bătrânul, mergând la o masă mică cu două scaune, lângă o fereastră ca un alcov.

— Mulţumesc, domnule.

— Cât este ceasul, te rog?

— Trei şi cincisprezece.

Grimes se întoarse spre Alice.

— Poţi să-mi dai acum? întrebă el.

— Dacă doriţi.

— Poate domnul, mm...

— Latimore. Dar spuneţi-mi Harrison.

— Domnule Latimore, aţi vrea ceva de băut? întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

Alice ieşi tăcută din cameră. Bătrânul îşi miji ochii şi se uită prin perdelele subţiri.

— Pare o zi frumoasă, zise el.

— Da, domnule, aşa este.

— Eşti bine crescut, tinere.

— Mulţumesc. Mama ar fi bucuroasă să vă audă spunând acest lucru.

Alice se întoarse cu o sticlă de bere Sappora şi o singură ţigară pe un şerveţel. Bătrânul luă sticla cu amândouă mâinile, se uită la ea aproape cu veneraţie, îşi linse buzele, o duse încet la gură şi bău o înghiţitură serioasă. Închise ochii şi oftă.

— Am văzut aseară un film la video, zise el. Cum se numea, Alice?

— *Ace Ventura.*

— O prostie, dar m-a făcut să râd, zise el şi mai luă o înghiţitură de bere. Ai un chibrit?

— Îmi pare rău, nu fumez.

— Bravo. Alice?

Ea îi aprinse ţigara cu o brichetă Zippo. Bărbatul inhală foarte încet fumul câteva momente, apoi îl lăsă să iasă în grabă.

— Domnule colonel Grimes, aş dori să vă uitaţi la o fotografie şi să-mi spuneţi câte ceva despre bărbaţii din ea.

Latimore întinse fotografia plutonului Spectru peste masa. Bătrânul scoase o pereche de ochelari fără rame şi, încet, laborios, şi-i agăţă peste urechi. Când văzu imaginea, păru şocat. Mâna începu să-i tremure mai tare, întoarse fotografia pe dos şi i-o întinse înapoi peste masă lui Latimore.

— Nu prea cred, zise el şi mai trase un fum din ţigară.

— Ce nu credeţi, domnule?

— Nu cred că-mi amintesc.

— Mai uitaţi-vă o dată, domnule colonel. Este important.

Bătrânul zâmbi şi dădu din cap.

— Nimic nu mai este important pentru mine, fiule. Iar mare parte din ce-ar fi, aş prefera să uit.

— Vă rog să mai priviţi o dată.

Grimes se uită la el cu ochii ceţoşi.

— De ce vrei să sapi şi să scoţi la suprafaţă toate astea acum? Lasă-i să se odihnească în pace, dacă vor putea vreodată.

— Avem nevoie să ştim câţi dintre bărbaţii din fotografie au supravieţuit războiului.

— Dacă au făcut-o, eu n-aş numi asta supravieţuire.

— Vă rog să încercaţi.

— Fiule, eu sunt alcoolic, zise bătrânul, oprindu-se după fiecare propoziţie să-şi tragă răsuflarea. O bere pe zi, fiecare înghiţitură e un extaz. Am emfizem. Patru ţigări pe zi, mai multe dacă pot să le ascund. Cândva eram atlet. Acum mă lupt ca să pot urca scările. Cândva scriam poezii, nu prea grozave, dar îmi făcea plăcere. Acum mâinile îmi sunt atinse de paralizie, aşa că de-abia pot ţine un creion. Fiecare cuvânt este un

chin. Cândva am iubit o femeie frumoasă, acum sunt impotent, şi ea este moartă. De ce mai sunt în viaţă, tinere? Trupul meu este o ruină, creierul, plămânii, testiculele, toate au cedat, dar exist. Şi toţi bărbaţii aceia tineri. Toţi acei tineri, morţi prin mlaştini şi râuri murdare sau şi mai rău, au fost corupţi de mine şi de alţii ca mine. Dacă i-am cunoscut pe aceşti bărbaţi? Am fost maior la compania statului major, desigur că i-am cunoscut. Au venit la mine, unii dintre ei erau doar nişte copii, iar eu i-am trimis în junglă şi nu i-am mai văzut niciodată. Oh, am auzit poveşti, toţi am auzit poveşti. Coşmaruri verbale. Ce au făcut. Ce li s-a făcut. Engstrom îşi aducea întotdeauna morţii înapoi. De ce se mai deranja? Noi ne trimiteam tinerii războinici la Engstrom, apoi dosarele de serviciu erau trimise în altă parte, apoi în altă parte şi apoi în altă parte şi, în cele din urmă, sfârşeau într-o cutie sigilată şi erau aruncate în foc. Tineri care luptau pentru ţara lor şi erau apoi trădaţi. Şterşi de peste tot. Li se spunea că era pentru protecţia lor. Ce glumă. Era ca să protejeze guvernul. Ca să protejeze Armata. Să ascundă ce ceruse Armata de la Engstrom şi ce le făcuse el în numele patriotismului şi al dragostei de ţară. Ce le-a făcut sufletelor lor. Ce le-am făcut noi *toţi* sufletelor lor.

Mai trase un fum din ţigară.

— Ştii, la început, de câte ori trimiteam pe unul dintre ei acolo, scriam o poezie. Mă gândeam că, atunci când se va termina totul, voi avea un poem epic despre tineri servindu-şi ţara. Apoi am auzit poveştile şi am început să scriu o poezie, apoi să ies să beau o sticla de whiskey. Şi, în cele din urmă, am renunţat să mai scriu versuri, beam doar sticla de whiskey. Iar într-o zi, când au venit să ia cutiile cu dosarele de serviciu, am aruncat poeziile în cutie. Şi iată-mă, tinere Harrison, fără să am măcar tăria să-mi trag un glonte în cap. Toate amintirile mele s-au dus, în afară de cele mai rele,

şi stau cu ele, dorm cu ele, îmi petrec zilele cu fantomele acelor tineri frumoşi. Uită-te la mine, fiule, nu mai am lichid în mine nici cât să storc o amărâtă de lacrimă.

Latimore, uluit de confesiunea surprinzătoare a bătrânului, se holbă la faţa osoasă a acestuia, apoi îşi aminti de ce era acolo. Întoarse fotografia pe faţă şi i-o dădu din nou peste masă.

— Mai încercaţi o dată, domnule.

Grimes se uită fix la el, mai trase un fum din ţigară. Fumase cam o jumătate din ea, apoi o stinse cu grijă, îi atinse vârful să se asigure că s-a stins şi o puse în buzunarul halatului. Se aplecă din nou peste fotografie.

— Nu accepţi un refuz, nu-i aşa?

— Procurorul general nu acceptă, domnule colonel.

— Ha, nu se schimbă nimic.

Puse degetul arătător şi bătu cu el pe fiecare dintre feţe.

— Shrack. Engstrom îi zicea Black Bobby. Ăsta este Mez... Men...

— Metzinger?

— Da, Metzinger. Apoi este Jordan. Engstrom aici şi Jennings. Acesta este... hm, Wayne... Wayne... Wayne nu-ştiu-cum. Nu-mi amintesc numele de familie. Se mai uită la fotografie câteva secunde. Unul a murit, zise Grimes, uitându-se încă la fotografie.

— Vreţi să spuneţi că unul a fost ucis?

— Acesta era detaşamentul special al lui Engstrom. Acesta era Spectru Unu, nimic nu-i putea ucide. Tunny, aşa-l chema. Wayne Tunny. Durul din New York City.

— Care dintre ei n-a supravieţuit?

— Ţi-am mai spus, nici un raport nu era pus la dosar, nu se făceau înregistrări oficiale de nici un fel.

— Ce spuneţi de acesta? Spuneaţi că îl cheamă Jennings?

Harrison îl arătă cu degetul pe bărbatul căruia Jordan îi zisese Oz.

Colonelul se aplecă mai aproape şi privi fix fotografia un minut, poate mai mult.

— Oscar Jennings.

— Oscar. Os, zise Latimore.

— Da, Os. Aşa-l strigau. De pe undeva din Vestul Mijlociu, cred. Wisconsin?

— Şi n-a fost ucis?

— Nu ştiu nimic sigur, dar ştiu că Engstrom n-a pus nici un soldat din Spectru Unu în sac. Era foarte mândru de asta.

— Credeam că toate detaşamentele erau Spectre.

— Aveau numere. Numărul Unu era detaşamentul personal al lui Engstrom, erau băieţii lui. Engstrom a pierdut o mulţime de oameni în anii aceia. Dar nu de la Unu. Fotografia aceasta a fost, probabil, făcută prin anii şaizeci, chiar pe la jumătatea lor.

— Deci, lăsaţi-mă să mă asigur că am înţeles bine. Îi avem pe Black Bobby, Shrack, Dave Metzinger, Gary Jordan, Engstrom, Oscar Jennings şi Wayne Tunny. Bătrânul dădu din cap şi împinse fotografia înapoi spre Latimore.

— Ce s-a întâmplat cu Jennings şi Tunny? întrebă Latimore.

— Numai Dumnezeu ştie. Bău o înghiţitură bună de bere şi-şi şterse gura cu batista. Deci ce face Harr... a...

— Harrison, domnule.

— Ce face Harrison pentru procurorul general al Statelor Unite?

— Sper că tot ce pot, domnule colonel.

Colonelul Grimes îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima.

— O, da. Nu toţi am sperat asta, fiule? Nu toţi?

— Credem că unul dintre aceşti oameni, Jennings sau Tunny, s-a transformat în ucigaş

plătit, domnule. Un om foarte periculos.

— Şi ce este aşa de surprinzător? Toţi erau oameni periculoşi.

— Dar meseria lui e crima.

Grimes îl privi fix, ochii umplându-i-se de lacrimi din cauza efortului. Scoase din buzunar restul de ţigară şi o chemă pe Alice, care se strecură în tăcere în cameră şi o aprinse. Îşi bău berea şi fumă ţigara.

— De curând, credem că unul din ei s-ar putea să fi ucis un om din programul guvernamental de protecţie a martorilor.

— A, zise Grimes sec.

— Nu vă surprinde?

— Ar trebui? Dacă ucide pentru bani, nu contează pe cine ucide. Bănuiesc că oricine poate fi o ţintă bună. Latimore îşi puse fotografia la loc, în buzunar. Te surprinde că nu sunt şocat, aşa e? Ţi-a trecut vreodată prin minte cine îi angajează pe oamenii aceştia? Te-ai gândit că propriul dumitale guvern le dă câte un bilet din când în când? O slujbuşoară în America de Sud. Să ucidă un dictator din Africa. Cineva trebuie să o facă şi pe asta, fiule. Şi când nu sunt ocupaţi să lucreze pentru ei, se mai angajează şi la alţii. Omul trebuie să-şi câştige pâinea.

— Cine ar putea şti cum să-l contacteze?

— Astă n-aş putea să-ţi spun.

— Cine ar putea?

— Oricine îl angajează. Poate i s-a dat un alt nume, o nouă identitate, o afacere bună, şi a fost lăsat în pace. Poate a făcut câteva crime, apoi s-a întors în SUA. Acum, dacă vrei să-l contactezi, ai un număr de telefon. Este un robot într-un birou, într-o clădire părăsită, pe undeva. El sună robotul de la un telefon public şi verifică mesajele, le acceptă pe care vrea. Fără nume, fără adrese. Banii sunt depozitaţi într-un cont bancar undeva departe. Totul este foarte scurt şi fără riscuri.

— Se pare că sunteţi bine informat, domnule colonel. Sunteţi sigur că nu-mi mai puteţi spune şi altceva?

— Nu pot să-ţi spun ceea ce nu ştiu. Şi nu pot şti ceva ce nu s-a întâmplat. Proiectul Fantoma n-a *existat* niciodată. N-au fost detaşamente Spectru. Iar armata le-a îngropat pentru totdeauna, ca să fie siguri că totul este păstrat sub tăcere.

— Atunci, dumneavoastră de ce vorbiţi cu mine?

— Au trecut mai bine de treizeci de ani, fiule. Unii au murit probabil în ţinuturi îndepărtate, au fost împuşcaţi sau torturaţi până la moarte în închisorile de piatră pe undeva în Orientul Mijlociu. Sau, poate, au obosit şi n-au mai putut lucra, aşa că şi-au luat vechiul 45 de serviciu şi l-au mâncat.

— Cineva trebuie să aibă numărul de telefon de la robotul acela.

— Ei, a fost doar un fel de a spune. Probabil că astăzi există metode mult mai sofisticate, cu computere şi cine ştie câte altele.

Latimore încerca să sorteze ce spusese colonelul. Un singur om din Spectru Unu murise, zisese el, iar doi erau daţi dispăruţi. Jennings şi Tunny. Dar cel care murise nu fusese ucis. Iisuse. Grimes era ca toţi ceilalţi din guvern, nu-ţi dădeau niciodată un răspuns direct. Întreabă-i dacă plouă afară şi-ţi vor da numărul de telefon al fetei de la „Starea Vremii" pe Canalul 6.

— Ei bine, vă mulţumesc, zise el. Cred că va trebui să consult Registrele Graves, din Washington.

Când Latimore se ridică să plece, bătrânul îl privi, zâmbind. Ţigara colonelului arsese până la filtru. O puse încet în scrumieră şi o privi trist, de parcă vedea cadavrul unui prieten într-o capelă funerară.

Când Latimore ajunse la uşă, colonelul se uită la el şi îi zise:

— Tinere Harrison?

— Da, domnule?

— Aminteşte-ţi doar atât: ceea ce este nu există. Şi ce nu există, este.

29

FORT WAYNE, MIERCURI 9:25 A.M., CST

Pe Ron Campbell îl durea spatele. Bătuseră în lung şi lat zona din jurul localităţii Wapakoneta timp de două săptămâni şi acum se resimţea. Partenerul lui, Ed Flores, era întins pe scaunul pasagerului, sugând o acadea Tootsie Roll. Era bună, nu-l mai durea stomacul. Flores se lăsase de fumat cu patru luni în urmă şi abia acum începuse să fie mai rezonabil, după ce-şi petrecuse tot timpul înjurând şi văitându-se despre *orice.* Acadelele Tootsie Roll, pe care le ronţăia în mod constant, îi adăugaseră vreo patru kilograme în talie, dar Flores dădea vina pe curăţătorie, plângându-se că foloseau un nou lichid de curăţat, care îi făcea costumele să intre la apă.

Scoase acadeaua din gură cât să întrebe:

— Asta cum se numeşte? şi o puse la loc.

— Turkey Run.

— Doamne. Am ajuns la fundul sacului.

— Căutăm piste de aterizare şi parcări.

— N-o să obţinem nici un indiciu despre tipul ăsta, o simt.

— Aşa spui mereu, Ed. Nu te saturi niciodată să n-ai dreptate?

— Acum nu pot să renunţ, şansele sunt de partea mea, zise Flores. Tot o să am dreptate, mai devreme sau mai târziu. Arătă cu degetul spre dreapta. Uite. Drace, nu este decât un adăpost şi mai sunt vreo două hangare.

— Se pare că are balize.

— Nemaipomenit.

Întoarseră maşina pe un drum asfaltat, îngust şi parcară lângă ceea ce trecea drept terminal.

Lângă uşă erau parcate trei autoturisme negre, iar pe o laterală a clădirii, două maşini mai vechi. În apropiere, un tânăr înalt şi slab lucra la motorul unui avion monomotor. Purta salopetă şi avea un prosop pătat de ulei aruncat pe umăr.

— Aşteaptă un minut, îi zise Campbell lui Flores, care se îndrepta spre terminal.

Campbell se apropie de mecanic, care privi peste umăr şi dădu din cap.

— Bună ziua, zise Campbell. Ai un minut?

— Cu ce vă pot ajuta?

Campbell ridică portofelul şi-i arătă legitimaţia.

— FBI. Mă numesc Ron Campbell. Acesta este partenerul meu, Ed Flores.

— Da, domnule. Joey Bushkin. Încercă să întindă mâna, dar se opri. Mi-e teamă că mâna mea e cam unsuroasă.

— Nici o problemă, domnule Bushkin. Lucraţi aici?

— Da, domnule. Pun combustibil, fac muncă de mecanic. Avem o duzină de clienţi obişnuiţi care-şi aduc avioanele aici.

— Aveţi mult trafic noaptea, nu?

— Nu. Nu avem un terminal aşa de mare, doar o săliţă de servit cafea, telefoane publice, câteva canapele şi un radio pentru prognoza meteo. Compania de Închiriat Maşini Midwest are o sală de aşteptare, dar Henry de obicei închide devreme, dacă nu-l suni în prealabil. Aşa este Henry Goshen.

— Domnule Bushkin, încercăm să depistăm un avion care s-ar putea să fi aterizat aici pe şaisprezece, acum două săptămâni. E vorba despre un avion bimotor de culoare deschisă.

Bushkin se şterse pe mâini pe cârpa uleioasă.

— Ăsta e unul uşor, zise el. Nu mai vezi multe acum.

— Vă amintiţi avionul?

— Era un Beechraft Baron D-55 din 1983, cu motoare 375 Lycoming. O bijuterie rară, iar exemplarul ăsta era unul scump. M-am uitat puţin în interior. Casetofon cu boxe stereo încastrate, computer, toate facilităţile.

— Cât timp a stat aici?

— Să vedem, a venit marţi după-amiază şi plecase când am ajuns eu aici, joi dimineaţă. Înseamnă că a plecat miercuri noaptea sau joi foarte devreme.

— Aţi reuşit să-l vedeţi pe pilot?

— Nu. Eram plecat la hangar, lucram la un Cherokee când a aterizat. Din câte am văzut, era un individ foarte obişnuit.

— Cum era îmbrăcat?

— Păi, să mă gândesc. Să vă spun adevărul, îmi amintesc mai bine avioanele decât oamenii. Cred că purta un costum. Poate unul gri.

— A făcut plinul aici?

— Nu, domnule. Dar un D-55 are o autonomie de zbor de vreo mie cinci sute de kilometri. Putea să vină de departe, fără să aibă nevoie să reîncarce.

— Dar despre numărul de identificare, ce zici?

— Nu, nu-mi amintesc asta. Cum v-am spus, îmi amintesc orice avion, este hobby-ul meu de când eram destul de mare să ţin o carte, dar nu dau prea multă atenţie oamenilor şi numerelor.

— Şi numele celui de la închirieri este Henry?

— Henry Goshen. Dădu din cap, arătând spre terminal. Ar trebui să fie acolo. El nu ştie prea multe despre avioane, să ştiţi.

Goshen era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani. Avea umerii aduşi în faţă şi citea un ziar pe care îl ţinea la câţiva centimetri de ochelarii cu lentile groase de un centimetru. Camera era zugrăvită în bleu. Goshen stătea în spatele unei

tejghele, într-o parte a camerei. În faţa lui era o canapea uzată, un aparat de îmbuteliat apă şi o hartă mare a regiunii Fort Wayne. În cameră era neobişnuit de cald, aşa că Goshen îşi scosese haina. Purta o cămaşă cu dungi, fără cravată, curea şi bretele. Mesteca o scobitoare. Ridică privirea când Campbell şi Flores intrară în micul birou, îşi lasă ochelarii mai jos pe nas şi-şi miji ochii peste rame.

— Vă pot ajuta cu ceva? Campbell îi arătă legitimaţia.

— FBI, domnule. Sunt agentul Campbell, acesta este agentul Flores.

— Măi, mai.

— Credem că aţi închiriat o maşină pe şaisprezece, după-amiază târziu. Vă amintiţi?

— Este acum două săptămâni.

— Ei, nu pare a fi aşa aglomeraţie pe aici, domnule Goshen, zise Flores. Poate vă amintiţi ceva de atunci.

Goshen frunzărea printr-o cutie cu chitanţe. Se opri şi trase una afară. O privi pe ambele părţi şi o scoase din cutie.

— Iat-o, zise el. Acum mi-l amintesc. Nu avea palton pe el. Se uită la ei. Era frig şi ploua, dar el n-avea palton.

— Vă amintiţi cum arăta?

Goshen îi privi câteva secunde.

— Un tip obişnuit, îmbrăcat în costum. Nu avea palton.

— Dar părul? zise Flores. Lung, scurt, negru, castaniu?

— Poate că purta pălărie.

— Poate? întrebă Flores.

— L-aţi recunoaşte dacă l-aţi vedea din nou? întrebă Campbell.

— Uită-te la ochii mei, fiule, zise Goshen sardonic. Cu ochelarii ăştia parcă aş citi prin fundul unui sifon. Era bărbierit şi era alb. Altceva ar fi doar presupunere.

— Aveţi o copie a chitanţei de închiriere?

— Pot s-o iau de la computer.

— Vă rog, zise Campbell amabil.

Goshen apăsă pe câteva taste, pe ecran apăru o dată şi apoi o copie a unui acord de închiriere.

— Iată, zise el.

— Puteţi să o imprimaţi pentru noi? întrebă Flores.

— Nu. Am rămas fără hârtie.

WASHINGTON, MIERCURI 12:42 P.M., EST

Hardistan şi Firestone erau în drum spre aeroport când celularul agentului FBI sună. Răspunse înainte să sune şi a doua oară.

— Domnule Hardistan, sunt Ron Campbell, fac parte din echipa de căutare din Ohio.

— Sigur, Ron, ce s-a întâmplat?

Campbell stătea pe scaunul pasagerului, iar picioarele de-abia atingeau podeaua. Se aflau chiar în faţa Motelului Hoosier Chalet, la marginea orăşelului Fort Wayne.

— Avem un fir despre avion. Este un Beechcraft Baron-D55 din 1983, cu dungă albastră. Rază de zbor o mie cinci sute de kilometri. Suspectul a stat la Motelul Hoosier Chalet, pe Şoseaua 30, cam la cincizeci şi cinci de kilometri de ferma lui Waller. Maşina pe care a închiriat-o înregistrase la bord 350 de kilometri, ceea ce s-ar potrivi pentru două călătorii de la Fort Wayne la Wapakoneta.

— E grozav, Ron. I-ai raportat lui Floyd?

— Da, domnule, mi-a spus să vă sun personal. Avionul acesta este destul de rar, domnule Hardistan. Cred că, dacă-i anunţăm pe cei de la FAA şi ne dau tot sprijinul, cineva l-ar putea găsi.

— Bună idee. Îl voi suna pe Jim Norcross de la FAA imediat ce închid. Ai aflat indicativul avionului?

— Nu, domnule. Oricum, probabil este fals. S-a înregistrat la hotel din maşină, la un ghişeu special, şi a plătit cu bani gheaţă pentru două nopţi. A comandat mâncare în cameră şi a plătit tot cu numerar, lăsând banii pe noptieră, dar era în baie când i-a adus-o băiatul. Tipul de la închirieri de maşini este aproape orb şi nu-şi aminteşte cum arăta suspectul. Nimeni nu şi-l aminteşte. Toţi spun acelaşi lucru: e un individ alb, foarte comun. Avea un carnet de conducere din Florida, înregistrat pe numele Frank Pierce, în Fort Lauderdale, bulevardul Oceanview, numărul 3224. Permisul este fals şi nu există o astfel de adresă în Lauderdale.

— Bună treabă, Ron, zise Hardistan. Vom verifica toate avioanele Beechcraft Baron D-55 înregistrate, să vedem dacă avem noroc. Tu şi Flores aţi făcut treabă bună. Spune-i că am zis aşa.

Hardistan închise telefonul.

— Puii încep să-şi găsească adăpost, Sam, îi zise el lui Firestone. Însă tot nu ştim cum arată lunetistul.

WASHINGTON, MIERCURI 3:12 P.M., EST

International Security, Ltd., ocupa două birouri într-o clădire obscură la câteva străzi de Casa Albă. Compania se menţinea în umbră. Evita publicitatea, nu era înscrisă la nici o bursă şi nu-şi făcea niciodată reclamă. Numele ei nu apăruse niciodată în audierile Congresului sau în conversaţii. Majoritatea membrilor celor două camere nu auzise niciodată de ea. Mass-media nu ştia de existenţa ei. Şi totuşi, CIA şi Agenţia pentru Siguranţa Naţională îi foloseau pe cei de la ISL drept „consultanţi" de treizeci de ani.

Preşedintele ei, David Worrell, era, de asemenea, necunoscut în cercurile politice. Worrell nu făcuse parte din partide politice, nici nu deţinuse funcţii oficiale. Nu contribuise pentru partidele politice şi nici pentru politicieni. Numărul de telefon nu era înregistrat nicăieri, iar hard discul din computerul său era luat în fiecare noapte şi ţinut într-un safe ascuns în biroul lui Worrell. Era un bărbat de peste un metru optzeci, într-o formă excelentă, cu păr blond, care începuse să încărunţească, şi o piele foarte bronzată. Îi plăcea să poarte jachete de tweed, pantaloni largi, gri, din lână australiană, şi cămăşi de culoare închisă, cu gulerul descheiat.

Celălalt birou era ocupat de un fost mercenar handicapat, pe nume Le Blanq, care vorbea fluent cinci limbi. Cu patruzeci de ani în urmă, în timpul rebeliunii luptătorilor pentru libertate algerieni împotriva francezilor, îşi pierduse capacitatea de a merge, când un fragment dintr-o bombă îi sfărâmase partea inferioară a coloanei vertebrale. Le Blanq era complet chel, avea un piept puternic şi braţe masive, opuse picioarelor slabe, nefolositoare. Părea ciudat de dezechilibrat în scaunul său sofisticat cu rotile.

Le Blanq şi Worrell erau agenţi talentaţi. Clienţii lor erau guvernele Marii Britanii, Statelor Unite, Franţei, Germaniei, Africii de Sud şi Israelului. Talentele erau crema comunităţii de mercenari şi spionaj: terorişti, asasini, spărgători de seifuri, strângători de informaţii. ISL îi numea „actori".

Worrell ajunsese cu cinci minute mai devreme la Catedrala Naţională de pe Massachusetts Avenue. Intră nepăsător, se uită împrejur, la biserica aproape goală, şi se aşeză pe o bancă, la margine, în partea din spate a bisericii. După două minute intrară doi agenţi de la Serviciul Secret. Merseră în partea din faţă a catedralei, înconjurară, pe exterior, rândurile de bănci, apoi se aşezară în spatele lui Worrell. Nu se uitau direct la el. Unul din ei ieşi şi, o clipă mai târziu, intră Claude Hooker. Se aşeză lângă Worrell.

— Bună ziua, zise el cu o voce abia auzită.

— Bună, Claude. Ai vreo problemă?

Era o întrebare firească. Hooker şi Worrell nu se întâlneau decât dacă era o problemă.

— Nu, zise Hooker rece, tu ai.

Worrell se întoarse într-o parte pe bancă şi se sprijini într-un cot de spătar. Se uită direct la faţa de dihor a consilierului pentru Siguranţa Naţională.

— Cu cine? întrebă el.

— Nu sunt prea sigur. Informaţia mea vine din biroul lui Maraganset.

— Maraganset! Maraganset e un fătălău impotent care aşteaptă să iasă la pensie. Eu nu fac afaceri cu Maranganset.

— Informatorul meu e din biroul lui.

— Despre ce e vorba?

— Cred că ai aflat că avocatul ăla isteţ, Vail, a devenit adjunctul procurorului general.

— Am auzit zvonul.

— Nu mai este zvon. Căţeaua aia de Azimour a spus întregii lumi. Vail şi-a adus întreaga echipă

cu el, tineri deştepţi, o gaşcă de câini poliţişti afurisiţi.

— Şi nu aşa ar trebui să fie?

— Nu când eşti tu la capătul de unde o să muşte.

— Unde vrei să ajungi, Claude?

— Unul dinte oamenii lui Vail a făcut o anchetă despre proiecte.

— Proiectele din Vietnam?

Hooker dădu din cap afirmativ.

— Hristoase, asta a fost acum treizeci de ani.

— Putea să fie la fel de bine şi ieri. A obţinut o listă cu numele ofiţerilor de legătură, iar marele lui interes era Fantoma. I-au dat numele lui Grimes.

Worrell se rezemă de spătarul băncii tari de lemn.

— Şi? E un prost bătrân şi împrăştiat. Acum are o sită în loc de creier.

— David, Vail umblă după Engstrom. Deja are situaţia lor bancară şi a percheziţionat tabăra din Montana.

Worrell nu zise nimic. Se uită la Hooker şi aşteptă ca acesta să continue.

— Ştii martorul guvernului, care a fost ucis acum vreo două săptămâni în Ohio? Fusese membru al Sanctuarului.

— ISL n-a fost implicat în afacerea asta.

— Ba s-ar putea.

— Despre ce vorbeşti?

— A fost o lovitură de profesionist. Se pare că Hardistan şi Vail cred că ucigaşul este unul dintre vechii băieţi ai lui Engstrom.

— Ei, ascultă...

— Nu, tu ascultă. Să zicem că e adevărat. Să spunem că ai pe cineva în registrele tale care a fost acolo cu Engstrom. Să mai presupunem că Engstrom a folosit acest actor pentru slujba din Ohio. Şi să presupunem că FBI îl arestează...

— Imposibil. Nu există registre, şi tu ştii asta.

— Spuneam doar...

— Nu este nici un afurisit de *mod* de a ne lua urma. Hooker îşi încrucişă braţele pe piept, se uită la Worrell şi nu zise nimic. Ascultă-mă, Claude. Să zicem că am acest actor cu contract. Nici eu n-aş şti cum să-l găsesc. Nu ştiu cum se numeşte acum, nu ştiu unde locuieşte, ce acoperire are. Aş stabili un contact printr-o serie de convorbiri secrete şi prin poşta de computer. Chiar crezi că o gaşcă de tineri avocaţi lăudăroşi l-ar putea găsi?

— Hardistan ar putea.

— Atunci spune-i ticălosului să *nu* o facă.

— Nimeni în afara Omului nu-i spune lui Hardistan ce să facă, şi aş prefera să *nu* discut asta cu preşedintele. Nu înţelegi, David, actorul poate fi o ameninţare pentru mine, dar este o ameninţare şi mai mare pentru tine, cât timp e de capul lui.

— Ce dracu' sugerezi, Claude?

Hooker dădu din umeri.

— Poate că a trăit mai mult decât trebuia.

Worrell se întoarse cu spatele la Hooker. Îşi întinse braţele pe spătarul băncii şi privi spre altar.

— Ştii cât timp aş mai rămâne în afacerea asta dacă mi-aş elimina unul dintre oameni? Toţi actorii mei ar dispărea peste noapte. M-am menţinut treizeci şi cinci de ani, pentru că ei au încredere în mine, ca şi clienţii mei.

— Asta s-ar putea să fie un dezastru pentru tine. Dacă lunetistul ăsta se întâmplă să fie prins şi face un târg...

— Ascultă aici la mine, îi tăie vorba Worrell, am avut un om căruia i s-au smuls unghiile de la mâini şi de la picioare. Şi-a muşcat limba şi a sângerat până a murit, dar nu le-a spus nimic. Ai înţeles, Claude?

— Trebuie să-l scoţi din dosare.

— Nu există nici un nenorocit de dosar.

— Atunci ar fi mai bine să-i trimiţi vorbă acestui lunetist al tău că e în primejdie. Spune-i să se dea la fund şi să stea acolo.

— Asta pot încerca.

— Fă mai mult decât să încerci, zise Hooker răutăcios.

Worrell nu-i răspunse. Ura să i se forţeze mâna de către guvernamentalii îmbrăcaţi în costume, iar Hooker era unul dintre cei mai răi. Când aveau nevoie de ISL, puneau bucuroşi siguranţa naţională în mâinile lui Worrell. Acum pe Hooker îl îngrijora propria piele. Existenţa ISL şi a misiunii sale ar fi făcut Watergate să pară un scandal la o grădiniţă locală. Dar... dacă ISL va cădea, NSA şi CIA vor cădea împreună cu ea. Posibil întreaga administraţie.

— Persoana aceasta a fost vreodată implicată în vreuna dintre operaţiunile noastre?

— La dracu', Claude, cunoşti afurisitele de reguli. Depui banii în bancă, eu îţi fac treaba, nu se pune nici o întrebare.

— Atunci o să-ţi spun aşa: Eu o să-mi acopăr capul, tu ai face bine să ai grijă de al tău.

— Asta ce dracu' vrea să însemne?

Aşteptă un răspuns. Când văzu că nu zice nimic, se răsuci în scaun. Hooker ieşea pe uşă.

PEAKVIEW, MONTANA, MIERCURI 4:14 P.M., MST

Funcţionarii de la bancă se uitară curioşi la Flaherty când acesta trase un scaun spre partea din faţă a holului băncii, îl întoarse şi se aşeză cu faţa spre spătar, cu braţele încrucişate pe el. Se uită atent la interiorul camerei. La stânga sa era o mică intrare şi biroul recepţiei, urmat de o tejghea lungă cu două ghişee pentru casieri. Lângă tejghea era o cameră de conferinţe mică, apoi cutiile de depozitare şi seiful strălucitor din oţel în spatele unei porţi de metal. La dreapta era un mic alcov cu bănci, biroul directorului, un mic birou de împrumuturi şi un ghişeu pentru clienţi, care

servea şi ca ghişeu pentru clienţii aflaţi la volan. Un mic hol de intrare servea uşa din spate, care se afla cu faţa la el, în colţul din dreapta îndepărtat al camerei mari. Combinaţia depozit-hol pentru angajaţi ocupa cea mai mare parte a peretelui din spate al băncii şi era adiacent seifului. Camera era spaţioasă, dar apăsătoare, slab luminată şi primitoare pentru clienţi sau, cel puţin, aşa fusese până cu trei luni în urmă, când fusese jefuită de 229.000 de dolari de către o echipă mică, dar eficientă, de hoţi.

Ceea ce făcea evenimentul unic era faptul că în acelaşi moment şi cu aceeaşi precizie, anonimat şi mod de operare, alte două bănci din lanţul scurt al statului fuseseră şi ele jefuite. Toate se aflau la o distanţă de numai nouăzeci de kilometri una de alta, în partea vestică a statului, dispuse într-un arc de cerc la o sută de kilometri depărtare de Missoula.

După spusele lui Geoff Isaac, cele trei spargeri fuseseră făcute cu o planificare ingenioasă şi precizie militară, ceea ce nu fusese o sarcină dificilă, din moment ce toate trei băncile urmau exact aceleaşi proceduri în fiecare zi. La opt şi jumătate sosea directorul, intra pe uşa din spate şi închidea alarma. La opt şi patruzeci se deschidea uşa seifului. La 8:45 soseau cei şase angajaţi la uşa din spate şi directorul le dădea drumul înăuntru. Cei trei casieri semnau pe casetele cu bani şi banca se deschidea la ora nouă A.M.

Isaac era frustrat în special, deoarece toate cele trei jafuri avuseseră loc pe teritoriul lui. Toate erau în oraşe mici, seifurile din fiecare bancă erau pline de salarii, iar hoţii nu scăpaseră nici măcar un cuvânt când jefuiseră cele trei instituţii de aproape un milion de dolari.

Adăugat la calitatea unică a acestor trei evenimente simultane era faptul că cele trei bănci erau exact la fel. Toate fuseseră construite după exact acelaşi set de planuri: structuri distincte, cu

un singur etaj, înconjurate din trei părţi de locuri de parcare mici şi pe a patra parte de ghişeul pentru servitul clienţilor aflaţi la volan. Ele erau filiale-satelit ale băncii principale a lanţului, cea din Helena, mândria şi bucuria consiliului de directori ai Trustului Montana care, nu numai că salvase o mulţime de bani folosind aceleaşi planuri, dar simţea că dădea clienţilor un sentiment de „familie", orice filială ar fi vizitat.

— E ca şi cum ţi-ai depune banii la Hanul de Vacanţă, fusese remarca sardonică a lui Isaac când le descrisese, lui Meyer şi Flaherty, jafurile.

Acum, când Meyer cerceta registrele de depozit pe computerul băncii, Flaherty privea cu atenţie interiorul şi încerca să-şi imagineze jaful, aşa cum îl descrisese Isaac.

„Într-o vineri dimineaţa, în luna noiembrie, directorul băncii din orăşelul Peakview, populaţie 5 600 de locuitori, soseşte ca de obicei. Când deschide uşa, este îmbrâncit cu forţă în interiorul băncii. Prinde o scurtă imagine a atacatorului într-o oglindă. Căciulă neagră, cu găuri tăiate pentru ochi şi salopetă neagră, asta e tot ce-şi aminteşte. În jurul ochilor şi gurii i se pune o bandă izolatoare. Aude ceva ce i se pare a fi două focuri de armă cu amortizor şi aude sticlă şi metal căzând pe podea. Mâinile îi sunt legate la spate şi este condus într-o cameră de depozitare fără ferestre, în partea din spate a băncii, este aruncat pe podea şi încuiat acolo. Nu se aude nici o conversaţie, cu toate că aude cum este deschis seiful. În următoarele zece minute ceilalţi angajaţi sunt şi ei legaţi şi încuiaţi în aceeaşi cameră. Nimeni nu poate vorbi, nimeni nu vede nimic. Apoi aud o explozie în afara băncii. Sunt îngroziţi. După cinci minute se aude o altă explozie, de data aceasta mai aproape. Mai trec cincisprezece minute înainte ca cineva să-şi dea seama că banca n-a fost deschisă

încă. În cele din urmă, poliţia sparge uşa şi intră, găsindu-i pe angajaţi. Nici unul nu este rănit, nici unul nu are idee câţi spărgători au fost. Amândouă camerele video de supraveghere sunt distruse. Seiful este gol. Şi nimeni – *nimeni* nu i-a văzut pe hoţi părăsind băncile."

— Nimeni nu i-a văzut pe infractori golind băncile? îl întrebase Flaherty pe Isaac, surprins.

— În Milltown avem o doamnă care zice că doi indivizi îmbrăcaţi în costume stăteau lângă intrarea din spate a băncii pe la ora nouă, iar la Wild Bank, un om de serviciu zice că a văzut un tip în haine de lucru mergând prin parcare la ora aceea. Dar nici unul din ei nu ducea nimic în mână, iar descrierile celor trei bărbaţi nu erau de nici un folos.

Asta s-a întâmplat în Peakview, la Wild Bank şi în Milltown, în acelaşi timp şi cu aceleaşi rezultate. Toate trei primiseră mari sume de bani pentru salarii, cu o noapte în urmă. Trei bănci jefuite şi nimeni nu i-a văzut pe infractori. În toate cele trei oraşe, *nimeni* nu i-a văzut plecând. Nici măcar un martor.

— De ce? întrebă Meyer.

— Pentru că la ora nouă fără cinci minute, un depozit gol a fost aruncat în aer la două străzi de fiecare dintre bănci, răspunse Isaac. Genial. Oraşe mici, explozii mari la două străzi de bancă, cine se uită la o bancă la care nu s-a deschis încă? Apoi la nouă fără un minut, o maşină furată sare în aer în fiecare parcare a băncii. Forţele de poliţie, atâtea câte sunt, sunt ocupate cu exploziile. La Milltown, nimeni n-a observat că banca nu era deschisă până la nouă şi douăzeci.

— Ca un magician care se foloseşte de trucuri, zise Meyer. Tu te uiţi la mâna lui dreaptă, în timp ce stânga face trucurile.

— Exact, zise Isaac. Până când poliţia şi-a dat seama ce s-a întâmplat, infractorii aveau un avans de cincisprezece-douăzeci de minute.

— Cât a fost paguba? întrebă Flaherty.

— Au luat de la Peakview 229.000, de la Wild Bank 306.500 şi de la Milltown – cel mai mare jaf din cele trei – 383.500 dolari. În total – 919.000 de dolari.

— Pun pariu că s-au ofticat că n-au luat un milion, răspunse Meyer.

Flaherty îl văzu cu ochii minţii pe director deschizând uşa, oprind alarma şi brusc împins înăuntru. Gura, ochii şi mâinile îi sunt legate cu bandă izolatoare, în timp ce un alt membru al bandei opreşte ambele camere video cu un pistol cu amortizor. Îi iau directorului cheile de la camera blindată, îl duc în depozit. Privesc a doua limbă mişcându-se pe cadranul bătrânului ceas Seth Thomas de deasupra camerei tezaurului. La opt şi patruzeci se aude soneria. Uşa seifului se deschide şi ei trec la treabă. Lasă bancnotele de un dolar şi de cinci dolari pe podeaua camerei blindate. Câţi infractori? Trei, patru? Flaherty se gândi la patru, doi lucrând în camera blindată şi doi aşteptând la uşă restul angajaţilor.

Când termină, unul dintre ei foloseşte o telecomandă pentru a declanşa bomba de la două străzi depărtare. Când se aude explozia, ies, aduc maşina la ghişeul pentru clienţi aflaţi la volan, aruncă sacii în portbagaj şi fug. În timp ce oraşul înnebuneşte, ei dispar cu maşina, apoi aruncă în aer dubiţa furată cu o noapte înainte, în acelaşi fel, doar pentru a crea şi mai multă confuzie.

Foarte ingenios.

Dar cei doi indivizi în costume care stăteau la uşa din spate, arătând în direcţia exploziei? Dar individul în salopetă din Milltown, venind dinspre bancă? Erau cumva implicaţi? În ce au cărat prada, în saci de gunoi? Era prea bătător la ochi. În saci de voiaj? Cât de mare poate fi un sac de voiaj. Ca să adăpostească 380.000 de dolari şi mărunţiş?

Isaac avea dreptate, decise Flaherty. Tipii ăştia erau încrezători în forţele lor şi profesionişti.

Ben Meyer şi Dermott Flaherty coroboraseră şi comparaseră datele despre jafuri şi bănci timp de două săptămâni, cu ajutorul lui Hines şi al lui Naomi întoarsă în Chicago. Dosarele FBI erau riguroase şi pline de informaţii – doi ani de săpături adânci. Dar Meyer şi Flaherty hotărâseră că investigaţiile Biroului nu erau suficient de paranoice. Aşa ca se jucau de-a avocatul diavolului. Bazându-se pe experienţa lor în cazul RICO din Illinois, luaseră cei doi ani de investigare a FBI-ului şi-i amestecară ca pe o salată.

În cele optsprezece luni anterioare avuseseră loc şaptesprezece spargeri de bănci, nouă rezolvate şi trei arestări cu procese în curs. Rămâneau opt nerezolvate. Cele trei, care fuseseră comise în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, cu acelaşi mod de operare, păreau cele mai promiţătoare, de vreme ce băncile erau toate membre ale aceleiaşi mici reţele statale. Cei doi avocaţi hotărâseră să se concentreze mai întâi asupra lor.

— Trebuie să căutăm spălări de bani, zise Meyer la început.

— Şi vorbim despre milioane de dolari, zise Flaherty.

— Corect. Poate că au lovit câteva bănci din afara zonei noastre şi dacă fură arme şi le vând, câştigul s-ar putea duce mult mai sus.

— Cea mai mare banca din această reţea este First Trust and Security din Helena, le spusese Isaac. Este singura care n-a fost jefuită.

— Prea mare?

— Prost aşezată. Este într-o clădire cu trei etaje, chiar în mijlocul oraşului. O ţintă foarte dificilă.

— Credeţi că aceste trei spargeri au avut un aranjament din interior? îl întrebă Flaherty pe Isaac.

— Aşa aş zice.

— Dar ar fi putut afla totul, în afară de informaţia despre salarii, iar asta se ştie probabil de către toată lumea în aceste oraşe mici, zise Flaherty.

— E adevărat, răspunse Meyer, apoi zâmbi. Dar să presupunem că e cineva din interior, doar ca să fim perverşi.

— Îmi place ideea, zise Flaherty.

— Să zicem că acest om din interior a planificat operaţiunile. Cel mai bun moment, cum să fie făcut...

— De acord.

— Acest cineva le dă, de asemenea, informaţiile despre plata salariilor etcetera.

— Acest cineva ar putea, de asemenea, să spele banii prin bănci, propuse Flaherty.

— Este o logică bună, zise Meyer.

— Şi cum îi spală?

— Dacă ne putem da seama de acest lucru, acest cineva ar putea fi legătura pe care o caută Vail.

Flaherty ridică din umeri.

— Falsifică registrele? sugeră el.

— Asta e o posibilitate. Deci, acum îl avem pe acest cineva, plus un contabil foarte viclean. Două cârtiţe în biroul principal.

Asta fusese în urmă cu două săptămâni.

Flaherty se ridică, se întinse şi puse scaunul la loc, în spaţiul de aşteptare. Se duse în spatele băncii şi ieşi pe uşa de acolo. Lângă clădire era un trotuar de doi metri şi jumătate separat de şosea prin nişte arbuşti. Intră înapoi în clădire exact când Meyer ieşea din mica sală de conferinţe unde lucrase. Îşi îngustă ochii.

— O să orbesc, Derm, zise el, oftând.

— Hai să ieşim de aici, zise Flaherty. Avem două ore de mers cu maşina până la Missoula.

— Ne putem opri să bem o ceaşcă decentă de cafea pe drum? Domnul Cafea nu se dă bătut.

Se opriră la o cafenea de pe autostradă, la marginea orăşelului. Meyer îşi puse zahăr şi frişcă în cafea. Era tăcut şi se uita în ceaşcă în timp ce amesteca.

— Te frământă ceva, zise Flaherty. Pot întotdeauna să spun când te frământă ceva.

— Au o reţea bună. Au patru bănci cu care pot lucra. Nu trebuie să mişte toţi banii aceia murdari printr-o singură bancă mică.

— Mai au şi contabili, directori, casieri, zise Flaherty. Vreau să spun că nu intri într-o băncuţă din Montana să depozitezi trei sute de mii fără să se ridice câteva sprâncene. Trei echipe au furat un milion de dolari.

— Corect.

— Deci...

— Deci, probabil că piramidează depozitele.

— Ce înseamnă asta?

— În anii şaptezeci şi optzeci, unele bănci din Miami aveau nevoie să spele bani rezultaţi din droguri. Vorbesc de *mulţi* băni. Milioane de dolari. Problema e să nu atragi atenţia IRS-ului, care cere băncii să raporteze orice depozit de bani lichizi de zece mii de dolari sau mai mult, aşa că au inventat această schemă– piramidă. Ideea era să mişte aceste milioane prin băncile lor în conturi mai mici de zece mii de dolari. Aranjau zeci şi zeci de conturi oarbe. Un program pe computer trimitea automat depozite în aceste conturi când se ajungea la depozite mari.

— Nu înţeleg, zise Flaherty.

— Ei bine, tu ai o companie – compania XYZ, de dragul discuţiei. XYZ depozitează o sută de mii de dolari în contul XYZ, dar computerul redepozitează imediat acea sută de mii în alte

unsprezece conturi, deci, în loc de a arăta un depozit mare, ai unsprezece conturi cu câte nouă mii şi ceva mărunţiş în fiecare.

Banca le ia deponenţilor un procent de 30-40% pentru depozite. Ăsta e costul spălării banilor. Apoi XYZ retrage micile conturi şi banii sunt curaţi.

— Şi cum face Sanctuarul asta? Aceşti ticăloşi intră în băncile mici cu teancuri mari de bani gheaţă, ca să-i depoziteze?

— Să presupunem că şeful contabil al băncii principale din Helena este omul cel mare. O dată pe lună el face un tur pe la filiale şi verifică băncile. Hoţii vin unul câte unul şi aduc, să zicem, câte o sută de mii fiecare. Contabilul depozitează toţi banii într-un cont, *dar* computerul îi răspândeşte imediat în unsprezece conturi. Deci acum ai banii răspândiţi într-un număr mare de conturi în toate cele patru bănci. Nouă mii plus ceva, în fiecare cont. Nici un raport la IRS. Iar programul care depozitează banii automat este ţinut de un CD ROM, nu în computer, aşa că inspectorii bancari nu-l găsesc niciodată. Şi domnul contabil are patru bănci cu care poate lucra.

— Cum le luăm urma?

— Nu putem, ne-ar lua vreo doi ani să depistăm toate aceste conturi şi să încercăm să ne dăm seama care sunt false, iar noi nu avem acest timp.

— Şi atunci, ce facem?

Meyer se uită la el supărat.

— La asta nu m-am gândit încă, zise el. Va trebui să aflăm cine este acest „cineva" şi cine este contabilul.

— Şi dacă greşim?

— Atunci suntem în aer.

MISSOULA, MIERCURI 7:02 P.M., MST

Doi agenţi FBI stăteau în maşină cu geamurile întredeschise şi caloriferul dat la maximum. O maşină a patrulei statale era oprită de-a latul şoselei, formând un blocaj. ATF şi FBI făcuseră blocaje pe toate şoselele ce duceau la Fort Yahweh şi, cu ajutorul patrulei statale, verificau permisele de conducere şi taloanele oricărui vehicul care intra sau ieşea din tabără. Obiectivul lor era să-i hărţuiască pe membrii Sanctuarului, să caute arme ilegale şi să încerce să descurajeze orice alt influx de trupe în fortăreaţa din munte.

Era o încercare eficace. Fusese puţin trafic pe tot parcursul zilei. Harry Aiken, care fusese convocat la unitatea operativă din Montana, de la baza sa din Georgia, blestema de trei ore.

— Erau treizeci şi nouă de grade când am plecat de acasă, zise el. Ce dracu' fac eu aici, îngheţ în toiul nopţii?

— Este abia ora şapte, Harry, nicidecum toiul nopţii, îi răspunse partenerul său, Duke DeMay, care fusese adus din Virginia.

— La mine acasă, este ora zece, răspunse Aiken. Eu mă duc la culcare devreme.

— Încă două ore şi ne putem întoarce la hotel, să luăm cina.

— E miezul nopţii, după timpul meu. O gustare la miezul nopţii. E la modă, dacă eşti membru al detaşamentului de nebuni.

DeMay şterse aburul de pe parbriz şi privi cu atenţie şoseaua asfaltată, cu două benzi.

— Ca să vezi, zise el. Avem companie.

Aiken îşi luă aparatul de emisie-recepţie şi trezi maşina patrulei.

— Aprindeţi girofarele, băieţi, vine cineva din tabără. Îşi puse mănuşile groase, îşi ridică gulerul jachetei albastre FBI şi-şi luă pistolul Glock de 9 mm din toc. Sper că tipul ăsta nu e cowboy, murmură el.

Luminile roşii şi albastre ale maşinii de patrulare se aprinseră şi un Four Runner trase pe dreapta şi se opri.

Aiken şi DeMay ieşiră din maşină şi veniră în spatele celor doi poliţişti. Fereastra maşinii se lăsă uşor în jos.

— Ţineţi-vă mâinile la vedere, domnule, îi zise unul din ei şoferului.

Aiken şi DeMay ocoliră spatele maşinii şi verificară interiorul cu lanternele. Şoferul era singur. Se apropiară de portiera din dreapta maşinii şi aşteptară.

— S-a-ntâmplat ceva? zise şoferul.

— Puteţi să-mi arătaţi permisul şi talonul? zise poliţistul.

— Da, domnule, răspunse nervos şoferul, un bărbat înalt şi slab ca o sperietoare de ciori. Nu mergeam cu viteză.

Îi dădu permisul şi foaia roşie poliţistului, care le verifică încet cu lanterna.

— Dumneata eşti domnul Jessups?

— Da, domnule.

— Talonul acesta spune că maşina dumitale este proprietatea Sanctuarului.

— Î-hî.

Aiken veni lângă poliţist şi-i arătă lui Jessups legitimaţia.

— Domnule, sunt agentul Aiken, de la Biroul Federal de Investigaţii. Vreţi să coborâţi din maşină, vă rog?

— Da' ce-am făcut?

— Nimic deocamdată, zise Aiken răspicat.

Jessups ieşi din maşină, îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei şi-şi scutură picioarele pe şosea. Era speriat de moarte şi aproape se sufoca. Îi ieşeau aburi din gura deschisă, în timp ce inspira puternic aerul îngheţat al nopţii.

— Cum se face că şofezi un Four Runner, domnule Jessups? întrebă Aiken. Ce slujbă ai la Yahweh?

— Sunt doar un fel de şofer, zise omul cel slab.

— Un şofer, aha. De ce nu mergem noi puţin în maşina mea, să nu mai stăm în frig?

Îl trase pe unul din poliţişti deoparte.

— S-ar putea să reţinem acest autovehicul, zise el.

— Vreţi să îl percheziţionăm de arme? întrebă poliţistul.

— Nu, lăsaţi-l în pace deocamdată.

Luă permisul şi talonul şi-l conduse pe Jessups la maşina FBI-ului, după ce-l căutară de arme. Îl aşezară pe locul din spate, iar Aiken şi DeMay se aşezară în faţă.

— Ia să vedem, vă numiţi Mordachai Jessups, corect? zise Aiken.

— Î-hî.

— Şi al cui şofer eşti pe Four Runner-ul ăsta? întrebă DeMay.

Jessups nu răspunse imediat.

— Eşti şoferul lui Engstrom? întrebă Aiken.

— N-N-Nu, domnule.

— Atunci, al cui?

Ezită un moment înainte de a răspunde.

— Al Fratelui Abraham.

Aiken şi DeMay schimbară o privire, dar încercară să-şi ascundă surpriza.

— Conduci pentru Abraham?

Mordachai încuviinţă din cap.

— El unde este acum?

Mordachai se foi nervos pe bancheta din spate şi-şi şterse gura cu mâna.

— Acolo, zise el, în final, dând din cap spre Yahweh.

— Cum se face că nu l-am văzut când am percheziţionat fortul?

— El... a... nu era acolo.

— Dar unde era?

— Sus, pe deal.

— Vrei să spui pe muntele James?

— Da, dom-le.

— Unde pe deal? întrebă Aiken.

— U-U-Uite ce e, oameni buni. Nu pot să vorbesc despre asta. Aş putea intra într-o grămadă de necazuri.

— Eşti deja într-o grămadă de necazuri, zise Aiken. Şeful tău ar putea fi acuzat de trădare.

— Trădare!

— De câte ori deschide gura, incită la revoltă, zise DeMay. Predică terorismul şi crima.

— Este foarte religios.

— Este mai nebun decât o bufniţă chioară, zise Aiken. De unde eşti, accentul tău pare a fi sudic, Mordachai... pot să-ţi spun Mordachai?

— O, desigur, da, dom-le. Sunt din Georgia.

— Nu mai spune? Şi eu la fel. De unde din Georgia?

— Din orăşelul Enigma, chiar lângă Tifton.

— Glumeşti. Eu sunt din St. Simons Island. Ştii unde vine asta?

— O, desigur. Este un loc frumos.

— Ei, aşa era înainte ca georgienii să taie toţi copacii şi să pună ciment. Lucrez la biroul din Savannah acum.

— Deci, povesteşte-ne despre Fratele Abraham, Mordachai, zise DeMay.

— Vă amintiţi de un evanghelist strălucit, pe nume Fratele Transgresor?

— N-aş putea spune, zise Aiken.

— Numele îmi sună cunoscut, zise DeMay. Un mânuitor de şerpi, nu? Un orb.

Mordachai dădu din cap.

— Aşa este. Abraham este Fratele Transgresor.

— Este orb? întrebă Aiken.

— Da, dom-le. De aceea conduc eu. Suntem parteneri. Ne descurcăm chiar bine. Vreau să spun, eram în Nebraska, ne îndreptam spre Oklahoma, strângeam până la câteva sute de oameni pe seară. În Omaha nu mai aveau loc în cort. Aproape o mie

de inşi au venit în seara aceea. Am câştigat câteva mii de dolari. Eu conduceam şi aveam grijă de afacere, el predica.

— Ce s-a întâmplat?

— Afurisita aia de miliţie a apărut într-o seară şi i-a făcut oferta asta. El a fost întotdeauna cam misterios cu unele lucruri. Cum ar fi că nu lasă pe nimeni să-i facă vreo fotografie. Ura presa. La dracu', dacă ar vrea să dea interviuri, am putea ajunge mari, ca Falwell şi Robertson, şi alţi băieţi barosani. Şi totuşi, n-a vrut nici o maşină de televiziune.

— Cum se face că Sanctuarul a fost atras de el? întrebă Aiken.

— În seara în care au venit să-l vadă, a ţinut una dintre cele mai înflăcărate predici pe care le-am auzit vreodată. Despre cum să dăm jos guvernul – fără supărare – despre impozite şi altele.

— Cine a venit? Engstrom?

— Nu, domnule, erau doi dintre ei, plus un sergent care conducea maşina.

— Un sergent adevărat?

— Un om al miliţiei.

— Cine erau cei doi?

— Colonelul Shrack, i se spune Black Bobby. Şi un afacerist care era proprietarul staţiei radio, dar nu-mi amintesc numele lui. Nu prea l-am mai văzut. I-a făcut lui T o ofertă care era prea bună ca să fie refuzată.

— Ce fel de ofertă?

— Bani. O casă frumoasă de locuit. Public foarte mare. Şi ei, hm...

Mordachai se opri şi se şterse din nou la gură.

— Şi ei ce?

— Ei, a, privesc cu îngăduinţă pornirea lui.

— Pornirea?

— Îi plac doamnele. Tinerele doamne.

— Cât de tinere?

— Ştiţi, paisprezece, cincisprezece.

— Iisuse! zise DeMay.

— Fugare. El le sanctifică şi ele îl urmează.

— Le sanctifică? zise Aiken. Asta se numeşte viol acolo de unde venim noi, Mordachai. Viol şi incitare. Iar tu ai putea fi complice la toate astea.

— Eu n-am făcut niciodată asta. N-am făcut pe peştele. Am încercat să-l liniştesc în problema asta, dar n-am reuşit nimic.

— De ce nu ne spui unde este pe deal, Mordachai? zise DeMay.

— Domnule, or să mă omoare. Probabil că or să mă omoare, oricum, fiindcă am plecat, dar vă spun adevărul, sunt cu toţii nebuni de legat.

— Eşti în custodia noastră acum, Mordachai. N-o să te omoare nimeni.

— Acum are femei tinere cu el? Sus, pe deal, vreau să spun? întrebă Aiken.

Mordachai încuviinţă din cap.

— Unde?

— Au un buncăr acolo sus, în adâncul muntelui. N-am fost niciodată acolo, numai U.S. pot să se ducă acolo sus.

— Ce este U.S.?

— Unitatea de Spionaj. Cei care planifică. Este un post de comandă obişnuit, din câte am auzit. Au şi un fel de post radio. Acolo îşi înregistrează T casetele.

— Care este numele lui real?

— O, Doamne, Iisuse...

— Ne-ai spus până aici, Mordachai. Ai putea la fel de bine să ne spui tot.

— A trebuit să plătesc taxe pentru el, pe şosea, să-i fac asigurarea socială.

— Numele, zise Aiken sever.

— Elijah Wells.

— De unde este?

— Din Albany, Georgia.

Aiken se întoarse către DeMay.

— Îl voi suna pe Isaac. Vom sechestra Four Runner-ul şi vom căuta amprente. Du-l înapoi în

oraş, iar Mordachai va veni cu mine.

Aiken formă un număr pe telefonul celular şi ceru cu Geoff Isaac.

30

CHICAGO, JOI 8:34 A.M., CST

Harrison Latimore coborî din avionul de dimineaţă de la Washington şi alergă prin aeroportul din Chicago. Se duse la o poartă puţin folosită la capătul îndepărtat al pistei, unde îşi prezentă legitimaţia. Trecu de gardienii de la FBI şi intră în AMOC Unu. Vail, Hardistan şi Firestone se aflau în sufragerie şi luau micul dejun.

— Bine ai venit la bord, zise Vail. Ia un scaun şi serveşte-te cu ceva.

— Mulţumesc, zise tânărul asistent.

Se aşeză lângă Hardistan.

— Pe unde ai umblat în ultimele două zile? întrebă Vail.

— New Jersey şi Washington, zise Latimore.

Paul, stewardul, puse o ceaşcă de cafea în faţa lui.

— Ce să vă aduc? întrebă el.

— Tot ce aveţi acolo, în spate, răspunse Latimore şi râse. N-am mai luat o masă ca lumea de zile întregi.

— Ce-aţi zice de un muşchi de viţel şi ouă? Cu pâine prăjită lângă ele. Şi un pepene excelent pentru început.

— Grozav!

Stewardul plecă şi Latimore nu pierdu nici o clipă, împărtăşindu-le noutăţile. Luă copia fotografiei detaşamentului Spectru şi o puse în faţa lui Vail şi a lui Hardistan.

— Ştiu cine este Os, zise el

— Os? întrebă Firestone.

— Tipul care l-a împuşcat pe Waller, zise Latimore şi se lăsă pe spate, cu un zâmbet satisfăcut.

— Bun, zise Vail, concentrându-se asupra micului dejun. Ai adresa şi numărul de telefon?

— Nu, dar cred că ştiu cum putem face rost de ele.

Toţi cei de la masă se uitară la el. Latimore arătă cu degetul către Jennings şi Tunny din fotografie.

— Aceştia doi sunt cei pe care nu-i puteam identifica. Cel din stânga este Oscar Jennings. Acesta este Wayne Tunny.

— Deci Oz este Oscar? zise Hardistan.

— Nu neapărat. Ascultaţi-mă un minut, zise Latimore. Le relată conversaţia cu Grimes. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Ce este nu este, ce nu este, este." Bănuiala mea a fost că lunetistul nostru este Oscar Jennings, pentru că Jordan l-a menţionat când Marty l-a intervievat la Mormânt. Aşa că m-am dus la Washington şi am verificat Registrele Graves. Tunny este trecut ca KIA (Killed in Action). Jennings nu este.

— Deci Os *este* lunetistul.

— Nu. Ce este, nu este. Tunny nu este pe zidul din Vietnam. M-am dus şi m-am uitat. Ghiciţi cine e?

— Jennings, zise Vail.

— Corect. Eu cred că *dosarele* au fost aranjate mult timp *după* război. Priviţi, Jennings este din Milwaukee. A fost crescut în casa de copii, s-a înrolat în Armată când avea optsprezece ani. N-a avut prieteni apropiaţi sau rude. Tunny era din New York. Tatăl şi mama sunt morţi acum şi n-a avut fraţi sau surori. Cred că CIA sau altă organizaţie l-a trecut pe lista celor ucişi pe Tunny înainte să fie trimis acasă. Când Jennings a fost ucis, el a fost trimis acasă în sicriul lui Wayne Tunny. Dar când au strâns numele pentru monument, Registrul Graves nu fusese încă

schimbat. Iată ce a vrut să spună Grimes prin „Ce este, nu este". Jennings nu a dispărut, iar Tunny a fost înmormântat de părinţii lui. Lunetistul este Wayne Tunny. Arătă pe fotografie. Tipul de aici.

— Mie mi se pare teoria băţului de chibrit, zise Hardistan.

— Nu sunt de acord, zise Firestone. Unul din ei este trecut la morţi în Registrul Graves, celălalt este trecut la morţi pe zidul cu cei ucişi în Vietnam. Una din ele trebuie să fie greşită.

— Ce este, nu este..., zise Latimore şi lăsă propoziţia neterminată.

— Este o muncă grozavă, zise Vail. Dar nu ne ajută prea mult fără vreun fel de identificare.

— Ba ar putea, dacă domnul Hardistan ia fotografia şi-şi pune artiştii să adauge douăzeci şi cinci de ani la acea faţă şi să facă şase ipostaze. Cu păr, chel, cu barbă, fără barbă, cu ochelari de soare şi fără. Daţi-le celor de la WWN – ei le vor proiecta pe ecran din oră-n oră. Apoi daţi-le la reţelele de ştiri pentru grupajul de la ora şase şi urmăriţi ziarele din ziua următoare. Cineva îl va recunoaşte.

— Vom primi mii de telefoane.

— Nu neapărat. Când emisiunea „Cel mai căutat om al Americii" prezintă fotografii ale unor criminali periculoşi, ei nu primesc atâtea alarme false şi descoperă foarte mulţi dintre cei urmăriţi.

— Şi ce spunem mass-mediei – adică, de ce îl căutăm pe tipul ăsta? întrebă Vail.

— Martor într-o investigaţie în curs, sugeră Latimore.

— Te-ai gândit mult la treaba asta, zise Vail.

— Doar la asta m-am gândit de când am plecat de aici.

— Şi dacă greşeşti, Latimore? zise Hardistan. Dacă se întâmplă aşa cum spun Registrele Graves, noi vom căuta alt om, iar Jennings se va da la fund. N-o să-l mai găsim niciodată.

— Atunci cum a ajuns Jennings pe monument? întrebă Latimore.

— De ce să nu-i căutăm pe amândoi? zise Vail. Îmbătrânim ambele chipuri, dăm o poveste presei şi spunem că-i căutăm pe amândoi.

— Şi dacă n-a murit nici unul?

— Atunci vom găsi doi în loc de unul, zise Vail. Dă-le întâi lui Azimour. Ea le va prezenta în emisie din oră în oră. Reţelele de ştiri le vor prelua câteva ore mai târziu, iar presa le va avea în ziua următoare.

Hardistan bău o gură de cafea. Studie fotografia câteva momente şi dădu din cap.

— Aşa s-ar putea să meargă, zise el.

— Eu pariez pe Tunny, zise Latimore.

— Bine, zise Hardistan. O să trimit o copie prin fax celui mai bun artist al nostru, Norm Friedkin. Nici măcar nu va trebui să-i spun ce are de făcut. Face aşa ceva de ani întregi.

— Am o singură cerere, zise Latimore. Dacă îl găsim, mi-ar plăcea să fiu acolo când îi puneţi cătuşele.

WASHINGTON, JOI 10:24 A.M., EST.

Preşedintele Pennington stătea la masa de lucru din Biroul Oval. Avea câteva minute doar pentru el şi cântărea situaţia. Engstrom îl pusese într-o situaţie imposibilă. WWN prezentase fotografii şi câteva înregistrări video neclare ale prezentării mandatelor la Fort Yahweh şi reamintise despre ambuscada de la trecătoarea Lost Trail şi uciderea lui George Waller. Cel mai recent sondaj de opinie în *New York Times* îl coborâse cu trei puncte. Era prima oară, după luni de zile, când îi scăzuse popularitatea.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa şi intră secretara.

— A venit domnul general James, domnule preşedinte.

— Condu-l înăuntru, te rog, Mildred. Şi să nu ne întrerupi.

— Da, domnule.

James intră în birou. Era un bărbat înalt, spre şaizeci de ani, cu păr alb, tuns scurt. Purta uniformă de paradă şi intră în camera detaşat, de parcă ar fi fost camera lui.

Pennington se ridică de la masa de lucru şi se duse să-şi întâmpine vizitatorul.

— Cu cinci minute mai devreme, ca de obicei, Jesse, zise el şi-l bătu pe James cu palma pe umăr. Nu te vei schimba niciodată. Vrei o cafea, o brioşă?

— Nu, mulţumesc, domnule preşedinte.

— Nu mai fi atât de afurisit de formal, zise Pennington. Suntem doar noi doi. Pentru numele lui Dumnezeu, noi doi colaborăm de la războiul din Vietnam.

Generalul se relaxă şi zâmbi:

— Tu ai fost întotdeauna cu un pas înaintea mea. Care este problema?

— Am nevoie de un sfat.

— Eu să-ţi dau sfaturi? Tu erai şeful meu. Ce ştiu eu şi tu nu?

— Hai să-ţi arăt ceva.

Îl conduse pe James la masa de lucru, trase un sertar şi scoase un teanc de fotografii ale fortului Yahweh, făcute din avioanele AWACS. Le întinse pe masă.

James se aplecă peste ele şi le studie pe fiecare, de la treizeci de centimetri distanţă.

— Aceasta este tabăra aceea din Montana? Pennington încuviinţă. Doamna aceea de la World News a iscat un scandal imens cu afacerea asta, zise James. În seara trecută o compara cu Waco, doar că i se părea mai rea. Îşi ridică ochii de pe fotografii. Încercaţi un asediu aici?

— Biroul şi ATF n-ar putea acoperi zona aceasta. Le-ar trebui majoritatea agenţilor de teren şi tot n-ar fi suficienţi oameni. Şi nu putem avea încredere în Garda Naţionala din zona aceea. Mulţi dintre ei fac parte din Sanctuar.

— Se pare că muntele ăsta mişuna de oameni.

— Până azi-dimineaţă specialiştii AWACS estimau între şapte şi opt sute.

— Iisuse Hristoase! James privi fotografiile din nou. Despre ce vorbim? Patru kilometri pătraţi? Cred că se calcă pe picioare acolo sus.

— Unsprezece kilometri pătraţi, dacă punem la socoteală şi partea din spate a muntelui.

James ridică o lupă şi se uită din nou pe fotografii.

— *Minează* muntele asta?

— Şi întind sârmă ghimpată. Presupunem că au făcut rost de arme foarte sofisticate. Stinger, Dragon, M-16, probabil AK şi puşti de calibrul 50. Şi o tonă de C4.

— Au fost ocupaţi, ticăloşii, nu-i aşa?

— Sunt la o întâlnire lunară. De obicei, se adună vinerea şi se împrăştie duminica. Au început să se adune acum două zile. Dacă nu coboară şi nu se întorc acasă luni, ne confruntăm cu o problemă.

— Engstrom ştie asta, zise James.

— Sigur că ştie. Şi o să profite de ea.

Pennington deschise o cutie de ţigări, prevăzută cu umidificator, de pe birou şi scoase din ea două trabucuri cubaneze. Le tăie capătul ambelor, îi dădu unul lui James şi le aprinse pe amândouă cu o brichetă specială Zippo, din aur. Se duse la canapea, urmat de James şi se aşezară.

— Dacă Engstrom planifică o rezistenţă, zise Pennington, ne confruntăm cu o situaţie majoră. Ar putea trimite echipele teroriste de acolo, noaptea, să facă prăpăd, apoi să se întoarcă la bază după câteva nopţi.

— Aţi pornit vreun proces legal împotriva lor?

— Tipul ăsta, Vail, lucrează la el. A găsit deja o mulţime de piste şi nu este în slujbă decât de aproape trei săptămâni.

— Acesta este un caz RICO?

— Da, dar ar putea dura luni întregi.

James pufăi din trabuc şi privi fix în ochii lui Pennington. În cele din urmă, zise:

— Ce ai în minte, Larry?

— Cât crezi că ne va lua să-i dislocăm?

— O mulţime de victime de ambele părţi, dacă sunt aşa de serioşi cum crezi tu.

— Ce-ai zice de o blocadă?

— Pfui! exclamă James. Un asediu lung, plictisitor, implicând o mulţime de trupe. Va costa o avere.

— Ar putea fi ca un cancer, Jesse. O tumoră mare, stând acolo şi extinzându-se, în timp ce contribuabilii numără dolarii. Ezită înainte să adauge. Dar o lovitură pe neaşteptate?

— Te gândeşti să foloseşti Armata? Pennington nu-i răspunse. Trase un fum din trabuc şi suflă fumul spre tavan. Nu poţi face asta, Larry.

— Am folosit militarii la graniţa de sud mai mult de un an.

— Împotriva refugiaţilor. Tipii ăştia din Montana sunt cetăţeni americani.

— Dacă am presupune că au declarat război Statelor Unite?

— Eu sunt militar, Larry. Nu este decizia mea. Procurorul general ce are de spus?

— N-am discutat acest lucru cu nimeni, în afară de tine. Dacă am presupune că ei ne atacă primii? Avem câteva elicoptere Nighthawk. acolo. Dacă ei vor doborî unul?

— Aş fi foarte supărat. Dar nu ştiu dacă acesta ar fi un motiv să lansez un asalt împotriva mai multor sute de cetăţeni americani. Te-ai gândit la reacţia publică?

— Desigur. Nu ştiu cum s-ar manifesta dacă ei ar începe să ne facă necazuri.

— Nu-mi dau nici eu seama. Cred că trebuie să vorbeşti cu una dintre acele firme importante de Relaţii Publice din New York.

— Vorbesc cu tine, Jesse. Aş vrea să-mi faci o favoare.

— Desigur.

— Elaborează un plan de atac pentru mine, estimează numărul de oameni, cunoşti schema. Doar ca să ştiu care-mi sunt toate opţiunile. Desigur, asta rămâne doar între tine şi mine.

— Între tine şi mine. Pennington dădu afirmativ din cap. Va trebui să mă consult cu câţiva dintre oamenii mei, domnule preşedinte. Stryker, şeful unităţilor de desant, Joe Ringer, de la Forţele Speciale, Norris, de la Logistică.

— Spune-le că e un exerciţiu. Clasifică-l „Strict Secret". Ei lucrează pentru tine, Jesse.

— Lucrează pentru dumneavoastră, domnule preşedinte. Sunteţi comandantul lor suprem. Cât de repede doriţi această propunere?

— Azi este joi. Ce-ai zice de duminică?

ALBANY, GEORGIA, JOI 11:46 A.M., EST

— Spune-mi Laverne, zise ea zâmbind.

Era o femeie micuţă, de vreo patruzeci şi cinci de ani, căreia îi plăcea să flirteze şi nu părea deloc impresionată de legitimaţia agentului FBI pe nume Buddy Harris, care zburase de la Atlanta la Albany.

— Bun. Eu sunt Buddy, Laverne. Poate că mă poţi ajuta.

— Mi-ar face plăcere, zise ea, aplecându-se peste tejgheaua de la Biroul de Statistică. Îţi petreci noaptea aici? Îţi pot face cel mai bun grătar din sudul Georgiei.

— Îmi pare rău, trebuie să plec cu avionul de ora două.

— Prânzul?

— Păi, asta ar fi o posibilitate.

— Bine, agent Harris, ce cauţi?

— Un certificat de naştere al unui Elijah Wells. Vreau doar să arunc o privire.

Ea păru cu adevărat surprinsă, apoi dădu din umeri şi zise:

— Nici o problemă, şi plecă.

Se întoarse după un minut sau două cu un registru gros, frunzări prin el, găsi înregistrarea pe care o căuta şi întoarse registrul cu faţa la agent. Bătu cu degetul pe pagină.

— Iată-l: Elijah John Wells, data naşterii, 12 martie 1962. Părinţii: Frank şi Helen Wells. Născut în spitalul din localitate.

— Ai locuit mult timp în Albany, Laverne?

— Toată viaţa. Am început să lucrez pentru district din ziua în care am absolvit liceul. Am făcut aproape orice slujbă au avut. Am lucrat o vreme în biroul şerifului. Plictisitooor. M-am transferat aici la Registratură cam acum un an. Plictisitooor.

— Îi cunoşti cumva, din întâmplare, pe Frank şi Helen Wells.

— Desigur. Locuiesc chiar peste drum, pe Oak Street.

— Le cunoşti copiii?

— O, da, desigur. Îi cunosc de când s-au născut.

— Mai sunt în oraş?

— Hazel s-a dus la Atlanta după ce a absolvit Colegiul Georgia Southern. Frank Junior lucrează cu tatăl său la ţesătorie.

— Dar Elijah? El mai este pe-aici?

Ea îl privi straniu.

— Îţi pot spune exact unde se află în acest moment.

— Chiar aşa?

— Îhî. Stă acolo de mai bine de treizeci de ani.

— Aici, în oraş?

— Da. Ştii ceva, domnule FBI, eu te duc să-l vezi pe Elijah, apoi dumneata mă duci să luam prânzul.

— Pare un târg cinstit.

Plecară de la tribunal şi ea-l îndrumă prin oraş.

— Virează la stânga, aici, zise ea, arătând spre o alee arcuită.

— Aici este cimitirul, zise Harris.

— Î-hî. Condu până acolo, pe dreapta.

Aleea se curba în jurul unei păturii de iarba verde şi stejari bătrâni, trecea pe lângă pietre de mormânt elegante, pe care se aflau îngeri din marmură şi cruci.

— Opreşte aici, zise ea.

Coborâră din maşina şi îl conduse peste pajiştea întinsă, până la o cruce mare. Pe vârful ei, în litere frumos sculptate, era cuvântul *Wells,* iar sub el, numele lui Jeremiah şi Edith, amândoi morţi la aproape optzeci de ani. Mai era o cruce mai mică, lângă monumentul cel mare.

Elijah Wells
Iubitul fiu al lui Frank şi Helen
Născut: 12 martie 1962
Chemat la sânul Domnului
14 martie 1962
Odihneşte-te în pace, micul nostru înger.

Elijah Wells murise la două zile după ce se născuse.

31

CHICAGO 2:42, P.M., CST

Lui Vail îi plăcea să spună că tot ce trebuie ca să câştigi un caz RICO sunt şase avocaţi buni,

multă muncă, activitate continuă şi un pic de noroc. În cazul Sanctuarului, acest pic veni din aer. Începu când Naomi răspunse la telefon în biroul central.

— Aici agentul Alan Burger, de la biroul din Des Moines, zise o voce aspră de bărbat în vârstă. Aş putea vorbi cu domnul Vail, vă rog?

— Îmi pare rău, agent Burger, nu este în birou. Aici este Naomi Chance. Sunt director adjunct al grupului operativ. Pot să vă ajut cu ceva?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi. Am un beţiv nebun aici care a venit de pe stradă acum o jumătate de oră şi cere să-l vadă pe Martin Vail. Nu vrea să vorbească cu mine sau cu altcineva din birou, dar zice că, dacă Vail caută informaţii despre Sanctuar, şi-a găsit omul.

— Cine este?

— Se numeşte Ernest Gondorf. Adresa e din Kansas City. Ar putea fi un balon de săpun, doamnă Chance. Tipul şi-a petrecut noaptea trecută în arestul pentru beţivi. A intrat cu maşina într-un copac din parc. Conduce un Firebird nou, cu numere de Montana, stă la un hotel bun de aici, din oraş, şi a avut patru mii de dolari în portmoneu când a căzut din maşină.

— Interesant. Vrea să vorbească la telefon cu unul dintre noi?

— Zice că vrea să vorbească cu Martin Vail „mano a mano". L-am invitat să plece, dar nu vrea. Tipul pare a fi speriat, dar face pe durul.

— Speriat?

— Zice că are nevoie de protecţie, că Engstrom a pus un premiu pe capul lui.

— Aşteaptă puţin, vrei Alan? Îl puse pe agent pe linia de aşteptare. În birou erau doar Parver şi Firestone. Le explică situaţia. Ce zici, Sam, vrei să te dai drept Martin, să vezi dacă tipul ăsta are ceva de spus?

— Sigur.

Naomi vorbi din nou cu Burger.

— Este prin apropiere?

— Chiar în colţul camerei.

— Spune-i că l-ai găsit pe Vail.

— S-a întors în grabă.

— Desigur.

Burger îşi înăbuşi un chicotit. Ea îi întinse receptorul lui Firestone.

— Alo, zise o voce de la capătul celălalt.

— Aici Martin Vail. Doreaţi să vorbiţi cu mine?

— Nu la telefon. În persoană.

— Domnule... cum spuneţi că vă numiţi, domnule?

— Gondorf. Ernie Gondorf. Şi vă spun că pot să depun mărturie împotriva lui Engstrom şi a Sanctuarului, dar am nevoie de protecţie. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Des Moines este departe de aici, domnule Gondorf. Aţi putea să-mi daţi o idee despre ce e vorba?

— Veniţi şi luaţi-mă, bine? N-o să fie pierdere de timp.

Un moment mai târziu se auzi vocea lui Burger.

— S-a întors pe scaunul lui, zise el.

— Şi n-aveţi cu ce să-l reţineţi pe tipul ăsta?

— Nu. A ieşit singur din cârciumă, şi-a luat maşina de la locul accidentului şi a venit aici.

— Şi n-o să plece?

— Nu. Zice că, dacă-l dăm afară, vom fi responsabili de moartea lui.

Firestone acoperi microfonul telefonului.

— Ce crezi, Naomi? Tipul nu vrea să plece din biroul de acolo, zice că-l vor omorî.

— Pfui. Se lăsă pe spătarul scaunului şi se strâmbă: Păi, avionul nu e prea solicitat. Ce-am avea de pierdut?

— Domnule Burger, vom veni acolo. În două ore, probabil. Credeţi că vă puteţi descurca până

atunci cu el?

— N-am de ales. Dar grăbiţi-vă, da? mârâi Burger. Stă pe biroul meu, fredonând cântece country şi este complet afon.

— Am plecat.

DES MOINES 5:13 P.M., CST

Ernie Gondorf era un bărbat slab, de aproape patruzeci de ani, de vreun metru şaptezeci, cu dinţi stricaţi şi un surâs afectat, cu părul tuns soldăţeşte. Purta o cămaşă în carouri, de lână, pantaloni de lână cu dungi, verde-închis şi ghete de munte. Ochii lui înguşti, de paranoic cercetară rapid camera de interogatoriu mică, atunci când Burger îl conduse înăuntru şi plecă. Burger li se alătură lui Parver şi Firestone în camera de observaţie.

Burger era un bărbat solid cu păr aspru, încărunţit, tuns scurt şi un început de burtă. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă, apretată, o cravată verde şi pantaloni bleumarin. Vocea lui semăna cu o râşniţă.

— E al vostru, zise el.

Gondorf se uită în oglindă, cu faţa la câţiva centimetri de a Shanei Parver, separată doar de geamul oglindă. Îşi aranjă părul şi apoi, pentru un motiv inexplicabil, îşi privi dinţii.

— Vai, zise Parver. Tipul ăsta n-a auzit că s-a inventat periuţa de dinţi?

— Nu vă apropiaţi prea mult, zise Burger. Are şi o respiraţie pe măsură.

Parver era îmbrăcată cât mai conservator cu putinţă: un costum-pantalon şi o bluză de culoarea vinului, părul ei lung, negru strălucitor era strâns la spate într-o coadă împletită, şi purta ochelari în locul lentilelor de contact. Dar tot frumoasă era. Firestone era îmbrăcat ca de obicei, într-o jachetă sport Levi's, o cămaşă din lână verde-închis, cu nasturi şi o pereche de cizme negre de cowboy,

marca Tony Lama. Semăna mai mult cu John Wayne decât cu Martin Vail.

Gondorf se aşeză la o masă cu urme de arsuri de ţigară, îşi puse picioarele pe masă, le încrucişă la glezne şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Frumos, zise Shana. Avem de lucru.

— Dă-i picioarele jos de pe masă când intri, zise Burger. Are efect, dacă vrei să stabileşti cine este la comandă.

— O să ţin minte, zise ea.

— Vă deranjează dacă privesc şi eu de aici? întrebă Burger. A început să mă intereseze.

— Deloc, zise Parver. Aparatul acesta video este pregătit?

El dădu din cap afirmativ.

— Întotdeauna este.

— Vă supăraţi dacă înregistrăm interviul?

— Nu trebuie să-l întrebaţi mai întâi?

— Dacă nu vrea, închide-l.

— Am înţeles.

Ea şi Firestone intrară în cameră, Firestone stând lângă perete şi făcându-i loc lui Parver.

Ea zise:

— Domnule Gondorf, sunt Shana Parver, asistentă a procurorului general SUA. Acesta este şeriful federal Sam Firestone. Vă rog să daţi picioarele jos de pe masă.

— Unde este Vail? I-am spus că vorbesc doar cu el.

— Sunt autorizată să vorbesc doar în numele lui. Acum daţi picioarele jos şi să începem.

— Vreau să-l văd pe Vail.

Ea îi trânti picioarele jos.

— Ascultă, domnule Gondorf, am zburat tot drumul până aici la invitaţia dumitale. Vrei ajutorul nostru? Nu te mai purta ca un cretin şi începe să vorbeşti, altfel noi plecăm şi eşti liber să ieşi ca să-ţi zboare vreunul capul de pe umeri, nu ne pasă.

— Ce! zise el, tresărind.

— Filmăm acest interviu. Sunt sigură că nu te deranjează.

— Păi, eu...

— Vom începe cu numele, adresa, vârsta, cunoşti procedura, sunt sigură.

— N-am fost niciodată arestat, toate astea sunt noi pentru mine. Vreau să zic, nu sunt criminal, să ştiţi. L-am legat pe unul odată. N-a fost mare lucru.

— De ce ne aflăm aici, Ernie? Pot să-ţi zic Ernie?

— Toată lumea îmi zice aşa.

— Deci, suntem aici. Fă-ne o mică biografie a ta şi spune-ţi povestea.

Bărbatul îşi încovoie umerii şi-şi roti capul de jur împrejur.

— Tu eşti cea pe care o interesează miliţiile, corect?

— Posibil, zise ea. Să auzim ce ai de spus.

— Mă numesc Ernie Gondorf. Am treizeci şi şapte de ani. Eram şofer, transportam stâlpi şi am călătorit într-un fel de tur vreo doi ani, am făcut tot circuitul sudic. Winston-Salem, Daytona, Atlanta. Era totul bine până mi-a explodat motorul şi am ieşit pe Daytona 500. Gary Burrell era chiar în spatele meu, mi-a agăţat bara din spate, s-a lovit de zid, maşina s-a împrăştiat prin tot statul şi el a ajuns la morgă. Toţi au zis că eu am pierdut controlul volanului, că era vina mea, bla, bla, bla. Am pierdut turul, am pierdut maşina şi de atunci viaţa mea n-a fost prea veselă.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— Acum doi ani.

— Locuieşti în oraş, Ernie?

— Î-hî. M-am tot mutat.

— Şi acum ce faci?

Gondorf se aplecă peste masă şi zise, foarte serios:

— Eu n-am fost arestat niciodată şi nici în armată n-am fost.

— Asta e cariera dumitale?

— Vreau să zic, amprentele mele nu sunt nicăieri sau, mai bine zis, nu erau până noaptea trecută.

Parver îl privi fix, dar nu răspunse. Ştia când să-i lase să vorbească în felul lor.

— Adică, zise Gondorf, până noaptea trecută, nimeni nu avea amprentele mele la dosar. Nu după nume, bine?

— Dar poliţia are amprentele acum, nu-i aşa?

— Da, acum le are. Mi le-au luat când m-au arestat, noaptea trecută.

— Cei de la DUI?

— Da, DUI.

— Deci, vrei să-mi spui, corectează-mă dacă greşesc, că mai demult ţi-ai lăsat amprentele unde n-ar fi trebuit, aşa e?

— Nu aici.

— Atunci unde?

— În Seattle.

— Washington? Acel Seattle?

— Eu doar unul ştiu.

— Mai este un Seattle, în Maine.

— O, n-am ştiut asta.

— Deci, au amprentele tale în Seattle, Washington.

— Dar nu şi numele meu. Ei au doar, ştiţi, un set de amprente, fără să le poată identifica.

— Şi...

— Noaptea trecută am fost prins pentru DUI, cercetat şi mi s-au luat amprentele. Dacă mai fac o verificare în Seattle acum, le potrivesc şi mă închid pentru altă întâmplare.

— Ce altă întâmplare?

— Chestia asta din Seattle.

— Şi ce chestie a fost aceasta, Ernie?

— Uite, înainte să mergem mai departe... vreau să zic, dacă vă spun ce ştiu, vreau imunitate.

— Imunitate faţă de ce?

— De acest eveniment.

— Ei, cum aş putea face asta, Ernie? Nu am idee despre ce vorbim aici.

Gondorf se aplecă spre Parver şi zise încet:

— Dacă eşti interesată de mişcarea paramilitară, am ceea ce doreşti. Crede-mă pe cuvânt.

— Bun. Şi dacă ai ceva ce ne poate folosi, vom fi bucuroşi să discutăm nişte aranjamente. Şi poţi să mă crezi pe cuvânt. Sam Firestone este şerif federal. El te va acoperi.

Gondorf ridică din umeri, un tic nervos, şi privi în jur. Îşi şterse gura cu palma.

— Pare puţin cam vag.

— Tu eşti cel care e puţin cam vag, Ernie.

— Ceea ce vreau e să intru în programul de protecţie a martorilor.

— Îmi ceri un lucru greu.

— Am şi eu o poveste grea de spus.

— Ia priveşte lucrurile în lumina asta: poate cred că vrei să mă faci să cred că ştii ceva, doar ca să scapi de celălalt lucru, orice ar fi fost.

— I-isuse, ăsta e un fel de talmeş-balmeş.

— După cum ţi-am spus, e tot ce pot face până aflu mai multe lucruri.

— Ei... poate e, hm... destul de cinstit. Poate.

— Dai şi primeşti, Ernie. Aşa se lucrează.

— Eu dau şi tu iei, a? He, he.

Parver nu-i răspunse. Se uită doar peste masă şi aşteptă.

— Ei, ce dracu! Gondorf ridică iarăşi din umeri. Vreau doar să înţelegeţi că aş putea fi omorât pentru asta. Parver aştepta în tăcere. Adică, mm, nu e nici o îndoială, okay? Doar faptul că stau aici şi vorbesc cu voi e de ajuns.

— Sunt impresionată. Putem vorbi despre acea întâmplare?

— A fost un jaf armat.

— Jaf armat? Ce, aţi jefuit un magazin cu băuturi? Aţi chefuit toată noaptea? Sau ce?

Gondorf se uită împrejur şi-şi coborî vocea din nou.

— O maşină blindată. Prada a fost de patru milioane.

Parver era buimăcită.

— Oh. Ei bine... ăsta e, într-adevăr, jaf armat.

— E şi mai rău.

— Cât de rău?

— Un paznic a fost împuşcat.

— Cât de râu?

— Rău de tot. Gondorf se uită iarăşi prin cameră. Asta mă face complice sau aşa ceva, corect?

— Sau aşa ceva. Bănuiesc că nu tu ai apăsat pe trăgaci?

Gondorf clătină violent din cap.

— Eu sunt hoţ, omule. N-aş omorî pe nimeni.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două luni.

— Ei, lasă-mă să mă asigur că am înţeles bine. Acum două luni ai fost implicat într-un jaf armat de patru milioane de dolari în Seattle, Washington, în care unul dintre făptaşi a ucis un paznic. Şi tu ai lăsat amprente. Este corect?

Gondorf aproba din cap.

— Purtam cu toţii mănuşi din acelea din plastic, cum poartă doctorii – iar eu mi le-am rupt pe-ale mele. Le-am scos şi nu mi-am dat seama pe loc, iar când mi-am dat seama, era prea târziu să mă mai întorc şi să-mi şterg urmele. Eu, ăă, m-am gândit că, oricum, nu sunt înregistrate nicăieri, aşa că n-aveam de ce să îmi fac griji.

— Şi acum ai cazier şi ai de ce să te îngrijorezi.

— Astea sunt veştile.

— De ce-mi spui mie toate astea, Ernie?

Gondorf se şterse din nou la gură. Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte.

— Până la urmă, m-au păcălit, zise el, în final.

— Cum s-a întâmplat?

— M-au înşelat.

— Ei fiind?

— Tipii cu care am participat la jaf. Eu am intrat pentru zece procente. Asta înseamnă patru sute de bătrâne, oricum ai socoti. Ei mi-au dat douăzeci şi cinci de mii şi au *investit* restul de bani pentru mine. Douăzeci şi cinci de amărâte pentru o slujbă de patru milioane de dolari.

— Câţi oameni au fost implicaţi?

— Cinci. Cinci plus cel care a aranjat. El nu a participat la acţiune, el, a... el a pus totul la cale.

— Ai mai lucrat cu vreunul dintre ei înainte?

— Cu unul. El m-a adus în afacere.

— Deci ai participat la două jafuri ale unor maşini blindate?

Gondorf încuviinţă.

— Primul a fost în Modesto. Asta e în California.

— Ştiu unde este.

— Credeam că, poate, mai e vreun Modesto pe undeva.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Oricum, n-a fost mare lucru. Două sute cincizeci, poate. Nici n-a prea meritat deranjul.

— Ce ai făcut? Care a fost rolul tău?

— Eu am fost şoferul. Sunt un şofer grozav.

— Numai noaptea trecută nu ai fost.

Gondorf zâmbi sardonic.

— Poc, drept în falcă. Unu-zero pentru tine.

— Deci, vrei să-i trădezi pe cei cinci tipi în schimbul unui târg?

— Este ceva mai mult decât atât.

— Oh...?

— V-am mai spus. Vreau să intru în programul acela de protecţie a martorilor.

Parver îl privi câteva secunde.

— Asta e ceva puţin mai dificil decât...

Gondorf o opri pe Parver. Pe liniile feţei lui se întipărise o frică adevărată.

— Nu înţelegeţi, domnişoară Parver. Sunt deja un om mort doar pentru că vorbesc cu dumneavoastră. Trebuie să fiu ascuns undeva. Oamenii ăştia sunt peste tot. Peste... *la dracu!... tot.* Unul dintre ei mă poate aştepta la uşă chiar acum.

— Dar cine *sunt* oamenii aceştia, Ernie?

— Sunteţi interesaţi de miliţii, nu-i aşa?

— Ai jefuit o maşină blindată cu membrii unei miliţii?

— Ssssst. Vorbeşte mai încet.

— Care dintre ele?

— Ai auzit vreodată de divizia Zaccariah? Care îşi spun Sanctuarul Domnului? A? Ei vă interesează, nu-i aşa? Am văzut pe WWN.

— Ai încă toată atenţia mea.

Gondorf dădu din cap încet, afirmativ.

— Târgul meu a fost pentru zece la sută din pradă. A fost o afacere din interior. Adică, noi ştiam că va fi o afacere de mai multe milioane, chiar înainte să începem. După ce s-a terminat, ne-am dus cu maşinile înapoi în Montana, cu prada. Eram cam speriaţi, cu atâta bănet şi celelalte. Am mers în patru maşini diferite, căram aproape un milion de monede. Am condus ca nişte bătrânele tot drumul înapoi. Când am ajuns în Montana, cel cu aranjamentele îmi da douăzeci şi cinci de mii şi-mi zice că investeşte restul în divizie. A dracului *divizie.* Se aşteptau să mă întorc, să încep antrenamentele cu ei. Eram o echipă grozavă, îmi zice el. Vor mai fi alte acţiuni. Şi, între timp, pot fi un patriot pentru libertate. Patriotism de patru sute de mii? Pe dracu'. Ca şi cum eu voiam să mă alătur găştii ăleia de nebuni care se bat cu Biblia în piept pentru Iisus.

— Cel cu antrenamentele are un nume?

— Facem târgul?

— Poate. Ţi-a spus el cum voiau să investească banii?

— Nu era nevoie. În arme. Muniţie, explozibili. Bombe. Le folosesc pentru antrenamente, tabere de vară, rahaturi din astea.

— Tocmai ai spus „să mă *întorc* la antrenamente". Te-ai antrenat pentru jaful acesta?

— Glumeşti? A fost ca o operaţiune militară. Şi n-a fost prima a lor. Aveau o machetă a maşinii şi toate astea. Am petrecut două săptămâni în munţii din Montana. Antrenament de supravieţuire şi cum să învăţ pe dinafară trucul cu maşina blindată. Planul era să facem patru-cinci acţiuni din sistem. Numai că prada a fost aşa de mare, încât toţi au hotărât să se întoarcă în Montana, să scăpăm de bani şi să sărbătorim puţin. De asemenea, nu făcea parte din plan să omorâm oameni.

— Oameni? Ce vrei să spui cu „oameni"? Câţi au fost ucişi?

Gondorf ridică din nou din umeri.

— Au fost, a... au fost patru.

Firestone se tot mutase de pe un picior pe altul în ultimele cinci minute. În cele din urmă, vorbi:

— Voi aţi jefuit Transportul Blindat de la Pacific.

— Aţi auzit despre asta?

— Noi aplicăm legea, Ernie. Este imposibil să nu fi observat un jaf de patru milioane, al unei maşini blindate, mai ales că au fost ucişi oameni.

— N-au avut nici un indiciu. Ieşisem din stat înainte de prânz. Singurul lucru este că, dacă fac încă o verificare a amprentelor, sunt mort.

— Asta e o presupunere justă.

— Mi-am făcut griji despre amprentele astea chiar de când a avut loc jaful. Apoi ies, mă îmbăt şi ajung într-un copac din parcul oraşului. Nu-mi amintesc nimic până m-am trezit în celula pentru beţivi. Degetele mele erau negre de la tuş. Hristoase, mi s-a oprit inima.

— Asta s-a întâmplat azi-dimineaţă? Gondorf încuviinţă. N-ai pierdut timpul...

— M-am gândit că, dacă vin eu la voi, îmi va fi mult mai bine decât dacă veniţi voi la mine.

— Asta sună a premeditare.

— Am tot văzut la televizor ştiri despre tipul ăsta nou care se ocupă de miliţie. Vail.

— Îl cunoşti pe generalul Engstrom?

— L-am întâlnit. Vorbeşte mult. Crede că el a scris Biblia, pentru Dumnezeu.

— Am mai auzit asta.

— Deci... domnişoară Parver, puteţi face ceva pentru mine?

— Aş zice că depinde de ce poţi face dumneata pentru mine.

— Pot identifica toată gaşca.

— Va trebui să depui mărturie, dacă începem un proces. Eşti dispus să mergi la tribunal?

— La dracu', de ce nu? Sunt băgat aşa de adânc în afacerea asta, că acum nu mai am nimic de pierdut. În minutul în care am plecat, m-au pus pe lista lor, pentru că ei ştiu că am fost supărat că m-au tras în piept la sfârşit.

— Ce s-a întâmplat cu cele patru milioane?

Gondorf ridică din umeri.

— Asta nu pot să vă spun. Adică, n-am nici cea mai mică idee.

— Când aţi ajuns în Montana, ce s-a întâmplat cu banii?

— Ne-am dus direct la fort. Ne-am întâlnit acolo sus, am dus prada într-una din clădiri şi apoi ne-au luat pe toţi la sala de mese, să mâncăm ceva. Atunci mi-au dat cele douăzeci şi cinci de mii.

— Şi n-ai mai văzut banii deloc?

— Nu.

— Cine mai era acolo când aţi livrat încărcătura?

— Trei din maşina mea, cel cu aranjamentele, alţi câţiva tipi.

— Îi cunoşti pe acei oameni? Îi poţi identifica?

Gondorf încuviinţă din cap.

— Generalul era acolo?

— Nu.

— Alţi indivizi importanţi? Ştii tu, şefi ai diviziei?

— Sunt surd, mut şi orb. Vreau să zic, am amnezie până nu facem un târg, domnişoară Parver.

— Ce făceai în Des Moines, Ernie? Trebuie să fie vreo şapte sute de kilometri de unde erai, în Montana.

— Fugeam. Conduceam două zile, aţipeam câteva minute prin parcări. Când am ajuns la Des Moines, m-am gândit că mă pot relaxa. M-am dus la un motel, am ieşit în oraş, am băut câteva pahare, am încercat să agăţ vreo prietenă pentru noaptea aceea. Cred că eram mai beat decât credeam eu.

— De ce fugeai?

— Mi-au cumpărat o maşină. De fapt, banca a plătit-o şi apoi ei au semnat în locul meu. Asta din cauză că eram aşa de supărat. Bănuiau că încerc să ies din joc. Eu nu ştiam că făcea parte din plan să-i omorâm pe oamenii aceia. Asta nu apăruse când repetam. Când ne întorceam, eu şi tipul pe care-l duceam începem să vorbim, şi el zice că s-a gândit că poate mi se face frică dacă aflu că vor să-i omoare pe toţi. Îmi zicea că au pus nişte bani în contul şoferului, să pară că el era omul din interior. De fapt, era însoţitorul înarmat. Cred că se numea Baylor... l-au ucis şi pe el de teamă ca nu va rezista la tensiunea aceea. Apoi îmi zice, acum ai intrat, s-ar putea să rămâi. Voiam să fug, dar îmi datorau toţi banii ăia. Deci, avem un târg?

— Te vom lua la Chicago cu noi, zise Parver. Te vom ţine ascuns şi vei ajunge să-l cunoşti pe domnul Vail. El va face târgul final cu tine. Cine era cel cu aranjamentele?

— Jur pe Dumnezeu că nu i-am ştiut niciodată numele. Cineva zicea că ar conduce câteva bănci.

— Dar cel care a organizat spectacolul? Cine s-a ocupat de jaf, Ernie?

Bărbatul se fâţâi de câteva ori pe scaun şi-şi şterse gura cu dosul mâinii.

— Colonelul Shrack. I se spune Black Bobby.

32

CHICAGO, VINERI 10:00 A.M., CST

Billy Hardistan împrăştie fotografiile modificate ale lui Jennings şi Tunny pe măsuţa din faţa lui Vail şi a lui Jane Venable. Transformarea celor doi bărbaţi din fotografia din Vietnam, datorată vârstei, era uimitoare. Erau câte şase imagini ale fiecăruia dintre suspecţi.

— Floyd le distribuie mass-mediei chiar acum, în timp ce noi vorbim, zise Hardistan. WWN le va transmite până la prânz. Reţelele de ştiri au promis să le arate la ştirile de la ora şase şi unsprezece. Iar mâine dimineaţă le vom găsi şi în ziare.

— Grozav, zise Vail. Sper că nu v-au „inundat" apelurile.

— Ne vor inunda, zise Hardistan. Am şase oameni care le preiau. Ei ştiu ce au de făcut. Pot să descopere nebunii doar cu câteva întrebări bine alese.

— Îl vreau pe tipul ăsta viu, dacă se poate, zise Vail. Până acum avem o mulţime de dovezi indirecte şi care pot fi coroborate, dar foarte puţine dovezi materiale.

— Cred că ai făcut lucruri uimitoare în trei săptămâni, zise Hardistan.

— Mulţumită informaţiilor culese în cei doi ani, pe care ni le-ai oferit, replică Vail.

— Echipa ta le-a dat sens.

Vail se ridică şi se plimbă încoace şi încolo prin faţa ferestrei mari ce dădea spre lacul strălucitor şi spre malul acestuia. Se opri şi privi lung pe fereastră. Revăzu rapid în minte tot cazul, atât cât era.

— Avem caseta cu Waller, care ne dă multe indicii, dar, chiar dacă este admisă în instanţă, este, în cel mai bun caz, o dovadă coroborativă. Îl avem pe hoţul pe care l-au adus Shana şi Sam de la Des Moines. Asta leagă jefuirea maşinii blindate de Shrack şi de Sanctuar, dar nu este un martor prea credibil şi îl vor face praf în boxa martorilor. Avem codul numeric de pe maşină şi de pe fotografia lui Waller, dar nu putem dovedi că erau semnături lăsate de Sanctuar. Ceea ce nu avem sunt banii sau armele. Nu avem nici o dovadă materială. Ne trebuie o legătură, Billy. Trebuie să legăm toate aceste crime la un loc. Dacă găsim legătura, obţinem acuzaţiile.

— Apoi Sam şi echipa lui trebuie să-i aresteze, zise Hardistan cu o voce încercată şi aspră.

— Trebuie să ademenim căpeteniile de pe deal, cumva, fără să începem un război acolo sus.

— Dar băncile? Flaherty şi Meyer au găsit ceva?

— Teorii. Durează să umbli prin dosare, prin kilometri de registre, după falsuri în acte. Flaherty este convins că veriga ce leagă toate acestea la un loc este la bănci. Ea ne va da cazul RICO în tot statul. Dar ar putea dura şase săptămâni sau şase luni.

— Nu ştiu dacă vă pot dă măcar şase zile, zise Hardistan.

Vail simţise un fel de tensiune la Hardistan încă de când acesta sosise în apartament.

— Ce altceva te macină?

Hardistan îl privi cu ochi reci şi, în cele din urmă, zise:

— Am primit nişte veşti tulburătoare.

Vail zâmbi.

— Pare normal pentru cazul nostru, Billy, zise el.

— Este un lucru personal, Martin, zise el.

— Totul este personal.

— Ăsta e diferit. Ştim cine este Abraham.

Vail şi Jane se uitară la el intens, cu ochii strălucind de curiozitate. Cu toate câte se întâmplaseră, Vail aproape că uitase de Abraham.

— Drace, astea-s veşti bune, zise Vail.

— Da şi nu, zise Hardistan. După cum spune IRS-ul, numele lui este Elijah Wells, născut în Albany, Georgia. Treizeci şi şase de ani. Şi-a găsit porecla de Fratele Transgresor, un predicator evanghelist care mânuia şerpi, până vara trecută, când a dispărut brusc. A renăscut sub numele de Profetul Abraham.

— Şi ce este atât de supărător în asta? zise Vail.

— Conform registrului din Albany, Elijah Wells a murit la două zile după naştere.

Atât Vail, cât şi Venable fuseseră avocaţi destul timp ca să ştie ce însemna asta.

— Deci, cine este el cu adevărat? întrebă Vail.

— Am luat mai multe seturi de amprente din maşină şi le-am trecut prin reţeaua HITS. Şi am găsit. Îmi displace să-ţi distrug week-end-ul, dar este un nume din trecuturile voastre. Abraham este Aaron Stampler.

Vail şi Jane erau vizibil şocaţi de ştire.

— Aaron Stampler? zise ea. Cum se poate una ca asta?

— Nu e nici o şansă să fie o greşeală? întrebă Vail, cu voce tremurată.

— Amprentele lui erau peste tot în maşină, Marty.

— Iisuse! Stampler! Vail merse la fereastră şi se uită peste lac un minut său două, apoi se întoarse şi zise: Nu ştiu de ce aş fi surprins. Este la fel de aproape de Diavolul cel viu ca orice om pe care l-am văzut. Se uită la peticul negru de pe ochiul femeii pe care o iubea. Ştim unde se află? întrebă Vail.

Acum vocea îi era din oţel.

Hardistan dădu afirmativ din cap.

— Este pe munte, în ceea ce şoferul lui numeşte „buncăr". Numele şoferului este Jessups. El n-a văzut acest buncăr, dar spune că este un centru de comunicaţii complet utilat. Au şi un studio radio, unde îşi înregistrează Stampler casetele.

— Cum naiba a ieşit din mina aceea de cărbune? întrebă Venable.

— Poate a înviat din morţi, zise Vail. Se uită la Hardistan şi adăugă: Îl vreau pe ticălos în viaţă. Vreau să-l pun faţă în faţă cu un juriu, pentru oamenii pe care i-a ucis atunci.

— Nu te superi dacă aşteptăm până luni, nu-i aşa? zise Hardistan. Aş prefera să nu trimit pe cineva acolo sus să-l caute în week-end-ul acesta. Ne confruntăm cu mai mulţi kilometri pătraţi pe muntele James şi cu şase sau şapte sute de oameni înarmaţi, mine şi sârmă ghimpată. Şi numai Dumnezeu ştie unde e nenorocitul ăla de buncăr.

— AWACS nu ne poate ajuta să-l localizăm? întrebă Venable.

Hardistan clătină din cap.

— Nu pot vedea prin rocă solidă, explică el. Dar avem mai multe avioane de supraveghere acolo, care fotografiază profile ale muntelui. Ne apropiem cât de mult putem, fără să-i provocăm. Sanctuarul face manevre în week-end o dată pe lună. Sperăm că majoritatea vor pleca înapoi la muncă, luni. Ceea ce-i va lăsa pe cei din personalul de comandă singuri şi vulnerabili, şi ei sunt cei pe care îi vrem.

— Sper să fim aşa de norocoşi, zise Vail.

— Te-am auzit, zise Hardistan.

BAD RAPIDS, MICHIGAN, VINERI 1:19 P.M., CST

La o oră după ce WWN dăduse primele ştiri cu fotografiile lui Jennings şi Tunny, telefoanele începură să sune în camera special amenajată în biroul FBI din Chicago. Primele apeluri fură alarme false. Dar prezentarea fotografiilor dădu repede roade.

Agentul Lincoln recepţionă primul telefon semnificativ.

— Bună, zise o voce nervoasă de femeie. Sunt doamna Libby Dove. Sunt din Bad Rapids, Michigan.

— Da, doamnă Dove?

— Am văzut fotografiile bărbatului de la ştiri, cel pe care îl căutaţi.

— Care din cei doi?

— Cel pe care-l numiţi Wayne Tunny. Sunt sigură că este vecinul nostru de alături, Don Woodbine. A făcut ceva rău?

— Vrem doar să-l contactăm, doamnă Dove. Avem să-i punem unele întrebări. Cu ce se ocupa?

— Este proprietarul magazinului de feronerie din localitate.

Lincoln îşi dădu ochii peste cap.

— De când îl cunoaşteţi pe domnul Woodbine? întrebă el, bătând cu capătul de gumă al creionului în birou.

— De cel puţin douăzeci de ani. Soţia lui, Elaine, şi cu mine am fost bune prietene. A murit de cancer acum doi ani.

— De când are acel magazin?

— De când a venit aici, acum douăzeci de ani.

— Îşi conduce singur magazinul?

— O, da, cu excepţia zilelor când călătoreşte.

— Călătoreşte? zise Lincoln, începând să fie interesat. Călătoreşte mult?

— Are un fel de slujbă de consultant al guvernului. De aceea şi are un avion al lui.

Lincoln nu mai bătu cu creionul în birou. Propoziţia spusă de ea făcu să-i sară inima din loc.

— Are un avion?

— O, da, o frumuseţe. Are şi un hangar la ferma sa, care se află la câţiva kilometri de oraş.

— Puteţi descrie avionul?

— Este alb, cu dungă albastră, ştiţi cum...

— Câte motoare are, doamnă Dove?

— Două.

— Acum este acasă sau la magazin?

— Doamne, nu ştiu. Este cam retras, nu ştiu dacă este acolo sau nu. Aţi putea suna la magazin să vorbiţi cu Charley Moore. El lucrează pentru Don. Am numărul lui de telefon chiar aici.

— Ascultaţi-mă, aş vrea să-mi faceţi o favoare, doamnă Dove. Nu sunaţi pe nimeni. De fapt, vreau să păstraţi această informaţie pentru dumneavoastră. Şi nu vă apropiaţi de casa Woodbine.

— A făcut ceva rău?

— Vrem doar să vorbim cu el.

— Bine, dar sunt sigură că toţi cei din oraş l-au recunoscut până acum.

Avea dreptate. Luminiţele clipeau la mai multe telefoane. Toate apelurile erau din Bad Rapids. Agenţii care răspundeau la telefon ridicau mâinile, indicând că ar putea fi o „lovitură".

— Spuneţi-mi mai multe lucruri despre domnul Woodbine, doamnă Dove.

— Păi, creşte trandafiri. Şi-a construit o seră frumoasă în spatele curţii. A fost foarte retras de la moartea lui Elaine.

— Are copii?

— Nu.

— Locuieşte singur, nu-i aşa?

— A-ha.

— De când are o a doua slujbă? Cea care-i cere să călătorească.

— De când a venit aici. Cred că e foarte apreciat, a cumpărat magazinul lui Ferguson la câteva luni după ce a venit. Îmi amintesc, pentru că bietul Orville Ferguson a murit de ziua mea, pe 23 septembrie. Iar Don a păstrat numele lui Ferguson – era un fel de tradiţie aici. Am zis întotdeauna că a fost frumos din partea lui.

— Eraţi prieteni?

— Pai, da. Cum v-am spus, eram mai apropiată de Elaine. Don e un om foarte tăcut. A antrenat Liga de Juniori timp de doi ani. Echipa prezbiteriană.

— Şi călătoreşte foarte mult?

— Ei, nu chiar aşa de mult. De patru, cinci ori pe an, poate.

— În care dintre fotografii îl recunoaşteţi, doamnă Dove?

— În toate. Nu e nici o îndoială, bărbatul din acele fotografii este Don Woodbine.

— Puteţi aştepta un minut?

— Da, domnule...

Agentul acoperi cu mâna microfonul.

— Mai vorbeşte cineva cu Bad Rapids, Michigan, despre un anume Don Woodbine? Trei agenţi ridicară mâinile şi mai multe luminiţe clipeau. Puteţi să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon, doamnă Dove?

CHICAGO, SÂMBĂTĂ, 1:01 P.M., CST (4:41 P.M., EST)

Hardistan tocmai se întorsese la hotel când sună telefonul din cameră. Era Floyd McCurdy, care centraliza convorbirile telefonice, acum, când investigaţia se apropia de sfârşit în Ohio.

— Avem o pistă, zise McCurdy. Cinci persoane au sunat şi încă primim apeluri. Profilul i se potriveşte acestui tip ca o mănuşă.

— Cine este?

— Se numeşte Don Woodbine, din Bad Rapids, Michigan. Vârsta estimativă este de cincizeci de ani. Deţine un magazin de feronerie, dar are şi un avion bimotor şi o slujbă de consultant pentru guvern, care-l pune pe drumuri de câteva ori pe an. Retras. Nu-i place să fie fotografiat. Am trimis doi oameni acolo. Dacă este el, cred că avem nevoie de o echipă antiteroristă acolo.

— Fără îndoială. Nu vreau să se apropie cineva de casă sau de avion. Avertizează poliţia locală de ceea ce facem. Îl voi suna pe Greg Fleming chiar acum. Este unul dintre cei mai buni şi acum este în Chicago.

— Vii şi tu?

— O să aştept ca pe jeratic până fac oamenii tăi verificarea. Între timp, îl voi alerta pe Greg.

— Vorbim mai târziu.

Hardistan închise, apoi formă numărul lui Vail pe telefonul celular asigurat. Vail răspunse imediat. Era în drum spre cabană.

— Băiatul tău, Latimore, a avut dreptate, îi spuse el lui Vail. S-ar putea să-l fi găsit pe asasin.

— Care dintre ei este?

— Tunny. Acum îşi zice Don Woodbine. Trăieşte de douăzeci de ani în Bad Rapids, Michigan, cam la vreo sută optzeci de kilometri de aici. Pare foarte promiţător. Îmi voi alerta cea mai bună echipă antitero şi mă voi deplasa acolo imediat ce primesc confirmarea că el este omul nostru.

— Îl iei şi pe Latimore cu tine?

— Eu nu-mi încalc promisiunile, Martin.

— Bine. Să mă ţii la curent.

Al doilea telefon al lui Hardistan fuse dat la divizia antitero a biroului regional FBI.

— Sunt Billy Hardistan. Daţi-mi-l pe Greg Fleming, vă rog... Nu-mi pasă ce face, vreau să vorbesc cu el, acum!

33

BAD RAPIDS, MICHIGAN 7:39 P.M.

Casa lui Don Woodbine era o structură modestă, cu un etaj, pe un teren mare, pe colţ. Două maşini ale poliţiei locale şi o ambulanţă, cu girofarurile aprinse, erau parcate la o stradă depărtare de casă. Mai mulţi bărbaţi şi femei, şi doi copii erau îngrămădiţi la un loc pe trotuar, lângă patru dubiţe de asalt, negre, ale FBI.

Îmbrăcat cu vestă antiglonţ şi o jachetă FBI albastră, Greg Fleming se furişă pe strada întunecată şi îi raportă lui Hardistan.

— Am evacuat familiile din casa de peste drum, din cea de lângă ea şi pe cei din casa Dove, care stau lângă Woodbine.

— Bun.

Hardistan se întoarse spre micul grup.

— Doamnelor şi domnilor, numele meu este Hardistan. Sunt de la FBI. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aceasta este o precauţie pe care o luăm întotdeauna. O cunoaşteţi cu toţii pe vecina dumneavoastră, doamna Richards... Cu mare bunătate v-a invitat pe toţi să intraţi în casa dumneaei ca să nu mai staţi în frig. Cred că n-o să dureze prea mult.

— Dar ce-a făcut Don? întrebă unul dintre bărbaţii din grup.

— Este căutat pentru a fi chestionat în legătură cu o ilegalitate, zise Hardistan simplu.

— Şi aveţi nevoie de o armată ca să puneţi întrebări?

— Ne place ca toată lumea să fie în siguranţă, zise Hardistan blând.

Intră într-una dintre dubiţe, în timp ce Harrison Latimore venea prin mulţime cu Libby Dove, femeia care locuia exact lângă Woodbine. Era o femeie solidă, de aproape cincizeci de ani, care purta o pufoaică neagră tivită cu blană. Doamna Dove îl urmă pe Latimore la dubiţa în care de-abia intrase Hardistan. Acesta deschise uşa şi ea intră în maşina ce părea a fi o combinaţie între un arsenal şi o staţie radio.

— Doamnă Dove, zise Latimore, acesta este William Hardistan, directorul FBI; Greg Fleming, director al diviziei antitero a FBI-ului şi Roy Ware. Domnul Ware este tehnician pe computer.

Ware şedea la o masă în faţa a două monitoare, din care unul era coordonatorul unui scanner de căldură. Hardistan, Fleming şi Latimore priveau, în timp ce Libby Dove descria casa lui Woodbine şi garajul pentru Ware, care făcea o schiţă.

— Este perfectă, zise ea, în final.

Ware scoase la imprimantă zece schiţe.

— Nu aveţi nici o îndoială că acesta este Don Woodbine, zise Hardistan, arătându-i copii ale fotografiilor.

Ea bătu cu degetul într-una dintre fotografii.

— El este, zise ea. Este Don Woodbine, toată lumea zice la fel.

— Vă mulţumesc, zise Hardistan. Ne-aţi fost de mare ajutor. Vă rog să vă alăturaţi celorlalţi în casa doamnei Richards. Nu vrem să mai fie nimeni pe stradă.

Cele patru dubiţe negre se mişcau încet, pe un singur rând, în josul străzii, oprindu-se când ajunseră la casa Dove. Membrii echipei antitero ieşiră din cele trei maşini şi îngenuncheară în

întuneric. Fleming purta o staţie emisie-recepţie controlată prin radio.

— Jokerule, aici Pinguinul. Mă recepţionezi? şopti Fleming.

— Afirmativ, Pinguinule. Jokerul este la locul lui.

— Menţineţi-vă poziţiile.

Fleming intră în dubiţa de comandă.

Ware citea rezultatele scanerului de căldură, în timp ce camera video filma încet casa. Se opri o dată scurt, apoi se plimbă mai departe.

— Este o lumină în camera de zi, zise el.

Camera video îşi completă scanarea casei.

— Dacă este acolo, e mort, zise Ware.

— Eşti pe poziţie, Greg? întrebă Hardistan.

— Sunt gata de rock and roll. Am paisprezece oameni aici, patru în faţă, patru în spate, doi lunetişti pentru întărire, în faţă şi în spate. Mai avem zece la hangar.

— Excelent, răspunse Hardistan.

— Vom intra în ambele locuri în acelaşi timp.

— Cine comandă acolo?

— Oliver.

— Bine. Cunoşti schema, nu-mi pasă ce zice scanerul de căldură, trataţi locul de parcă el s-ar afla acolo. Amintiţi-vă, tipul ăsta este un criminal profesionist. Un lunetist de înaltă performanţă, profesionist.

— Ştim, Billy, zise Fleming cu un zâmbet. Trecem prin asta de fiecare dată.

— Voiam doar să fiu sigur, Greg. Îl vreau pe omul ăsta viu, dacă este posibil, dar nu riscaţi. Nu vreau eroi morţi în seara aceasta aici. Intraţi repede şi curăţaţi locul. Dacă-l prindeţi, scoateţi-l afară, asiguraţi locul, şi laboratorul va continua. Aveţi mare grijă.

Greg Fleming dădu din cap şi râse.

— Am priceput, Billy, zise el şi ieşi din dubiţă.

— Aş vrea să intru şi eu cu echipa, zise Latimore.

— Tu stai aici, cu mine. Oamenii ăştia sunt antrenaţi să facă lucrurile acestea.

— Sunt calificat în antrenament antitero...

— Latimore, aici nu suntem la spectacolul din Vestul Sălbatic, îl întrerupse Hardistan. Pune-ţi vesta asta şi taci din gură. Noi intrăm după ce curăţă ei locul.

— Da, domnule.

— Jokerule, aici Pinguinul, intrăm, zise Fleming.

— Am înţeles.

Echipa alerga în zig zag, în mare linişte, peste gazon. Un lunetist stătea în spatele unui copac, în curtea din faţă a lui Woodbine. Celălalt era ghemuit în spatele unei maşini parcate peste drum. Scanau zona cu binocluri pentru noapte. La ferestre erau trase jaluzelele. Printre crăpături ei vedeau o singură lumină în sufragerie. Membrii echipei îşi ocupară poziţiile şi se ghemuiră lângă casă.

— Jokerule, şopti Fleming, suntem lângă casă.

— Suntem şi noi la locul stabilit, Pinguinule. Se vede printr-o crăpătură în uşă. Este un camion aici, dar nici urmă de avion.

— Numără până la zece şi intră.

— Am înţeles.

Fleming număra până la zece.

— Intraţi! ordonă el.

Doi oameni sparseră uşa din faţă cu un berbec. În spate, unul dintre agenţi sparse cadrul unei ferestre şi descuie uşa. Intrară în interiorul casei, iar luminile de la puşti rupeau în fâşii întunericul, în timp ce ei verificau expert camerele, dulapurile, toaleta, orice locşor unde s-ar fi putut strecura un om. Nimic.

Fleming aprinse câteva lumini. Casa era neobişnuit de curată şi ordonată. Era frig, termostatul fiind dat la zece grade.

În spatele casei, un agent încercă uşa de la garaj. Era încuiată.

La hangar, lanţul gros şi lacătul fuseră tăiate cu o pereche de cleşti pneumatici. Oliver împinse una dintre uşi şi oamenii lui se împrăştiară, mişcându-se repede prin interiorul hambarului mare. Luminile cercetau fiecare colţ al enormei încăperi.

Oliver verifică maşina. Avea uşa încuiată.

— Tony, îi zise el unuia dintre oameni, du-te şi ia şperaclul. Am un vehicul încuiat aici.

— Imediat, zise Tony şi plecă afară.

— Pinguinule, aici Jokerul, mă recepţionezi?

— Pinguinul te aude.

— Hangarul este gol. Am găsit un camion încuiat aici. Pot să-i forţez uşa?

La casă, Fleming se întorcea la uşa garajului.

— Fă-o, zise el.

— Înţeles.

Fleming trecu pe lângă agent şi încercă clanţa uşii. Se uită pe lângă tocul uşii şi căută în bucătărie după un lanţ de chei, dar nu găsi nimic.

— Spărgeţi-o, ordonă el.

Agentul se dădu un pic înapoi şi dădu cu piciorul în uşă, chiar sub clanţă. Încuietoarea cedă şi uşa se deschise la perete. Firul legat la explozibilii din plastic provocă explozia.

Casa, pur şi simplu, se dezintegră, aruncând cărămizi, mortar, lemn şi sticlă în toată zona din jur. Parbrizele maşinilor de la trei străzi depărtare se sparseră.

În interiorul casei, Fleming şi opt oameni din echipa lui văzură doar o lumină albă, orbitoare,

înainte de a fi aruncaţi prin pereţi, spre tavan, apoi afară, în curte. Muriră pe loc, cu trupurile sfâşiate şi rupte în bucăţi de bomba mortală din plastic, apoi arşi de benzina care trimise o minge de foc răsucindu-se pe cerul nopţii. Explozia fu auzită pe o distanţă de doisprezece kilometri, şi mingea de foc incendie clădirile de pe trei străzi, părând că se aprinde şi mai tare în drumul ei în sus.

Hardistan şi Latimore fură aruncaţi peste una din dubiţe şi loviţi de moloz. Căzură unul lângă altul, buimăciţi, sângerând din cauza loviturilor şi a tăieturilor, cu trupurile zgâriate adânc din cauza forţei exploziei.

Hardistan se ridică într-un cot şi se holbă la foc cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă. Se chinui să se ridice în picioare şi văzu ceea ce mai rămăsese din corpul fumegând al lui Fleming, care zăcea pe gazon.

— O, Dumnezeul meu, murmură el şi apoi repetă, de data aceasta aproape cu un ţipăt.

Latimore se ridică în genunchi lângă el.

— Hangarul! ţipă el.

Prea târziu. O a doua explozie bubui în noapte şi pe cer erupse a doua minge de foc.

34

BAD RAPIDS, 9:35 P.M., CST

Hardistan trecu pe lângă ruinele casei lui Woodbine ca un somnambul într-un coşmar. Casa şi hangarul fuseseră distruse de explozie şi de foc. Unsprezece dintre oamenii lui erau morţi; încă trei, inclusiv Latimore, fuseseră transportaţi cu elicoptere-ambulanţă la un spital din Chicago. Directorul FBI, Harry Simmons, primise sarcina de a informa familiile victimelor şi a explica evenimentul presei. Două echipe de investigaţie şi

o echipă de legişti erau la faţa locului. Nu mai avea nimic de făcut în Bad Rapids.

Acum se îndrepta spre cabana lui Vail cu un elicopter, pentru a-i spune personal despre tragedie, când îl sună McCurdy.

— Avionul se află la O'Hare, zise McCurdy. Un controlor de trafic care ieşea din serviciu l-a depistat.

— Eşti sigur că este al lui?

— Înregistrarea este falsă. Sigur este avionul lui.

— Ce dracu' să caute în Chicago, pentru că dacă... Iisuse, Floyd, se duce după Vail!

— Poate că el...

— Lasă-mă cu „poate", nu mai riscăm. Tratează afacerea asta ca pe o operaţiune de salvare urgentă. Voi suna gărzile de corp şi-i voi sfătui să-i scoată pe Martin şi pe Jane de acolo. Vreau să trimiţi două elicoptere la cabană, pentru orice eventualitate. Du-te şi tu cu ei, condu operaţiunea şi mai trimite două echipe cu maşinile la faţa locului. Stai în aer şi verifică pădurea. Contactează patrula statală şi poliţia locala de acolo şi spune-le să se ducă la cabană. Mai eşti pe recepţie?

— Da, domnule.

— Eu mă duc la O'Hare. Ia opt oameni şi un lunetist şi aranjează o supraveghere strânsă a avionului. Dar nu vă apropiaţi de el decât dacă există pericolul să-l pierdeţi. Luaţi toţi civilii de pe pistă şi înlocuiţi-i cu oamenii noştri, dar nu faceţi zgomot, faceţi să pară că e o schimbare normală de tură. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă apropiaţi de avion, ar putea fi minat. Ar trebui să ajung şi eu acolo în vreo douăzeci de minute.

Hardistan închise telefonul şi sună pe linia secretă la Avery Baxter, agentul principal din echipa de gărzi de corp a lui Vail. Nu răspunse nimeni.

Mai devreme, în aceeaşi zi, după ce cele două gărzi de corp de la FBI verificaseră tot terenul şi casa, Vail şi Jane coborâseră la lac şi trăseseră cu puştile. Ca de obicei, Jane îl făcuse să arate ca un amator, în timp ce Magoo stătea lângă cabană. Câinele ura sunetul pe care îl făcea puşca şi, la un moment dat, urlă supărat şi trist că fusese lăsat singur.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu eşti vânător, zise Jane, în timp ce mergeau înapoi peste pajişte, cu puştile descărcate, în timp ce câinele alerga cu paşi mărunţi spre ei.

— N-am ştiut niciodată ce era măcar o ţintă mişcătoare, până te-am întâlnit pe tine, zise el.

— Vrei să spui, un porumbel de lut?

— Nu contează, zise el, râzând, şi-şi puse braţul în jurul ei.

Departe, în pădure, îl vedeau pe Avery Baxter, agentul şef, verificând terenul. Cliff Mandel, celălalt agent, şi cu Baxter deveniseră protectorii şi tovărăşii obişnuiţi ai lor.

Acesta era primul week-end împreună la cabană, de când Martin acceptase cazul, iar Jane era cam nervoasă văzând doi bărbaţi înarmaţi cercetând împrejurimile. Mai simţea şi o nervozitate la Martin, care era neobişnuită. Dar el se relaxase, ca întotdeauna, în momentul în care intraseră în refugiul lor iubit. Totuşi, era clar pentru ea că acest caz îl apăsa foarte tare. Un foc reconfortant sâsâia şi trosnea în şemineul din bucătărie şi ea făcu cacao fierbinte, pentru a alunga frigul.

— Ce zici, să-i invitam şi pe băieţi la cină? întrebă ea.

— Nu în seara asta, zise el. M-am gândit că am putea să luăm o cină la lumina lumânărilor. Ştii, doar noi doi. Poate ai putea să le pregăteşti ceva să mănânce înaintea noastră.

— Bine...

Stăteau în faţa ferestrei mari şi priveau soarele apunând pe partea cealaltă a lacului. Apoi el luă patru cotlete din frigider şi porni grătarul, în timp ce ea făcea o salată şi punea cartofi în cuptor.

Mai târziu, după ce Baxter şi Mandel mâncaseră, Jane şi Martin se aşezară la masa din sufragerie. Martin aprinsese o duzină de lumânări, iar camera avea o strălucire blândă, caldă, făcută şi mai plăcută de sticla de şampanie Taittinger pe care el o desfăcuse. Şi totuşi, Vail încă părea absent, uneori departe.

— Eşti speriat de ceva, Marty? îl întrebă ea, în cele din urmă.

— Speriat? Nu, de ce aş fi speriat?

— Pari cam... îngrijorat.

— Pai... eu, hm, voiam să vorbesc cu tine despre, a...

Se opri în mijlocul propoziţiei, ca şi cum ar fi pierdut şirul gândurilor.

— Da... zise ea şi zâmbi.

— Magoo chiar iubeşte locul ăsta, zise el, arătând spre câinele care stătea culcat în faţa ferestrei.

— Î-hî.

— Şi, ă...

— Marty, ce s-a întâmplat? întrebă ea, punându-i mâna pe braţ. Cazul ăsta te-a pus pe jar, nu-i aşa?

— Ce vreau să-ţi spun n-are nimic de-a face cu el.

— Atunci, ce este?

El îşi ridică paharul de şampanie spre ea şi zâmbi.

— Te iubesc foarte mult, zise el.

— Şi eu te iubesc, dragule, răspunse ea, ciocnind paharul cu al lui.

— Atunci... vrei să te măriţi cu mine, Janie?

Întrebarea o luă prin surprindere. Erau de peste doi ani împreună şi cuvântul „căsătorie" nu fusese niciodată menţionat între ei.

— Asta aveai în minte?

— Nu prea eram sigur cum s-o spun. Aş fi fericit să stau într-un genunchi şi să te cer în felul acela demodat, zise el, cu voce tremurată.

— Marty, roşeşti.

— Este cald aici.

— Nu este cald deloc, roşeşti. Cred că este minunat. Şi bineînţeles că mă mărit cu tine. Doar că nu mi te-nchipuiam genul de om care s-ar căsători şi nici nu voiam să te cer eu.

— Acum sunt genul acela de om, zise el. Nu-mi pot imagina să-mi petrec restul vieţii fără tine.

— Dar nu trebuie să fim căsătoriţi ca să ne petrecem restul vieţii împreună.

— O... păi, atunci, ce să fac cu asta?

Scoase din buzunar o cutie de catifea neagră, o deschise şi i-o întinse. Inelul era un diamant rotund, de trei carate montat în aur. Simplu şi elegant.

— I-a aparţinut bunicii mele, zise el.

Lui Jane i se umplură ochii de lacrimi şi-şi acoperi gura cu degetele unei mâini.

— O, Marty, zise ea, este minunat. Acesta a fost inelul de logodnă al lui Ma Cat?

El aprobă din cap.

— Ştiu că ar fi extrem de bucuroasă dacă ar fi aici în acest moment.

Jane îl strânse de braţ.

— Sunt sigură că este prin apropiere.

El îi puse inelul pe deget şi o sărută, un sărut devorator, care dură mult timp. În cele din urmă, se lăsă pe spate pe scaunul lui.

— Mă întreb dacă băieţii ne priveau, zise ea, ridicând mâna şi studiind inelul.

— Poate ar trebui să-i invităm la un pahar de şampanie.

— Au voie să facă asta? Să bea în timpul serviciului, vreau să spun.

— Un pahar de şampanie?

Ea începu sa râdă şi zise:

— Cred că ar fi încântător să împărtăşim momentul şi gărzilor noastre de corp.

El luă aparatul de emisie-recepţie şi-l sună pe Avery.

— Da, domnule?

— Avery, vrei să-l iei şi pe Cliff şi să veniţi până aici puţin?

— Da, domnule. Este vreo problemă?

— Nici o problemă.

Un moment mai târziu apărură la uşa bucătăriei, înfofoliţi în jachetele lor albastre FBI. Avery era un bărbat înalt, cu păr argintiu şi ochi căprui. Cliff Mandel era mai scund, cu părul tuns îngrijit deasupra urechilor, cu ochii negri ca şi părul, întotdeauna atenţi, întotdeauna verificând totul.

— Intraţi, zise Vail şi-i conduse în sufragerie. Ştiu că este împotriva regulamentului, dar Jane şi cu mine am vrea să toastaţi cu noi. Ne căsătorim.

Ambii agenţi se luminară la faţă la auzirea veştii. Vail umplu paharul lui şi pe al lui Jane şi turnă în alte două pahare pentru cei doi invitaţi.

— Închin pentru voi, zise Baxter. Sper să fiţi întotdeauna la fel de fericiţi cum sunteţi acum.

Ea întinse mâna şi diamantul străluci în lumina lumânărilor.

— E foarte frumos, zise Mandel. Vă doresc toată fericirea din lume.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Jane, iar ochiul teafăr îi strălucea de bucurie.

— Când va fi ziua cea mare? întrebă Baxter.

Jane se uită la Martin şi ridică sprâncenele.

— Imediat ce terminăm cazul RICO, zise el. Îţi convine?

— Trebuie să aşteptăm atât de mult? şopti ea.

Cei doi agenţi îşi terminară şampania.

— Trebuie să ne întoarcem la muncă, zise Baxter.

Se uită la ceas. Era nouă şi douăzeci. Ieşiră din casă.

Martin şi Jane se duseră în salon, se aşezară în faţa focului şi-şi terminară şampania, în timp ce Magoo stătea întins la picioarele lor, ronţăind leneş un os. Deodată se opri şi se uită în sus, dând din urechi şi încercând să prindă un sunet pe care urechile lor nu-l puteau auzi.

— Ce este? întreba Vail. Ai auzit un iepure pe-afară?

Afară, Mandel mergea încet pe lângă gardul de sârmă înalt de doi metri, pe care Hardistan insistase să-l pună în jurul terenului împădurit, în suprafaţă de zece acri. Lanterna lui lumina pământul şi verifica zona de dincolo de gard.

— Lucrurile sunt liniştite pe aici, Avery, zise el în cască.

— Şi pe aici, răspunse Baxter. Frumoasă noapte, dacă n-ar fi aşa al naibii de frig.

— Şampania aceea m-a mai încălzit puţin, răspunse Mandel. Se gândea la Vail şi la frumoasa Jane Venable, cât de fericiţi arătau.

Era ultimul gând din viaţa lui.

Silueta păru că se întrupează din pământul din spatele agentului, ridicându-se încet din frunze, cu ochii arzând pe faţa înnegrită, cu ochelarii cu infraroşii ridicaţi pe frunte şi un cuţit încovoiat, de marinar, într-o mână.

Mandel nu-l auzi; vorbea cu Baxter când Tunny ieşi din groapa adâncă pe care o săpase în pământ. Tunny se întinse uşor, îşi puse mâna înmănuşată sub bărbia lui Mandel şi-i dădu capul pe spate. Înainte ca agentul să poată scoate vreun sunet, cuţitul îi spintecă gâtul, tăindu-i jugulara, esofagul şi traheea. Aerul ieşi şuierând din plămâni. Mandel era deja mort când căzu la picioarele criminalului.

Ucigaşul se ghemui repede, înfipse lama însângerată în pământ, curăţind-o de sânge, luă casca agentului, şterse sângele de pe ea cu frunze

şi şi-o puse pe cap. Căută un şanţ şi scoase punga de plastic în care avea arma. Stinse lanterna, îşi lăsă ochelarii pe ochi şi scană pădurea din jurul său, având grijă sa nu privească spre luminile casei, care l-ar fi orbit. Plecă prin pădure, căutându-l pe omul căruia agentul mort îi spusese Avery.

Cu o zi înainte ca explozibilele-capcană să ucidă unsprezece agenţi, Tunny, alias Woodbine, zburase de la Michigan. Citise articolele din ziar şi revistă pe care Abraham i le lăsase în caseta încuiată la aeroportul din Oklahoma City. Unul dintre articole menţiona cabana lui Vail unde el şi Jane Venable se refugiau petrecându-şi week-end-urile singuri. Articolul spunea „cabana are o vedere cuprinzătoare a lacului Sloan".

Tunny verifică hărţile regiunii şi găsi lacul. Nu era chiar aşa de mare. Îşi stabili cursul şi zbură spre lac. Din aer văzu câteva căsuţe şi cabane mici pe malul lacului.

Dar una era enormă, o construcţie cât un hambar. Un gard înconjura marea proprietate. Era o poartă închisă şi un drum lung ce ducea la cabană, care nu putea fi văzută de pe drumul cu două benzi care trecea prin spatele ei. Înconjură locul. O fereastră mare în spatele casei dădea o imagine splendidă a lacului. Merita s-o verifice. Apoi controlă, zburând în zig zag, zona de peste drum a cabanei. În final, găsi ceea ce căuta – un hambar părăsit. Era la doi kilometri de casa lui Vail. Un loc sigur să ascunzi o maşină noaptea.

Tunny închiriase o maşină, folosind o carte de credit nouă. Îşi luă valiza cu arme, uniforma de luptă şi o căciulă şi conduse spre lac după-amiaza târziu. Folosind o hartă a districtului, găsi hambarul abandonat, îşi puse indispensabilii groşi şi costumul de camuflaj şi aşteptă până se făcu întuneric. Apoi alergă pe drumul statal cu o geantă

sport pe umăr. Era pustiu. Îi trebui douăzeci de minute să ajungă la gardul ce împrejmuia proprietatea lui Vail.

Se strecură prin pădurícea de lângă cabană, sări gardul şi se apropie prudent de casă. Proiectă lumina lanternei în fereastră. Era bucătăria. Pe podea, lângă chiuvetă, era un vas mare de porţelan pe care scria cu vopsea Magoo.

Înconjură casa. Sticlă peste tot. Excelent. Apoi verifică pădurícea. Era deasă, cu pini şi arbuşti. Prima lui grijă era drumul de scăpare. Va trebui să-i omoare întâi pe cei doi agenţi de pază, ei reprezentau marea ameninţare. Apoi va fi uşor să tragă prin fereastră, să-i omoare pe Vail şi Venable. Trebuia să moară şi ea, ca să nu poată suna la poliţie. Se duse înapoi la gard. Dacă gărzile patrulau perimetrul, vor trece pe lângă gard. Aici era locul potrivit să se ascundă.

Deschise geanta sport şi scoase din ea o lopată şi o prelată în care să se înfăşoare. Apoi începu să sape.

Înăuntru, în casă, Magoo se ridică mişcându-şi mereu urechile şi cu nasul adulmecând aerul. Fugi repede la uşa din faţă a cabanei şi începu să mârâie gros din gât.

Vail îl urmă pe Magoo la uşă.

— Ce s-a întâmplat? Doar îi cunoşti pe Avery şi pe Cliff.

Câinele zgârie la uşă, încă mârâind. Vail deschise uşa şi Magoo fugi afară. Vail apăsă pe un comutator şi o duzină de lumini puternice, cu halogen, se aprinseră pe casă şi pe copacii din jur.

Tunny scoase un ţipăt ascuţit, de durere, când luminile puternice, amplificate de ochelarii pentru noapte, îi străpunseră ochii. Baxter alergă pe o latură a casei şi îi strigă lui Vail:

— Intră înapoi în casă şi anunţă poliţia. Stinge luminile din interior.

Magoo alerga prin pădure, nasul şi urechile conducându-l spre cadavrul însângerat al lui Mandel. Apoi îl văzu pe Tunny stând în genunchi, frecându-se la ochi. Îşi schimbă direcţia şi alergă către asasin.

Prin lacrimile care îi acopereau ochii, Tunny văzu un monstru alb venind spre el cu dinţii dezgoliţi. Se rostogoli pe o parte şi trase un singur foc de la brâu. Glonţul muşcă din Magoo, răsucindu-l în aer. Câinele căzu la pământ şi rămase nemişcat.

Baxter alergă în zig zag prin luminişul din faţa casei şi intră în pădure, se lăsă în genunchi şi se sprijini cu spatele de un copac.

— Cliff, şopti el în cască, mă recepţionezi?

Un moment mai târziu, o voce îi răspunse:

— Ajută-mă, şopti vocea.

— Blestematul, mârâi Baxter.

Tunny stătea nemişcat în spatele trunchiului unui copac şi se uita spre casă, cercetând întunericul pentru a-l vedea pe agentul rămas în viaţă.

Vail alergă prin toată casa, stingând luminile, în timp ce Venable fugi în sufragerie şi stinse toate luminările.

— Jane, vino aici, şopti Vail.

Ea veni lângă el în salon şi el o trase în cadrul uşii camerei de oaspeţi întunecate. Vail luase ambele puşti în bucătărie, unde le lăsase pentru a fi curăţate, dar scrinul pentru arme, unde se aflau cartuşele, era în cealaltă parte a camerei.

— Ce crezi că se întâmpla? întrebă Venable.

Părea remarcabil de calmă.

— Bănuiesc că este Tunny, criminalul care l-a ucis pe Waller. Mă duc la dulapul cu arme, să mai iau câteva cartuşe.

— Stai aici, îl rugă ea. Te va vedea în lumina focului.

— Trebuie să ne apărăm, în caz că trece de Baxter şi Mandel.

— Magoo este acolo, zise ea cu tristeţe.

— Ştiu, dar stai aici. Înapoi în cameră, ca să nu te vadă.

— Unde sunt Cliff şi Avery?

— Nu ştiu, draga mea.

Se târî pe podea, traversând camera mare spre scrinul cu arme. Deschise sertarul, luă repede două cutii cu cartuşe pentru puşcă şi se târî înapoi. În lumina focului, încărcă cele două puşti de vânătoare calibrul 20.

Afară, Avery Baxter stătea la pământ, ascultând să vadă dacă poate prinde vreo mişcare. Se hotărî că cel mai bun loc pentru el era în casă, unde îi putea proteja pe Vail şi Venable. Se aplecă şi fugi spre casă, schimbându-şi direcţia mereu, când dădu buzna pe uşă.

La o sută de metri depărtare, Tunny îl privea prin ochelarii speciali. Aşteptă până când Baxter ajunse la intrare şi ezită un moment până să deschidă uşa. Tunny trase o singură dată, în timp ce Baxter intră pe uşă. Îl lovi în spate şi-l aruncă în casa întunecată.

Baxter se rostogoli pe burtă şi se târî prin holul de la intrare în salon.

— Sunt eu, Avery! ţipă el. Nu trageţi.

— Dovedeşte-o, se auzi vocea lui Vail din întuneric.

Baxter se chinui să se aşeze în capul oaselor, sprijinindu-se de perete şi se gândi timp de un minut.

— Inel cu diamant, murmură el. De vreo trei carate. Montură solitară.

Vail lăsă puşca jos şi alergă aplecat la intrare. Abia îl vedea pe Baxter în lumina slabă a focului.

Se aşeză lângă agentul rănit şi-i verifică rana.

— A intrat exact prin vestă şi te-a lovit în umăr, zise Vail.

— Ai sunat la poliţie?

— A sunat Jane.

— Bun, zise Baxter, durerea slăbindu-i vocea. Mi-am scăpat arma când am intrat. Este lângă uşă. Un automat. Şi aprinde luminile. Acum îl vom pune în dezavantaj.

Vail se târî pe podea, căutând mitraliera, îi simţi suprafaţa rece şi o ridică. Apoi se târî la uşă şi aprinse din nou luminile exterioare.

Tunny era la cincizeci de metri de casă şi avea o imagine clară prin ferestrele bucătăriei, când luminile se aprinseră din nou. *La dracu',* îşi zise în sinea lui. Îşi scoase ochelarii, îi aruncă, ţinti spatele casei şi începu să tragă foc continuu din puşca de calibrul 50, de-a latul casei.

Înăuntru, gloanţele se înfigeau în pereţii bucătăriei, aruncând aşchii de lemn şi cioburi de sticlă în cameră. Gloanţele cu înveliş de oţel trecură prin aragaz şi cuptorul cu microunde, sfărâmară mixerul şi prăjitorul de pâine şi se înfipseră în grătarul cu gaze din mijlocul camerei. Un glonţ rupse o conductă de gaze. Barele fierbinţi ale grătarului aprinseră gazul care ieşea şi acesta explodă. Flăcările se ridicară din grătarul distrus, pornind alarmele de incendiu şi stingătoarele. Gazul care ardea şi apa rece se amestecară.

O altă rafală de puşcă sparse ferestrele camerei principale, care căzură pe podea făcându-se praf, aruncând în sus cocoloaşe de bumbac şi pânză din canapelele şi scaunele rupte, în timp ce gloanţele muşcau din mobilă.

Tunny stătea la pământ. Auzise focurile de puşcă mai devreme, aşa că ştia că Vail avea puşti în casă. Prinsese o imagine a puştii lui Baxter şi bănuia că era un Uzi. Se mişcă repede până la tufişurile de lângă casă şi le verifică.

Apoi auzi sirenele.

Tunny era un profesionist prea bun ca să continue ceea ce părea deodată o bătălie pierdută. Se întoarse imediat şi alergă înapoi prin pădure, pe lângă trupul lui Mandel, sări peste gardul de sârmă galvanizată şi traversă drumul. Se aruncă la pământ când o maşină de poliţie trecu cu zgomot pe lângă el şi viră, derapând, pe drumul ce ducea la cabana lui Vail. Din direcţia opusă, o altă maşină de poliţie, o ambulanţă şi o maşină de pompieri intrau pe şosea.

Retrage-te şi fugi, gândi el. *Nimic nu merită să-ţi dai viaţa.*

Tunny traversă în fugă drumul cu două benzi, alergând cât de repede putea prin întuneric.

AEROPORTUL O'HARE, VINERI 10:14 P.M., CST

Când ajunse la aeroport, Hardistan primi veştile bune şi rele de la McCurdy, care încă mai survola cabana lui Vail cu elicopterul.

— Ai avut dreptate, Billy, l-a ucis pe Cliff Mandel.

— O, Doamne.

Era cel mai rău gen de coşmar.

McCurdy continuă:

— L-a atins şi pe Baxter, dar se va face bine. Vail şi Venable sunt teferi. Cabana e un dezastru.

— Unde sunt ei acum?

— Au plecat cu ambulanţa. Jumătate din patrula statală îi escortează. Se pare că Tunny i-a împuşcat câinele lui Vail, dar este încă în viaţă. Îl

vor duce la spital o dată cu Baxter. Se vor întâlni cu un veterinar acolo.

— Şi Tunny...

— Îl căutăm încă.

— Blocaje pe şosea?

— Pe toate şoselele interne şi pe interstatală. Vom continua să patrulăm zona din elicopter. Dar, Billy, sunt o mulţime de drumuri secundare pe aici.

— Dacă trece de blocajele rutiere, mai are o singură opţiune. Se va întoarce la avion.

Hardistan se aşeză, iar trupul i se încovoie. Pierduse doisprezece oameni din cauza lui Tunny. Ştia că Vail îl voia viu, dar nu avea de gând să mai rişte viaţa unui om ca să-l prindă pe Tunny în viaţă.

Telefonul celular sună şi el răspunse imediat.

— Ce dracu', cine e? zise el încet, dar sever.

— Sunt Claude, Billy, trebuie să vorbim...

Hardistan intră într-un birou apropiat care era gol şi închise uşa.

— La dracu', zise el, încă şoptind, am doisprezece agenţi morţi şi de discutat cu familiile lor şi sunt în mijlocul unei vânători. Nu acum.

— Ascultă-mă, Billy, trebuie să-l protejăm pe Om, mă înţelegi?

Hardistan rămase mut preţ de o clipă.

— Înţeleg.

— Nu-l aduce încoace.

— Ce?

— Nu-l aduce viu.

— Te referi la Tunny?

— Omoară-l.

— Ar putea fi un martor important pentru Vail...

— La dracu cu Vail. Dacă-l aduci viu pe Tunny şi este de acord să depună mărturie, ne-ar putea face mai mult râu nouă decât lor. Înţelege ce-ţi spun, Hardistan. Omoară-l pe puiul de căţea. Punct. Am încheiat convorbirea.

Legătura se întrerupse.

AEROPORTUL O'HARE, SÂMBĂTĂ,
MIEZUL NOPŢII, CST

Hardistan şi un tânăr lunetist se aflau în biroul întunecat de la etajul al doilea al turnului de control, uitându-se peste parcare.

Opt agenţi îmbrăcaţi în haine de lucru erau ocupaţi cu diferite treburi în apropierea avionului lui Woodbine. Hardistan purta căşti şi scruta pista. Era sigur că Tunny se va întoarce la avion, era singura lui cale de scăpare. Dar Woodbine era un expert. Ar fi putut ghici că au aflat despre avion. Poate că avea un alt plan pregătit. Continua să privească atent pista, gândindu-se la ceea ce abia îi spusese Hooker.

— Cum te numeşti, agent? zise el.

— Brandon, domnule. Leo.

— Leo, ţinta ta este un asasin profesionist. Este responsabil de moartea a doisprezece dintre agenţii noştri, în seara aceasta, inclusiv a şefului tău.

— Ştiu, domnule, domnul Fleming m-a recrutat.

— Să ţii minte acest lucru.

AEROPORTUL O'HARE, SÂMBĂTĂ 1:32 A.M. CST

— Avem un costum venind pe pistă, zise unul dintre agenţi în microfonul portativ. Duce o geantă sport.

Hardistan răspunse repede:

— Nu vă apropiaţi de el, staţi să vedem ce face. Staţi cu ochii pe geantă, probabil conţine arme.

— Cum a trecut armele prin detectorul de metale?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Voi supravegheaţi geanta.

Bărbatul merse degajat pe pistă şi se îndreptă spre avionul bimotor D-55.

Hardistan:

— Uşor, toată lumea.

Tunny merse direct la avion şi se opri lângă aripă. Se uită în jur. Ceea ce nu ştia Tunny era că fusese identificat. Stătuse ascuns lângă cabana lui Vail de când fuseseră date ştirile şi casa sa sărise în aer în raidul FBI-ului. Se simţea sigur pe sine şi confortabil. Aruncă geanta pe aripă şi se căţără după ea. Verifică interiorul avionului. Agenţii de pe pistă păreau să-l ignore.

— Împuşcă-l când se întinde după geantă, îi zise, încet, Hardistan lunetistului.

Lunetistul se uită la el un moment, apoi se întoarse la puşca lui.

— Până la capăt? întrebă lunetistul.

— Pune-l jos pe ticălos, zise Hardistan.

Woodbine luă o cheie, descuie uşa şi o deschise. Se întoarse, făcând o rotaţie uşoară, verificând nepăsător împrejurimile, vrând să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Când se întinse după geantă, se uită în sus, spre etajul al doilea al Turnului, ochii săi trecând peste câteva birouri întunecate. Apoi se opri. Îşi miji ochii.

Era ceva acolo?

Luminiţa din fereastra întunecată păru un licurici. O clipă mai târziu glonţul care putea străpunge o armură, îi intră în piept. Woodbine fu aruncat pe spate, aterizând pe scaunul avionului, cu picioarele desfăcute pe aripă. Se uită în sus, la tavanul cabinei, şi muri.

Hardistan îl privi prin binoclu.

— Mai trage un foc de asigurare, zise el.

— Este mort, domnule, zise Brandon.

Se ridică şi goli puşca.

— Bine lucrat, Brandon. Îmi voi aminti de tine, zise Hardistan.

Îşi dădu jos căştile şi plecă.

CARTEA A PATRA

ARMAGHEDON

Cel care îi pune pe toţi ticăloşii la treabă, în final trebuie să-i plătească.
Anonim

35

PEAKVIEW, MONTANA, SÂMBĂTĂ 9:00 A. M., EST

Abel Stenner, fostul poliţist de la Chicago, care devenise confidentul, prietenul şi partenerul lui Vail în anii în care era procuror, fusese unul dintre cei mai intuitivi detectivi pe care îi cunoscuse vreodată avocatul. Timp de zece ani, cât Vail fusese avocat al apărării, el şi Stenner se înfruntaseră deseori în sala de tribunal. Fiecare avea un respect plin de resentimente pentru talentele celuilalt.

Cea mai notabilă confruntare a lor fusese când Vail îl apărase cu succes pe Aaron Stampler pentru că ciopârţise cu un cuţit de sculptură un arhiepiscop catolic. Vail îl apărase pe Stampler pe baza faptului că acesta era nebun, în special pentru că suferea de o personalitate multiplă, motiv pentru care nu era responsabil de acţiunile sale. În timpul procesului, Vail îl supărase foarte tare pe detectivul de la Omucideri, chemându-l în boxa martorilor, ca să afle după proces că vicleanul Stampler păcălise pe toată lumea, inclusiv pe Vail.

Dezamăgit, Vail devenise procurorul-şef al oraşului Chicago, găsind deodată în Stenner un aliat puternic. Când Vail formase „Gaşca de Nebuni" din tineri avocaţi, dornici de afirmare, Stenner devenise mentorul lor. Elevul cel mai bun fusese Dermott Flaherty, un puşti de pe strada, dur,

transformat în avocat. Stenner văzuse în Flaherty un tânăr greu încercat care îşi întorsese educaţia primită pe străzi împotriva genului de criminali cum ar fi putut ajunge şi el.

Flaherty îşi învăţase bine lecţia. Stenner aborda fiecare crimă cu calcul rece, stând adesea ore întregi pentru a studia scena unei crime, încercând să intre în mintea criminalului.

Aceasta era metoda pe care Flaherty o folosea în studierea celor trei jafuri simultane la băncile din Montana. Se întorsese de două ori la scena jafului din Peakview, folosindu-l ca model pentru toate cele trei. Angajaţii băncii se uitau la el curioşi, cum stătea tăcut pe un scaun, în partea din faţă a băncii, privind fiecare aspect al operaţiunilor. Era cordial cu ei, dar nu punea nici o întrebare. Pur şi simplu, stătea şi se uita.

În timp ce Ben Mayer îşi continua lucrul în sprijinul teoriei că micul sistem bancar statal spăla banii Sanctuarului, iar FBI-ul vorbea de câştiguri ilegale, Flaherty era mult mai interesat de faptul că nimeni nu-i văzuse pe spărgători părăsind banca cu prada.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, după tragedia de la Bad Rapids şi atacul lui Tunny asupra cabanei lui Vail, presaţi de nevoia lui Vail de a găsi acuzaţii probate de dovezi împotriva miliţiei ticăloase, Meyer şi Flaherty se întoarseră în banca din Peakview, de data aceasta cu Jim Hines. Erau hotărâţi să-l găsească pe acel „cineva" din bancă, responsabil cu sistemul de spălare a banilor. În timp ce Hines şi Meyer munceau la studierea dosarelor computerizate ale băncii, Flaherty îşi ocupă poziţia obişnuită, în partea din faţă a băncii închise, şi continuă să o studieze. Era la fel de hotărât şi infinit de răbdător, cum fusese şi mentorul lui.

Între timp, Meyer era convins că banii adunaţi din jafuri şi tranzacţii de arme erau, într-adevăr, piramidali, dar trebuia să studieze *toate* depozitele

bancare, transferurile şi plăţile, pentru a afla exact cum era făcut acest lucru.

Hines, agentul transformat în expert în computere al FBI-ului, era acolo ca să-i ajute. Mandatele de percheziţie, date de Vail, le permiteau să studieze dosarele specifice ale mai multor şefi ai Sanctuarului, dar nu le ofereau acces la oricare dintre tranzacţiile băncii. Fără acest acces, Meyer era legat de mâini. El voia, în special, să studieze depozitele similare făcute în aceeaşi zi, raţionând că fusese făcut un program pentru a distribui mari depozite de bani lichizi în mai multe conturi, pentru a-i ascunde de Fisc.

Şi aşa, în timp ce Flaherty lucra la aspectul de jaf, Meyer vorbise cu Hines despre încercarea de a intra ilegal în cele mai protejate date ale băncii. Din moment ce adunau acele date ilegal, ele nu puteau fi folosite la tribunal. Dar, aşa cum subliniase Flaherty: „Dacă vom scutura puţin persoana care conduce această operaţiune ilegală şi-l vom speria, va spune întreaga poveste la tribunal pentru noi."

Atât Flaherty, cât şi Meyer erau siguri că „veriga" care ar putea lega toate aspectele cazului RICO la un loc va fi găsită undeva în lanţul bancar.

Două nume apăreau mereu. Unul era Lewis Granger. Celălalt era Dwight Wolf.

Hines construise datele bancare ale celor doi bărbaţi.

— Granger mi se pare potrivit, zise el.

— Are vreo legătură cu Sanctuarul? întreba Meyer.

— Nu. Este republican moderat. Un om care s-a afirmat prin forţe proprii. Nu exprimă nici o idee politică radicală şi nici nu face parte din vreun grup radical. Este membru de bază al bisericii prezbiteriene din Helena şi director al Asociaţiei Naţionale a Emiţătorilor Radio. De fapt, Rocky Mountain Communications Inc. este principalul

investitor în lanţul bancar. Granger nu este înscris în nici unul dintre consilii, iar funcţia lui este de director general al staţiei radio principale din Helena, dar... este cel mai mare acţionar al companiei.

— Ce procent de acţiuni?

— Cincizeci şi unu la sută.

— Şi care este investiţia companiei în sistemul bancar?

— Patruzeci şi nouă.

— Deci are nevoie doar de o schimbare cu două puncte în sistemul bancar şi controlează ambele companii, zise Meyer.

— Corect. Şi tot el este cel care l-a primit pe Fratele Abraham la radio şi i-a înlesnit acest spectacol al urii. Şi ghici cine îi este ajutorul? Cine deţine cele două procente? Hines apăsă pe două taste ale computerului şi se deschise un dosar. Dwight Wolf, contabil-şef al lanţului, recomandat pentru acest post de către Lewis Granger, zise Hines.

Întrebările puse de către Meyer personalului celor trei filiale bancare dezvăluiseră informaţiile obişnuite şi un lucru interesant.

— Wolf face o vizită lunară la toate filialele băncii, zise Meyer. Nu este un lucru neobişnuit pentru un contabil să facă ăsta. Dar este destul de rar ca funcţionarul-şef al serviciului financiar să verifice personal dosarele în fiecare lună.

— Face acest lucru în aceeaşi zi în fiecare luna? întrebă Hines.

— Nu, de obicei în primele trei zile, depinde când cade duminica.

— Care este teoria ta? întrebă Hines.

— Teoria mea este că el personal face toate depozitele piramidale.

— Deci unul dintre hoţi intră, dă banii, în pachete de sute de mii de dolari, lui Wolf, şi el face depozitele, care apoi se răspândesc automat în zece sau unsprezece conturi?

— Da, zise Meyer. Şi nimeni din bancă nu vede vreodată banii. Wolf pune banii în camera de tezaur, iar registrele băncii îi justifică.

— Putem găsi programul care face acest lucru?

— Ar fi mai uşor să le scanăm depozitele şi transferurile de bani, să vedem dacă teoria ta rezistă.

— Atunci, fă-o, zise Meyer.

— E împotriva legii, să ştii.

— Nu schimbăm nimic, tragem şi noi puţin cu ochiul.

— Privirea aceasta ne-ar putea aduce vreo zece ani la răcoare.

— Nici măcar nu vom lua notiţe, zise Meyer şi bătu cu degetul în tâmplă. Am un creier de zece giga-biţi.

Hines îşi frecă mâinile şi suflă pe vârful degetelor, ca un spărgător de seifuri pregătindu-se să simtă combinaţia unui cifru.

— Ei, ce dracu', zise el şi zâmbi. Îmi aminteşte de zilele mele bune. Degetele îi alergau pe taste, încercând să acceseze dosarele băncii. Computerul îi cerea un cod. Opt litere sau numere, zise Hines.

Vorbea singur în timp ce lucra. Folosea o combinaţie de trei sau patru metode de spargere de coduri implicând un program numit Crackerjack, ce scana dicţionarele cu o viteză fenomenală, căutând combinaţii de litere şi încă unul numit SALT, care făcea combinaţii de cifre.

Hines se lăsă pe spate şi răsuci un creion între degete ca pe o baghetă de dirijor, în timp ce privea rând după rând numerele ce treceau cu viteză pe ecran.

În camera principală a băncii, Flaherty se ridică brusc în picioare şi ieşi pe uşa din spate. Se plimbă pe lungimea spaţiului de parcare, traversă o stradă şi privi înapoi la clădirea solitară timp de câteva minute.

— O, da, zise el şi zâmbi.

Înăuntru, în bancă, cifrele şi literele continuau să apară pe monitor, în timp ce programul Crackerjack decoda parolele cifrate ale băncii. Deodată ecranul se clarifică şi cuvântul-cod apăru pe ecran:

„259HEKWHAY176."

Şi sub el:

„ACCES APROBAT."

Intraseră.

— Asta a fost partea cea mai uşoară, zise Hines. Acum trebuie să începem să căutam scheme şi depozite în transferuri.

— Hai să începem cu luna noiembrie. Aceea a fost luna în care au atacat maşina blindată din Seattle. Mai exact, nouă noiembrie. Să cerem datele pe o lună, începând cu nouă noiembrie.

Ecranul monitorului se împărţi în trei. Într-o coloană erau listate depozitele, în următoarea, transferurile, iar, în final, o coloană lungă. Erau listate pe filiale individuale. Hines introduse în computer „8 000 până la 9 999 dolari" într-un cursor de căutare şi acesta se opri la fiecare depozit aflat între cele două numere şi le mută în coloana cea mare. Rulă căutarea în toate cele trei filiale şi în biroul principal. Apoi le aranjă după dată.

Meyer şi Hines subliniau fiecare intrare şi o comparau cu celelalte.

— Uite că am găsit, zise Meyer.

23 noiembrie: trei depozite de câte 8 750 dolari în conturi Peakview; patru depozite de câte 9 860 dolari în conturi în Wild Bank; trei depozite de câte 9 910 dolari în Milltown. Total: 95 429 dolari.

Toate erau conturi făcute prin intermediul unei a treia persoane.

— Frumos, zise Hines. Banii intră în conturi prin intermediar pentru proprietăţi, maşini, orice.

Fiscul nu verifică aceste conturi decât dacă umblă după ceva în mod special.

— Aşa a ajuns Sanctuarul unul dintre cei mai bogaţi proprietari de pământ din State.

— Iar banii au fost distribuiţi celor patru biserici. Asta e legătura noastră, Ben, zise Hines. Şi priveşte aici. Este un depozit de douăzeci şi cinci de mii care se duce la Bank of Independence din Insulele Virgine.

— Foarte isteţ lucru, zise Meyer. Banca din Insulele Virgine transferă apoi acest depozit unei corporaţii din Panama. Iar Panama, prin lege, nu va divulga numele funcţionarilor şi directorilor corporaţiei ei.

— Apoi îşi retrag banii şi-i aduc din nou aici prin transferuri bancare legale şi sunt complet spălaţi, zise Hines.

— Sau, zise Flaherty, care acum stătea tăcut în spatele lor, privind înregistrările ce apăreau pe ecran, plătesc bani gheaţă pentru armele pe care le iau de pe piaţa neagră internaţională fără să lase urme.

— Da, fără acte de urmărit, zise Meyer. Şi mare parte din această afacere este legală. Chiar dacă am putea intra legal în aceste dosare, aceste informaţii n-ar valora nimic în justiţie.

— Eu cred că ştiu ce *este* ilegal, zise Flaherty.

Hines şi Meyer se întoarseră şi ridicară privirea spre el.

— Ştiu de ce nimeni nu i-a văzut pe hoţi plecând din aceste bănci cu banii.

— Mă dau bătut, de ce? întrebă Hines.

— Pentru că banii nu au ieşit niciodată din bănci.

— Cum! exclamă Hines.

— N-au ieşit din bănci. Fiţi atenţi, hoţii intră, îi duc pe toţi angajaţii în camera din spate, legaţi la ochi. Golesc camera de tezaur şi pun banii în cutiile pentru valori din bancă. Apoi îşi scot salopetele şi le pun împreună cu armele în cutii de

depozitare. Când se aud exploziile, ei ies din bancă cu mâinile goale, în costume de afaceri şi pleacă veseli pe drumul lor.

— Este o teorie bună, zise Meyer.

— Este singura care are sens.

Meyer se gândi la această idee.

— Apoi se întorc când Wolf îşi face vizita lunară, zise el. Fiecare dintre cei trei sau patru oameni din echipă are o cheie de la cutie, pune partea lui de bani într-o servietă, se duce într-un birou particular şi Wolf face depozitele. Apoi pune banii la loc în tezaur, aşa că linia finală a fost trasă.

— Frumoasă teorie, zise Hines, problema este că nu putem dovedi nimic din toate acestea.

— Deci, vom avea nevoie de permisiunea de a ne uita în acele cutii.

— Poate nu va fi nevoie, zise Flaherty.

— Nu putem să spargem seifurile de depozitare, Flaherty.

— Nici n-o vom face, Ben. Acesta este un joc pentru cel mai bun păcălici în viaţă. Martin se va descurca cu asta, zise el.

WASHINGTON, D.C., SÂMBĂTĂ 7:30 A.M., EST

Într-o cameră de la subsolul Casei Albe, preşedintele Pennington, generalul Jesse James, colonelul Stu Rembrandt şi Claude Hooker studiau copii mult mărite ale fotografiilor făcute deasupra muntelui James.

— Şi-au organizat perimetre, zise Rembrandt. Zone de apărare, începând de aici, de la şa, mergând până la linia zăpezii. Fiecare zonă este protejată de sârma ghimpată şi de mine. Trupele lor de bază sunt, practic, prinse între minele de teren şi sârmă.

Generalul James arătă către o figură fantomatică pe una dintre fotografii. Părea a fi o

faţă ascunsă printre copaci.

— Credem că aici este localizat buncărul. Cea mai mare concentrare de forţe este în acest cerc. Desenă un cerc imaginar cu mâna. Acolo este Engstrom. De acolo îşi va conduce armata.

— Eu nu cred că Engstrom îşi închipuie că FBI-ul şi ATF vor risca să intre într-un război acolo, zise Pennington.

— Nici eu nu cred, zise James. El vrea să transforme totul într-o retragere mexicană. Vor sta acolo pentru totdeauna şi vor trimite oamenii în raiduri nocturne.

Pennington dădu afirmativ din cap.

— Statul major provizoriu al statului Sanctuarului.

— Se vor implica sute de agenţi ai Biroului şi ATF şi o mulţime de materiale într-o blocadă, domnule preşedinte. Îi va costa o avere pe contribuabili.

— Şi va deveni un coşmar al departamentului Relaţii cu Publicul, zise Hooker. Vom fi la ştirile de la ora şase în fiecare seară. Vă va opri din cariera politică.

— Cât de aproape este Vail în obţinerea unor dovezi împotriva acestor oameni?

— O săptămână, o lună, cine ştie?

— Chiar dacă îi prinde, pe cine veţi trimite să-i aresteze pe Engstrom şi pe ofiţerii lui de bază? întrebă James. Serviciul de trupe speciale nu este echipat ca să-i forţeze. Iar Garda Naţională va fi măcelărită acolo.

— La dracu', nici FBI-ul sau ATF nu pot face asta, lătră Rembrandt. Dacă vreţi să spargeţi picnicul ăsta, aveţi nevoie de trupele de comando şi de forţele speciale. Ei ştiu cum să se descurce cu acest gen de probleme.

— Şi asta ar însemna...?

— Raiduri nocturne. Să zboare cu elicoptere Huey şi să paraşuteze trupele comando în zonele specificate... Arătă pe hartă câteva zone ale ţintei...

şi să ajute trupele cu forţe aeriene. În acest fel vom controla situaţia. Nu putem folosi paramilitari paraşutaţi de la mică distanţă, curenţii de acolo sunt brutali şi imprevizibili. Pierderile ar fi dezastruoase.

— Hristoase, asta ar face Waco să pară joacă în parc, zise Hooker.

— Ce alt curs al acţiunii este acolo? întrebă Pennington. Se plimbă cu paşi mari prin cameră un minut lung. Pot să invoc Actul de Război pe care Johnson l-a folosit ca să înceapă războiul din Vietnam? Sau actele antiteroriste?

— Mi se pare că aceasta este o întrebare pe care trebuie să i-o puneţi generalului aghiotant al dumneavoastră, domnule preşedinte, zise generalul James.

Pennington se aşeză şi se uită fix la peretele plin cu fotografii şi hărţi. Îşi frecă tâmplele cu ambele mâini.

— Despre ce cifre vorbim? îl întrebă el pe Rembrandt, care comanda divizia de specialişti.

Rembrandt se uită la hartă.

— Recomandarea mea este să paraşutăm cinci sute de oameni în primul val. Să-i lăsăm la linia zăpezii, ceea ce ne va oferi o poziţie superioară. Să-i întărim cu încă cinci sute îndată ce ne angajăm. Echipe mai jos, în zonele cu probleme.

— Numărul de pierderi umane? întrebă preşedintele.

— Imediat ce vor realiza cu ce se confruntă, se vor preda cu grămada. Cu excepţia celor înrăiţi.

— Nu asta am întrebat.

— Domnule preşedinte, dacă merge bine, aş zice că vom pierde... o sută, maximum, faţă de trei sute ai inamicului.

— Şi dacă nu merge bine? întrebă Hooker.

— În cel mai rău scenariu, am putea pierde până la două sute în morţi şi răniţi. Aş aprecia

numărul la trei sau patru la unu în favoarea noastră. Depinde cât de nebuni sunt.

— Sunt nebuni ca dracu', zise Pennington. Vorbesc despre Armaghedon şi despre Apocalipsă.

— Când va începe, îşi vor schimba religia foarte repede, domnule, zise James.

— Sunt blestemat dac-o fac şi tot blestemat dacă n-o fac, zise Pennington cu jumătate de voce.

— E vina lui Vail că a dat buzna acolo cu blestematele lui de mandate, zise Hooker. I-a forţat mâna lui Engstrom.

— Îşi făcea meseria, Claude, zise Pennington. Şi nu mă interesează de ce. „De ce?" e la trecut. Eu am o decizie de luat şi nu mai am timp.

Se ridică, se duse mai aproape de hartă şi studie plănui de bătaie pe care îl propuseseră James şi comandantul acestuia, Rembrandt.

— Cât de repede te poţi mişca, Jesse?

— Putem obţine trupele necesare şi echipamentul într-o zonă apropiată, la Travis, uite-aşa. Îşi pocni degetele. Stu are unităţile în baze, aşteptând. Ne vom apropia de aeroportul municipal din Missoula, vom aduce trupele în C-140 şi vom încărca elicopterele Huey acolo. Este la cincisprezece minute de ţintă.

Se uită la ceas. Era 7:51.

— Acolo este 5:51. Putem să ducem trupele la Missoula până la ora patru P.M. Timpul munţilor. Începem incursiunea la primul semn al întunericului. Vremea e bună şi nu se vede luna. O vom numi Operaţiunea Armura Strălucitoare.

Pennington se uită la James şi la Rembrandt.

— Puneţi-i în alertă şi duceţi-i la locul acţiunii, zise el. Doar pentru orice eventualitate.

36

WINSTON, MONTANA, SÂMBĂTĂ 3:47 P.M., MST

Locul era lângă micul oraş Winston, la treizeci şi doi de kilometri est de Helena. Casa cu două etaje era aşezată pe o ridicătură cu vedere la lacul Canyon Ferry, care se întindea ca un arc la picioarele munţilor Big Belt. Zidul de cărămidă care înconjura proprietatea dispărea între copaci pe ambele părţi. La intrare era o poartă de fier deservită de două camere video.

— Cred că nu ne aşteaptă, zise Shana Parver.

— Sper că nu, zise Vail. Îmi plac surprizele.

— Atunci când le apare transpiraţia sub nas şi mărul lui Adam începe să se mişte în sus şi în jos?

— Exact.

— Când nu sunt siguri la care dintre ilegalităţile lor ne referim?

— Da.

Vail opri la poartă, şi un tip solid, cu o înfăţişare de dur, în uniformă, se apropie de maşină. Vail îi arătă legitimaţia.

— Numele meu este Vail, asistent al procurorului general, iar domnişoara este Shana Parver, asociata mea. În spate este şeriful SUA, Sam Firestone, şi mai sunt patru agenţi FBI în maşina din spatele meu. Deschide poarta, te rog.

Durul îi examină pe amândoi un minut şi zise:

— Voi suna în casă.

Vail îi întinse un mandat de percheziţie pe care Meyer îl obţinuse cu o oră în urmă.

— Nu va fi nevoie, doar deschide poarta, amice. Nu vrem să tragem în încuietorile astea şi toate chestiile astea tip Vestul Sălbatic.

Gardianul îşi muşcă buza de jos o clipă şi apoi activă încuietoarea cu o telecomandă. Porţile se deschiseră larg în afară.

— Mulţumesc, zise Vail.

Conduse pe un drum de ţară spre casă, urmaţi de maşina FBI-ului. Când ieşiră dintre copaci, casa

apăru înaintea lor, un fals conac antebelic din Sud, care nu se potrivea nicidecum cu lacul strălucitor din spatele lui. În spatele casei, o scară de lemn ducea spre un ponton, unde o barcă puternică cu motor şi un hidroavion cu un singur motor se legănau uşor pe suprafaţa apei liniştite. Două limuzine Mercedes şi un Rolls-Royce decapotabil erau parcate pe aleea ce făcea un cot în faţa unui garaj de sine stătător.

Vail parcă în faţa intrării cu coloane şi merse la maşina FBI-ului. Agentul care răspundea de echipă, Harold Ellington, se holbă la casă.

— Ei, poţi să scoţi băiatul din Sud, dar nu poţi scoate Sudul din băiat, zise el. Păcăliciul ăsta ar trebui să fie arestat pentru prost gust.

— Avem de gând să-l înfundăm pentru mult mai mult decât atât, zise Vail. Noi vom intra să vorbim cu domnul Granger. Tu dispersează-ţi băieţii cum ţi se pare mai bine.

— Am înţeles. Aveţi de gând să-l arestaţi imediat?

— Sperăm să avem o mică discuţie înainte.

Ellington căută ceva la spate şi luă o pereche de cătuşe.

— Veţi avea nevoie de astea, zise el. Aşa e procedura standard.

— Mulţumesc, oricum, zise Vail. Sam va face onorurile. Se întoarse la maşină, iar Parver şi Firestone îl urmară la uşă. Fiţi atenţi la mine, zise Vail. Voi face puţin pe durul, aşa că să nu fiţi surprinşi.

— Nu suntem niciodată, zise Parver.

Sunară la uşă şi un alt dur în costum de camuflaj le deschise.

— Cu domnul Granger, vă rog? zise Vail.

— Cine să-i spun că întreabă?

Vail îi arătă legitimaţia.

— Martin Vail, asistent al procurorului general al Statelor Unite.

— Mă duc să văd dacă este acasă.

— Mai bine condu-ne la el sau îl vom găsi şi singuri, zise Firestone.

Intrară în foaier, dându-l la o parte pe paznic din drum. Ferestre imense dădeau spre lac şi spre munţi. O piscină din marmură se întindea pe lăţimea camerei, în faţa peisajului ca un decor de film.

Granger stătea în uşa biroului când intrară în salon. Era înalt, cu o faţă roşie, un păr negru, rar şi o burtă care începea să prezinte semnele unei vieţi îmbelşugate. În tinereţe poate că ar fi fost considerat arătos, dar traiul bun îi moleşise trăsăturile şi-i slăbise vederea. Purta blugi, o cămaşă din lână în carouri şi cizme de cowboy.

— Domnul Granger? zise Shana Parver.

— Exact.

— Lewis Granger, eu sunt Martin Vail, de la biroul procurorului general al Statelor Unite, zise Vail, traversând camera. Aceasta este Shana Parver, procuror al biroului nostru, şi şeriful federal Firestone.

Granger se uită la legitimaţia lui.

— Deci aşa arată o chestie din asta, zise el, zâmbind. Vreţi ceva de băut?

Înainte ca Vail să poată răspunde, se duse la bar, în colţul camerei mari, şi turnă două degete de Wild Turkey într-un pahar demodat, aruncă un cub de gheaţă în el şi amestecă cu un deget, pe care apoi şi-l linse.

— Nu, mulţumesc, zise Vail.

— Deci, despre ce e vorba? FCC e supărată pe mine pentru vreo chestie?

— Asta e treaba FCC, zise Vail, în timp ce Granger îl conducea spre biroul său care se afla lângă piscină. Se aşeză la o masă mare din lemn de mahon. În spatele lui, lacul şi munţii erau încadraţi de uşile glisante din sticlă. Le făcu semn să se aşeze pe scaune.

— Trebuie să fie plăcut să călătoreşti cu o femeie aşa de drăguţă ca domnişoara... cum era,

Parlor?

— Parver, zise Shana. Shana Parver.

— Ce fel de nume e ăsta? întrebă el cu un zâmbet foarte apropiat de rânjet.

— Este numele *meu,* răspunse ea cu răceală. Iar numele dumneavoastră este Lewis Granger, nu-i aşa?

— O, cred că am stabilit deja asta, zise el şi începu să râdă.

— Bun... răspunse ea, căutând în geanta de pe umăr şi scoţând un document format dintr-o singură pagina. Acesta este pentru dumneavoastră.

Îi înmână mandatul. El îl privi şi zâmbetul batjocoritor îi dispăru, înlocuit pentru moment de o privire rece, impasibilă. Apoi bravada şi zâmbetul reveniră.

— Crimă, conspiraţie, furt din proprietatea guvernului, spălare de bani. Măi, măi, aţi uitat viteză ilegală şi parcarea în locuri nepermise. Cocoloşi mandatul şi-l aruncă în coş. Cred că ar trebui să-l invităm şi pe avocatul meu la această discuţie, zise el şi se întinse după telefon.

Vail îşi puse mâna peste a lui Granger.

— În primul rând, v-am înmânat mandatul, zise el. În al doilea rând, nu v-am citit drepturile. În al treilea rând, până nu sunteţi arestat aşa cum trebuie, nu sunteţi pus sub acuzaţie. Vreţi să stăm de vorbă înainte să trecem prin această procedură sau vreţi să vă sunaţi avocatul din clădirea federală, unde veţi fi tratat ca orice alt prizonier până când veţi fi acuzat?

Shana Parver intră în joc.

— Atunci vi s-ar putea permite o înţelegere, deşi mă îndoiesc foarte mult că un judecător federal vă va stabili măcar o cauţiune, având în vedere acuzaţiile. Noi, cu siguranţă, ne vom lupta să nu ajungeţi la o înţelegere. Aşa că veţi sta într-o celulă până când veţi fi judecat.

— Care s-ar putea întâmpla peste un an sau mai mult, luând în considerare cazul şi acuzaţiile,

zise Vail.

Firestone scoase mandatul din coş, îl desfăcu, îl întinse pe masa de lucru şi-l întinse cu dosul mâinii. Apoi luă alt mandat din buzunar şi îl puse lângă celalalt.

— Acesta este un mandat de percheziţie pentru casa dumneavoastră, pentru birou, conturi bancare, maşini, *totul,* zise Parver. Tot ce n-am verificat deja legal – cum ar fi convorbirile telefonice, datele de pe computer etcetera. Vom percheziţiona până şi vestiarul de la şcoală al fiului dumneavoastră.

Granger zâmbi.

— Va deveni eroul şcolii.

— Bine, în regulă, purtaţi-vă ca un cocoş tâmpit, dar înţelegeţi ce vă spun, zise Vail. Chiar acum, în acest moment, aveţi ultima şansă de a face un târg. Acesta este cazul meu, domnule Granger şi aşa operez. Dacă vreţi să facem un târg, luaţi mâna de pe telefon. Dacă vreţi să jucaţi dur... Îşi ridică mâna de pe a lui Granger... Este decizia dumneavoastră.

Se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă. Granger ridică receptorul şi se uită la disc. Se uita la Vail, apoi la Parver, apoi din nou la disc. Transpiraţia începu să i se adune pe buza superioară. Luă o gură de whiskey, apoi, în cele din urmă, începu să formeze numărul. Parver se ridică, se întinse peste birou şi apăsă pe furcă.

— Nu ne-aţi ascultat, zise ea. Uite cum vom face. Vă arestăm, vă citim drepturile, vă punem cătuşele şi vă ducem în centrul oraşului, unde vi se vor lua amprentele şi vi se va face un proces formal, *apoi* veţi putea să daţi telefon. Îi luă blând receptorul din mână şi îl puse în furcă, în timp ce Firestone scoase o pereche de cătuşe şi le puse pe colţul biroului.

Granger bătu nervos cu degetele în birou.

— Ce avem de vorbit? zise el, în cele din urmă, uitându-se fix la cătuşe. Acuzaţiile acestea

sunt ridicole.

— Îl cunoaşteţi pe Dwight Wolf?

— Numele îmi sună familiar...

— Ar trebui, aţi vorbit cu el acum trei ore. V-a sunat din clădirea federală din Helena.

— A fost o greşeală.

— Nu, aţi avut o discuţie de cinci minute. Acum, de ce v-a sunat pe dumneavoastră, în loc să sune un avocat?

— N-am idee.

— Lucrează pentru dumneavoastră, domnule Granger. Este contabil-şef în banca pe care o controlaţi. De fapt, biroul dumneavoastră se află în aceeaşi clădire.

— Nu-i cunosc pe toţi cei care lucrează pentru mine...

— Doi dintre asociaţii noştri au avut cu el o discuţie foarte plină de informaţii şi mărturisiri în după-amiaza aceasta.

Granger se uită la Vail câteva secunde. Îşi termină băutura, se ridică şi-şi mai turnă un pahar.

— Domnul Wolf e doar un contabil, nu ştie nimic.

— Dumneata eşti banca, domnule Granger. Eşti banca şi ministrul propagandei, şi cel ce spală banii rezultaţi în urma jafurilor de bănci, inclusiv treaba triplă din Montana, şi spargerea unei maşini blindate în Seattle, în care patru gărzi au fost ucise cu sânge rece. Ai mai acţionat şi ca vânzător de arme şi alte bunuri furate de la guvern în spargerea armureriilor de pe tot teritoriul statului.

Granger chicoti, dar bravada lui nu-i putea înşela.

— Este o nebunie, zise el. Oameni buni, suferiţi de febra Munţilor Stâncoşi.

— Te băgăm la răcoare, Granger. Conspiraţie la comitere, cu care primeşti aceeaşi sentinţă ca şi cum ai fi făcut personal treaba. Tu eşti ceea ce noi numim „veriga". Tu legi cele patru biserici-brigăzi de la Fortul Yahweh. Ele sunt entităţi separate sub

umbrela Sanctuarului, şi asta face un caz RICO, ceea ce înseamnă că-i putem da jos pe toţi cei implicaţi, pe toţi cei care ştiau că aceste evenimente vor avea loc şi au profitat de ele într-un fel oarecare.

— Ştii ce este un caz RICO, nu-i aşa, domnule Granger? zise Parver. Este momentul în care vei pierde toate astea, îşi roti mâna în jurul camerei, şi vei sfârşi la Coyote Flats.

— Sau?

— Sau poţi confirma ce ne-a spus domnul Wolf azi după-amiază. El spune că dumneata ai inventat schema piramidală de spălare a banilor. Şi mai spune că a fost ideea dumitale să ascunzi banii din cele trei jafuri în cutii pentru valori.

— Dacă sunteţi siguri că este adevărat, de ce mai aveţi nevoie de mine?

— Coroborare. Dumneata şi cu Wolf puteţi să depuneţi mărturia necesară pentru a face cazul RICO să stea în picioare. Fără dumneata, ne vom baza pe Wolf şi, te asigur, vei ajunge în Mormânt.

— Credeţi că voi trăi suficient cât să ajung la tribunal?

— Vom avea noi grijă de astă.

— Aşa cum aţi avut grijă de Waller? De ce mi-aş pune viaţa în pericol?

— Pentru că astfel nu vei ajunge în Mormânt, vei ajunge la o închisoare rezonabilă. Nu vei fi închis pe viaţă fără amnistie, vei primi între cinci şi zece ani, ceea ce înseamnă că, dacă eşti băiat bun, ai putea ieşi în trei sau patru ani. Şi apoi te vom introduce în programul de protecţie a martorilor. Gândeşte-te la asta. Ce alegi? Toată pedeapsa? Sau o şansă să-ţi reiei viaţa în mai puţin de cinci ani de acum înainte?

— De ce îmi oferiţi acest târg?

— Pentru că dumneata vei putea face să meargă totul mai uşor. Totuşi, dacă doreşti, îmi voi retrage oferta. Ai spălat mai multe milioane de dolari şi, personal, ai luat douăzeci la sută din ei.

Ţi-ai înşelat propriii oameni şi ai făcut o avere exploatând mesajul prietenilor dumitale la staţiile dumitale radio. De fapt, ai gândit întreaga schemă – trimiterea de echipe pe Coasta de Vest să spargă bănci şi maşini blindate, ţi-ai trimis băieţii să asasineze duşmanii. Sunt fapte pe care le putem dovedi.

Aş putea face un inamic public din dumneata, domnule Granger. Mare afacerist, lider civic, vinovat de conspiraţie la crimă, jaf şi aşa mai departe. Asta va aduce multă mânie în percepţia publicului asupra Sanctuarului şi a altor grupuri ca el.

— Despre asta era vorba? Relaţii cu publicul?

— Informaţii publice. Nu veţi deveni eroi populari precum Dillinger sau Bonnie şi Clyde – voi sunteţi gangsteri în costume de camuflaj. Este important ca oamenii să înţeleagă ăsta.

— Iar eu sunt mielul de sacrificiu.

— Pur şi simplu, nu înţelegi, nu-i aşa? zise Vail. Îţi ofer o cale de scăpare. Vrei târgul său nu? Spune acum.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Te punem la arest în Missoula, îţi citim drepturile apoi îţi luăm declaraţia, inclusiv o declaraţie că nu ai fost forţat, că ai respins dreptul la tăcere şi că dai o declaraţie cinstită şi adevărată din proprie voinţă.

— Şi apoi?

— Te punem în custodie şi te acuzăm.

— Pentru ce?

— Încă nu m-am hotărât asupra acestui lucru. Probabil mă voi lega de finanţe – spălare de bani din jafuri, vânzarea de arme furate. Va fi o acuzaţie care le va conţine pe toate. Asta înseamnă că acuzaţiile pe care ţi le vom aduce te vor salva de alte ilegalităţi făcute până la acea dată. Prin acest târg îţi vom lua tot ce deţii, aşa că Fiscul îşi va pierde interesul. Dacă nu au nimic de luat, nu-i mai interesează.

Granger luă un trabuc şi-l răsuci între degetele mâinii. Îl mirosi, închizând ochii aproape în extaz când simţi mirosul. Apoi îi tăie grijuliu capătul cu o pereche de foarfeci mici şi-l aprinse. O dată ritualul complet, se lăsă pe spate, trase un fum adânc şi suflă fumul spre tavan.

— Trabucuri cubaneze, zise el, aproape şoptit. Cincizeci de dolari bucata. Nici nu visam aşa ceva când eram copil şi adunam tutun în Carolina de Sud, că voi fuma trabucuri de cincizeci de dolari, voi trăi într-o casă ca asta, că voi pilota propriul meu avion chiar din spatele curţii. Şi iată-mă aici, fără prea mult viitor, în orice parte aş sări.

— O, nu ştiu, zise Vail. Cred că ai putea face trei ani într-o închisoare cu securitate minimă. În Mormânt n-ai rezista nici o lună. Am fost acolo.

— Este clar că n-ai o opinie prea bună despre capacitatea mea de supravieţuire.

— Granger, tu eşti om de afaceri, nu zelot. Nici măcar nu eşti un bun creştin. Acum cincisprezece ani ai venit aici, ai văzut o şansă de a te îmbogăţi şi ai profitat de ea. Acum e vremea să plăteşti. Ei...

— Ha. Excelentă metaforă. Reduce totul la termeni simpli.

— Da, zise Vail. Viaţă sau moarte vie în Mormânt. Ei nu prea cred că-i aşa amuzant.

37

AEROPORTUL MISSOULA, SÂMBĂTĂ, 4:15 P.M., MST

Armata preluase un hangar al aeroportului şi stabilise acolo baza operaţiunilor din teren. Era sigur şi foarte bine păzit. Aeroportul fusese evacuat, iar colonelul Stu Rembrandt urma să

conducă asaltul din tumul de control, ce fusese transformat într-un post de comandă, primind ordinele de la Jesse James, care se afla în camera de război de la Casa Albă, cu preşedintele. Maiorul Robert Barrier urma să organizeze un post de comandă sus pe munte, iar căpitanul Larry Krantz era desemnat să comande paraşutarea echipelor speciale în zona de luptă.

Hangarul era plin cu cei mai buni soldaţi ai Armatei, antrenaţi să lupte efectiv pe orice teren şi în cele mai proaste condiţii. Ei stăteau pe podeaua de beton, sprijinindu-se de rucsacuri, cu feţele înnegrite.

Căpitanul Krantz stătea în faţa unei hărţi enorme a feţei estice a muntelui James şi împărţea echipele. Zona de luptă fusese clar definită. Ea apărea ca un dreptunghi mai îngust de trei kilometri la bază – o depresiune largă într-o parte a muntelui, cunoscută sub numele de şa. Sub şa, muntele era abrupt până la bază. Deasupra ei, zona cu păduri dese se îngusta până la un kilometru la linia zăpezii, treizeci de metri de vârf. Feţele de nord şi sud ale muntelui erau abrupte şi sterpe, un pământ al nimănui, imposibil de locuit sau protejat.

Un izvor gălăgios săpa în munte, făcând un coridor împădurit între zona de luptă şi faţa sudică. Un drum nepietruit ducea în sus, la un mic platou de mărimea unui teren de fotbal. Un pod de lemn se întindea peste prăpastia îngustă formată de pârâu, legând platoul de şa. Platoul era mărginit pe partea înaltă de stânci ascuţite, care îl protejau de împuşcăturile de pe zona de luptă.

Maiorul Barrier trebuia să ia mai multe echipe de antiterorişti în camioane Humvee şi alte maşini şi să le ducă pe platou unde să stabilească un post de comandă înaintat. Planul era să cureţe zona de luptă cu mitralierele şi rachete trase din elicopter, apoi să paraşuteze forţele lui Krantz în semicerc, de-a lungul liniei zăpezii şi în jos, pe

feţele de nord şi de sud ale zonei de luptă. Misiunea lor era să meargă în josul muntelui şi pe cele două părţi, astfel încât o linie să nu-şi direcţioneze focul împotriva celeilalte. Îl vor forţa pe Engstrom şi trupele sale să intre în şa. Echipele speciale de pe partea de sud a pârâului vor comanda podul, iar forţele miliţiei vor fi ca nişte raţe pe lac. Prinse în şa, vor fi forţate să se predea.

DEALUL, SÂMBĂTĂ 4:33 P.M., MST

La treizeci şi doi de kilometri depărtare, Engstrom îşi adunase ofiţerii şi ajutoarele acestora la buncăr pentru ultimele instrucţiuni. Lângă el, aşa cum fuseseră şi în Vietnam şi Kuweit, erau Bobby Shrack, Dave Metzinger, Karl Rentz şi Ray Bollinger. Celălalt comandant era James Joseph Rainey, fostul om al Ku Klux Klan-ului care se alăturase armatei Sanctuarului de curând. Două duzini de oameni erau strânse în camera principală a postului de comandă, care fusese săpată în faţa muntelui.

Buncărul de beton era localizat chiar în centrul zonei de luptă şi era protejat de un perimetru de sârmă ghimpată şi mine. Avea pereţi de beton şi conţinea o cameră mare, care era centrul de comunicaţii principal, camere de dormit pentru ofiţerii principali şi un mic studio radio cu camere de dormit adiacente lui. Lângă centrul de comunicaţii erau ascunse, într-o serie de tunele, lăzi cu muniţie, puşti automate, lansatoare de rachete şi rachete.

Cel mai periculos secret era aproape o tonă de explozibil plastic C-4 depozitat în pachete de demolare de câte cinci kilograme, cu fitile şi capete explozive. Aceasta era „arma secretă" a lui Engstrom.

Engstrom îşi făcuse şi el un plan de bătaie, în caz că era atacat, deşi nu credea că Armata va

ataca muntele. Credinţa lui era că Armata şi FBI-ul vor institui o blocadă şi, în cele din urmă, îl vor forţa să se predea. Dar, dacă-l vor ataca, era pregătit să reziste cu orice preţ, pentru a proteja ceea ce devenise cunoscut sub numele de „Dealul".

Sosirea forţelor militare schimbase toate acestea. Acum se părea că un atac împotriva lui era o posibilitate.

Cu o noapte în urmă, mulţi dintre soldaţii săi părăsiseră fortăreaţa de pe munte. Forţa sa era acum restrânsă doar la aproximativ şase sute de oameni, dar toţi aceştia vor lupta până la moarte.

Engstrom, un strateg strălucit, dacă nu şi altceva, raţionase că un asalt va fi lansat pe cele trei părţi ale fortăreţei, mergând în jos pe munte. Planul lui de apărare era să înconjoare buncărul, trupele lui fiind protejate în spatele sârmelor şi al minelor. Vor trage în afară, departe de buncăr, spre invadatori, împiedicându-şi astfel oamenii să tragă unii în alţii.

Engstrom ştia că nu putea învinge într-o asemenea bătălie. În inima sa, ştia că Apocalipsa era foarte aproape. Raiul se afla în palma mâinii sale. Va muri în câmpiile Parousiei.

În partea din spate a camerei, Abraham îl privea pe General instruindu-şi trupele. În dormitorul lui, două tinere femei îl „distrau" de câteva zile. Abraham ştia că nu va putea părăsi fortăreaţa. Jos, FBI-ul, Armata şi Vail aşteptau. Acum ar fi fost momentul perfect să trimită femeile în afara buncărului. Dar se decise să le ţină acolo. De ce să se lipsească de ele? se gândi el.

— Aş vrea să ofer o rugăciune pentru noi toţi cei adunaţi aici, zise Generalul.

— Amin pentru asta, zise unul dintre oameni.

Mai mulţi ofiţeri se lăsară în genunchi. Shrack rămase în picioare lângă General, trăsăturile sale severe mascând orice sentiment pe care îl avea în acel moment.

— Mă gândeam mai devreme la Apocalipsă, zise Engstrom. Capitolul 14 mi se pare potrivit: *Şi am văzut un înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie nepieritoare pe care s-o predice celor care locuiesc pe pământ şi fiecărei naţiuni, şi neam, şi limbi, şi popor. Zicând cu o voce mare: aveţi teamă de Dumnezeu şi glorificaţi-L; pentru că ora Judecăţii Sale a venit: şi slăviţi-L pe cel care a făcut cerul şi pământul, şi marea, şi izvoarele de apă. Amin.*

Un cor de „amin" se ridică din grup.

— Ei bine, vă sugerez să ieşiţi în această noapte rece şi să fiţi alături de oamenii voştri, zise Engstrom, iar ei începură să se strecoare afară din centrul de comandă.

Shrack scoase un trabuc, îi muşcă vârful şi îl scuipă într-un coş.

— Te întorci la vechile vicii, colonele? zise Engstrom.

— Prefer gustul de tutun gustului de cenuşă, zise Shrack.

— N-am crezut niciodată că te vei îndoi de unele lucruri, Bobby.

— N-am ajuns niciodată atât de aproape de margine, Joshua.

— Dumnezeu ne veghează.

— Ar fi bine s-o facă.

WASHINGTON, SÂMBĂTĂ 6:52, P.M. EST

În postul central de comandă de la Casa Albă, preşedintele Pennington mergea încoace şi încolo cu paşi mari prin faţa unei machete mari a muntelui James, în timp ce hărţi de luptă erau agăţate pe pereţi. Mai mulţi ofiţeri erau însărcinaţi cu ţinerea hărţii la zi dacă bătălia progresa.

Cu douăzeci de minute mai devreme Abraham începuse să vorbească la radio, în direct, despre venirea Apocalipsei, oratoria sa violentă

fiind plină de referinţe la preşedintele cel necinstit, care îşi trimitea trupele în zona Missoula şi despre trădarea guvernului. Generalul James asculta cu atenţie, dând din cap, în timp ce Abraham continua să facă spume la gură de mai bine de treizeci de minute. Predicatorul îşi încheie versetele din Evanghelia după Luca, ce sunau mai mult ca un avertisment decât drept citate din Scriptură.

Când veţi auzi de războaie şi nenorociri, să nu vă-nspăimântaţi, căci aceste lucruri trebuie să vină şi să treacă... şi vor fi cutremure în unele locuri, şi foamete, şi boli; şi imagini înspăimântătoare şi se vor arăta semne mari din ceruri... Atunci lăsaţi-i pe cei ce sunt în Iudeea să fugă în munţi... pentru că acelea vor fi zilele răzbunării, când toate lucrurile ce sunt scrise vor fi îndeplinite...

— Iar începe să citeze şi să parafrazeze, zise James. A lăsat partea cu fuga din munţi.

— Închide drăcia aia, zise Pennington.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Pennington se uită la ceas. Îi convocase pe Marge Castaigne, pe Jerome Brillstein, secretarul Apărării, Claude Hooker, directorul FBI, Harry Simmons şi pe Wayne Brodsky de la ATF. Voia ca ei să fie acolo, în cazul în care ar fi lansat un atac. Castaigne şi Brillstein fuseseră împotriva deciziei sale de a trimite trupe în zonă, iar aspectele legale erau întunecate, dar Pennington se întorsese la Actul de Război din anii şaizeci şi la mult mai recentele legi antiteroriste.

„Voi ordona doar o lovitură dacă ei vor provoca un atac", le spusese Pennington. Dar Brillstein îşi amintea o discuţie anterioară, când Pennington se răstise la el brusc: „La naiba, Jerry, dacă nu-i oprim acum, nebunii din aripa de dreapta din toată ţara vor crede că ne pot călca în picioare." Brillstein încerca sentimente contradictorii despre motivele preşedintelui.

Hooker şi Simmons fuseseră de acord cu el, asemănând criza de pe muntele James cu o celulă de terorişti care complotau să răstoarne guvernul. Pennington luase decizia fără să se frământe prea mult, mai ales după moartea crâncenă a celor unsprezece agenţi FBI în Michigan şi după atacul împotriva lui Vail, care făcuse o a douăsprezecea victimă. Era mai convins decât oricând că Engstrom trebuia înfrunt. În mintea lui Pennington, aceasta era o revoltă.

Fără să ţină seama de ceea ce credea cabinetul său, preşedintele simţea că decizia sa va fi acceptată de cei care-l votaseră, în special când le va spune cât ar costa o blocadă susţinută de impozitele lor. Era pregătit să-şi asume întreaga responsabilitate pentru ordinul prin care va trimite trupe americane împotriva cetăţenilor americani. Decizia sa era fermă. Un singur act de terorism din partea armatei lui Engstrom va porni un război civil la graniţa dintre Montana şi Idaho.

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 5:56 P.M., MST

O dată cu întunericul, un vânt tăios se tânguia peste copacii de pe vârful muntelui James. Metzinger şi fiul lui erau zgribuliţi în jurul unui foc mic ce licărea şi scotea scântei din cauza vântului. Era foarte frig, însă tânărul nu se plângea.

— Chip, cred că ar trebui să te duci acasă, zise Metzinger. Ăsta nu e un loc pentru un tânăr de şaisprezece ani.

— Sunt în miliţie de când aveam paisprezece ani, tati, răspunse băiatul. Nu te părăsesc.

— Du-te jos şi stai cu mama ta, acum are nevoie de tine.

— Locul meu este alături de tine.

— Chip...

— Lasă-te păgubaş, tată. Nu te părăsesc. Ce ar zice Generalul, dacă te-ar auzi vorbind aşa? Tatăl nu răspunse, aşa că Chip îl întrebă: Ce crezi că se va întâmpla?

— O, la dracu', în zori Generalul va sta de vorbă cu tipul ăla Vail şi vor îndrepta lucrurile.

Chip se zgribuli şi încercă să alunge frigul.

— În Vietnam nu era aşa, nu, tată?

— Nu prea. Dimpotrivă. Cald, umezeală, nebunie. Puteai să aduni o mână de transpiraţie din aer. În Kuweit era foarte cald şi uscat. Gura ţi se umplea de praf, nu puteai nici să scuipi ca să-ţi salvezi viaţa. Dar, ascultă la mine, era mai bine decât aici. Nu mi-a plăcut niciodată frigul.

Chip începu să râdă.

— Atunci, de ce te-ai hotărât să locuieşti în Montana?

— Pentru că aici este casa noastră. Este ţara lui Dumnezeu. O iubesc. Numai nopţile mă omoară. E prea frig.

În spatele lor, o voce zise:

— Ar trebui să fii mândru de fiul tău, David.

Se uitară în sus, Engstrom stătea în picioare, cu ochii strălucind din gluga pufoaicei.

Metzinger şi Chip săriră în picioare şi salutară.

— Nu e nevoie de asta, zise Generalul. Mă gândeam doar să fac o rugăciune alături de oamenii mei. Staţi jos.

Metzinger şi băiatul se aşezară şi se zgribuliră din nou în jurul focului.

— Aveţi ceva ştiri? întrebă Chip Metzinger.

— Nu. Eşti speriat, fiule?

— Mi-e prea frig ca să mai fiu speriat, răspunse tânărul.

— Nu contează ce va veni, va şi trece, zise Engstrom, aminteşte-ţi cuvintele lui Luca, Capitolele 21-28: *Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că răscumpărarea voastră se*

apropie. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Vegheaţi deci tot timpul şi rugaţi-vă ca să fiţi socotiţi vrednici să scăpaţi de toate acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului Omului.

— Amin pentru asta, zise Metzinger, dar în voce i se simţea tristeţea.

— Amin, repetă Chip.

Generalul plecă, şi ei îl auzeau vorbind cu alţi oameni în întuneric. *„...Şi în gurile lor nu se găsea şiretenie: pentru că ei sunt fără păcat înaintea tronului lui Dumnezeu."*

Metzinger îşi puse braţul în jurul fiului său şi îl trase aproape.

HANGARUL, SÂMBĂTĂ 6:05 P.M., MST

Sergentul mergea prin hangarul aglomerat, oprindu-se din când în când să stea de vorbă cu trupele. Un tânăr soldat se îndepărtase de mulţime. Acesta îngenunchease lângă un zid, sorbind apă minerală dintr-o sticlă, adâncit în gânduri. Faţa lui înnegrită era serioasă, şi se uita în jos, la podeaua de beton.

— Cum te simţi, soldat? îl întrebă sergentul.

— Nu sunt prea sigur, domnule.

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-am crezut că vom omorî americani când m-am înscris în Forţele Speciale.

— Cum te numeşti, fiule?

— Rizzo, domnule.

— Ei, numele meu este sergent Williams. James Williams. Sunt în armata asta de douăzeci şi opt de ani şi nici eu n-am crezut asta. Dar comandantul nostru suprem spune că oamenii ăştia sunt trădători. Conspiră împotriva guvernului, jefuiesc şi omoară numai întru gloria lor.

— Mi-e cam greu să mă gândesc că vom omorî o mână de fermieri din Montana, zise

soldatul, care abia era trecut de douăzeci de ani.

— Nu sunt fermieri, sunt gherile foarte bine antrenate, care vor să dea jos guvernul şi să dispreţuiască steagul. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat la Oklahoma City, nu-i aşa? Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te la mama şi la sora ta de acasă, ce s-ar întâmpla cu ele dacă renegaţii ăştia ar da buzna acolo?

— Da, domnule, aşa o să fac, mă voi gândi la asta.

— Bun. O să fie totul bine. Vei executa ordinele, Rizzo, nu mă-ndoiesc.

— Vă mulţumesc, domnule.

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 6:22 P.M., MST

Când soarele apuse după munţii de vest, întunericul învălui repede muntele James, ca o mantie. Aproape că nu fusese amurg. Aşa cum li se ordonase, două elicoptere Specter se roteau uşor deasupra feţei sudice a muntelui şi se apropiară până la o sută de metri de zona de luptă. Scanerele nocturne verificau faţa întunecată a muntelui, căutând intrarea în buncăr. Membrii echipei căutau activitate şi găsiră din plin. Figurile alergau dinspre intrare cărând rachete, lansatoare de rachete, grenade şi puşti automate care fuseseră ascunse până acum, fiind ilegale. În partea din spate a elicopterului, un specialist marca localizările lansatoarelor de rachete sol-aer pe zona de luptă şi transmitea, prin radio, informaţiile la centrul de comandă al aeroportului Missoula.

Colonelul Rembrandt, cu un trabuc mare, neaprins, în colţul gurii, se întoarse spre aghiotantul sau.

— Şobolanii ies la joacă, zise el şi transmise informaţia postului central de comandă de la Casa Albă.

Pe munte, un al doilea elicopter al guvernului se ţinea după primul. Împreună scanau zona de luptă, studiind poziţiile rachetelor Stinger sol-aer.

În buncăr, Shrack, Engstrom şi Rainey, expertul în rachete, fost membru al Ku Klux Klan-ului, priveau pe monitoarele nocturne cele două elicoptere apropiindu-se.

— Şaptezeci şi cinci de metri, mârâi Rainey.

— Ne localizează poziţiile, domnule General.

Engstrom cântări situaţia. Nu voia să tragă el primul foc, dar ştia că asaltul asupra dealului atârna de un fir de păr. Vânturile puternice aveau să împiedice folosirea paraşutiştilor. Stinger-ele pentru umăr, rachetele 72-E5 şi lansatoarele de proiectile erau prima lor linie de apărare. Misiunea lor era să elimine elicopterele cu personal.

Rainey, care instruise lansatorii de rachete, era rece şi calm. Era un bărbat scund şi îndesat, cu o mustaţă groasă şi o tunsoare scurtă.

El privea monitoarele, cu mâinile în şolduri, aştepta ca Engstrom să ia o decizie.

— Generale?

Engstrom se întoarse către Shrack.

— Ce crezi, Bobby?

Shrack cunoştea consecinţele, dar înţelegea şi problema.

— Fie îi nimicim şi ne protejam rachetele sau ne predăm, zise el. Este primă noastră tactică.

— Putem trage un foc la mică înălţime, să-i avertizăm, zise el.

— La dracu', zise Rainey, fie îi nimicim, fie ne rostogolim ca o grămadă de căţeluşi.

Shrack îl ura pe Rainey, dar îi respecta opiniile.

— Dacă le respingem primul atac, asta îl va scutura pe Pennington, zise el. S-ar putea să nu vrea să rişte pierderi mari.

— Nu şi-ar fi adus trupele dacă n-ar fi gata să meargă până la capăt, zise Engstrom. Se întoarse

spre Rainey. Trage un foc de avertisment şi vezi cum ţi se răspunde, zise el.

— La dracu', zise Rainey dezamăgit.

Se întoarse, străbătu tunelul şi ieşi din buncăr.

Doi soldaţi stăteau lângă intrare cu Stinger-ele montate pe umăr. Rainey privi elicopterele Nighthawk prin binoclul cu infraroşii.

— Dă-mi asta, zise el şi luă armă. Generalul vrea să ne jucăm puţin cu păsările astea.

Ţinti cu Stinger-ul mai jos de ele şi trase un foc. Racheta ieşi cu iuţeala de pe ţeavă şi fâşii în noapte cu coada sa de flăcări.

În elicopter, pilotul văzu flacăra, apoi văzu cum racheta trece pe sub burta aparatului.

— Suntem atacaţi cu rachete! striga el în microfon. Sub el, lângă şa, un tânăr miliţian văzu racheta trecând pe deasupra, ratând, şi se gândi că atacul începuse. Trase câteva rafale cu M-16 spre zgomotul făcut de elicopter. Câteva gloanţe şuierară pe sub burta elicopterului Nighthawk.

— Suntem atacaţi cu rachete şi foc de la sol, domnule, zise el.

La Casa Albă, James se întoarse către preşedinte.

— Ei au început, zise el.

Pennington îl privi şi zise destul de calm:

— Spune-le să răspundă cu foc şi să dispară, cunoscând foarte bine consecinţele cuvintelor sale.

Rembrandt îi auzi ordinele în căşti. Le retransmise elicopterului. Pilotul lăsă în jos botul aparatului şi începu să tragă cu mitraliera spre deal. Gloanţele trecură peste pământul tare şi-l loviră în piept pe unul dintre soldaţi. Acesta fu izbit de panta muntelui şi muri imediat.

— Ticălosule, ţipă Rainey. Luă o altă rachetă. O să-mi iau una din nenorocitele de jucării de şaptezeci de milioane de dolari ale preşedintelui.

Ţinti cu Stinger-ul şi trase. Racheta zbură prin cerul nopţii. Când elicopterul Specter se întorcea să plece, racheta îi sfâşie burta. Pilotul simţi

lovitura, elicopterul se lasă pe o parte şi îi scăpă de sub control.

— SOS! SOS! ţipă el şi, un moment mai târziu, rezervoarele de benzină explodară.

Elicopterul lovit căzu pe o parte şi se înfipse în muntele James, izbucnind în flăcări.

În buncăr, Engstrom şi colonelul Shrack priveau cum ardea elicopterul.

Engstrom era la fel de calm ca şi gheaţa de pe un lac. Ridică o telecomandă şi apăsă pe un buton. Podul care lega platoul de zona de luptă se rupse în bucăţi din cauza exploziei celor două pachete de C-4. Fragmentele căzură în pârâul gălăgios de dedesubt.

— Generale, zise Shrack, tocmai am declarat război.

La o sută şaizeci de kilometri depărtare, Martin Vail şi Sam Firestone se îndreptau spre Missoula în micul avion personal al lui Firestone. Vail îi lăsase pe Parver, Meyer şi Flaherty în Helena, să continue interogarea lui Granger şi a lui Wolf. Cu mărturiile lor şi cu a lui Gondorf, aveau destule dovezi să înceapă procesul împotriva lui Engstrom şi a echipei sale. Avea să fie începutul sfârşitului pentru Sanctuarul Domnului. Era nerăbdător să-i spună lui Hardistan în persoana şi apoi s-o sune pe Marge Castaigne. Nici el, nici Firestone nu ştia ce se întâmpla în Missoula. Nu ascultaseră la radio, iar Pennington nu-i avertizase despre alerta. Nu aveau nici o idee spre ce zburau.

38

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 7:09 P.M., MST

Prima paraşutare fuse un dezastru

Conduse de elicopterele de asalt, două Specter înarmate puternic zburară foarte aproape de faţa sudică a muntelui, ţinându-se aproape de linia zăpezii. Luptându-se cu vântul puternic care bătea pe vârful muntelui James, ele deschiseră focul cu puşti Gatling de 25 mm. Şi tunuri Bofors de 40 mm., deschizând un culoar pentru uriaşele elicoptere Pavelow din spatele lor. Sub ele, câţiva oameni ai miliţiei îi aşteptau înarmaţi cu Stinger-e şi rachete 72-E. Elicopterele Specter secerau pădurea de sub linia zăpezii cu rachete şi foc de mitralieră. În spatele lor, plutind peste faţa sudică, elicopterele Pavelow care duceau trupe aşteptau să lanseze primii soldaţi.

Rachete, mine antipersonale de 30 mm şi foc de mitralieră ciuruiau pădurea de mai jos. Rainey dirija lansatorii de rachete, lătrând ordine în microfonul căştii. In spatele lui, forţa de întărire a lui Metzinger era pregătită să atace militarii din Forţele Speciale în momentul în care erau paraşutaţi pe munte.

— Ignoraţi elicopterele de luptă, ţipă Rainey. Trageţi în elicopterele mari, în cele care aduc personal.

Rachetele zburau prin noapte, unele greşindu-şi ţinta, altele rupând rotoarele, lovind fuzelajele, în cele din urmă găsind rezervoarele de combustibil. Primele două Pavelow se prăbuşiră în flăcări. Nouăzeci de soldaţi şi echipajele celor două aparate muriră instantaneu. Dar elicopterele Specter făceau prăpăd pe pământ. Rachetele, tunurile şi focul de mitralieră ciopârţeau pădurea de sub linia zăpezii. Copacii erau doborâţi, pământul erupea din cauza proiectilelor ucigătoare. Oamenii ţipau când erau loviţi de gloanţe.

Rainey privea cum lansatorii de rachete din jurul lui erau doborâţi unul câte unul. Luă un Stinger, puse o rachetă în el şi o trimise într-unul din elicopterele Specter care împrăştia moartea.

Elicopterul se aplecă şi intră cu botul în pământul tare. Rotoarele lui încă se mai învârtiră în zona de luptă, tăind câţiva oameni ca pe nişte coceni de porumb. Toată zona din jurul lui luă foc.

Rainey ceru rezerve din forţă de întărire a lui Metzinger. Aceştia veniră în grabă, luând lansatoarele de rachete de la camarazii căzuţi, şi încercară cu disperare să respingă atacul. Al doilea Specter primi o lovitură mortală. Căzu în linia de luptă, în timp ce pilotul încerca zadarnic să-l repună sub control.

Rainey se afla chiar în faţa lui. Se întoarse să fugă când aparatul atinse pământul, aruncând zăpadă şi noroi în faţa lui. Ca un buldozer în flăcări, scăpat de sub control, elicopterul îl urmări prin pădure, o grămadă de metal contorsionat şi foc, înghiţindu-l pe Rainey înainte ca acesta să reuşească să scape. Apoi explodă şi copacii dimprejur izbucniră în flăcări.

În lumina puternică a focului, marile elicoptere Pavelow veniră zbârnâind peste culmea muntelui şi trecură pe deasupra epavei. Fură coborâte trapele şi soldaţii de la Forţele Speciale ieşiră în fugă, ascunzându-se între copaci. Gloanţele cădeau cu sutele în jurul lor, răscolind pământul.

— Aici Metzinger, zise maiorul, cu o voce remarcabil de calmă. Sosesc elicoptere Pavelow. S-a făcut o lansare şi mai sunt şi altele care se îndreaptă încoace.

— Spune-i lui Rainey să aducă mai mulţi lansatori de rachete acolo, ordonă Shrack.

— Rainey este mort. Am reuşit să-mi regrupez oamenii şi să ne descurcăm cu ce avem aici deocamdată, dar am nevoie de întăriri acum!

— Ne-au rupt rândurile în linia de nord şi în cea de sud. Nu mai pot să-ţi dau pe nimeni.

În primul val teribil al luptei, Chip Metzinger fusese separat de tatăl lui. Auzi un huruit ca un tunet deasupra capului şi, uitându-se în sus, în

întuneric, văzu forma ameninţătoare a unui alt Pavelow enorm. Era direct deasupra lui. Frica trecu prin el ca un curent electric. Îşi ridică puşca M-16 şi trase în acea formă, reculul lovindu-i umărul când goli încărcătorul în mastodontul negru care plutea deasupra lui. Curentul provocat de elicele lui se răsuci în jurul băiatului, aruncând peste el fragmente de crengi şi zăpadă, orbindu-l un moment. Când deschise ochii, văzu câteva forme întunecate lăsându-se în jos către el. Era îngheţat de frică. Puşca-i atârna nefolositoare într-o parte, în timp ce privea fix în sus. Auzi zgomotul mortal al mai multor arme de asalt, înainte ca o duzină de gloanţe să-i sfâşie trupul, aruncându-l la câţiva metri în spate. Muri holbându-se îngrozit la cerul de deasupra lui.

AEROPORTUL MISSOULA, SÂMBĂTĂ 7:29 P.M., MST

Aeroportul era ca un stup plin de activitate. Dedesubtul lor, Vail şi Firestone văzură două avioane C-130 rulând pe pistă, în timp ce alte elicoptere de luptă Specter şi Penetrator, precum şi enorme elicoptere cu două motoare Pavelow, pentru transport de personal, se ridicau în noapte.

— Doamne, au adus elicoptere Specter şi Penetrator acolo jos, zise Firestone. Şi Pavelow-uri.

— Nu ştiu ce înseamnă toate chestiile astea, zise Vail.

— Elicoptere de luptă şi transportoare de trupe. Specter este una dintre cele mai mortale aeronave făcute vreodată. Afurisitul ăsta costă şaptezeci şi două de milioane de dolari.

Firestone luă legătura cu turnul prin radio, cerând instrucţiuni de aterizare.

— Ne pare rău, veni răspunsul, acest loc este închis traficului civil. Vă pot reorienta către...

Vail interveni:

— Sunt asistentul procurorului general, Martin Vail, împreună cu şeriful SUA, Sam Firestone, zise el sever. Se presupune că eu conduc această operaţiune.

— Domnule, generalul James o conduce. Colonelul Rembrandt este comandantul din teren, dar este ocupat acum.

— Nu dau doi bani pe treaba asta. Vreau instrucţiuni de aterizare, se răsti Vail.

Urmă un moment de tăcere, apoi operatorul zise:

— În regulă, domnule, dacă menţineţi altitudinea şi înconjuraţi terenul prin sud-est, vă facem loc imediat ce avem o pistă liberă.

— Am recepţionat, răspunse Firestone. Se întoarse şi se îndreptă spre sud. Se află în plin atac, zise el.

— Ce naiba s-o fi întâmplat! zise Vail, fără să aştepte vreun răspuns.

— Cred că Omul s-a enervat, zise Firestone laconic.

— S-a enervat? S-a enervat! El este preşedintele, pentru numele lui Dumnezeu, el n-ar trebui să se enerveze.

— *Tu* poţi să-i spui ăsta, dacă doreşti, zise Firestone. Poate să facă orice vrea.

— Dar acolo are loc un *război,* Sam!

Spre sud-vest cerul se lumina ca-n ziua de Patru Iulie.

— Judecând după ce se vede acolo jos, nu cred ca va dura prea mult.

AEROPORTUL, SÂMBĂTĂ, 8:44 P.M., MST

— Domnule colonel, ce naiba se întâmplă? Ce fac militarii aici? întrebă Vail.

— Ordinul preşedintelui, zise colonelul Rembrandt. Ne-au doborât un elicopter. Am început lupta cu duşmanul.

— Unde este Hardistan?

Colonelul arătă spre platoul opus şeii de pe muntele James.

— Este acolo, împreună cu comandantul de arme întrunite, maiorul Barrier.

Vail înţelese imediat că nu era locul lui la postul de comandă. Primul său gând zbură la Hardistan, pe platou. Trebuia să ajungă acolo.

— Vreau să fiu acolo, cu el, zise Vail.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot autoriza...

Vail îl ignoră. Luă telefonul celular special.

— Voi vedea ce zice procurorul general Castaigne despre asta, zise el.

— Domnule, eu nu i-aş deranja pe oamenii aceştia chiar acum. Cabinetul este cu preşedintele la Casa Albă.

— Atunci, o să-l sun pe fiecare dintre ei.

Firestone îşi puse mâna pe braţul lui Vail.

— Eu n-aş face-o, zise el. Noi am fost daţi la o parte.

Umerii lui Vail căzură. Trădat, nu ştia ce să facă mai departe.

— Domnule colonel, sunt pilot calificat şi am o mulţime de ore de zbor cu elicopterul. Să zicem că l-aş duce eu pe domnul Vail cu elicopterul FBI care stă acolo, pe linia de zbor.

Căştile lui Rembrandt răsunau de zgomotele bătăliei. Dădu din mână, frustrat.

— Verificaţi la dispecer şi vedeţi dacă aveţi culoar liber de zbor. Avem elicoptere Specter, Penetrator şi Pavelow peste tot acolo. N-aş vrea să vă înghită vreunul din ele.

Se întoarse din nou la luptă.

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 9:54 P.M., MST

Marile elicoptere Pavelow se dovedeau cele mai eficiente arme împotriva miliţiei. Susţinute de mortalele elicoptere Specter, ele erau destul de mari ca să reziste vânturilor puternice de pe munte şi, cu scaunele scoase, puteau transporta patruzeci şi cinci de oameni în zona de luptă.

Val după val, elicopterele mari zburau peste munte, apoi coborau şi-şi lansau încărcătura. Dar planul de a face un arc de trupe şi a forţa Sanctuarul să coboare de pe munte trebuia abandonat. Oamenii înaintau anevoie pe munte, încercând să evite minele şi sârma. Miliţia rezista cu încăpăţânare, refuzând să cedeze terenul. În vârful muntelui, pe linia zăpezii, Metzinger doborâse un alt Pavelow. Dăduse înapoi numai când fusese depăşit cu mult ca număr. În nebunia luptei, pierduse urma lui Chip şi se ruga ca fiul său să fie jos, la poalele muntelui, departe de lupta strânsă de pe linia zăpezii.

Acum Metzinger era silit să se retragă. El şi ce mai rămăsese din cele patru echipe coborau muntele trăgând cu puştile M-16 şi AK-47 în pădurile întunecate. În jurul lui se auzeau mereu împuşcături, explodau bombe şi, cel mai rău sunet dintre toate era al oamenilor care strigau după ajutor în întuneric.

În buncăr, Engstrom încerca să urmărească războiul, care avea loc afară, pe panouri mari de plastic, dar nu mai avea nici un rost. Soldaţii de la Forţele Speciale se apropiau din trei părţi. Rentz îşi menţinea poziţia pe linia de nord a zonei de luptă, dar partea de sud era un haos total, şi el nu avea idee ce se întâmpla.

Elicopterele Pavelow continuau să vină, aducând mai mulţi soldaţi şi mai multă putere de distrugere, echipajele lor trăgând de la ferestre cu puşti Gatling, cu ţevile rotindu-se în cilindrii uriaşi.

Rentz şi oamenii lui erau îngropaţi la sute de metri de marginea părţii de nord, dar focul neiertător al elicopterelor Specter şi Penetrator îi sfâşia forţele. În întuneric, şuieratul bizar al puştilor Gatling era înspăimântător, căci trăgeau câte treisprezece gloanţe de 25 mm pe minut în oamenii miliţiei. Obuzele cădeau în mijlocul oamenilor lui Rentz, împrăştiindu-i şi schilodindu-i. Ei se retrăgeau încet pe burtă, sub focul distrugător al elicopterelor Specter.

Apoi Rentz auzi huruitul unui Pavelow. Acesta se ridică deasupra stâncii din nord şi se apropia să-şi lanseze încărcătura. Înăuntru, căpitanul Krantz dirija patru transportoare de trupe, care invadau zona din partea de nord.

Rentz puse o rachetă într-un Stinger şi ţinti direct spre cabină. Elicopterul şi bărbatul erau aproape faţă în faţă, separaţi doar de pământul ars şi de trunchiurile pinilor rupţi. Trase racheta şi o privi rotindu-se în aer. Fusese o lovitură directă. Cabina se dezintegră. Nava lovită căzu şi se zdrobi de peretele de nord. Înăuntru, căpitanul Krantz şi patruzeci şi cinci dintre oamenii lui erau aruncaţi de colo-colo ca nişte mingi de Ping-Pong, în timp ce scrijeleau panta muntelui, apoi se izbiră de o stâncă de treizeci de metri.

Un moment mai târziu, un al doilea Pavelow se lăsă în siguranţă pe pământ şi încărcătura sa ţâşni afară. Sergentul Williams conducea atacul cu o puşcă Gatling de 30 mm, vâjâind şi scuipând foc din braţele sale enorme. El formă un baraj, iar oamenii lui îl urmară, atacând linia de apărare a lui Rentz. Williams îl văzu pe maior stând în picioare, cu dinţii rânjiţi, cu un M-16 gata să tragă. Ridică repede puşca Gatling şi trimise o duzină de gloanţe de 30 mm care se înfipseră în Rentz. Ele îi ridicară corpul de la pământ, sfâşiindu-l în bucăţi şi zburându-i capul de pe umeri. Căştile se ridicară în aer, apoi căzură pe pământ.

Williams alergă mai departe, pușca Gatling făcând cărare în fața lui, împrăștiind moartea.

PLATOUL, SÂMBĂTĂ 11:18 P.M., MST

Îi trebuise două ore și jumătate lui Firestone să primească acordul pentru zbor. Își ghidă micul elicopter în sus spre sud, ocoli marginea stâncii și se strecură sub culmea cea mare care proteja platoul, așezându-se lângă unul dintre camioanele Humvee în care se găsea micul post de comandă. În spatele platoului, strânși lângă stâncă, Hardistan, maiorul Barrier și patru soldați erau aplecați deasupra unei hărți întinse pe capota unui Humvee.

Vail era buimăcit. Nu era pregătit pentru enormitatea bătăliei care se desfășura în fața lui. Întregul deal era sfârtecat de grenade și rachete. Epavele elicopterelor în flăcări luminau cerul nopții. Vail se așteptase la un mic conflict armat. Nimerise într-un război.

Barrier îi ignoră pe Firestone și Vail când aceștia săriră din elicopter. Hardistan era cu adevărat șocat să-i vadă.

— Sunteți nebuni! Ce căutați aici?

Vail se uită mânios la el, tresărind la fiecare explozie.

— Asta începuse ca o operațiune a mea, zise el. Uiți că lucrezi pentru mine?

— Duceți-vă înapoi la bază, zise Hardistan fără resentimente. Este mult prea periculos, și nu mai puteți face nimic aici.

— M-am gândit că ai vrea să afli la prima mână. Avem veriga lipsă. Aș fi putut formula acuzațiile.

— Felicitări! zise Hardistan.

Vail se uită peste prăpastie, către zona de luptă. Luă un set de căști și ținu una la ureche, ascultând zgomotul bătăliei. Oamenii strigau după

ajutor acolo unde nu avea cine să li-l dea; oameni pe moarte, strigându-şi soţiile şi mamele; unii îl blestemau pe Dumnezeu, alţii se rugau.

— Pierdere de timp, zise Vail cu amărăciune. Totul e o afurisită de mare pierdere de timp.

— Marty, vor fi o mulţime de lucruri de făcut după ce se termină lupta asta. Sunt patru-cinci sute de oameni acolo în zonă. Mai sunt patru-cinci mii pe acolo, pe undeva. Arătă cu mâna spre vale.

— Nu pot să spun nimic, lătră Barrier în căşti. Căpitanul Krantz e mort. Oamenii noştri sunt peste tot pe deal. E o nebunie acolo.

Vail se holbă la Hardistan. Îşi amintea fotografiile din vastele dosare pe care le studiase. Fotografii din Murrel Bay, când FBI omorâse familia Mathew. Arkansas, când Gordon Kahl o încasase. Waco. Ruby Ridge. Chiar şi noaptea trecută la Bad Rapids.

— Tu eşti întotdeauna prezent, nu-i aşa, Billy? Stai pe fundal într-un Jeep sau în mulţime, întotdeauna să dai marele semnal de aprobare. Asta e, nu-i aşa, Billy? Tu eşti cel care apasă întotdeauna pe buton. Tu eşti afurisitul de Înger al Morţii.

Hardistan nu păru deranjat de această remarcă.

— Pe-asta n-am comandat-o eu, Martin. Asta a venit chiar de sus.

— Sunt eu, oare, paranoic? Am fost adus doar ca să-i dau lui Pennington muniţia de care avea nevoie să-l doboare pe Engstrom?

Un proiectil şuieră deasupra capetelor lor şi explodă la câţiva metri depărtare, iar Hardistan nu i-a răspuns niciodată la această întrebare.

MUNTELE JAMES 2:21 A.M., MST

Bătălia continua nebuneşte. În lumina feerică a elicopterelor şi a copacilor care ardeau, cele două

forţe erau încleştate în luptă corp la corp, cu cuţitele, pistoalele, baionetele chiar şi cu pumnii. Oamenii miliţiei alergau peste minele puse de ei şi se răneau în sârma ghimpată. În lupta strânsă, atât soldaţii, cât şi teroriştii erau împuşcaţi chiar de ai lor. Miliţia era depăşită în număr şi tehnologie.

Şi nu se sfârşea. Bătălia continua fără să se calmeze. Unii dintre răzvrătiţi erau asurziţi de sunetul neîntrerupt al armelor. Alţii voiau să se predea, dar mureau înainte s-o facă, deoarece trupele Armatei le atacau poziţiile decimate.

Metzinger trăgea la întâmplare, distingând uniformele întunecate de luptă ale Armatei în lumina focurilor care ardeau în toată zona.

Auzi familiarul acum *fâlfâlfâlfâlfâl* deasupra capului şi văzu o grupă de soldaţi coborând în liniile lor. Deschise focul şi i se răspunse imediat. Simţi muşcătură unui glonţ de 30 mm intrându-i în coapsă şi o alta în umăr.

Se trase din calea soldaţilor şi alergă într-o perdea de sârmă ghimpată. Aceasta îi tăie hainele şi carnea în timp ce se rostogolea şi-şi făcea loc peste gard. Se lăsă într-un genunchi şi se târî mai departe. Mâna lui simţi mina în pământul moale cu un moment înainte ca aceasta să-i explodeze în faţă.

DUMINICĂ 5:06 A.M.

Sergentul Williams purtase căştile lui Rentz în buzunar de când îl ucisese pe ofiţerul miliţiei. Le luă şi vorbi în microfon.

— Aici sergentul Williams, Forţele Speciale SUA, zise el. E cineva acolo?

În buncăr, Engstrom auzi vocea îndepărtată. Ezită şi apoi apăsă pe butonul microfonului.

— Aici generalul Engstrom, sergent, zise el.

— Domnule, mă văd obligat să vă informez că sunteţi învinşi. De ce nu vă predaţi, ca să-i

salvaţi pe puţinii oameni care v-au mai rămas?

— Vă apreciez grija, sergent, dar noi suntem implicaţi într-o acţiune. Mă tem că nu există cale de întoarcere.

În spatele lui, Stampler, alias Abraham, zise:

— Mai sunt două femei aici, Generale.

Engstrom se întoarse şi-l privi surprins. Uitase de concubinele lui Abraham.

— Tu şi târfele tale blestemate! zise Shrack.

— Nu ştiam că se va ajunge aici.

— Tu eşti marele profet Abraham, credeam că ştii totul.

Stampler se mulţumi să zâmbească.

— Ce zici, Generale? Pot să le trimit pe tinerele doamne afară de aici?

— Ar fi trebuit să faci asta acum câteva ore.

— Eram ocupat să informez lumea despre ce se petrece aici, sus.

— Ca şi cum n-or să afle oricum, zise Shrack dezgustat.

— Nu şi din punctul nostru de vedere. Acum ştiu.

— Ajunge, zise Engstrom. Au destule haine călduroase?

— Da.

— Pai, atunci, grăbeşte-le.

Stampler se întoarse în cameră.

Cele două fete stăteau în micul său dormitor. Patul era într-o dezordine cumplită. Pernele erau pe jumătate scoase din feţele lor.

El le dădu jachete groase şi căciuliţe negre de lână.

— Vă vor lăsa să coborâţi de pe deal, zise el.

— Vii cu noi? întrebă una din fete.

— Mă tem că nu pot în noaptea asta. O să vin şi eu mai târziu.

Una din fete se ridică şi-şi puse jacheta. Fusta ei de lână îi ascundea gleznele. Îşi trase căciuliţa peste urechi.

— Eu plec, zise ea. Tu poţi să faci ce vrei, Reba.

Ieşi din cameră.

În camera de comandă, Engstrom vorbea cu sergentul Williams.

— Sergent, sunt două femei tinere în buncăr. Ele nu sunt combatanţi. Putem să le dăm drumul?

Williams era surprins. Femei? În buncăr? Bătrânul General era mai obscen decât crezuse el.

— Domnule, voi pune un om să stea în partea dreaptă a uşii.

— Eşti foarte drăguţ, sergent.

— Am şi eu două fete, răspunse Williams.

În dormitorul său, Stampler întinse mâna către cealaltă fată.

— Vino să-mi spui noapte bună, draga mea Reba, zise Stampler. Ea veni la el, iar el o îmbrăţişă. Tu ai fost mereu favorita mea, zise el.

O sărută pe gât, păşi în spatele ei şi, punându-i mâna sub bărbie, îi rupse gâtul cu cealaltă mână. Ea căzu fără să scoată vreun sunet. O aruncă pe pat şi-i scoase repede rochia. Îşi puse rochia ei şi apoi jacheta şi-şi trase căciuliţa peste frunte şi urechi. Ieşi din cameră, închise uşa şi, aplecându-se, trecu prin camera de comandă după cealaltă fată. Engstrom şi Shrack se uitau la hărţi. Nu dădură atenţie când Stampler şi fata ieşiră prin tunelul lung şi descuiară uşile duble din oţel. În spatele lor, Stampler auzi cizmele grele ale lui Shrack venind spre ei. O luă pe fată de braţ şi se grăbiră să iasă din buncăr.

Un soldat îi aştepta. Îi escortă departe de buncăr printre copaci. Ici-colo în întuneric se auzea zgomot de foc de puşcă intermitent.

— Vă conduc spre partea de sud, zise soldatul. Vă putem lua cu următorul elicopter.

Stampler trecu în spatele lui. În timp ce mergeau pe o cărare întunecată printre copaci, scoase un cuţit şi se apropie atât de mult, încât soldatul îi simţi răsuflarea în ceafă. Stampler îi

dădu capul pe spate şi îi tăie gâtul. Omul căscă o dată gura şi căzu mort la picioarele lui Stampler. Fata se întoarse cu ochii mari şi-l privi. El o înjunghie cu răutate, omorând-o pe loc. Îşi aruncă jacheta şi-şi trase rochia peste cap. Luă vesta şi jacheta soldatului şi se îmbrăcă cu ele. Apoi îşi înnegri faţa cu noroi şi-şi puse casca acestuia pe cap, îi luă puşca şi începu să urce dealul cât putu de repede.

Sergentul Williams stătea pe o porţiune de pământ nears şi vorbea în microfonul lui Rentz:

— Generale, vă admir curajul, dar cauza aceasta este pierdută. Predaţi-vă acum, până nu mai mor şi alţii. Hai să privim răsăritul împreună.

— Acestea sunt cuvinte frumoase, sergent. De unde eşti?

— Charleston, Carolina de Sud, domnule. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial. A fost primul negru care a candidat pentru Congres în Carolina de Sud. A fost învins, dar cel puţin a avut privilegiul de a candida.

Shrack chicoti şi dădu din cap.

— Ei, nu mai spune.

— Vrei să te predai, Bobby?

— La ce dracu'? Să execut o condamnare pe viaţă în Mormânt său să sfârşesc pe o masă cu un ac în braţ?

Generalul trase capacul negru de metal care proteja butonul roşu. Era conectat la corzile de detonare care aprindeau pachetele cu C-4 ascunse în apropiere.

— Ne-am descurcat destul de bine, Bobby, luând în considerare că au trimis toată Armata SUA împotriva noastră, zise Engstrom.

Zâmbi şi dădu mâna cu Shrack.

Mult mai sus, Stampler ajunse la linia zăpezii şi fugi spre sud, spre coridorul îngust de pământ care ducea în josul dealului, la platou. Cu puţin noroc, ar putea ajunge acolo, poate chiar să-l găsească pe Mordie şi să scape dracului de acolo.

— Sergent Williams? zise Engstrom.

— Da, domnule?

— Îţi cunoşti Biblia?

— Citesc câte un verset în fiecare seară, domnule.

— Asta este din Apocalipsă: *Şi al şaptelea înger şi-a vărsat vasul în aer; şi iată că se auzi o voce din Templul Cerurilor, de pe tron, zicând că s-a săvârşit. Şi se auziră voci, şi tunete, şi fulgere; şi se pomi un cutremur mare,* aşa cum *omul nu văzuse niciodată de când erau oameni pe pământ. Şi fiecare insulă zbură la depărtare, şi munţii se scufundară.*

Apăsă pe buton.

Cinci sute de kilograme de C-4 explodară instantaneu, aprinzând rachetele, proiectilele, obuzele, muniţia, combustibilul: toate armele de contrabandă pe care Sanctuarul le furase de-a lungul anilor şi le ascunsese în munte.

Faţa muntelui explodă ca un vulcan. Mai întâi, se porni ca o furtună de beton, pământ şi fum.

Pământul se zgudui pe mai mulţi kilometri în jur, ca în timpul unui cutremur. Apoi urmă mingea de foc. Era de mărimea unor blocuri, se ridică din furnalul morţii, răsucindu-se spre cer, luminând noaptea ca un soare care abia se năştea. Se ridică şi coborî ca un zgomot de tunet peste faţa muntelui James, creând un vacuum care sorbea totul în interiorul lui. Pinii erau smulşi din pământ, ridicaţi spre cer şi arşi. Oamenii dispăreau în incendiul

care consuma totul. Zăpada se transformă în apă, începu să fiarbă şi se transformă în abur. Pământul de sub teribila minge de foc era prăjit, în timp ce valul zgomotos de flăcări ardea totul în calea lui.

Pe platou, Firestone îi înşfăcă pe Vail şi pe Hardistan şi-i trase peste marginea adăpostului, dar maiorul Barrier, căzut în genunchi, privea năucit cum îl învăluia moartea.

Se rostogoliră câţiva metri în jos şi se adăpostiră sub nişte rădăcini ieşite din pământ, în timp ce râul de foc trecea mugind în jos, pe lângă ei, dar fu oprit de stâncile mari din jurul platoului şi se răsuci înapoi spre cer. Copacii şi molozul se duseră cu el. Cei trei bărbaţi se ţineau strâns unul de altul şi de rădăcinile pe care căldura le sorbea. Camionul Humvee de comandă fu ridicat de vârtej şi aruncat peste marginea unei stânci ascuţite. Explodă când căzu în prăpastie şi se prăbuşi la câţiva metri de ei. Corpul maiorului Barrier îl urmă. Chircit şi încă arzând, el căzu din cer ca o sperietoare de ciori fumegândă şi se prăbuşi pe pământul din apropiere.

Vail încercă cu disperare să respire, simţi căldura în piept şi deschise gura.

Apoi, la fel de brusc, un val de aer rece urmă sferei de foc. Vail, Firestone şi Hardistan se holbară la marea minge de foc, privind-o cum se ridică spre cer. Era o imagine care le provocă o teamă respectuoasă. Câteva clipe mai târziu, cenuşă şi resturile incendiului coborâră peste muntele distrus.

Stampler se ascunsese în epava unui Pavelow distrus. Explozia era mai jos de el, dar forţa ei lovi elicopterul, răsturnându-l pe panta dealului. Se rostogoli în zăpadă pentru a stinge flăcările care îi lingeau hainele şi faţă. Apoi alergă printre copaci

pe faţa sudică a muntelui şi stătu acolo, în timp ce buncărul îşi împrăştia norul de praf, aducător de moarte.

La treizeci şi doi de kilometri distanţă, pământul se cutremură şi geamurile turnului de control al aeroportului se sparseră în bucăţele şi căzură din cadrele lor.

Colonelul Rembrandt se holba, nevenindu-i să creadă, la marea minge de foc care se ridica spre cer, transformând noaptea în zi.

— O, Dumnezeul meu, şopti el.

Îşi scoase căştile şi le aruncă pe masă, în timp ce generalul James îi ceru să-i spună ce naiba se întâmpla acolo.

39

Un cer roşu ca sângele întâmpină dimineaţa, pătat de fuioare subţiri de nori cirus. Vail, Hardistan şi Firestone erau îngrămădiţi sub creasta care le salvase viaţa. Barrier şi oamenii lui nu fuseseră la fel de norocoşi. Trupul maiorului se afla tot la poalele stâncii unde-l aruncase devastatoarea minge de foc. Unul dintre camioanele Humvee zăcea zdrobit în copaci, unde fusese aruncat ca o jucărie, la câţiva metri depărtare. Elicopterul şi cel de-al treilea Humvee încă ardeau.

Cele trei ajutoare ale lui Barrier erau de negăsit.

În lumina zorilor, drumul ce ducea în vale era într-o dezordine teribilă. Copaci rupţi şi moloz îl acopereau pe câteva zeci de metri. Dincolo de prăpastie, în ceea ce fusese cândva Sanctuarul lui Engstrom, se căsca acum o groapă imensă. Deasupra, epavele unor Pavelow şi Specter era tot ce mai rămăsese din forţa de asalt. Zăpada, de unde linia ei se întinsese până la vârful muntelui

James, se topise. În mod miraculos, opt soldaţi răniţi ce aşteptaseră să fie evacuaţi scăpaseră cu viaţă.

Un văl subţire de cenuşă acoperea totul.

Cei trei supravieţuitori de pe platou erau lipsiţi de mijloace de comunicare, mâncare şi apă. În întunericul de după holocaust, auziseră elicoptere şi văzuseră razele subţiri ale lanternelor cercetând ruinele. La primele raze de soare, aveau să fie văzuţi şi salvaţi din ascunzătoarea lor. Aşa că aşteptau.

Trauma exploziei îi lăsase tremurând şi în stare de şoc. Se înghesuiau unul în altul, fără să vorbească. Nu era nimic de zis.

Deasupra lor, Aaron Stampler – Abraham al nebuniei lui Engstrom – cobora dealul, clătinându-se printre fragmente de copaci şi pământ, spre creasta care-i proteja pe Vail, Hardistan şi Firestone. Mai purta încă hainele soldatului pe care îl omorâse, o parte a feţei îi era arsa, iar părul îi era pârlit până la scalp. Transpiraţia provocată de căldura teribilă îi ştersese mare parte din negreala de pe faţă.

Şi el era traumatizat, tremurând atât de tare, încât dinţii îi clănţăneau. Căra cu el un pistol calibru 45 într-o mână şi o gamelă în cealaltă, plină cu zăpadă topită, pentru a avea apă. Avea trei cartuşe în magazia pistolului şi unul în camera lui, pentru orice eventualitate. Îşi scosese de mult lentilele de contact.

Stampler mergea, poticnindu-se pe coasta dealului către culme. Drumul era acoperit de resturi, dar el ştia că putea să răzbească. O dată ajuns în vale, simţea că putea să scape din nebunia ce înconjura câmpul de luptă de pe muntele James. Găsise o legitimaţie în uniforma furată. Când se apropie de culme, văzu elicopterul arzând, dar nu ştia că sub el, după culme, se afla Marin Vail.

Se luptă să răzbată pe platou, dar, când se apropie de piciorul stâncii, se opri. Trei oameni

erau îngrămădiţi laolaltă în umbrele adânci. Soarele nu era încă aşa de sus, încât să lumineze alcovul natural, şi era dificil să-i distingă. Se dădu în spate, ieşind din raza lor vizuală şi se gândi ce să facă. În mod clar, cei trei aşteptau să fie salvaţi. Stampler se hotărî să se întoarcă în vârful culmii, să se prefacă mort până ce cei trei vor fi salvaţi, apoi să-şi continue fugă spre vale. Dar când se întoarse să plece, o voce îl opri.

— Hei, soldat!

Se întoarse. Un bărbat înalt în jachetă FBI stătea în spatele lui.

— Vino aici, îl chemă agentul FBI cu o voce prietenoasă. O să fim luaţi în scurt timp.

Stampler se aşeză şi se sprijini de baza stâncii. Agentul întinse mâna.

— Eu sunt Billy Hardistan, zise el. În timp ce-şi strângeau mâinile adăuga: De unde dracu' vii?

— Am fost deasupra, la linia zăpezii, zise Stampler. Mai sunt nişte tipi răniţi acolo. Nu cred că a mai scăpat altcineva.

— Eşti un soldat norocos, zise Hardistan. Asta e o arsură urâtă, dă-mi voie să mă uit puţin. În timp ce Hardistan studia carnea arsă de pe o parte a feţei lui Stampler, acesta îi văzu pe ceilalţi doi oameni ieşind din umbră. Ai nişte apă în gamelă? zise Hardistan. Trebuie să curăţăm rana asta puţin.

— O să fie bine, murmură Stampler.

Apoi se uita peste umărul lui Hardistan.

Privirea i se înfipse direct în ochii lui Martin Vail.

Iisuse!

Întinse mâna şi luă pistolul.

Vail se uită la el şi începu să zică ceva. Apoi expresia îi îngheţă.

— Dumnezeule! strigă el, făcând ochii mari, neîncrezători. Ăsta este Aaron Stampler!

Stampler îl lovi cu cotul în faţă pe Hardistan şi ridică pistolul. Mâna lui Firestone căută sub braţ, dar era un pic cam târziu. Stampler trase un singur foc. O secundă mai târziu, Glock-ul lui Firestone mugi. Glonţul trecu prin gâtul lui Stampler. Acesta se clatină spre spate şi căzu în elicopterul care încă ardea. Hainele îi luară foc. Se rostogoli înnebunit, încercând să scape din masa contorsionată de metal, dar se afundă şi mai tare în epava în flăcări.

În timp ce el ţipa de durere, Firestone se întoarse spre Vail. Singurul glonţ îi intrase acestuia în piept. Parcă îl lovise o bâtă de baseball. Căzu în genunchi şi se aplecă pe o parte, sprijinindu-se într-o mână.

Firestone alergă la el.

Dar Vail nu-l vedea. Mintea lui se întorcea nebuneşte înapoi spre trecut. Se gândi la Stampler şi la baia de sânge pe care o făcuse când fusese eliberat din spitalul de boli mintale, apoi mintea lui înfierbântată se întoarse la Jane şi Magoo.

Da, se gândi el, *pot să fac asta...*

Se uită în sus, la Firestone, şi lumea se făcu albă.

Leşină în braţele lui Firestone.

Pe platou, Stampler se opri din ţipat. Ochii îi căzură din carnea topită a feţei, iar focul îl consumă.

Într-un colţ al secţiei de terapie intensivă de la spitalul din Missoula fuse trasă o perdea în jurul patului lui Vail. Jane Venable stătea lângă el, ţinându-l de mână. O mască de oxigen îi acoperea nasul şi gura lui Vail, iar lângă el, în spatele liniilor de perfuzii şi al tuburilor care-l menţineau în viaţă, monitorul pentru inimă se auzea în timp ce liniile verzi ale graficului înregistrau lupta lui pentru viaţă. Medicul intra în rezervă la interval de câteva

minute pentru a verifica instrumentele. Faţa lui nu trăda nimic.

Glonţul îl lovise pe Vail în inimă şi pierduse mult sânge până îl găsiseră echipele de salvare. Pungile de sânge îl salvaseră de la graniţa cu moartea, dar prognozele erau destul de pesimiste.

Afară, în hol, iubita Gaşcă de Nebuni a lui Vail, Billy Hardistan şi Sam Firestone se uitau la ceas. Fusese în operaţie timp de patru ore. Acum urma agonia aşteptării.

Venable vorbea aproape continuu cu Vail, jurându-i tot timpul că-l iubeşte, vorbindu-i despre Magoo şi cum îi vor găsi o pereche pe măsură, spunându-i în şoaptă despre planurile de restaurare a cabanei de lângă lac.

Mâinile lui erau reci şi faţa trasă.

Apoi îl simţi cum o strânge de mână. Pleoapele îi fluturară, deschise ochii şi îi zâmbi. Încet, îşi duse cealaltă mână la mască şi încercă să şi-o dea jos.

Jane îi dădu masca jos pentru un moment şi îl sărută. Apoi el îi şopti ceva. Ea se aplecă, urechea aproape atingându-i buzele bărbatului şi ascultă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O, da, zise ea. O, da. Se întoarse către soră. Aveţi vreun preot aici? întrebă ea.

— Desigur, răspunse femeia.

— Aţi vrea să-l găsiţi, vă rog?

Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce inima i se lupta să menţină monitorul în funcţiune, în mijlocul colegilor lui şi al noilor lor prieteni, Martin Vail şi Jane Venable se căsătoriră.

EPILOG

Pentru numele lui Dumnezeu, haideţi să stăm pe pământ şi să spunem poveşti triste despre

moartea regilor.
Richard II, Actul III, Scena 2

Era o dimineaţă strălucitoare de aprilie, extrem de caldă pentru Washington, când limuzina opri lângă intrarea principală a Casei Albe. Un tânăr ataşat naval aştepta. El deschise uşa şi-l ajută pe vizitatorul cel palid să iasă din maşină.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ofiţerul. Bine aţi venit la Casa Albă.

Vizitatorul se sprijini în baston.

— Ultima dată când am venit aici, zise el cu un zâmbet strâmb, am intrat pe uşa laterală.

Ofiţerul îi oferi braţul şi îl ajută să urce scările.

În Biroul Oval, Claude Hooker şi preşedintele Pennington erau în conferinţă când Mildred Ewing, asistenta preşedintelui, bătu la uşă şi-şi băgă capul înăuntru.

— E aici, anunţă ea.

Pennington dădu din cap.

— Bun. Bun, zise el. Condu-l imediat înăuntru.

Un moment mai târziu, Martin Vail intră în cameră. Părea mai bătrân decât îşi amintea Pennington de la prima lor întâlnire şi slăbise mult.

— Martin, zise Pennington, ce bine-mi pare că te văd din nou. Ţi-l aminteşti pe Claude Hooker. Îşi strânseră mâinile şi apoi Pennington zise: Claude, vrei să ne scuzi, te rog?

Hooker era evident deranjat de faptul că i se ceruse să plece, dar dădu din cap şi părăsi camera.

— Ei, Martin, arăţi bine, foarte bine.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

— Şi Jane ce mai face?

— Este într-o vacanţă prelungită. A făcut pe Florence Nightingale cu mine şi cu Magoo. El este câinele nostru.

— Da, îmi amintesc. Un adevărat erou, din câte ştiu.

— A încasat un glonte care îmi era destinat mie, zise Vail.

— Hai să stăm aici. Pennington îl conduse pe Vail la două canapele şi se aşezară faţă în faţă. Pennington era un om ordonat. Mută obiectele de pe măsuţa de cafea în timp ce vorbeau, oprindu-se în cele din urmă când pusese totul simetric. Ţi-am urmărit recuperarea. Operaţiile au decurs bine, am înţeles.

Părea mai mult o scuză decât o îngrijorare, de parcă Pennington căuta o portiţă pentru a începe o conversaţie.

— A fost nevoie de patru operaţii ca inima mea să ticăie aşa cum trebuie, dar mă simt bine, răspunse Vail. Totuşi, nu mi-am recăpătat iuţeala picioarelor.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, zise Pennington. Tu şi echipa ta aţi făcut o treabă admirabilă construind un caz RICO. Din nefericire, Engstrom şi băieţii lui au ales moartea în locul dezonoarei. Dar, în sfârşit, s-a aşternut praful, lucrurile merg bine.

Poate pentru tine, gândi Vail, *dar nu şi pentru Marge Castaigne. Nici pentru Jesse James şi Harry Simmons.* Toţi îşi acceptaseră „oficial" responsabilitatea pentru holocaustul de pe muntele James şi luaseră totul asupra lor, pensionându-se sau depunându-şi demisia la începutul tragediei, absolvindu-l astfel pe Pennington de decizia de a ataca Sanctuarul cu forţă militară. În cele trei luni de la atac, Pennington se îndepărtase grijuliu de fiasco „asumându-şi, public, responsabilitatea" pentru acţiune.

— Deci, ce ai de gând să faci, o dată ce vei fi pe deplin recuperat?

— Nu prea m-am gândit la acest lucru, domnule preşedinte.

— Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine cu construirea cazului RICO. Au dovedit că aveam dreptate.

Vail nu răspunse.

Se uita intens peste masă, la Pennington.

— Mă gândeam, zise preşedintele. Aşteptăm să avem o deschidere în al Cincilea Circuit, probabil înainte de sfârşitul verii. Cred că ai fi un judecător excelent.

Deci, asta era. Îi trebuise lui Pennington mai puţin de cinci minute ca să treacă la subiect. Vail rămăsese suspect de tăcut în timpul recuperării sale îndelungate, menţinându-şi atitudinea „fără comentarii", pentru care era bine cunoscut. Acum, preşedintele îi oferea o slujbă respectabilă, pe viaţă, drept răsplată.

— Îmi vin în minte o mulţime de judecători care ar face apoplexie doar la gândul acesta, zise Vail.

Pennington râse.

— O, eu cred că nu, zise el cu solicitudine. Ai, cu siguranţă, experienţă şi rezultate. Iar respectul pentru Constituţie te face un candidat excelent.

— Vă apreciez oferta, domnule, zise Vail. Dar nu, mulţumesc.

— Înţeleg, zise Pennington. Poate... ai altceva în minte?

— Nu-mi datoraţi nimic.

— Cred că m-ai înţeles greşit..., începu Pennington, tonul devenindu-i mai formal.

— Eu nu cred, zise Vail, întrerupându-l. Când am primit slujba de asistent al procurorului general, am făcut o înţelegere că politica nu va intra în această însărcinare. Acum îmi dau seama ce naiv am fost. Cred că politica dumneavoastră şi naivitatea mea sunt două dintre cele mai importante motive pentru care am fost ales.

Faţa lui Pennington se întunecă. Maxilarul i se strânse.

— Te-am invitat astăzi aici ca să te felicit pentru o slujbă bine făcută, zise el.

— Oh, îmi pare rău, credeam că m-aţi invitat ca să-mi mulţumiţi că mi-am ţinut gura şi să-mi oferiţi o slujbă drăguţă, moale, ca să mi-o ţin în continuare închisă.

Preşedintele se uită la el, mânios, peste masă.

— Aceasta este o remarcă insolentă, domnule, şi o presupunere arogantă.

— Probabil. Tactul şi diplomaţia n-au fost niciodată punctele mele forte, iar aroganţa este unul dintre defectele mele.

— Hai să-ţi spun ceva, Martin. Viaţa înseamnă politică. Joci aşa cum trebuie sau sugi la ultima ţâţă. Este foarte simplu. Cred că poţi învăţa o lecţie valoroasă din această experienţă.

— Ştiţi ce cred eu? Că am fost adus în acest joc pentru a vă da o scuză să scăpaţi de Engstrom. Cred că aţi contat pe neştiinţa mea în politică să construiesc un caz care să-l facă pe Engstrom atât de respingător în ochii publicului, încât să vă puteţi folosi toate puterile pentru a-l distruge. Aţi avut o mulţime de motive. Chiar dacă ne făceam cazul, ştiaţi că Engstrom nu s-ar fi supus niciodată lipsei de demnitate a unui proces la tribunal. V-aţi fi confruntat cu o blocadă lungă şi costisitoare. Aveaţi un maniac care credea în Biblie, aproape de a vă face de râs, care-şi bătea joc de preşedinţie şi care îşi crea adepţi acolo, în ţinuturile sălbatice. Cred că aţi vrut să demonstraţi întregii mişcări a miliţiei că provocarea puterilor guvernului era cel puţin o aventură sinucigaşă. Şi mai cred că ştiaţi că, chiar dacă lucrurile merg prost, Marge Castaigne, James şi Simmons îşi vor asuma răspunderea. La dracu', dacă Stampler n-ar fi pus un glonte în mine, m-aş fi prăbuşit şi eu o dată cu ei. Vail se ridică cu greu în picioare, ajutându-se de baston. Ironia întregii poveşti este, zise el, înainte de a-i întoarce spatele preşedintelui Statelor Unite, că Engstrom predica despre venirea

Armaghedonului, iar dumneavoastră aţi răspuns rugăciunii lui.

Jane Venable privea cum Jack Connerman străbătea pajiştea cea mare spre soţul ei şi Magoo, care stăteau jos lângă lac. Vail se ridică încet şi dădu mâna cu reporterul care-i consemnase cariera încă din zilele în care era avocat al apărării, întorcând legea cu susul în jos şi mâncând procurori la prânz. Ea nu avea idee că îl invitase pe scriitor la prânz.

— Cum te mai simţi, Marty? întrebă Connerman.

— Mă simt bine, răspunse Vail.

Mergeau încet pe malul lacului.

— Se pare că refac cabana, zise Connerman.

Arătă spre muncitorii care erau ocupaţi cu tăiatul şi ciocănitul.

— Aş fi fericit să scap de oamenii ăştia. Merseră puţin mai departe, apoi Vail zise: Mai zilele trecute mă gândeam la zeloţi.

— Zeloţi?

— Da. Când doi zeloţi se întâlnesc faţă în faţă, nimeni nu câştigă, zise Vail. Unul sfârşeşte ca un martir, iar celălalt pierzându-se în amurg. Şi toţi oamenii sunt păcăliţi la sfârşit.

— Interesant, zise Connerman.

— Ei, am avut foarte mult timp să mă gândesc la asta. Vreau să-ţi spun o poveste, zise Vail.

— Despre zeloţi?

— Despre zeloţi şi o mulţime de alte lucruri.

— Asta e neoficial? întrebă Connerman.

— Nici să nu te gândeşti, răspunse Vail.

Începu să vorbească. Şi, pe măsură ce Vail vorbea, şi Connerman scria, Martin Vail începu să simtă că, poate, rănile sale se vor vindeca până la urmă, într-o zi.

Două zile mai târziu, pe 19 aprilie, un Transcontinental 747, zburând de la Denver la Washington D.C. explodă la câteva minute după decolare. Două sute treizeci de bărbaţi, femei şi copii au murit în accident.

Scrijelite în interiorul cutiei negre a epavei erau trei numere:

2-3-13

{1} Serviciul Intern de Taxare

Table of Contents

Title page
ARMAGHEDON
EPILOG

Table of Contents

Title page 1
ARMAGHEDON 471
EPILOG 522